URMĂRIREA ONOAREI

Tot de Vince Flynn
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor

URMĂRIREA ONOAREI

O NUVELĂ
VINCE FLYNN
ATRIA BOOKS
New York Londra Toronto Sydney

O divizie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele fie sunt produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente sau locuri reale sau cu persoane vii sau moarte este în întregime întâmplătoare.
Drepturi de autor © 2009 de Vince Flynn
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Atria Books octombrie 2009
ATRIA BOOKS şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Produs în Statele Unite ale Americii
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
Biblioteca Congresului Date de catalogare în publicaţie
ISBN 978-1-4165-9516-8
ISBN 978-1-4391-0050-9 (ebook)

Pentru editorii mei, de ieri şi de azi...
Carolyn Reidy, Judith Curr, Louise Burke, Jack Romanos

şi
În memoria lui Kent Mosher

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, celor două persoane care mă ghidează în fiecare an în acest proces – Emily Bestler şi Sloan Harris, editorul şi agentul meu. Lui David Brown, cel mai bun publicist din domeniu. Lui Sarah Branham şi Laura Stern, pentru că au pus lucrurile la punct şi s-au asigurat că trenurile circulă la timp. Lui Jeanne Lee şi Departamentului artistic, pentru că au ascultat încă o dată cu răbdare părerile tuturor. Lui Al Madocs, îmi pare rău că v-am făcut-o din nou anul acesta. Lui Michael Selleck şi echipei de vânzări S&S, pentru că au făcut o treabă extraordinară pe o piaţă dificilă. Lui Kristyn Keene, Niki Castle şi Molly Rosenbaum, pentru toată munca voastră asiduă şi pentru lejeritatea atât de necesară.
Lui Rob Richer, un bun prieten şi o persoană faţă de care această ţară are o mare datorie. Lui Edward Shoppman şi Dennis Finnegan, pentru noul hardware. Lui Larry Nevin, Tim Flynn şi Bill Beaudette, pentru că au aranjat totul. Pentru Dr. Jodi Bakkegard – suntem norocoşi să te avem în viaţa noastră. Tuturor celor care aleg să rămână în umbră, le mulţumim. Tuturor celor pe care poate i-am uitat, le cer scuze sincere.
Soţiei mele extraordinare, Lysa, după zece ani, încă îmi iei răsuflarea.

URMĂRIREA ONOAREI

CAPITOLUL 1
ORAŞUL NEW YORK

Se apropia ora zece seara când Mitch Rapp a decis că era timpul să se mişte. A coborât din sedan în noaptea de aprilie, şi-a scos umbrela, şi-a strâns gulerul trenciului negru şi a pornit pe o stradă East Twentieth Street îmbibată de ploaie. A navigat fără să se plângă prin băltoacele şi canalele umflate. Vremea era o binecuvântare. Nu numai că a curăţat străzile de potenţiali martori, dar i-a oferit şi o scuză rezonabilă pentru a-şi ascunde faţa de gama tot mai mare de camere de supraveghere din oraş.
Rapp călătorise la New York pentru a decide soarta unui om. La un moment dat, se gândise la înţelepciunea de a se ocupa el însuşi de situaţie. Pe lângă riscul inerent de a fi prins, mai era o problemă mai presantă. Cu doar şase zile mai devreme, o serie de explozii au sfâşiat Washington, D.C., provocând 185 de morţi şi sute de răniţi. Trei dintre terorişti erau încă în libertate, iar Rapp primise ordin, neoficial, să îi găsească prin orice mijloace. Până în prezent, însă, ancheta fusese dureros de complicată şi nu reuşise încă să dea o singură pistă solidă. Cei trei bărbaţi se treziseră şi dispăruseră, ceea ce sugera un nivel de sofisticare de care puţini dintre ei crezuseră inamicul capabil. Ultimul lucru la care Rapp se aştepta, totuşi, era să se ocupe în continuare de această altă problemă. În lumina atacurilor de la Washington, el credea că prostul şi-ar fi revenit.
Dincolo de importanţa de a decide dacă omul trebuia să trăiască sau să moară, mai erau de luat în considerare şi urmările. Uciderea lui avea potenţialul foarte real de a provoca mai multe probleme decât ar fi rezolvat. Dacă individul nu se prezenta la serviciu, ar fi existat o mulţime de întrebări, iar majoritatea ar fi fost îndreptate spre Rapp şi spre şefa sa, Irene Kennedy, directoarea Agenţiei Centrale de Informaţii. Un mic pas greşit şi furtuna de rahat a tuturor furtunilor de rahat s-ar fi abătut asupra lor.
Şeful echipei de supraveghere încercase să îl convingă să renunţe, dar Rapp nu era genul de om care să înceapă să apese pe trăgaci dintr-un birou cu climă controlată aflat la câteva sute de kilometri distanţă. Trebuia să vadă cu ochii lui dacă le scăpase ceva – dacă nu exista un factor nevăzut sau imprevizibil care îl făcuse pe birocrat să sară peste şine. Rapp era foarte conştient de dispreţul universal faţă de omul pe care îl urmase la New York. Existau o mulţime de oameni din partea clandestină a afacerii care aveau

motive să-l dorească mort pe nemernic, iar acesta era un alt motiv pentru care Rapp trebuia să fie absolut sigur că era vinovat de ceea ce bănuiau ei. Aversiunea pe care o avea față de acel om ar fi făcut cu atât mai ușor să apese pe trăgaci, iar Rapp știa că trebuia să lupte împotriva acestui impuls. Trebuia să-i dea idiotului ăstuia ultima șansă de a se salva înainte de a face ceva ce nu mai putea fi anulat niciodată.
Ar fi o greșeală să citească prea adânc în atitudinea precaută a lui Rapp, totuși. Dacă ar fi găsit dovada pe care o căuta, nu ar fi fost nici o zbatere de mână sau nelinişte. Omorâse prea mulţi oameni ca să înceapă să se comporte ca un amator şi, deşi omul era un compatriot american, era foarte probabil să fie şi un trădător. Şi nu vreun trădător de nivel inferior, un trădător de hârtii, tipul ăsta avea una dintre cele mai înalte autorizaţii de securitate din guvernul federal, iar ipocrizia lui făcuse probabil ca unul dintre agenţii lui Rapp să fie ucis.
Rapp se deplasa pe trotuar spre Park Avenue într-un ritm dezinvolt. Era îmbrăcat într-un mod asemănător cu cel al celor peste o mie de şoferi de maşini de execuţie care îşi plimbau clienţii prin oraş în această seară ploioasă – pantofi negri, costum negru, cămaşă albă, cravată neagră şi un trench negru. Pentru oricine s-ar fi întâmplat să-l observe, ar fi părut doar un alt şofer care îşi întindea picioarele, încercând să ucidă puţin timp înainte ca clientul său să-şi termine masa şi să fie gata să se îndrepte în altă parte sau să se retragă.
În timp ce Rapp a luat poziţie peste drum şi la o uşă mai jos de Gramercy Tavern, a băgat mâna în buzunar şi a scos un pachet de Marlboro. Dacă stăteai în ploaie în New York City fără să faci nimic, te puteai face remarcat, dar dacă aruncai şi o ţigară, arătai ca toţi ceilalţi dependenţi care se luptau cu elementele pentru a-şi lua doza. Rapp s-a întors dinspre stradă şi a privit faţada goală a clădirii din spatele lui. Şi-a înclinat umbrela astfel încât să pară că încearcă să blocheze vântul şi a apăsat bricheta. Nu era îngrijorat de vânt, dar era îngrijorat de faptul că unul dintre ceilalţi şoferi i-ar fi zărit chipul în strălucirea flăcării.
După ce a tras adânc din ţigară, Rapp a privit cu dezinvoltură de sub umbrela îmbibată de ploaie şi a traversat strada. Ţinta stătea la una dintre ferestrele mari ale restaurantului, împărţind o masă, multă băutură şi prea multă conversaţie cu un bărbat pe care Rapp nu-l cunoscuse niciodată şi spera să rămână aşa. Celălalt bărbat era un motiv de îngrijorare, cu siguranţă, dar Rapp nu obişnuia să ucidă cetăţeni privaţi doar pentru că erau martori la divagaţiile unui om amărât şi trecut de prima tinereţe.
În ciuda tuturor eforturilor de a găsi o soluţie diferită, dispoziţia lui Rapp era în mod hotărât fatalistă. Echipa de supraveghere avea restaurantul cablat pentru sunet şi, în ultimele două ore, el stătuse într-o maşină Lincoln Town Car parcată, ascultându-şi colegul de serviciu cum vorbea urât despre Agenţie. În timp ce Rapp îl privea cum bea un pahar de vin, nu era sigur ce îl deranja mai mult, criticile interesate ale bărbatului sau comportamentul său nesăbuit. S-ar fi crezut că cineva care lucra la CIA ar fi fost ceva mai atent când şi unde se hotăra să comită trădare.
Până acum, asociatul său nu făcuse mai mult decât să își îmbrățișeze opiniile politice şi filozofice. O formă proastă, cu siguranţă, dar nimic care să se ridice la nivelul unei sedicţii în toată regula. Cu toate acestea, Rapp simţea că se apropia. Omul băuse mult. Băuse pe gât două gin martini şi patru pahare de vin roşu, şi asta fără a mai pune la socoteală cele două sau trei pahare pe care probabil le băuse în timpul zborului din D.C. şi, probabil, la barul hotelului. Rapp le ordonase oamenilor săi de supraveghere să se ferească de aeroporturi. Erau prea multe camere de luat vederi şi prea multe persoane instruite în domeniul aplicării legii care, în cele din urmă, urmau să fie interogate de FBI. Dacă noaptea decurgea aşa cum se anunţa, fiecare clipă din viaţa acestui tip va fi derulată şi examinată cu atenţie, şi vor începe cu zborul de navetişti U.S. Airways pe care îl luase de la Reagan National până la LaGuardia mai devreme în cursul zilei.
Rapp a mai tras cu dezinvoltură un fum din ţigară şi a privit cum ospătarul a aşezat două pahare de coniac în faţa bărbaţilor. Cu câteva minute mai devreme, Rapp îl ascultase pe celălalt bărbat cum încerca să paseze băutura de după cină. Rapp a avut senzaţia că bărbatul începea să creadă că întâlnirea de la cină fusese o pierdere de timp. Colegul lui Rapp, însă, a insistat ca amândoi să bea ceva. I-a spus celuilalt bărbat că va avea nevoie de ea după ce va auzi ce urma să-i spună.
Acum, în timp ce ploaia îi lovea uşor umbrela, Rapp l-a privit pe chelner cum a aşezat pe masă două pahare de băutură. Ospătarul era încă la îndemâna urechilor când bărbatul din Langley s-a aplecat şi a

început să-şi spună povestea. Rapp a auzit fiecare cuvânt prin intermediul unei căşti fără fir. În primele câteva minute, totul a fost numai aluzii. Colegul lui Rapp şi-a pus informaţiile pe masă într-o serie de ipoteze şi, deşi Rapp nu se îndoia că avocaţii de la Departamentul de Justiţie ar fi găsit spaţiu de manevră în declaraţii, Rapp le-a văzut ca pe o dovadă în plus a intenţiei nesăbuite a bărbatului. Oricine fusese citit la acest nivel de securitate naţională ştia ce putea fi discutat şi ce era strict interzis.
Rapp se afla în mijlocul aprinderii celei de-a doua ţigări când conversaţia a trecut de la abstract la concret. A început cu menţionarea specifică a unei operaţiuni care era cunoscută doar de o mână de oameni, inclusiv de preşedinte. Asta este, s-a gândit el în sinea lui. Idiotul chiar o va face.
Cât de dezinvolt a putut, Rapp şi-a adus din nou privirea la fereastra mare a restaurantului. Acolo, cei doi bărbaţi stăteau, cocoţaţi la masă, cu feţele la cel mult 30 de centimetri distanţă, unul vorbind pe un ton tăcut, celălalt părând mai îngrozit cu fiecare cuvânt. Denumirile clasificate se revărsau într-un staccato rapid de date şi ţinte. Un secret după altul a fost aruncat pe grămadă ca şi cum ar fi fost nişte pepite de bârfă fără importanţă. Amploarea pagubelor era chiar mai mare decât îndrăznise Rapp să-şi imagineze. Atât de gravă, de fapt, încât a început să se întrebe dacă nu ar trebui să traverseze strada, să scoată pistolul şi să-l execute pe idiot pe loc.
Cu toate acestea, la fel de repede cum se încinseseră lucrurile, acestea s-au oprit brusc. Ca un beţiv beligerant care consumase o uncie de alcool în plus, bărbatul din Langley şi-a pus deoparte marfa şi a anunţat că nu divulgase decât o parte din ceea ce ştia şi că înainte de a mai spune ceva trebuiau să ajungă la o înţelegere.
Până acum, Rapp crezuse că principiile rigide ale colegului său îl împinseseră să facă acest pas riscant, dar, în timp ce îi asculta pe cei doi bărbaţi discutând detaliile financiare ale noii lor relaţii, ultima fărâmă de respect ranchiunos dispăruse. Rapp s-a uitat prin ploaie la trădător şi şi-a dat seama că, la fel ca sutele de ticăloşi care îi precedaseră, idealismul adesea clamat al colegului său venea cu un preţ, la fel ca în cazul tuturor celorlalţi ticăloşi.
Rapp şi-a aruncat ţigara în canal şi a privit-o cum se mişcă şi se învârte în canalizare. În timp ce se întorcea spre Park Avenue, nu a simţit nici cea mai mică remuşcare pentru ceea ce tocmai pusese în mişcare. Fără să fie nevoit să se uite, ştia că un bărbat care semăna izbitor cu trădătorul se urca acum în spatele unui Lincoln Town Car. Fiecare detaliu fusese aranjat, de la ochelari, la cravată, la culoarea părului – chiar şi umbrela neagră şi portocalie de la hotel. Tot ce-i mai rămăsese lui Rapp de făcut era să meargă un bloc şi jumătate şi să aştepte ca idiotul să vină la el.

CAPITOLUL 2
ORAŞUL NEW YORK

GLEN Adams a scurs ultima picătură preţioasă de Remy Martin din snifterul bulbos şi s-a simţit imediat înşelat că nu avea să primească un al doilea pahar din coniacul cald şi fin. Partenerul său de cină şi fost coleg de clasă de la Facultatea de Drept, deşi genial, era şi puţin plictisitor, şi insistase să plătească nota de plată. Absolviseră Facultatea de Drept a Universităţii din New York cu douăzeci şi şase de ani mai devreme şi, de atunci, se întâlniseră cam o dată sau de două ori pe an, fie la evenimente ale absolvenţilor, fie la diverse funcţii profesionale. Din când în când luau prânzul împreună şi depănau amintiri, dar nu exista nicio îndoială că se îndepărtaseră. Nu a fost vina niciunuia dintre ei, desigur. Între carieră şi familie, nu prea mai rămăsese timp pentru vechile prietenii.
Cei doi bărbaţi aleseseră căi drastic diferite după facultatea de drept. Urness a obţinut un post râvnit la Biroul Apărătorului Public din New York. După ce a petrecut trei ani de servitute totală, a fugit în sectorul privat şi şi-a câştigat rapid reputaţia de avocat de temut în procese. Până la vârsta de 30 de ani, a susţinut deja două cazuri în faţa Curţii Supreme a SUA. La treizeci şi nouă de ani, şi-a înfiinţat propria firmă de avocatură şi a crescut-o rapid până a devenit una dintre cele mai cunoscute şi mai de succes într-un oraş plin de firme de avocatură cu preţuri ridicate.
Adams, deşi nu avea nici pe departe acelaşi succes, era mândru de ceea ce realizase. Mergând pe urmele tatălui său, s-a dus să lucreze pentru CIA. Primii doi ani, deşi edificatori, au fost mai răi decât şi-ar fi putut imagina. Încă din copilărie visase să devină un spion. Din nefericire, nu s-a dovedit a fi nici pe

departe ceea ce credea el că va fi. Adams crescuse în casa unui tată care luptase în cel de-al Doilea Război Mondial şi apoi ajunsese să lucreze pentru CIA în cadrul Diviziei de Activităţi Speciale. Tatăl său era rareori prin preajmă, ceea ce îi lăsa mult timp unui băiat tânăr şi impresionabil să viseze la eroism nevăzut şi la isprăvi îndrăzneţe. Chiar şi în absenţa sa, bărbatul reuşea să-şi arunce prezenţa uriaşă asupra casei şi asupra aspiraţiilor unicului său fiu.
În lumea reală, Adams a descoperit că la Direcţia de Operaţiuni de la Langley lucrau foşti militari grosolani, nepoliticoşi şi prostănaci, care nu erau în stare să gândească lumea în alte culori decât alb şi negru. După ce a absolvit una dintre cele mai bune facultăţi de drept din lume, lui Adams i s-a părut insuportabil să lucreze în preajma atâtor naivi. După doi ani de serviciu, şi în ciuda protestelor vehemente ale tatălui său, Adams a părăsit CIA şi a plecat să lucreze pentru Departamentul de Justiţie. A fost o decizie care a sfârşit prin a provoca daune ireparabile relaţiei lor. Tânărului Adams i-au trebuit ani de zile pentru a accepta ruptura pe care a provocat-o. În multe privinţe, această seară a fost un pas important pentru a lăsa totul în urmă.
În ciuda problemelor pe care le-a cauzat cu tatăl său, Adams a considerat întotdeauna că a luat decizia corectă părăsind CIA. În timp ce se afla la Departamentul de Justiţie, a abordat o serie de sarcini din ce în ce mai dificile, iar cariera sa a avansat constant. Apoi a venit 11 septembrie şi totul s-a schimbat. În primul sau al doilea an sau doi de la atacuri, Adams s-a trezit prins în fervoarea patriotică la fel ca toată lumea. În cele din urmă, însă, şi-a recăpătat simţurile şi a realizat că elemente ale propriului său guvern reprezentau o ameninţare la fel de mare ca şi teroriştii. O minoritate vocală de pe Capitoliu ceruse cu insistenţă o supraveghere sporită a CIA şi, înainte ca Adams să-şi dea seama, numele său a fost aruncat în tolbă. Reputaţia sa de procuror federal dur a fost pe placul politicienilor, iar istoria familiei sale la Langley şi scurta sa angajare acolo au făcut ca el să fie considerat de mulţi alegerea perfectă pentru funcţia de inspector general al primei agenţii de spionaj a Americii.
Adams a trăit o licărire de speranţă că noul post va ajuta la repararea rupturii dintre el şi tatăl său. Tatăl său, acum în vârstă de optzeci de ani, nu mai avea mulţi ani în faţă, iar Adams ştia că nu vor exista multe oportunităţi ca aceasta. Nu putea fi mai greşit în evaluarea sa optimistă. După-amiaza în care i-a povestit tatălui său despre întoarcerea fiului risipitor a sfârşit prin a fi ultima dată când au vorbit. Adams nu ştia că tatăl său avea un dispreţ adânc înrădăcinat faţă de biroul principalului supraveghetor al CIA. Ceea ce ar fi trebuit să fie un moment de vindecare a sfârşit prin a fi o catastrofă care a distrus orice speranţă de reparare a relaţiei lor. Patru luni mai târziu, bătrânul Adams s-a stins din viaţă.
Fiul supravieţuitor şi-a preluat noua slujbă cu zel ministerial. Asemenea unui misionar care converteşte păgânii la creştinism, Adams avea să aducă o pasiune pentru dreptate şi statul de drept la cei sălbatici şi necioplţi. Şi, asemenea misionarilor care au lucrat în zonele îndepărtate din America de Sud, Adams va folosi forţa dacă va fi nevoie – convertirea prin sabie. Îşi va folosi talentele sale considerabile pentru a deschide o nouă eră la Langley. O eră de care să fie cu toţii mândri.
Cel puţin asta îşi spusese la vremea respectivă. Ceea ce îi spusese soţiei sale şi colegilor săi de la Facultatea de Drept, precum Urness. Colegii lui de promoţie fuseseră o mare sursă de putere. Ei vedeau CIA aşa cum era: o organizaţie putredă şi învechită. Dacă ar fi ştiut atunci ceea ce ştia acum, se întreba dacă ar fi acceptat slujba. Să fi fost prea idealist? Nu, îşi spusese de multe ori, erau pur şi simplu prea corupţi. Constituţia şi statul de drept erau mai importante decât o mie de cariere. Un milion de cariere. Adams s-a uitat în paharul său în speranţa că în mica adâncitură de la bază se găsea o picătură, dar nu era aşa. „Nu totul este pierdut”, a mormăit el pentru sine. Seara asta a fost o dovadă în acest sens. Planul lui era bun, mai mult decât bun – era perfect. Nici unul dintre ei nu se aştepta la asta. În plus, în momentul de faţă erau foarte ocupaţi, încercând să-şi dea seama cum au dat-o în bară şi au permis ca aproape două sute dintre concetăţenii lor să fie ucişi în plină zi. Nu erau nimic mai mult decât o adunătură de gorile, iar aceste atacuri erau dovada că metodele lor nu făcuseră decât să încurajeze inamicul.
„Acesta este un pas mare”, a spus Urness în timp ce-şi strecura înapoi în portofel cardul negru American Express. „Eşti sigur că vrei să mergi până la capăt?”.
„Haide, Kenny”, i-a spus Adams celuilalt avocat, „nu m-am îndoit niciodată de determinarea ta”.
„Vreau doar să fiu sigur”, a spus Urness cu un zâmbet cu dinţi. „Vor fi nişte oameni foarte puternici care vor fi foarte supăraţi.”

„Fără îndoială. Eşti sigur că eşti în stare să faci asta?”
Avocatul a luat un moment şi apoi a spus: „Sunt pregătit pentru o nouă provocare. O cauză în care pot să cred. Am făcut o grămadă de bani. Acum aş vrea să fac o diferenţă.”
Cu o sprânceană ridicată, Adams a spus: „Ca Woodward şi Bernstein?”.
„Da, doar că tu vei fi Deep Throat.”
„Să sperăm că nu va trebui să aştept până la nouăzeci de ani ca să recunosc rolul meu în toate astea.”
„Dacă citesc bine”, a spus Urness, „şi de obicei o fac, nu cred că va trebui să aşteptţi mai mult de doi ani. Până atunci voi fi jucat totul până atunci, iar tu vei fi tratat ca un erou.”
„De către unii.”
Urness şi-a împins scaunul înapoi şi a început să se ridice. „Dă-i dracului ... . „
Adams a râs şi s-a ridicat în picioare, uitând că şerveţelul alb de masă tocmai îi alunecase din poală pe podea.
„Vorbesc serios. Să-i ia dracu'. Niciodată nu-i vei face pe fasciştii ăia de dreapta să înţeleagă ce facem, aşa că îţi spun chiar acum dă-i dracului şi uită de ei.”
„Ai dreptate”, a spus Adams cu un zâmbet poznaş. Când Urness a venit în jurul mesei, Adams şi-a pus braţul în jurul lui. Era aproape cu un cap mai înalt decât prietenul său. „Eşti un rahat bun, Kenny. Chiar apreciez asta”.
„Sunt mai mult decât fericit să te ajut, Glen. Sunt nişte vremuri ciudate. Dacă nu luăm atitudine, mi-e teamă ce fel de ţară va rămâne pentru copiii noştri.”
Cei doi bărbaţi au ieşit din restaurant în bar şi s-au îndreptat spre uşa din faţă. Adams s-a uitat la băutura din spatele barului şi, asemenea unuia dintre câinii lui Pavlov, a început să saliveze. Şi-a încetinit pasul şi şi-a frecat mâna dreaptă peste burtă. „Ce zici să mai facem o ciocnire înainte de a încheia seara?”.
Urness s-a oprit brusc, şi-a privit prietenul cu o seriozitate pe care de obicei o păstra pentru clienţii săi şi a scăpat: „Cred că bei prea mult”.
Adams şi-a întors privirea nervos şi a chicotit. „Haide, Kenny”, a spus el cu o lejeritate forţată, „un tip e în New York pentru o noapte. Ce e rău în a vrea să te aprinzi puţin?”.
„Nimic dacă eşti un vânzător de anvelope din Akron, aflat în oraş pentru o convenţie, dar tu, prietene, nu eşti vânzător. Te-ai rătăcit pe o stâncă foarte periculoasă. Un mic pas greşit şi gata.” Urness a bătut din palme pentru a sublinia ideea.
„Sunt foarte conştient de ceea ce fac.”
„Eu nu sunt atât de sigur. Dacă vom face asta, vreau să îţi ţii băutura sub control.”
„Hei”, a spus Adams pe un ton uşuratic, „nu am de gând să-ţi spun că nu-mi place să beau, dar nu conduc. Încerc doar să mă descarc puţin.”
„Da, aşa este, şi ca prieten îţi spun să te calmezi. Rahatul ăsta e serios. Dacă o dai în bară, Glen, şi nu te descurci perfect, ai putea ajunge la închisoare sau mai rău.”
„Mesaj primit.” Adams şi-a ridicat mâinile, simţindu-se puţin stânjenit.
„Bine, pentru că o să fiu cu ochii pe tine. Acum hai să te urci în maşină. Trebuie să ajung acasă şi să analizez un caz înainte de a mă culca.”

CAPITOLUL 3

ADAMS şi Urness s-au trezit înghesuiţi sub mica marchiză din faţa restaurantului, cu umbrelele în mână. Fiecare dintre ei scruta geamurile stropite de ploaie ale celor mai apropiate maşini de execuţie în căutarea unei plăcuţe albe cu numele său. Adams a fost norocos. Maşina lui se afla la doar şase metri distanţă. Urness şi-a luat la revedere în grabă şi apoi s-a îndepărtat în grabă, săltând printre bălţi. La fiecare sedan care trecea, se oprea pentru a-şi căuta numele. Adams şi-a trasat propriul curs şi a fugit spre portiera din spate a maşinii sale Lincoln Town Car. A deschis portiera, a închis umbrela şi s-a ascuns pe bancheta din spate.
Şoferul i-a făcut un semn politicos din cap şi un „Bună ziua” moale, urmat de un „Înapoi la hotel, domnule?”.

Adams a fost pe jumătate tentat să îl întrebe dacă ştie vreun bar bun, apoi s-a gândit mai bine. Avertismentul lui Urness cu privire la băutura lui îi rănise mândria. „Da, la hotelul meu, vă rog”. Adams se uita deja pe fereastră, mintea lui încercând să justifice bucuria pe care o primea de la un pahar bun de băutură sau o sticlă de vin. Un tip ca Urness nu înţelegea. Era prea concentrat pe cariera lui pentru a se bucura de celelalte lucruri pe care i le oferea viaţa. Dacă stau să mă gândesc bine, omul nu avea nici măcar un hobby sau o pasiune în afară de avocatură.
În plus, se gândea Adams, aş vrea să-l văd pe Urness mergând în locul meu timp de o lună, darămite şase ani. Adams se simţea uneori ca generalul Custer – înconjurat de sălbatici, încercând să ducă lupta cea bună. Fiecare zi aducea un nou nivel de duplicitate şi trădare. Întregul serviciu clandestin şi cea mai mare parte a conducerii de la Langley era alcătuit din mincinoşi şi manipulatori profesionişti, bărbaţi şi femei care nu aveau nici un gram de respect pentru Constituţie şi pentru ramurile egale ale Republicii. Nu era nimic în neregulă cu o băutură ocazională, a decis el. Va trebui doar să fie puţin mai discret în această privinţă.
Adams s-a uitat pe geam în timp ce treceau printr-o intersecţie aglomerată. În ciuda îngrijorării legate de băutura lui, era mulţumit de pactul pe care îl făcuse cu Urness. Având în vedere cât de complicat fusese, simţea că noaptea nu putea să iasă mai bine. Adams a zâmbit la pasul său îndrăzneţ, şi-a permis să se gândească la cât de dulce se va simţi victoria atunci când casa putredă din Langley se va prăbuşi peste ea însăşi.
Adams şi-a dat seama că nu se mai simţise atât de bine de luni de zile. Era ca şi cum un jug uriaş fusese ridicat de pe umerii lui epuizaţi. Avea să fie amuzant – să le întoarcă situaţia împotriva lor. Îi plăcea ironia. Avea să folosească una dintre propriile lor strategeme pentru a-i doborî. Ajunsese să se gândească la asta ca la propria lui mică operaţiune sub acoperire. Trebuia să îşi continue rolul de inspector general şi să caute, cu un zel prefăcut, pe cel care a divulgat informaţiile. Va trebui să fie atent, totuşi, să nu pară prea nerăbdător. Agenţii, deşi nu erau inteligenţi, erau cel puţin instinctivi. Dacă şi-ar fi schimbat prea mult comportamentul, ei ar fi simţit asta, aşa că ar fi trebuit să-şi facă treaba, lăsând în acelaşi timp să se ştie că îi avertizase pe toţi că această zi va veni. Adams abia aştepta să le vadă privirile de pe feţele lor când se va afla vestea.
Maşina a lovit o groapă şi a început să încetinească. Şi-a ridicat privirea şi era pe punctul de a-l întreba pe şofer de ce trage pe dreapta, când, deodată, uşa din spate a şoferului s-a deschis. O siluetă întunecată, picurând apă, a alunecat în vehicul şi a luat loc lângă el. Înainte ca Adams să apuce să-şi dea seama cine era, uşa s-a închis şi maşina s-a pus din nou în mişcare. Undeva, într-o parte aparent îndepărtată a creierului său, a auzit încuietorile automate trântindu-se la locul lor cu un zgomot sinistru. Mintea lui se grăbea brusc să înţeleagă ce se întâmpla. De ce se afla acest bărbat ciudat în maşina lui? Adams era pe punctul de a-l întreba tocmai asta, când bărbatul s-a întors cu faţa la el.
Alcoolul a provocat o uşoară întârziere în a lega punctele, dar Adams a ştiut instantaneu la cine se uita. Părul negru ca jetul, cu o notă de gri la tâmple, pielea măslinie şi ochii atât de întunecaţi încât păreau două bălţi de ulei – toate acestea aparţineau nimănui altcuiva decât şefului bătăuşilor de la CIA – Mitch Rapp. Dar ce naiba făcea Rapp în New York City, şi cu atât mai puţin în maşina lui?
„Ce?” s-a bâlbâit Adams. „Ce naiba faci?”
„Cum a fost cina?” a întrebat Rapp pe un ton dezinvolt.
„Cina mea? Ce naiba faci? Ieşi din maşina mea imediat!” Panica i s-a strecurat în glas pe măsură ce creierul său inhibat începea să înţeleagă gravitatea situaţiei.
„Uşurel, Glen”, a spus Rapp cu o voce profundă şi calmă. „Nu eşti în poziţia de a da ordine.”
„Pe naiba că nu sunt!” Adams şi-a băgat mâna în interiorul jachetei.
Rapp nu a făcut niciun efort să-l oprească. „Ce crezi că faci?”
„Îl sun pe procurorul general, iată ce fac!”
Rapp a scos un oftat prelungit, urmat de: „Lasă telefonul jos”. Îşi închipuise că aşa va reacţiona Adams. Rapp şi-a luat mâna dreaptă înmănuşată, a adus-o lângă umărul stâng şi a dat o palmă cu spatele care l-a prins pe Adams drept în nas. Lovitura a fost cât să îl ameţească. Rapp nu voia ca el să sângereze – cel puţin nu încă.

Adams a ţipat ca un câine şi a scăpat telefonul în acelaşi timp. Instinctiv, şi-a ridicat ambele mâini pentru a-şi acoperi faţa şi a început să se plângă cu voce tare.
Rapp a apucat telefonul şi a început să-l percheziţioneze pe Adams; şi-a strecurat mâinile în jurul taliei lui pentru a se asigura că nu mai există un alt telefon sau pager de care să nu ştie.
„Ia-ţi mâinile de pe mine!" a cerut Adams.
„Nu te mai mişca", a ordonat Rapp în timp ce îi căuta rapid în buzunarele jachetei.
„De data asta ai mers prea departe!" a strigat Adams. „Nu ai cum să reuşeşti să te strecori ca să ieşi din asta. Răpire, agresiune . . . ."
Rapp a ignorat lista de acuzaţii şi i-a spus şoferului: „Este vorba doar de un singur telefon".
Şoferul a dat din cap şi a întins mâna. Rapp i-a dat telefonul şi, o secundă mai târziu, şoferul a tras pe dreapta, a coborât geamul cu 15 centimetri şi a înmânat telefonul unui bărbat care stătea la colţul străzii.
Rapp şi-a îndreptat din nou atenţia către Adams, care, deşi terminase de enumerat potenţialele acuzaţii, trecuse acum la exprimarea bucuriei şi satisfacţiei pe care le va primi văzându-l pe Rapp adus în faţa justiţiei.
„Glen", a spus Rapp, „asta nu se va întâmpla".
„Pe naiba că nu se va întâmpla!" a spus Adams cu emfază.
Rapp a suspinat. „Şansa ca tu să mă vezi vreodată adus în faţa justiţiei este zero."
„Nu mă cunoşti prea bine, dacă crezi măcar pentru o clipă că voi fi cumva convins să nu mă duc la procurorul general cu asta."
„Te cunosc prea bine, Glen, dar se pare că tu nu mă cunoşti prea bine, dacă crezi că te voi lăsa în viaţă."
„Să trăiesc?" a întrebat Adams cu incredulitate. „N-ai îndrăzni!"
„Am îndrăznit de mai multe ori decât pot număra, şi pentru mult mai puţin decât asta. Eşti un trădător şi, dacă nu-mi explici cumva de ce naiba ai divulgat informaţii clasificate, te voi ucide." Rapp s-a uitat în ochii bărbatului care stătea lângă el şi a spus: „Nu este chiar atât de complicat, iar dacă tu chiar crezi că sunt monstrul pe care îl pretinzi, ar trebui să ştii că vorbesc serios."
Seriozitatea situaţiei sale a căzut în cele din urmă. Adams, cu falca lăsată, s-a uitat lung la Rapp şi apoi, clipind, s-a uitat la şofer şi a strigat: „Trage pe dreapta imediat!" Şoferul l-a ignorat, aşa că Adams s-a repetat, dar şi mai tare.
Rapp s-a răsucit pe scaun, s-a uitat bine la Adams, şi-a ales locul şi apoi a dat drumul unei lovituri de stânga care l-a prins pe inspectorul general drept în bărbie. Capul lui Adams a ricoşat în geam şi apoi tot corpul lui a cedat.

CAPITOLUL 4
TOOLESBORO, IOWA

Vechea fermă era aşezată într-un culcuş de copaci, la câteva sute de metri de malul râului Mississippi. Un pârâu care venea dinspre nord-vest se bifurca şi curgea în jurul ridicăturii de pământ înainte de a se uni din nou şi de a se vărsa în marele fluviu care împărţea America aproximativ în două. Parcela de optzeci de acri era în cea mai mare parte împădurită, cu câteva terenuri deschise în partea de vest. Cel mai important, oferea ascundere.
Hakim o găsise în toamna precedentă, în drumul său spre nord, din Hannibal, Missouri. În ziarul din West Burlington se făcuse reclamă la ea ca fiind refugiul perfect pentru singurătate, iar Hakim a decis că merită să o vadă. După un scurt apel telefonic cu agentul imobiliar local, a aflat că familia vindea parcele de teren de peste un deceniu. Copiii erau toţi plecaţi – unul în Chicago, doi pe Coasta de Est şi unul pe Coasta de Vest, tata era mort, iar mama tocmai fusese mutată într-un azil de bătrâni. Tot ce mai rămăsese de vândut era casa veche şi cele două hambare care se aflau pe cei optzeci de acri puternic împăduriţi de lângă râu. Agentul imobiliar l-a avertizat că terenul din jurul casei era inundat de cele mai multe ori la izvoare, iar aleea de acces era uneori inundată, aşa că nu era bun pentru mare lucru, cu excepţia vânătorii. Hakim i-a spus femeii că nu părea să meargă, i-a mulţumit pentru timpul acordat şi a închis telefonul. A condus apoi spre nord pe autostrada 99 până a găsit locul, care s-a dovedit a fi mai dificil decât crezuse, ceea ce, în cele din urmă, desigur, a fost un lucru bun. Din punct de vedere tactic, locul avea o mulţime de

aspecte pozitive. Nu mai era nicio altă casă la vedere, iar drumul local se termina în dreptul aleii de acces la proprietate, ceea ce însemna că ar fi existat un trafic minim, dacă ar fi existat. Hakim a făcut câteva fotografii, apoi l-a sunat pe avocatul din New York şi l-a instruit să cumpere proprietatea prin intermediul unui fond de conservare a vânatului şi a faunei sălbatice care fusese deja înfiinţat. Avocatul s-a ocupat de încheierea tranzacţiei. Hakim l-a îndrumat apoi să angajeze pe cineva care să monteze o poartă, împreună cu o cutie de blocare şi câteva semne de interzicere a accesului. De atunci, el s-a întors pe proprietate doar de două ori, de ambele ori pentru a face provizii şi a se asigura că totul va fi pregătit pentru ei.
După cum s-a dovedit, casa a ajuns să fie una dintre rarele părţi ale planului asupra căruia el şi Karim căzuseră de acord. Se chinuiseră să găsească cea mai bună cale de scăpare după atacuri. Aeroporturile ieşiseră din discuţie, la fel ca şi aviaţia privată. Americanii erau bine exersaţi în a închide aceste două căi de acces. În continuare, au analizat porturile maritime de pe Coasta de Est şi apoi Golful Mexic. În vremuri normale, să te strecori pe o navă de containere nu ar fi fost dificil, dar americanii ar fi fost într-o stare de alertă nemaiîntâlnită de când turnurile fuseseră dărâmate. Fiecare port ar avea sute de ochi şi nenumărate camere de securitate care i-ar căuta.
S-au gândit să treacă graniţa în Canada sau Mexic. Să treacă cu maşina printr-un punct de control controlat la graniţă părea mult prea riscant, aşa că au decis că vor trebui să facă călătoria pe jos, făcând drumeţii prin sălbăticie. Karim era încrezător că puteau face faţă aspectului fizic al călătoriei. Adevărata problemă ar fi fost să găsească pe cineva în care să aibă încredere de partea cealaltă. Resursele lor erau deja prea subţiri. Ar fi trebuit să se întoarcă în afara grupului pentru a găsi ajutor. Hakim, cunoscând profunzimea paranoiei prietenului său, a oferit sugestia sa contraintuitivă de a conduce până în inima Americii şi de a se ascunde.
La fel ca Arabia Saudită, America era o ţară imensă, cu oraşe mari, dar şi cu spaţii deschise vaste şi puţin populate. Deşi era adevărat că America era un creuzet, mai ales în comparaţie cu o societate închisă precum cea din Arabia Saudită, nu era chiar atât de deschisă pe cât părea pe hârtie. Toate acele grupuri diverse aveau tendinţa de a se grupa, ceea ce anula o mare parte din potenţialul de disimulare. Karim crezuse iniţial că prietenul său se referea la a merge cu maşina într-un oraş precum Chicago. Cu peste zece milioane de oameni în zona metropolitană, ar fi fost proverbialele ace în carul cu fân. După ce a petrecut efectiv ceva timp în America, Hakim a trebuit să explice de ce mersul la Chicago era o idee proastă. Erau prea mulţi ochi şi urechi într-un oraş mare şi cu siguranţă s-ar fi oferit bani de recompensă. Dacă toată lumea îi căuta, cea mai bună soluţie era să găsească un loc unde să lase furtuna să treacă în intimitate absolută. Lui Karim i-a plăcut ideea şi i-a dat aprobarea celui mai bun prieten al său să găsească un astfel de loc.
Hakim s-a uitat pe fereastra mică din bucătărie spre râu şi spre soarele care răsărea şi a privit un singur curcan sălbatic care se plimba prin curte spre pădure. S-a uitat în dreapta sa în căutarea celorlalţi. Cinci dimineţi la rând îi văzuse pe cei şapte curcani păşind pe mica lor potecă şi intrând în pădure. Oare ceilalţi fuseseră omorâţi, fusese acesta dat afară din turmă, sau stol, sau cum se numea un grup de curcani? Orice ar fi fost, Hakim putea să se identifice cu el. În fiecare dimineaţă din ultima săptămână se gândise să meargă singur. Doar să coboare dealul până la râu şi să se urce în bărcuţa pe care o ascunsese în tufişuri. Ar fi pornit motorul de douăzeci şi cinci de cai putere şi ar fi pornit de pe mal. Se îndrepta spre sud ca Huck Finn. Mergea pe râul cel mare până la Golf.
A fost un singur incident care a cauzat ruptura sau a fost un cumul de evenimente? Hakim a căutat răspunsul toată săptămâna. Să fi fost atunci când şi-a părăsit cel mai bun prieten în munţii din Pakistan, cu aproape un an în urmă? Să fi fost junglele din America de Sud cele care îi deformaseră creierul prietenului său, sau se întâmplase mult mai devreme? La fel ca majoritatea prieteniilor din copilărie, prietenia lor progresase fără întrebări sau provocări. Karim era elevul cu cele mai bune note. Era un atlet înzestrat în mod natural, cu un spirit de competiţie de neegalat de niciunul dintre ceilalţi copii din cartier, şi fusese întotdeauna cel mai sârguincios când venea vorba de rugăciune. Fusese intens chiar şi atunci, în timp ce Hakim era mult mai relaxat. Întotdeauna s-au completat reciproc.
În timp ce Hakim lua o înghiţitură de ceai, s-a întrebat dacă nu cumva fusese un fel de iluzie. Oare fuseseră vreodată atât de apropiaţi cu adevărat? Hakim voia să creadă că fuseseră cei mai buni prieteni, dar era posibil ca relaţia lor să fi fost întotdeauna unilaterală. Era greu să faci diferenţa între un individ

motivat şi un măgar egocentric – poate că mergeau mână în mână. Oricum ar fi fost, avusese loc o schimbare, deşi era posibil să fi fost mai degrabă o progresie. Vechiul său prieten se dovedea a fi la fel de narcisist ca şi restul conducerii al-Qaeda. Cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai obsedat de reflectarea atacurilor şi a urmărilor acestora. Profetul avertizase împotriva unei asemenea iubiri de sine. Hakim încerca să reconcilieze aspectele teologice spinoase ale luptei lor când a auzit vocea prietenului său.
„Bună dimineaţa."
Hakim nu a fost surprins. Se obişnuise de mult cu abilitatea lui Karim de a se deplasa în tăcere. S-a uitat peste umăr şi a dat din cap. Aruncând o privire la ceasul din apropiere, a observat că era ora 6:00. Tura lui se terminase şi nu avea să se întoarcă la lucru decât peste opt ore.
„S-a întâmplat ceva interesant în timpul turei tale?". a întrebat Karim.
„Nu", a spus Hakim cu sinceritate.
„Vreo veste?" a întrebat Karim, arătând spre micul televizor de pe masă.
„Nu l-am pornit".
„Iar citeşti?"
„Da."
„Aceleaşi cărţi americane blasfemiatoare pe care le citeai când eram copii?". a întrebat Karim cu o notă de dezaprobare.
„Cu greu aş numi „Pentru cine bate clopotul" un roman blasfemic."
„Crezi că Imam bin Abdullah ar fi de acord?". a întrebat Karim în timp ce a luat telecomanda şi a pornit televizorul.
Hakim s-a gândit la imamul moscheii lor locale din Mecca, Arabia Saudită. Bărbatul era poate cel mai neiluminat cleric pe care îl întâlnise în toate călătoriile sale. Oricât de mult ar fi vrut să-i spună prietenului său exact asta şi încă ceva, a decis să-şi muşte limba. Săptămâna fusese presărată cu astfel de mici certuri. Erau amândoi la limită, iar Hakim era prea obosit ca să se implice.
„Uită-te la asta", a anunţat Karim, în timp ce a îndreptat telecomanda spre televizor şi a început să apese pe butonul de volum.
Hakim s-a uitat la ecran. Era pornit pe unul dintre canalele de ştiri americane. Se părea că prietenul său nu se mai sătura de reportajele despre atacurile pe care le comiseseră în săptămâna precedentă. Avea o plăcere aproape perversă să urmărească numărul morţilor şi numele celor care fuseseră ucişi. Ţinea evidenţa într-un carneţel cu spirală. Doi membri ai cabinetului şi şapte senatori pieriseră în exploziile iniţiale. Prima parte a misiunii se desfăşurase cu o precizie de ceasornic. Trei maşini-capcană în faţa a trei dintre cele mai renumite locuri din Washington, toate detonate în plină aglomeraţie la ora prânzului. Numai acele bombe uciseseră aproape 125 de persoane. O a patra bombă a fost apoi detonată câteva ore mai târziu, în timpul operaţiunii de salvare, ucigând mult mai mulţi şi dând o lovitură psihologică devastatoare poporului satanic din America.
Cel puţin aşa a ales Karim să descrie acest lucru. Hakim, însă, nu a fost atât de exuberant. Explozia secundară omorâse zeci de pompieri, salvatori, ofiţeri de poliţie şi civili care se aflau întâmplător în apropiere. Hakim se opusese tacticii. Nu vedea nicio onoare în folosirea unor astfel de mişcări sub centură, iar acesta era doar începutul. Una dintre cele mai mari lupte ale sale în cadrul al-Qaeda a fost încercarea de a-i determina pe colegii săi să aibă o viziune mai puţin mioapă asupra lumii. Foarte puţini dintre colegii săi jihadişti călătoreau mult şi chiar mai puţini petrecuseră timp în America. Ei nu înţelegeau deloc simţul american al fair-play-ului. O explozie menită să vizeze şi să ucidă salvatorii ar fi înfuriat poporul american. Karim şi ceilalţi care au crezut că astfel de tactici vor slăbi hotărârea americană de a lupta nu ar fi putut fi mai greşite. Tactici ticăloase ca aceasta nu ar fi făcut decât să împingă tinerii spre centrele de recrutare militară. Acest lucru ar prelungi războiul şi ar afecta cauza lor în ochii comunităţii internaţionale. Hakim îşi expusese cazul cu toată forţa pe care o îndrăznise şi, încă o dată, pierduse.
„Uite", a spus Karim aproape bucuros. „Iată de ce nu vor câştiga niciodată acest război. Vă spun asta de ani de zile."

„Despre ce vorbești?” Hakim era mai mult iritat decât interesat. În timp ce se apropia de televizor, a văzut o fotografie a unui bărbat de vreo douăzeci de ani. Ecranul s-a schimbat brusc cu o fotografie a unei femei zâmbitoare și a unei fetițe.
„Trebuia să se întâlnească cu ei la prânz”, a spus Karim. „El lucrează pentru Departamentul lor de Trezorerie. Sau ar trebui să spun a lucrat”, a adăugat el cu un râs. „A întârziat mai mult de treizeci de minute la prânz săptămâna trecută. Mama și fiica au fost ucise în explozie. El a supraviețuit”.
„Și de ce ești atât de fericit?” a întrebat Hakim.
„Tocmai s-a sinucis”. Karim a început să râdă. „Îți poți imagina așa ceva? Sunt atât de slabi.”
Hakim l-a privit cum își scotea caietul cu spirală. A șters numărul anterior și, cu un zâmbet mulțumit de sine, a scris noul număr.
Cu o voce obosită, Hakim a spus: „Și tu îți faci griji pentru ceea ce citesc eu.”
Karim, care nu-l auzise cu adevărat pe prietenul său, a închis caietul și și-a ridicat privirea. „Poftim?”
„Ce crezi că ar crede Imam bin Abdullah despre veselia ta față de durerea altora?”.
Cu un mormăit dispreţuitor, Karim a spus: „Mi-ar mulțumi pentru că am ucis un alt necredincios.”
Prea obosit pentru a intra într-o altă dezbatere aprinsă cu poate cea mai încăpățânată persoană pe care o cunoștea, Hakim și-a ignorat prietenul și s-a îndreptat pe holul scurt spre un pat cald și spre ceea ce spera să fie un somn lung și netulburat.

CAPITOLUL 5
LACUL ANNA, VIRGINIA

MITCH Rapp privea la lacul calm și sticlos, în timp ce un soare portocaliu strălucitor începea să se cațere peste copacii de pe malul estic. Bucheţele de ceață se agățau de intrări, dar mijlocul lacului era senin. Undeva, după curbă, putea distinge vuietul unui motor de outboard, mai mult ca sigur că ducea un pescar la locul său preferat de dimineață. Rapp fusese de multe ori în acest loc de la uciderea soției sale. Întotdeauna era un pic conflictual, în sensul că îi amintea de vremurile bune pe care le împărtășiseră, dar și de realitatea dură că ea nu mai era.
Cadrul îi amintea atât de locul său de pe Chesapeake, unde se îndrăgostiseră, cât și de locul familiei ei din nordul Wisconsin. Fusese acolo doar de câteva ori cât timp ea era în viață și nu s-ar mai fi întors acum că ea nu mai era. Făcuse o singură călătorie la Chicago pentru a-și cere scuze în persoană părinților și fraților ei. Se temea de fiecare clipă a acelei conversații, dar știa că nu va putea trăi niciodată cu el însuși dacă nu îi înfrunta. Nu Rapp fusese cel care o omorâse, dar el era idiotul egoist care o atrăsese în lumea lui de rahat, unde, prea des, oameni nevinovați erau prinși între două focuri. Fusese un prost să creadă vreodată că ar putea avea o viață normală.
Și-a amintit, în timp ce privea apa lină a dimineții, cum ei și fraților ei le plăcea să schieze la prima oră a dimineții. S-a gândit la toate acele fotografii de familie care atârnau pe pereții de pin noduroși ai cabanei confortabile a familiei. Fotografii cu Anna când era mică, numai picioare, ca un cerb, schiind cu genunchii în jos pe două scânduri vechi – pielea ei maro auriu și pistruii din jurul nasului. Ochii aceia verzi uimitori care încă îl bântuiau în fiecare noapte. Nu cunoscuse niciodată pe cineva la fel de frumos și ar fi pariat tot ce avea că nu va mai cunoaște niciodată. Hotărîse, după mai mulți ani de doliu, că era fără speranță să creadă altceva. Existau câteva relații scurte, dar el încă nu o depășise, așa că fiecare femeie era condamnată de la început.
Scârțâitul unei uși cu plasă i-a atras atenția și Rapp s-a uitat spre casa principală. Avea un etaj și jumătate, cu trei mansarde mari la etajul al doilea și o verandă care acoperea trei laturi. Sidingul de zece centimetri era vopsit în alb, iar ornamentele din jurul ferestrelor și al ușilor se potriveau cu șindrila verde de asfalt de pe acoperiș. Proprietarul a ieșit pe verandă și s-a luptat cu fermoarul de la jacheta sa kaki. După o clipă a reușit să o pornească și apoi a făcut un pas înainte cu ajutorul unui baston. Numele lui era Stan Hurley, un veteran al CIA în vârstă de șaptezeci și opt de ani. Se retrăsese oficial de nouăsprezece ani, dar neoficial era încă foarte implicat. Irascibilul Hurley se ocupase de o mare parte din pregătirea lui Rapp în primii ani după ce acesta absolvise Universitatea din Syracuse. În mai multe rânduri, Rapp se întrebase dacă nu

cumva nenorocitul încerca să-l omoare. Cea mai mare parte a antrenamentului avusese loc chiar aici, pe malul lacului Anna.
Rapp a fost un fel de experiment. Bărbaţii şi femeile clandestine de la Langley au trecut cu toţii prin centrul de pregătire al CIA de lângă Williamsburg, Virginia, cunoscut sub numele de Ferma. Cu toate acestea, un grup de veterani de la Langley a simţit schimbarea vânturilor politice şi a decis că va trebui să înceapă să ascundă lucruri de oportuniştii din Capitoliu. Acesta a fost momentul în care Hurley a părăsit Agenţia şi s-a stabilit la o oră la sud de Washington, D.C. Rapp nu ştia câţi alţii audiau, dar a dedus că Hurley mestecase şi scuipase cel puţin trei tipi înainte de a ajunge în acea zi de vară fierbinte şi umedă, cu aproape două decenii în urmă. Ştia pentru că Hurley se referea la ei ca la Idiotul unu, Idiotul doi şi Idiotul trei. Spunea lucruri de genul: „Am petrecut două zile încercând să-l învăţ pe Idiotul Trei cum să facă asta, iar apoi măgarul aproape că s-a sinucis. „
Privindu-l pe bătrânul înţepenit cum şchiopăta pe aleea de asfalt, Rapp a trebuit să recunoască faptul că era încă puţin intimidat de acel om. Nu existau mulţi tipi care să-i dea o asemenea senzaţie. Rapp îşi amintea că se prezentase la antrenament ca şi cum ar fi fost ieri. Avea douăzeci şi ceva de ani şi se credea în cea mai bună formă din viaţa lui, după ce terminase un sezon aproape perfect ca şi căpitan al echipei de lacrosse Orangemen. Nimic nu era mai umilitor decât să-ţi iei bătaie de la un bărbat de şaizeci de ani, fumător înrăit, băutor de bourbon, care era numai pulă şi oase. Se întâmplase la doar câţiva metri de locul în care stătea Rapp. În hambarul mare, pe vechiul covor de lupte împuţit pe care Rapp fusese obligat să-l mânuiască şapte zile pe săptămână timp de aproape patru luni.
Privind acum în urmă la situaţie, Rapp putea vedea că Hurley deţinuse controlul total, dar atunci se întreba serios dacă va supravieţui. Hurley îl trezise la ora 4:00 dimineaţa cu o ţigară atârnându-i de buze. Când Rapp nu s-a dat jos din pat suficient de repede, Hurley i-a răsturnat patul de campanie de uz militar şi l-a aruncat pe podeaua dură şi prăfuită a hambarului. I s-a spus că în hambar va dormi până când îşi va dovedi că este demn să doarmă în casă. Adevăratele necazuri au început când Rapp a venit în forţă. În retrospectivă, fusese o mişcare extrem de stupidă. Bătrânul era mult mai agil decât părea. Rapp a dat pumnul şi, imediat după aceea, s-a trezit din nou la podea, cu vântul scos din plămâni, gâfâind după aer ca un peşte care se zbate pe un doc.
Hurley anunţase în timp ce stătea deasupra lui: „Un luptător! Idiotul 1 era un luptător. A rezistat doar o săptămână, dar măcar a fost un luptător!”
Rapp a reuşit să treacă de prima săptămână, în ciuda faptului că a fost trântit la pământ în medie probabil de opt ori pe zi. De asemenea, a fost numit în toate modurile murdare din carte şi i s-a ordonat cel puţin o dată pe oră să renunţe. Hurley îi spunea mereu şi mereu, în cel mai vulgar limbaj posibil, că Rapp îşi pierdea timpul. Rapp văzuse destule filme ca să ştie ce se întâmpla. De asemenea, participase la destule antrenamente ale căpitanilor ca să înţeleagă că Hurley încerca să îşi dea seama dacă avea ceea ce îi trebuia pentru a face parte din echipă. Totuşi, a şti şi a trăi asta sunt două lucruri foarte diferite. Rapp nu renunţase la nimic în viaţa lui şi cu siguranţă nu avea de gând să înceapă acum, dar Hurley şi încercările sale sadomasochiste îl puseseră la încercare.
În timp ce bătrânul şi durul spion şchiopăta pe alee cu ajutorul bastonului, Rapp nu se putu abţine să nu zâmbească la gândul că tipul obişnuia să-l bată de şase ori de duminică încoace.
„Ce-i aşa de amuzant, cap de sculă?” întrebă Hurley cu vocea lui guturală de trei pachete pe zi.
„Nimic.” Zâmbetul lui Rapp s-a mărit.
„Pe naiba. Crezi că bastonul ăsta e amuzant?” L-a ridicat şi l-a scuturat spre Rapp. „Aş vrea să văd cum te vei descurca când vei fi de vârsta mea. Doctorul spune că majoritatea băieţilor sunt toţi drogaţi în prima săptămână după ce li se înlocuieşte şoldul. Eu n-am luat nimic.”
„Asta dacă nu pui la socoteală a cincea parte de bourbon pe care o bei în fiecare zi.”
Hurley se opri, ochii lui întunecaţi fixându-se pe Rapp. „Încerci să-mi distrugi viaţa?”.
„Nu”, a răspuns Rapp cu un zâmbet şi i-a aruncat înapoi una dintre replicile preferate ale lui Hurley, „încerc doar să fiu realist, Stan.”
Hurley a privit spre hambar cu ochii lui plini de sac şi şi-a băgat mâna dreaptă în buzunarul de la jachetă. După ce a scormonit o clipă, a recuperat un pachet moale de Camel nefiltrate. „Da .... ei bine, lucrurile sunt pe cale să devină cât se poate de reale.”

„Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta?” a întrebat Rapp, vrând să-i mai dea o şansă să sară peste. „Mă pot descurca.”
Hurley şi-a înfăşurat mâna stângă în jurul vârfului ţigării şi a învârtit rotiţa de la vechiul Zippo. Flacăra s-a aprins şi, după o tragere lungă şi adâncă, a expirat un nor de fum şi a spus: „Ştiu că poţi, dar trebuie să fac asta.”
Rapp ar fi preferat să se descurce singur, dar ştia că nu avea cum să-l facă pe Hurley să se răzgândească.
„Ei bine... să începem. Trebuie să mă întorc la Langley până la nouă”.

CAPITOLUL 6

Uşile mari duble de la hambar erau închise, aşa că Rapp şi Hurley au folosit uşa de serviciu mai mică de după colţ. Un tractor de dimensiuni medii, câteva ATV-uri şi o camionetă Ford F-150 erau parcate pe partea cea mai apropiată de uşile mari. Cealaltă parte a podelei era dominată de ceea ce părea a fi un seif mare, dar era de fapt un cuptor industrial pe care Hurley îl folosea pentru hobby-ul său incongruent de olărit şi alte câteva lucruri.
Cei doi bărbaţi s-au îndreptat spre peretele opus şi s-au apropiat de un dulap mare de stejar cu catalog de cărţi. Lemnul cafeniu era zgâriat şi prăfuit, iar câteva dintre vechile trăgătoare de alamă de pe sertare lipseau. Chiar şi fără toate diferitele şuruburi, piuliţe, şuruburi, cuie şi bibelouri asortate care umpleau cele optzeci de sertare, chestia arăta de parcă ar fi cântărit o mie de kilograme. Hurley a întins mâna prin spate, a apăsat un buton, iar dulapul a început să se desprindă de perete, dezvăluind o scară de beton.
Rapp a coborât primul, iar după ce Hurley şi-a limpezit capul, a introdus un cod într-o tastatură. Dulapul a început să alunece la loc.
Odată ce dulapul a fost pus la loc, Rapp a introdus un alt cod. Când lumina a devenit verde şi a auzit motorul electric eliberând încuietoarea, a întors butonul şi a intrat într-o cameră dreptunghiulară cu pereţi din beton turnat. Acolo se aflau două birouri din metal de culoare gri-corabie, o canapea şi o masă rotundă cu patru scaune. Un bărbat stătea în spatele celui mai apropiat birou. S-a ridicat în picioare când Hurley şi Rapp au intrat. Cel de-al doilea bărbat era pe canapea, întins pe spate, cu picioarele în sus, o şapcă Baltimore Orioles acoperindu-i faţa. Fie că dormea, fie că nu-i păsa să se uite şi să vadă cine tocmai sosise.
În cameră se simţea un miros greu şi acru de nicotină. Când Rapp trecuse prin antrenamentul său, locul acesta nu exista. Hurley se folosise de o firmă de contractare discretă, condusă de un fost agent, şi îl pusese să fie construit după 11 septembrie. Podeaua hambarului a fost excavată şi fundaţia a fost subzidită, pentru a face loc subsolului. Pereţii au fost turnaţi, iar deasupra au fost aşezate secţiuni de Spancrete pentru a crea acoperişul pentru noile camere şi podeaua hambarului. Pe o rază de două ore de mers cu maşina de la Washington existau trei facilităţi similare, toate construite cu fonduri private şi fiecare dintre ele fiind cunoscute doar de o mână de persoane. Necesitatea era, până la urmă, mama invenţiei. Pentru a-şi îndeplini misiunea, CIA trebuia să poată desfăşura cea mai mare parte a activităţii sale departe de ochii curioşilor şi în secret. Hurley explicase de multe ori că în timpul Războiului Rece aveau mai mult de o duzină de astfel de locuri pe care le foloseau pentru a interoga dezertorii, precum şi trădătorii ocazionali.
„Unde este doctorul?” Hurley l-a întrebat pe bărbatul mare care stătea în spatele biroului.
Bărbatul musculos a arătat spre uşa de oţel din capătul celălalt al încăperii şi a spus: „Vorbeşte cu Adams. E acolo de aproape două ore”.
Numele bărbatului mare era Joe Maslick. Era originar din Chicago şi un fost Ranger aeropurtat, care făcuse trei misiuni, una în Irak şi două în Afganistan. Purta un tricou negru Under Armour şi o pereche de blugi.
Hurley s-a uitat la Rapp şi l-a întrebat: „Este beat?”.
Rapp a dat din cap. „Era cam pe drum când l-am luat aseară”.
„Şi de atunci?”
„I-am dat câteva pahare de băutură în timpul călătoriei cu avionul.”
„N-a avut probleme la aeroport?”

Rapp a clătinat din cap. „L-am încărcat în hangar chiar acolo, la Teterboro.”
„Piloţii?” a întrebat Hurley.
„Uşa cabinei de pilotaj a fost închisă tot timpul.”
Hurley a mormăit ceva în sinea lui şi apoi a spus: „De ce nu l-aţi dus cu maşina?”.
Cuvintele lui Hurley au fost mai puţin o întrebare, cât o critică, iar Rapp nu s-a descurcat bine cu niciuna dintre ele. Dacă ar fi fost altcineva în afară de fostul său instructor, Rapp l-ar fi întrebat de ce nu-şi ridicase fundul leneş din pat şi nu se ocupase singur de treabă, dar era Hurley, aşa că i-a dat o şansă.
„Stan, piloţii ăştia m-au pilotat peste tot în lume. Au văzut multe rahaturi.”
„Şi dacă vor fi întrebaţi la un moment dat cine era în avionul ăla . . . ?”
„Vor spune că l-au dus la Richmond pentru că trebuiau să sară devreme a doua zi dimineaţă.”
„Şi când federalii vor dori să vorbească cu directorul care a închiriat avionul?”
Rapp se uită la ceas. Era 6:58 dimineaţa. „Avionul este în drum spre Mobile chiar acum. Iar omul de la bord habar n-are nici măcar că eu exist.”
„Tot nu-mi place”, a mormăit Hurley, în timp ce începea să caute un pachet de ţigări.
Rapp era cât pe ce să spună, la naiba, dar n-a făcut-o, pentru că ştia că asta era mai greu pentru Hurley decât ar fi recunoscut vreodată. Fusese cel mai bun prieten al tatălui lui Adams. Slujise peste tot în lume cu el. Vrând să iasă din subiect, Rapp a întrebat: „Ai ascultat înregistrarea audio de aseară?”.
„Da.” Hurley a expirat un nou nor de fum.
„Şi?”
Hurley a păşit în spatele biroului şi s-a uitat la monitorul cu ecran plat din stânga. Acesta îl arăta pe Adams stând în camera alăturată şi vorbind cu un bărbat de cincizeci de ani cu părul blond şi creţ. Îl chema Thomas Lewis şi era psiholog clinician. Hurley nu era sigur pe cine era mai supărat, pe el însuşi sau pe micul rahat care stătea în cealaltă cameră. „E un trădător nenorocit... o ruşine pentru numele familiei sale”.
Rapp nu ştia ce să spună, aşa că şi-a ţinut gura închisă şi, cum Maslick nu prea era adeptul conversaţiei, cei trei au rămas în tăcere privind ecranul. De cealaltă parte a camerei, însă, bărbatul care aţipea pe canapea a decis să se facă auzit. De sub şapca lui de baseball a anunţat: „A face de ruşine numele familiei nu este un motiv pentru a ucide un om”.
Rapp nu a fost surprins de comentariu, dar tot l-a enervat. Se certase cu Mike Nash în legătură cu toată această încurcătură în ultimele câteva ore.
„Ce zici de comiterea trădării, băiete geniu?”. a întrebat Hurley.
„Cu siguranţă este o infracţiune capitală, dar, din nou, nu intră tocmai sub jurisdicţia noastră.”
Ochii lui Hurley scrutau suprafaţa biroului, iar mâinile lui începeau să-i tremure de furie. A sărit peste capsator, a apucat o cană de cafea din ceramică şi a aruncat-o prin cameră. Cana a lovit peretele de beton chiar deasupra canapelei din piele şi s-a spart în mii de bucăţi, cioburile plouând peste Nash.
Nash a sărit de pe canapea strigând: „Ce naiba?”.
„Dacă vrei să te certi cu mine, sportivule, fă-mi favoarea de a te ridica din fund şi de a mă privi în ochi!”
Hurley s-a întors spre Rapp şi a răcnit: „Ce fel de spectacol de rahat conduci? Dacă aş vrea opinii personale, m-aş înscrie la un nenorocit de club de lectură.” Hurley a pornit prin cameră, mârâind şi înjurând în sinea lui. Când a ajuns la uşa de oţel, a lovit-o de câteva ori cu bastonul şi apoi a introdus codul pentru a descuia încuietoarea.
Rapp s-a uitat la Nash şi a rostit cuvintele: „Ce naiba e în neregulă cu tine?”.
Nash nu s-a deranjat să răspundă. Era prea supărat pe Hurley ca să se ocupe de Rapp.
O clipă mai târziu, doctorul Lewis li s-a alăturat şi uşa camerei de interogatoriu a fost închisă şi încuiată. Nimeni nu luă loc. Rapp şi Hurley au stat cu faţa la Lewis, în timp ce Maslick a rămas în spatele biroului pentru a supraveghea monitoarele, iar Nash a rămas în cealaltă parte a camerei, încă frământându-se din cauza reproşurilor sale.
„Spune-mi direct”, i-a spus Hurley psihiatrului.
Lewis a început să vorbească şi apoi s-a oprit ca şi cum s-ar fi hotărât de unde să înceapă. Şi-a trecut o mână prin părul blond şi creţ şi a spus: „Tulburare narcisistă clasică de personalitate”.
„Asta este?”

„Nu, este ceva mai complicat decât atât.” Lewis a ezitat şi apoi a întrebat: „I-ai cunoscut părinţii?”.
„Da.”
„Tata nu prea era prin preajmă?”
„Niciunul dintre noi nu era. Aşa era pe atunci.”
Lewis a dat din cap în semn de înţelegere şi l-a studiat pe Hurley cu ochii lui albaştri. „A fost în serviciul clandestin cu tine?”.
„Da.”
„Deci a fost prin preajmă chiar mai puţin decât un tată obişnuit?”
„Presupun că da.”
„Mama lui era detaşată?”
„Marge”, a spus Hurley, în timp ce ochii lui se deconcentrau, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească o amintire îndepărtată. „Nu era chiar cea mai caldă persoană.”
„Nu era foarte afectuoasă?”
„Cam la fel de afectuoasă ca biroul acela de acolo.”
Lewis a dat din cap. „Totul se potriveşte profilului. Adams avea un simţ exagerat al valorii şi asta se transpune într-un sentiment de îndreptăţire. Reversul medaliei este că stima lui de sine este foarte fragilă. I-ar fi extrem de dificil să accepte criticile. Pentru a aprofunda problema, îi lipseşte empatia, ceea ce îi permite să fie extrem de exploatator faţă de ceilalţi. El simte că este special ... şi că poate fi înţeles doar de oameni geniali. Că ar trebui să se asocieze doar cu alţii pe care îi consideră suficient de talentaţi, în timp ce, în acelaşi timp, are nevoie de talentul lor real pentru a-şi valida nesiguranţa subiacentă.”
„Complexul de martir? Crede mereu că este înşelat de cineva şi trebuie să le spună tuturor acest lucru?”
„Foarte comun. Când dă peste cineva ca Mitch, de exemplu”, Lewis a făcut un gest către Rapp, „cineva cu o minte puternică, independent, orientat spre rezultate, care nu este predispus să împartă complimente, cineva care este recunoscut ca fiind în vârful jocului său. Când se întâmplă asta”, a tresărit Lewis, „el simte că acea persoană este inamicul şi că trebuie să fie redusă la dimensiunea ei. Nu este neobişnuit ca persoanele cu această tulburare să devină avocaţi. Îi face să se simtă mai deştepţi decât majoritatea celorlalţi oameni şi îşi pot folosi cunoştinţele lor de drept pentru a-i intimida pe cei care nu le validează geniul imaginat.”
Hurley s-a gândit la unele dintre călătoriile de familie pe care le făcuseră cu vreo patruzeci de ani în urmă. Îşi amintea că prietenul său Mark se enerva la culme din cauza felului în care fiul său se bosumfla dacă nu făcea cum voia el. „Sinucigaş?”
„Nu... practic nemaiauzit. E prea îndrăgostit de el însuşi. S-ar putea să se prefacă sau să ameninţe, dar cu siguranţă nu ar merge până la capăt.”
„Altceva?” întrebă Hurley.
„A întrebat de tine.”
„Ştie că sunt aici?” întrebă Hurley surprins.
„Nu, habar nu are că eşti implicat în asta. Pretinde că vei înţelege ce se întâmplă.”
Hurley s-a încruntat. „Să înţeleagă? Cum ar putea să creadă că dintre toţi oamenii de acolo, eu aş înţelege ce face?”.
„Eu n-aş citi prea mult în asta. Aşa cum am spus, are un sentiment exagerat al propriei importanţe. De asemenea ... ... nu uitaţi, este extrem de dificil pentru cineva cu această tulburare să accepte vreodată responsabilitatea pentru acţiunile sale. Există întotdeauna o raţionalizare.” Lewis s-a uitat la Rapp şi a adăugat: „Este speriat de moarte de Mitch, pentru că ştie că nimic din ceea ce poate spune sau face nu-l va face să se răzgândească. Cu tine”, s-a uitat la Hurley şi a ridicat din umeri, „speră că va găsi puţină empatie din partea unui vechi prieten de familie.”
Rapp a putut vedea că Hurley se simţea greu cu această nouă întorsătură. Nu se bucura deloc să-l vadă pe bătrânul dur în halul ăsta, aşa că l-a atins pe braţ şi i-a spus: „Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.”
„Nu.” Hurley a clătinat din cap şi s-a ridicat cât de drept îi permitea structura lui de şaptezeci şi opt de ani. „Trebuie să fac asta.”

CAPITOLUL 7

WAPELLO, IOWA

TED White a alunecat din pat şi a apucat teancul de haine care stătea pe scaunul din colţ. Prin crăpătura de la jaluzele a întrezărit dimineaţa gri de dinaintea zorilor. A luat pachetul, s-a uitat peste umăr la soţia sa şi a început să iasă cu grijă în vârful picioarelor din cameră. Când a trecut pe lângă uşa deschisă, a apucat mânerul şi a tras încet până când uşa s-a închis cu un clic uşor. Aflat în siguranţă pe hol, şi-a permis să respire. A aşteptat o clipă pentru a se asigura că nu se agită, apoi a făcut doi paşi şi a intrat în camera fiului său Hayden.
Tânărul de şaptesprezece ani zăcea răsucit în cearceafuri şi pături, două dintre cele patru perne pe podea, una prinsă sub corpul său, iar ultima deasupra capului. Urma să absolve liceul peste o lună. White l-a apucat de umăr şi l-a scuturat uşor. Nimic. A aşteptat cinci secunde şi a încercat din nou. Acest lucru a continuat încă treizeci de secunde, cu o forţă din ce în ce mai mare, până când Hayden a deschis brusc ochii lui Hayden cu o privire ameţită, nebună.
„Ce?", a întrebat el, încă delirând de somn. „Ce s-a întâmplat?"
„Shhhh", a spus tatăl său. „Dacă o trezeşti pe mama ta, nu are cum să te lase să vii cu mine."
Puştiul nu a răspuns, doar s-a uitat în jurul camerei şi a încercat să-şi dea seama ce se întâmplă.
„Ia-ţi echipamentul de vânătoare".
„Dar mama a spus că nu pot să merg. Am un test la engleză la a treia oră şi am un meci în seara asta".
Hayden se îndrepta spre Universitatea din Northern Iowa cu o bursă de baseball. „Ai muncit destul de mult în ultimii patru ani. Cred că ai dreptul la o mică vânătoare de curcani cu tatăl tău."
„Dar, mamă..."
„Ştiu", l-a avertizat tatăl său, făcându-l să tacă cu mâna. „Atâta timp cât te întorci la şcoală la timp pentru a da acel test, totul va fi bine."
„Antrenorului nu-i place dacă . . . ."
„Am vorbit deja cu antrenorul tău. Îi place să vâneze curcani, la fel ca şi mie, şi ştie că săptămâna asta sunt înfierbântaţi ca naiba. A spus că e în regulă atâta timp cât te întorci la şcoală la timp pentru test. Ne vom duce la vechea casă a unchiului meu. Cincisprezece minute până acolo şi cincisprezece înapoi. Dacă îţi pui fundul la treabă, n-ar trebui să avem probleme în a face câteva ore bune."
Hayden s-a dezmeticit şi şi-a pus picioarele pe podea. Şi-a ridicat ambele braţe deasupra capului şi a gemut. „Mama o să se enerveze."
Cu o voce înăbuşită, dar energică, White a spus: „O să mă enervez dacă o trezeşti. Acum mişcă-te. O să ne fac câteva sandvişuri cu ouă prăjite. Le putem mânca în camion". Cu asta, White a ieşit din camera singurului său copil şi a ajuns pe hol până la bucătărie. A pornit cafeaua şi a încălzit tigaia. Urma partea cea mai grea. A găsit un carneţel şi un pix şi s-a aplecat, punându-şi cotul drept pe tejghea, şi s-a gândit cum să recunoască cel mai bine crima. Ca majoritatea lucrurilor în viaţă, a decis că cel mai bine ar fi să fie scurt şi să se ţină tare.
Dragă,
Am verificat cu antrenorul aseară. A spus că e în regulă dacă îl duc pe Hayden la vânătoare. O să mă asigur că-l aduc înapoi la şcoală pentru a treia oră. Probabil că asta e ultima noastră vânătoare de primăvară. Anul viitor va fi plecat la facultate. Unde au dispărut toţi anii?
Cu drag,
Ted

CAPITOLUL 8
TOOLESBORO, IOWA

HAKIM a închis uşa dormitorului şi, în ciuda faptului că voia să-şi limpezească mintea, a început să se gândească la atacuri. Exploziile de la prânz, bomba care decimase personalul de urgenţă care scotocea printre dărâmăturile de la Monocle – un restaurant care era locul preferat al senatorilor şi al lobbyiştilor americani – şi apoi mişcarea îndrăzneaţă finală. Hakim a considerat-o o lovitură de geniu. Cu toate dezacordurile sale recente cu Karim, trebuia să recunoască faptul că îndrăzneala planului era imposibil de

ignorat. Karim îi ceruse lui Hakim să localizeze Centrul Naţional de Contraterorism al Americii – centrul nevralgic pentru războiul ilegitim al Marelui Satana împotriva terorismului, aşa cum îl numea el. Fără să spună nimic comandanţilor seniori ai al-Qaeda, au pus la cale un plan îndrăzneţ de asalt al clădirii. Karim a vrut să transforme vânătorii în vânat. Ar fi atacat Centrul Naţional de Contraterorism în timp ce americanii erau în dezordine şi concentraţi pe atacurile iniţiale şi pe explozia secundară.
Hakim fusese acolo cu Karim când cei şase camarazi ai lor, îmbrăcaţi în echipament SWAT, au dat buzna în clădire. După ce petrecuse o perioadă decentă de timp în Washington, Hakim ştia că nu era neobişnuit să vadă SUV-uri mari şi negre coborând pe stradă încărcate cu bărbaţi ameninţători înarmaţi până în dinţi. Cu confuzia creată de exploziile iniţiale, aceştia se îndreptau direct spre poarta instituţiei antiteroriste şi dispăreau cu uşurinţă securitatea uşoară.
Bărbaţii fuseseră antrenaţi de luni de zile în fiecare detaliu al planului şi, din câte văzuseră, acesta funcţionase perfect. Suburbanul a trecut peste bordură şi a ajuns până la uşa de la intrare, cu luminile de urgenţă aprinse. Bărbaţii s-au revărsat din vehicul, s-au format într-un singur rând şi au intrat în clădire angajând ţintele pe măsură ce înaintau. Trebuiau să evite lifturile şi să urce pe scări până la ultimul etaj, unde se afla centrul nervos. Pe lângă puştile M-4 şi pistoalele Glock, fiecare bărbat purta o vestă sinucigaşă făcută la comandă, care era plină de explozibil plastic C-4 şi rulmenţi cu bile de jumătate de inch.
Karim a prezis că atacul asupra instalaţiei va afecta capacitatea Americii de a ataca eficient Al-Qaeda pentru anii următori. Şi nu se putea întâmpla prea curând. Echipele de vânători-ucigaşi şi vehiculele aeriene fără pilot cu rachetele lor decimaseră rândurile superioare ale grupului lor. Se aşteptau ca numărul victimelor să depăşească o sută, dar ceva nu fusese bine. Ori asta, ori americanii minţeau. Până în prezent, doar optsprezece persoane fuseseră raportate ca fiind moarte în asaltul asupra instalaţiei antiteroriste. Şase zile mai târziu, Karim încă refuza să creadă rapoartele. Era convins că americanii, într-un efort de a salva aparenţele şi de a linişti publicul, ascundeau adevăratele pagube.
Hakim observase totuşi o mică problemă cu această teorie. Echipele de ştiri reuşiseră să obţină imagini cu etajele superioare ale clădirii din afara gardului de securitate, iar acestea erau încă intacte. Dacă vestele sinucigaşe ar fi explodat conform planului, toate ferestrele ar fi fost aruncate în aer şi existau mai mult de cincizeci şi cincizeci şi cinci de şanse ca acoperişul să nu fie decât o gaură zimţată. Îi menţionase acest lucru vechiului său prieten şi suferise o mustrare dură. I s-a spus că era naiv în ceea ce priveşte căile lumii şi capacitatea Occidentului de a manipula mass-media.
Hakim începuse să se plictisească de inflexibilitatea prietenului său. El era cel care călătorise prin lume, în timp ce Karim nu făcuse mai mult decât să stea în cafenele şi moschei înconjurat de oameni care gândeau la fel ca el. El nu călătorise aproape deloc în afara Arabiei Saudite. Existau lucruri pe care Hakim ar fi vrut să i le spună prietenului său, dar ştia că nu era momentul potrivit. Trebuiau să găsească o cale sigură de a ieşi din ţară şi apoi, când lucrurile s-ar fi liniştit, l-ar fi putut confrunta.
Când Hakim a terminat de spălat pe faţă şi de spălat pe dinţi, s-a îndreptat cu faţa spre est, a îngenuncheat pe podea şi a început să se roage. În cea mai mare parte a vieţii sale, se rugase de cele cinci ori pe zi necesare, petrecând adesea un total de două ore în poziţie prosternată, în încercarea de a se dovedi un bun musulman. Trecuseră însă mai mulţi ani de când nu mai fusese atât de devotat. Pentru a-şi îndeplini misiunea, fusese nevoit să renunţe la multe dintre obiceiurile şi ritualurile sale. Călătoriile sale în America şi în alte ţări îi ceruseră să atragă cât mai puţină atenţie credinţei sale.
Chiar şi acum, în secretul camerei sale, în mijlocul Americii, fără să fie nimeni la vedere, îşi grăbea rugăciunile. S-a jertfit lui Allah şi i-a cerut să îl călăuzească în această călătorie periculoasă, iar apoi, aşa cum se întâmpla din ce în ce mai des, mintea lui a început să rătăcească. Vorbea în continuare cu Allah, dar în loc să ceară îndrumare, el punea întrebări. Încerca să împace ireconciliabilul. S-a poticnit, aşa cum făcea atât de des în ultima vreme – punea întrebarea, dădea jumătate din răspuns şi apoi trecea la următorul lucru înainte de a finaliza gândul. Procedând astfel, îl împiedica să fie nevoit să înfrunte adevărul. Aceste rugăciuni scurtate se transformau în şedinţe sumbre. Aproape ca şi cum şi-ar fi notat notiţe cu Allah şi i-ar fi spus: „Când voi trece de partea cea mai grea a acestei călătorii, noi doi vom sta jos şi ne vom sorta calea prin această încurcătură”.

Hakim încă mai credea în Allah. Nu asta era problema. Lipsa lui de încredere avea mai mult de-a face cu adepţii săi – oamenii care pretindeau că ştiu exact ce vrea Allah. În timp ce se strecura sub pătură, a încercat să-şi limpezească mintea. Credinţa lui, şi-a dat seama, nu era în criză. Credinţa sa în prietenul său era cea care cauza problema. Hakim s-a gândit la ziua în care se întâlniseră, dar s-a oprit repede. Petrecuse prea mult timp luptându-se cu acest lucru în ultima vreme. Era obosit şi, dacă avea de gând să se aşeze vreodată şi să discute cu Karim despre preocupările sale, avea nevoie să fie odihnit. Folosindu-se de un truc vechi, a ales una dintre cele mai bune amintiri ale sale şi a început să o deruleze în minte. Soarele strălucea pe apa albastră şi rece familiară din Florida Keys. Hakim se lăsă pe spate în scaun şi apoi se lăsă în faţă aproape ca şi cum s-ar fi rugat lui Allah, dar nu era aşa. Mâna lui dreaptă se învârtea în cercuri mici pe mulineta, trăgând cât mai mult fir în cele câteva secunde pe care le avea la dispoziţie, iar apoi s-a aplecat cu totul înapoi. În ciuda efortului de a se lupta cu marele marlin mare timp de aproape o oră, avea o expresie de exaltare copilărească pe faţă.
Călătoria în Cuba fusese inspirată de citirea cărţii Bătrânul şi marea, de Ernest Hemingway. Pentru Hakim, aceasta fusese cea mai frumoasă experienţă din viaţa sa. Nu trecea o zi fără ca acel minunat marlin să-i sară în gânduri şi rareori adormea fără să-l vadă. Ştia că era un mecanism de adaptare. Fusese o mulţime de morţi şi dezmembrări – gloanţe şi bombe care făcuseră lucruri îngrozitoare prietenilor, străinilor şi duşmanilor deopotrivă. Văzuse oameni literalmente sfâşiaţi de schijele unui obuz de artilerie. Atât de sângeroşi, de cărnoşi şi de tăiaţi în bucăţi încât ai fi jurat că nu aveau cum să supravieţuiască vreodată, dar, prin mila lui Dumnezeu, unii dintre ei au supravieţuit, iar dacă ar fi avut la dispoziţie facilităţile medicale pe care le avea inamicul, chiar mai mulţi ar fi trăit. Şi apoi au fost alte momente în care găseai un camarad după un atac aerian şi jurai că pur şi simplu a fost lăsat inconştient, pentru că nu avea nicio pată pe corp. Îl îmbrânceai, chiar îl stropeai cu apă pe faţă, şi nu mai era posibil să-l aduci înapoi. Hakim a aflat mai târziu că era din cauza exploziilor de contuzie ale marilor bombe americane de două mii de lire sterline. Unda de şoc a exploziilor producea traume contondente la nivelul organelor interne ale indivizilor, fără a lăsa vreo urmă exterioară a morţii.
Acestea erau doar câteva dintre imaginile pe care Hakim încerca să le reprime de fiecare dată când încerca să adoarmă. Cum ar fi cei şase bărbaţi bine antrenaţi care asaltau instalaţia antiteroristă. Lui Hakim nu-i plăcea felul dezinvolt în care îi convingeau pe ceilalţi adepţi să-şi arunce vieţile. De aceea se agăţa de amintirea călătoriei sale în Cuba şi de ziua de neuitat pe care a petrecut-o urmărind marlinul, luptându-se şi, în cele din urmă, reuşind să prindă peştele uriaş. Prăpastia dintre cele două lumi, însă, a creat un paradox. Fie că încercase cu jumătate de inimă să reconcilieze problema, fie că se străduise din răsputeri să o evite. Oricare ar fi fost cazul, Hakim ştia că nu mai putea amâna prea mult.
Nu acum este momentul, şi-a spus el însuşi. Şi-a liniştit mintea gândindu-se la soarele cald de pe faţa lui. Şi-a amintit de aerul umed şi sărat şi de briza moale, de dansul balerin al peştelui mare şi albastru în timp ce naviga prin aer. Hakim a început să adoarmă, sperând că într-o zi se va întoarce în Cuba. Vocea aceea familiară din capul lui îl făcea nebun.
Habar n-avea dacă dormea de două minute sau de două ore. Era încă pe spate, cu ochii închişi, când a auzit paşii grei ai cuiva alergând în casă. Uşa de la dormitor s-a deschis cu un zgomot surd, iar Hakim, surprins, s-a aşezat în picioare complet şocat. Mintea lui, amorţită de starea profundă de REM, nu reuşea să localizeze chipul bărbatului voinic care stătea în pragul uşii deschise.
„Vin”, a spus bărbatul cu o teamă autentică în glas.
Hakim şi-a dat seama că era Ahmed, marocanul letargic.
„Grăbeşte-te, sunt aici”, a spus acesta într-o engleză cu accent puternic. „Ia-ţi arma şi du-te la postul tău”.
„Cine este aici?” a întrebat Hakim, brusc foarte alert.
„Doi bărbaţi cu portocaliu ... cum îşi pun pe vehicule”.
Hakim era obişnuit să încerce să traducă propoziţiile răvăşite pe care bărbaţii le născoceau adesea, dar aceasta era una nouă. „Ce încerci să spui?”
„Ridică-te”, a spus marocanul cu o panică autentică. „Karim te vrea acum! Grăbeşte-te!”

CAPITOLUL 9
LACUL ANNA, VIRGINIA

ADAMS nu-şi putea da seama unde naiba se întâmplase ceva rău. Planul său fusese perfect. Văzuse ce se întâmpla cu informatorii. Ajungeau să fie sărbătoriţi de o parte şi distruşi de cealaltă. Facturile legale îi falimentau pe bieţii nenorociţi, în timp ce mecanismele lente ale justiţiei le plasau viaţa într-o stare de limbo aproape permanentă. Oricât de juste ar fi fost acuzaţiile lor, au sfârşit prin a fi loviţi. Politica în D.C. era un sport sângeros, iar denunţătorii erau carne de tun. Adams se gândise mult timp la asta. Ar fi fost ca şi cum ar fi fost primul tip coborât de pe prima barjă de debarcare de pe plaja Omaha Beach în Ziua Z. L-ar fi măcelărit.
Nu, era convins că a ales calea cea bună. Ştia cu fiecare fibră a corpului său că Rapp, şi Nash şi Kennedy şi o grămadă de alţii, călcau în picioare Constituţia. Lucrase febril în spatele scenei pentru a încerca să convingă oamenii potriviţi de la Justiţie să se ridice şi să ia aminte. Cei mai mulţi dintre adjuncţii procurorului general nu voiau să aibă nimic de-a face cu Rapp şi Kennedy. Exista o listă lungă de oameni din Washington care încercaseră să se încurce cu ei şi până acum se dovediseră de neatins. Din ce în ce mai mult, oamenii vedeau în asta un sfârşit de carieră. Adams credea că în sfârşit îşi găsise un aliat în senatorul Lonsdale. Seniorul senator din Missouri prezida Comitetul Judiciar şi împărtăşea antipatia lui Adams faţă de CIA şi de metodele sale de cowboy.
Apoi, bombele au spulberat civilizaţia capitalei şi starea de spirit s-a schimbat din nou. Adams se dusese să-l vadă pe Lonsdale cu doar câteva zile în urmă, iar întâlnirea fusese un dezastru. După luni întregi de colaborare şi după ce, în sfârşit, găsise la Justiţie un avocat agresiv, suficient de curajos să se ia după criminalii de la Langley, acum îşi pierduse curajul. I-a sugerat lui Adams să renunţe la această problemă şi să-şi concentreze energia pe depistarea fondurilor de milioane de euro necunoscute pe care CIA le risipise în Irak şi Afganistan. El a încercat cu disperare să o facă să înţeleagă că nu era momentul să renunţe. Erau atât de aproape. Adams avea nevoie doar de influenţa politică şi de puterea de citaţie a Comisiei Judiciare şi ar fi putut în sfârşit să-l pună pe Rapp şi pe ceilalţi după gratii.
Adams nu o putea face de unul singur. În ciuda lipsei lor generale de inteligenţă, Rapp şi ceilalţi erau supravieţuitori şi făcuseră tot posibilul pentru a-şi acoperi urmele. Cu Lonsdale abandonându-l, iar restul Senatului şi Camerei prea falimentari din punct de vedere moral pentru a mişca un deget, Adams nu vedea nicio speranţă în a-i scoate din umbră şi a-i aduce în lumina strălucitoare a tribunalului. Fără niciun sprijin din partea Justiţiei sau a Dealului, iar opţiunea de a denunţa un abuz a fost considerată sinucigaşă, Adams a trebuit să găsească o a treia cale. Sursa sa de inspiraţie a fost nimeni altul decât Mark Felt, directorul adjunct adjunct al FBI, decedat în prezent, care îl doborâse pe preşedintele Richard Nixon prin furnizarea selectivă de informaţii lui Bob Woodward şi Carl Bernstein.
Deşi Felt era modelul, Adams nu avea de gând să fie atât de prost încât să permită unui reporter să facă milioane de dolari pe seama curajului său, în timp ce el se retrăgea cu pensia sa federală sărăcăcioasă. Avea să publice o expunere tăioasă a CIA, a programelor sale ilegale şi a oamenilor care le conduceau. Îşi alesese deja un titlu – „În căutarea dreptăţii". Îl va scrie sub pseudonimul Jefferson. Fără prenume, doar numele de familie. Adams îi spusese lui Kenny Urness că un agent de operaţiuni secrete al CIA venise la el şi îi ceruse ajutorul. Agentul fictiv dorea să cumpere un manuscris care să expună CIA şi nenumăratele sale programe ilegale. Urness urma să înfiinţeze un fond de investiţii pentru a păstra milioanele de dolari pe care le-ar fi câştigat romanul, iar când lucrurile s-ar fi liniştit în sfârşit, peste cinci sau şapte ani, Adams ar fi ieşit în faţă ca omul curajos care a doborât aripa fascistă a guvernului american.
Ar fi fost cu siguranţă un scandal, dar Adams ştia cum să-şi ascundă urmele. Cumpărase deja, cu bani gheaţă, un laptop folosit, care urma să fie distrus odată ce cartea ar fi fost terminată. Găsise chiar şi un program software care să-i permită să-şi schimbe proza pentru a evita identificarea de către experţii în scriere. Se vor administra poligrafuri în lung şi-n lat, dar el le va trece ca întotdeauna. Detectoarele de minciuni erau inutile împotriva cuiva cu IQ-ul lui. Îşi dăduse seama de tot, dar, în ciuda planificării atente, îi scăpase ceva.
Adams a pipăit cu degetul paharul gol aşezat pe masă şi şi-a dorit în tăcere ca ei să-i mai aducă o băutură. Vodca începea să îşi piardă efectul şi acesta era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Să-ţi păstrezi calmul nu era un lucru uşor când ştiai că un om ca Mitch Rapp zăbovea de cealaltă parte a unei uşi de oţel şi nu aveai cum să chemi ajutoare. În ciuda faptului că fusese luat prins cu garda jos, Adams îşi jurase

deja că îl va face pe Rapp să plătească. Avea să spună ceea ce trebuia să spună pentru a-i obţine eliberarea, iar apoi avea să facă un scandal.
Nici o persoană sănătoasă la cap nu l-ar fi ucis vreodată. Cel puţin asta îşi tot spunea. Era inspectorul general al CIA, pentru numele lui Dumnezeu. Presa ar fi săpat. Hill va cere răspunsuri. Pur şi simplu ar fi fost prea greu de acoperit. Asta îi tot spunea creierul său extrem de raţional, dar mai era o voce în capul său. Una care era mult mai puţin încrezătoare. Una care îl avertizase cu tot mai multă seriozitate că Mitch Rapp era un om capabil de violenţă extremă.
Adams încerca din nou să se asigure că totul va fi bine, în ciuda presimţirilor sale profunde, când uşa se deschise. Recunoscu imediat chipul căptuşit şi uzat şi, în ciuda faptului că nu-i păsa prea mult de omul acela, simţi un imens sentiment de uşurare că se afla aici. Indiferent de diferenţele dintre ei, Stan Hurley era un vechi prieten de familie, o legendă a operaţiunilor sub acoperire şi poate singurul om pe care Rapp îl asculta. Adams era încrezător că îl putea face pe bătrân să simpatizeze cu el.
„Unchiule Stan", a spus Adams cu o voce plină de speranţă, „mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici". S-a ridicat în picioare şi a înaintat, cu braţele deschise, gata să-l îmbrăţişeze pe unul dintre cei mai răi înjurători pe care îi cunoscuse vreodată, dar înainte de a se apropia suficient de mult, ceva tare l-a înţepat în stomac. A îngheţat.
„Stai jos", i-a ordonat Hurley.
Adams s-a uitat în jos şi a văzut vârful de cauciuc al unui baston apăsat în burta lui. „Ce s-a întâmplat cu tine?"
„Nimic... stai jos." Hurley l-a împins înapoi şi a arătat spre scaun.
Adams s-a retras încet şi a luat loc. „Unchiule Stan, ar fi bine să existe o explicaţie al naibii de bună pentru asta."
„Serios?" Hurley a spus cu scepticism. „Eram pe punctul de a spune acelaşi lucru."
„Asta e o nebunie; sunt inspectorul general al CIA. Nu pot fi răpit în miez de noapte şi interogat în felul acesta."
„Faptul că staţi aici este dovada că vă înşelaţi în ambele privinţe."
Adams s-a încruntat şi a spus: „Aici nu suntem în Praga în jurul anului 1968. Nici Mitch Rapp şi nici cineva de la CIA, de altfel, nu are dreptul să mă răpească."
„Presupun că, din punct de vedere pur legal, aveţi dreptate." Recunoaşterea lui Hurley i-a dat lui Adams o doză de încredere. „Ai perfectă dreptate, am dreptate. Toată lumea face greşeli, dar asta e o greşeală de zile mari."
„Cu siguranţă că este."
„Ei bine," Adams a studiat chipul celui mai bun prieten al tatălui său într-o încercare zadarnică de a-i măsura adevărata intenţie, „ca o favoare pentru tine . . . aş fi dispus să mă uit în altă parte în cea mai mare parte a acestei situaţii, dar voi avea nevoie de câteva asigurări. „
„Cum ar fi?"
„Pentru început... Rapp şi gaşca lui de gorile trebuie să promită că aşa ceva nu se va mai întâmpla vreodată."
Hurley apucă spătarul scaunului cu mâna liberă. Nu a spus nimic pentru o clipă lungă. Mintea lui a răsfoit o rolă de film cu viaţa lui Glen Adams. Nu se gândise prea mult dacă îl plăcea sau nu pe puşti până când nu intrase în liceu, şi atunci doar pentru că prietenul lui era îngrijorat că băiatul lui nu prea pricepea. În timp ce Hurley îl privea pe tânărul Adams, s-a gândit cât de multă dreptate avusese prietenul său să se îngrijoreze.
Hurley a vorbit în cele din urmă. „Şi tu crezi că toate astea sunt o greşeală. Că eşti aici fără să ai vreo vină?"
Adams ştia că aici trebuia să fie atent. „Ştiu că eşti plecat de ceva vreme, aşa că nu mă aştept să fi ţinut pasul cu tot ce se întâmplă, dar să spunem că Rapp şi-a băgat nasul în ceva ce nu-l priveşte."
Hurley aproape că râse, dar reuşi să-şi păstreze o faţă serioasă. „Serios?" spuse Hurley ca şi cum ar fi fost intrigat. „De ce nu mă lămureşti?".

CAPITOLUL 10

Mintea lui ADAMS se mişca cu viteza luminii, încercând să traseze cursul corect care să-i permită să-l sucească pe acest bătrânel să creadă că Rapp făcuse o greşeală monumentală. Nu-şi putea aminti data exactă, dar, din câte îşi amintea, Hurley fusese dat afară de cel puţin cincisprezece ani. Nu exista nicio îndoială că ţinea sub observaţie anumite lucruri, dar majoritatea vechilor sale surse s-ar fi epuizat. Cheia, a decis el, era să rămână cât mai vag posibil şi să păstreze lucrurile la zi.
Adams şi-a ferit ochii şi părea să studieze suprafaţa doldora şi zgâriată a biroului de metal. „Chestia asta la care lucrez... . Mă tem că nu pot vorbi despre el."
Hurley l-a privit cu ochii săi injectaţi de sânge, dar pătrunzători. „Deci, dacă o sun pe directoarea Kennedy chiar acum, îmi va spune că erai în misiune oficială a CIA?".
Scuturând din cap, Adams a răspuns: „Ea nu era implicată în asta."
„Spune-mi pe cine să sun atunci. Dă-mi un nume." Hurley şi-a încrucişat braţele peste piept ca şi cum s-ar fi instalat pentru o lungă aşteptare.
„Stan, tu nu eşti citit în asta." Adams s-a mişcat pe scaun. „La naiba, tu nu mai lucrezi pentru Langley. Nu pot să discut asta cu tine."
Hurley a pufnit în nas. „Ştiu mai multe rahaturi despre operaţiunile noastre secrete decât preşedintele, aşa că nu-mi mai pierde timpul şi începe să-mi răspunzi la întrebări, altfel vom testa mica ta teorie eufemistică."
„Şi ce teorie ar fi asta?"
„Cea despre tortură... cum îţi place să le spui tuturor amicilor tăi din presă că nu funcţionează. Că nu este nimic mai mult decât un instrument de recrutare pentru Al Qaeda."
Adams părea uimit. „Ei bine, asta e adevărat."
„Şi de unde naiba ştii tu?" Hurley s-a aplecat peste scaun. „Aţi interogat vreodată pe cineva? A trebuit să fii dur cu el ca să salvezi vieţi?".
„Ştii răspunsul la asta. Sunt inspectorul general al CIA."
„Dar cele douăzeci şi trei de luni pe care le-ai petrecut în serviciul clandestin şi cu care îţi place să te lauzi? Cinci dintre ele pe teren. Şi chiar şi atunci, singurele momente în care ai părăsit incinta ambasadei au fost pentru a juca golf sau pentru a încerca să faci sex."
„Nu am de gând să retrăiesc toate astea cu tine", a spus Adams cu un zâmbet forţat. „Hai să fim de acord că există două feţe ale fiecărei poveşti."
„Da ... cum ar fi adevărul şi apoi lucrurile care nu sunt adevărul. Cum ar fi mica voastră întâlnire de aseară la cină."
„Ce-i cu ea?"
„Conform lui Mitch, erai pe cale să comiţi o trădare."
„Mitch Rapp este un mincinos profesionist."
„Ar fi o idee bună dacă nu ai încerca să faci din asta ceva legat de Mitch. Ori începi să-mi răspunzi sincer, ori îl voi aduce aici, şi ştii la fel de bine ca şi mine că lui îi pasă chiar mai puţin decât mie de sentimentele tale."
„Bine... bine", a spus Adams, dându-se înapoi. „Dar nu pot să spun prea multe."
„Ce făceai aseară în New York?"
„Luam cina cu un vechi prieten din facultate."
„Discutând?"
Adams a ezitat. Trebuia să fie atent să nu se prindă într-o minciună. „Te respect, Stan. Întotdeauna te-am respectat, aşa că o să spun asta cât de politicos pot. Eu nu răspund în faţa ta. Nu răspund în faţa lui Mitch Rapp. Răspund în faţa preşedintelui şi a comisiilor de supraveghere de pe Capitoliu. Asta este tot."
Hurley a scos un oftat de frustrare. „Se pare că nu reuşesc să mă fac înţeles de tine."
„Şi eu simt la fel", a spus Adams cu dezamăgire. „Înţeleg cât de dificilă este această afacere, aşa că sunt dispus să mă uit în altă parte de data aceasta, dar această ofertă nu va dura prea mult. Sunt obosit şi am o zi plină de întâlniri. Îi dau o şansă lui Rapp să mă lase să plec de aici. Şi vreau să spun chiar acum. O singură şansă." Adams îşi ridică degetul arătător.
Hurley începu să râdă. „Nu înţelegi ce se întâmplă, nu-i aşa?"

„Înţeleg că în aproximativ două ore oamenii vor începe să se întrebe unde sunt şi, odată ce se va întâmpla asta, îmi va fi foarte greu să mă uit în altă parte la asta. Aşa că, pentru ultima oară, lasă-mă să plec şi voi uita toate astea, dar îţi spun," faţa lui Adams se înroşise de furie, „dacă Rapp se uită la mine în mod greşit, îl voi îngropa. „
Hurley nu ar fi crezut aroganţa bărbatului dacă nu ar fi fost aici să fie martor. „Nu cred că vei pleca nicăieri pentru o vreme."
„Ar fi bine", a simţit Adams că inima începea să-i bată cu putere, „pentru că puţina înţelegere pe care o am se risipeşte rapid."
„Eşti un idiot", a spus Hurley de parcă i-ar fi spus că are pantofii dezlegaţi. „Am încercat din răsputeri să te ajut la începutul carierei tale, dar chiar eşti un ticălos prost."
Adams s-a comportat ca şi cum ar fi primit o palmă peste faţă. „Unchiule Stan, nu am făcut nimic rău. Eu sunt cel care încearcă să facă ceea ce trebuie".
„Dacă tu crezi că nu ai greşit cu nimic, atunci aş putea la fel de bine să te împuşc în cap şi să termin cu asta."
Adams rămăsese cu gura căscată. Aici era un om pe care îl cunoştea de când se născuse – cel mai bun prieten al tatălui său, pentru numele lui Dumnezeu. Adams a izbucnit: „Mi-am servit ţara. Nu înţeleg ... . M-am înrolat la fel ca tine şi ca tata".
„Fă-ţi o favoare şi nu începe să compari cariera ta în serviciul clandestin cu cea a tatălui tău."
„I . . ." Adams s-a bâlbâit, „Nu aveam de gând să mă scufund cu nava aia de şobolani. Erau cei mai corupţi ticăloşi pe care i-am întâlnit vreodată."
„Corupţi? Vorbeşti despre băieţii noştri buni din Bogota în anii '80?"
„Bineînţeles că da. Ar fi trebuit să fie aruncaţi cu toţii la închisoare."
Hurley s-a gândit să-l pălmuiască, dar nu voia să facă din asta ceva mai personal decât era deja. „Este numai vina mea. Ceilalţi instructori de la Fermă au vrut să te spele de fund, dar eu te-am protejat. Ei ştiau că nu ai ceea ce trebuie, şi eu ştiam asta, dar am crezut că îi sunt dator tatălui tău, aşa că te-am vorbit şi te-am lăsat să absolvi." Dând din cap în semn de autoironie, a adăugat: „A fost una dintre cele mai mari greşeli din viaţa mea."
„Nu aveai ce-ţi trebuie?" a întrebat Adams, o oarecare furie pătrunzându-i în sfârşit în voce. „Vrei să spui cum ar fi o lobotomie frontală? Te referi la abilitatea de a ignora toate standardele etice pe care le-am învăţat vreodată? Să ignor tot ce spune Congresul despre ce ar trebui sau nu ar trebui să fac?"
„Problema cu tine, Glen, este că întotdeauna te-ai crezut special, iar adevărul este că nu eşti. Ai fost un agent de rahat. Singurul lucru la care ai fost bun a fost să bei şi să mănânci la petrecerile de la ambasadă. Tot ce presupunea să te murdăreşti pe mâini, te-ai pişat şi te-ai plâns ca o fetiţă."
„Prin „a mă murdări pe mâini" te referi la încălcarea legii?"
„Bineînţeles că da. Ce naiba crezi tu că ar trebui să facă CIA? Crezi că ar trebui să ne supunem legilor tuturor? Să mergem să cerem permisiunea Curţii Internaţionale şi a ONU şi a nenorocitului de Departament de Stat pentru a afla ce ofiţeri militari columbieni sunt pe statul de plată al cartelurilor de droguri?".
„Oh... Cred că simplifici puţin lucrurile".
„Vrei să simplific lucrurile? Uite cum stă treaba. Ai fost un eşec total ca agent operativ, ai fost un procuror mediocru care a pupat toate fundurile potrivite şi ai reuşit să obţii o slujbă în costum gol ca şef al supravegherii la CIA, unde întreaga ta misiune este de a le sta în cale oamenilor care încearcă de fapt să ne ţină în siguranţă. Este destul de simplu pentru tine?"
„Stai în cale!" a strigat Adams. „Crezi că lucruri precum statul de drept şi Constituţia pur şi simplu stau în cale?"
„Nu, dar nici nu m-am amăgit că oamenii care au scris-o nu au intenţionat nici măcar o secundă ca ea să fie folosită pentru a ne proteja duşmanii."
„Deci tipi ca Mitch Rapp ar trebui să poată face tot ce vor fără nicio supraveghere? Să ucidă pe oricine consideră că este o ameninţare fără să răspundă în faţa vreunei autorităţi superioare?"
„Dacă ar trebui să aleg între Mitch şi acei partizani cu menstruaţie de la Capitoliu, aş paria pe Mitch."
Adams, cu pumnii strânşi, s-a ridicat în picioare şi a întrebat: „Ştiţi de ce ne urăsc?".

„Pe cine?”
„Teroriştii? Cine credeţi că sunt? Ne urăsc din cauza unor oameni ca tine şi ca tata, ca Rapp, ca Nash şi ca voi, ceilalţi, gorilele voastre.”
„Acei gorile”, a spus Hurley cu o voce liniştită şi furioasă, „au făcut mai mult pentru a proteja această ţară decât întreaga Cameră şi Senat la un loc, şi au făcut-o fără nici un gram de recunoaştere sau mulţumire din partea tuturor nenorociţilor aroganţi intelectual ca tine.” Hurley a făcut un pas înapoi şi şi-a învârtit bastonul, lovindu-l pe Adams în cot.
Adams a ţipat şi s-a apucat. „Ce naiba e în neregulă cu tine?”
„Eram singura ta şansă, tâmpitule. Tot ce voiam era cel mai mic semn de remuşcare, iar în schimb am primit mai mult din sfidarea ta pompoasă.” S-a întors spre uşă.
„Unde te duci?” a întrebat Adams cu o voce care îşi pierduse brusc comanda.
„Să-l prind pe omul pe care îl consideri atât de puţin.”
„Aşteaptă!” a spus Adams cu o voce care în sfârşit trăda un pic de teamă.
Hurley nu s-a deranjat să se întoarcă. „Ai dat-o în bară. Acum vei afla pe viu dacă tortura funcţionează.”

CAPITOLUL 11

RAPP şi-a verificat ceasul. Avea cel mult treizeci de minute la dispoziţie şi apoi trebuia să se ducă în grabă la Langley. Nu era îngrijorat de alibiul său. În cazul în care federalii ar fi bătut la uşă, i-ar fi trimis la Hurley şi, atâta timp cât ticălosul dur ar fi continuat să respire, le-ar fi spus că Rapp sosise cu puţin înainte de ora şapte în seara precedentă şi rămăsese peste noapte. Cât despre ceea ce discutaseră şi făcuseră în cele aproximativ douăsprezece ore care trecuseră de atunci, puteau să le spună cu încredere federalilor să bage nisip în piuă. Poate că agenţilor nu le-ar fi plăcut, dar bărbaţii şi femeile din serviciul clandestin aveau motive întemeiate să fie secretoşi cu ei, iar cei buni ştiau asta.
Ceea ce îl deranja pe Rapp era faptul că existau lucruri mai importante de care trebuia să se ocupe, cum ar fi încercarea de a-i găsi pe cei trei teroriști care dispăruseră. Lansaseră o vânătoare de oameni cum nu mai văzuse în cei aproape douăzeci de ani de serviciu. Toţi ofiţerii de poliţie din ţară erau în alertă maximă, iar până acum nu au găsit decât mii de piste false. La şapte zile de la atac, au început în sfârşit să analizeze diferite scenarii. La început se concentraseră asupra aeroporturilor, frontierelor şi porturilor mari. Marina a abordat şi percheziţionat douăzeci de nave considerate suspecte. Nici măcar o singură persoană nu reuşise să-i explice lui Rapp ce informaţii îi făcuseră să încadreze acele nave în categoria celor suspecte, dar el învăţase suficient de multe de-a lungul anilor pentru a nu încerca să înoate împotriva curentului. Marina făcea pur şi simplu ceea ce i se ordona, iar acele ordine veneau de la bărbaţi şi femei care preferau să pară ocupaţi şi serioşi decât să se dea de ceasul morţii.
Acum trecuseră la porturile de agrement mai mici, la pistele de aterizare şi la punctele de trecere a frontierei de la distanţă. După părerea lui Rapp, pe care şi-o exprimase destul de tare, aceasta ar fi trebuit să fie zona de concentrare de la început. Oamenii care se aflau în spatele atacurilor dăduseră dovadă de o disciplină şi de un nivel de sofisticare care, era sigur, îi va determina să fie la fel de creativi şi de atenţi în evadarea lor. În ciuda tuturor indivizilor harnici şi devotaţi care lucrează pentru el, guvernul federal nu este un instrument precis. În lumea de după 11 septembrie 2001, pregătirea era mai bună, echipamentul era superior, iar capacitatea de a împărtăşi informaţii în timp real se îmbunătăţise dramatic, dar şi supa de alfabet a agenţiilor guvernamentale crescuse. Aşa cum numai Washingtonul poate face, au fost adăugate strat după strat de birocraţie, toate în numele eficientizării capacităţii guvernului federal de a preveni şi de a răspunde la un atac terorist.
Rapp, şi o mână de alţii, au prezis cum vor reacţiona politicienii. Însăşi camera în care se afla era dovada că avuseseră dreptate şi că reuşiseră să rămână cu un pas înaintea lemingilor, în timp ce continuau să facă ceea ce credeau că ar fi cel mai puţin ofensator pentru aceiaşi oameni cu care luptau. Iar acum, pe lângă faptul că încerca să afle unde se aflau teroriştii, trebuia să se ocupe de acest spectacol secundar – această mică dramă cu Glen Adams. Aceasta adăuga un stres nejustificat la o situaţie deja dificilă. Lui Rapp nu-i plăcuse când Hurley îi ceruse să-l aducă pe Adams la casa de la lac, dar, cunoscând istoria familiei, a cedat. Privind acum în urmă, Rapp îşi dorea să fi zburat deasupra Atlanticului şi să-l fi aruncat pe Adams

prin trapa de bagaje din spate a avionului G500 la aproximativ cinci mii de picioare. Ar fi fost mult mai uşor.
Acum, Rapp şi ceilalţi trebuiau să stea şi să privească în timp real această tragedie dureros de lentă. Rapp trecuse prin asta de destule ori ca să ştie că, odată ce decideai că un om trebuie ucis, nu mai avea rost să amâni. Zbaterea de mână şi dezbaterea morală trebuiau să aibă loc de la început. În cazul lui Adams, asta însemna înainte ca ei să-l ridice. Odată ce se făcea asta, nu mai era cale de întoarcere. Nu puteai să anulezi faptul că deja încălcaseră o serie de legi. Şi totuşi, Nash era aici, făcând valuri. Fără îndoială că avea ceva de-a face cu tensiunea la care fuseseră supuşi în ultima vreme, dar chiar şi aşa, Rapp se aştepta la mai mult de la el.
Rapp mai văzuse asta înainte, de obicei în armată, unde, în ciuda unor eforturi uimitoare, folosirea forţei nu era întotdeauna atât de precisă pe cât şi-ar fi dorit. Un trecător nevinovat în plus aruncat în aer de o bombă sau ucis de un glonţ rătăcit, şi era probabil ca ocazional să ai parte de un soldat de rând care să dea cu piciorul. Nu era întotdeauna uşor de detectat. Toată lumea se comporta diferit în zilele care urmau imediat după un angajament cu inamicul. Mai ales în primele douăzeci şi patru de ore după luptă. Nu era neobişnuit, de exemplu, ca unul dintre oameni să devină tăcut. Subofiţerii îl suportau până la un punct, dar dacă acea meditaţie se transforma în întrebări despre moralitatea misiunii, subofiţerii călcau repede şi tare pe el. Dacă un soldat sau un puşcaş marin nu-şi revenea, era eliminat. Unităţile de luptă eficiente nu erau locul în care să dezbată etica războiului urban. Integritatea şi eficienţa unităţii nu puteau tolera acest lucru, aşa că oamenii fie se dezmeticeau, fie erau aruncaţi.
Rapp începuse să se întrebe dacă nu cumva va trebui să facă acelaşi lucru cu unii dintre oamenii săi. Nu şi-ar fi închipuit că Nash va fi una dintre probleme. Se uită în cealaltă parte a camerei la ofiţerul de marină în retragere care îi făcea morală lui Lewis şi se gândi că trebuie să fie din cauza stresului din ultima săptămână. Niciunul dintre ei nu dormise prea mult, iar Nash îi cunoştea pe bărbaţii şi femeile care lucrau la Centrul de Contraterorism mult mai bine decât el. Să privească oameni duri în echipament complet de luptă murind pe un lanţ muntos era destul de greu, dar nu era incongruent cu misiunea sau cu împrejurimile. Să privească civili spulberaţi de la mică distanţă într-un birou era o cu totul altă problemă, însă. Rapp începuse să se îndrepte spre Nash şi doctor, când îşi auzi numele strigat din difuzorul de deasupra.
„Mitch, vino aici şi adu dosarul.”
Rapp se opri. Era Hurley. Trebuia să aştepte şi să vorbească cu Nash în maşină, pe drumul de întoarcere spre D.C.

CAPITOLUL 12
TOOLESBORO, IOWA

ÎN ciuda îndemnurilor marocanului cu probleme mintale, Hakim nu s-a grăbit. Şi-a pus pantalonii şi o cămaşă înainte de a-şi lua pistolul şi masca de gaze. Se gândise la acest moment exact de multe ori de când cumpărase casa conspirativă. Evadarea era o iluzie. Da, ar putea ajunge la râu, dar America era o ţară cu resurse vaste. În urma atacurilor asupra Turnurilor şi Pentagonului, fiecare judeţ şi oraş din ţară primise dolari federali pentru a consolida forţele de ordine şi răspunsul critic la atacurile teroriste. Forţele locale de aplicare a legii au început să cheltuiască pe rupte, achiziţionând echipamente de comunicaţii de ultimă generaţie, costume pentru risc biologic şi arme care rivalizau cu cele folosite de unităţile de elită ale Forţelor Speciale. Bugetele pentru instruire au crescut în unele cazuri cu o mie de procente. Avioane şi elicoptere cu echipamente de vedere pe timp de noapte au fost adăugate la arsenal, precum şi bărci şi vehicule specializate de toate formele şi dimensiunile. Şi asta doar la nivel local. Chicago se afla la mai puţin de o oră distanţă pe calea aerului, iar biroul FBI de acolo avea o echipă SWAT care era considerată la fel de bună ca venerabila lor echipă de salvare a ostaticilor pe care o păstrau în Quantico, Virginia.
Hakim, în general, era în egală măsură optimist şi pragmatic, dar în această problemă era greu să fii optimist. Ştia din momentul în care găsise acest loc că vor fi morţi dacă americanii îi vor găsi vreodată. Trecuseră prin discuţii despre rutele de evadare, iar prevederile fuseseră puse la punct, dar atât el, cât şi

Karim ştiau că nu le-ar fi folosit la mare lucru. Ahmed, pe de altă parte, era probabil suficient de naiv încât să creadă că ar putea scăpa.
Hakim a pornit pe coridor într-un ritm aproape dezinvolt, cu pistolul în mâna dreaptă şi masca de gaze în cealaltă. Nu a făcut nicio încercare de a se ţine la pământ. Americanii nu aveau să tragă primii. Ar fi încercat să ia legătura cu ei, să constate situaţia, să negocieze predarea lor şi, dacă toate acestea nu ar fi reuşit, ar fi atacat sau ar fi putut pur şi simplu să-i aştepte afară. Acest ultim punct îl îngrijora pe Karim mai mult decât oricare altul. Dacă aveau de gând să se prăbuşească, voia să o facă într-o ultimă şi glorioasă bătălie, luând cu el cât mai mulţi americani cu putinţă. Ideea de a fi încercuiţi şi forţaţi să aleagă între sinucidere şi capitulare era extrem de neatrăgătoare.
Cu câţiva paşi înainte ca Hakim să ajungă în faţa casei, a auzit zgomotul unui radio. Era Ahmed care anunţa distanţa până la ţintele sale. Hakim a trecut pe lângă scara centrală şi a ajuns în partea din faţă a casei. O mică sufragerie se afla în stânga sa şi un living în dreapta sa. Karim se afla în sufragerie, îngenuncheat la pervazul ferestrei, aruncând o privire prin perdeaua de dantelă.
Karim s-a uitat la Hakim şi i-a ordonat: „Dă-te jos”.
Hakim l-a ignorat şi a mers direct la uşa din faţă, unde s-a uitat prin mica fereastră de 12 pe 12 centimetri. Doi bărbaţi veneau pe aleea cu pietriş şi erau cu siguranţă îmbrăcaţi cu pălării portocalii şi veste portocalii. Hakim a rămas cu gura căscată pentru o clipă, apoi a început să chicotească gândindu-se la confuzia lui Ahmed. În Afganistan, americanii îşi acopereau vehiculele şi poziţiile cu panouri portocalii pentru a reduce şansele ca propriile avioane să le bombardeze. Ahmed a presupus că aceşti bărbaţi purtau portocaliu din acelaşi motiv – că erau agenţi federali şi că nu voiau ca proprii lor oameni să îi împuşte.
„La pământ”, a strigat Karim.
„Relaxează-te”, a spus Hakim. „Sunt vânători”.
„De unde ştii?”
Hakim se plictisea adesea să fie nevoit să-i explice prietenului său ceea ce era evident. „Vânătoarea este foarte populară în această parte a Americii. Animalele sunt daltonişti. Se îmbracă în portocaliu pentru a nu fi împuşcate de un alt vânător.”
Vocea lui Ahmed a răzbătut prin radio. „Am găsit împuşcătura. Am permisiunea dumneavoastră?”
Hakim s-a uitat în sus pe scări şi a strigat: „Nu. Nu trage.”
Furia a trecut pe faţa lui Karim. „Nu este treaba ta să dai astfel de ordine”.
„Ei sunt vânători.”
Ochii lui Karim s-au îngustat. „Şi dacă sunt agenţi care se dau drept vânători?”.
Hakim nu se gândise la asta, dar nu avea de gând să recunoască asta în faţa lui Karim, aşa că s-a uitat pe fereastră şi i-a studiat pe cei doi bărbaţi. Erau acum la doar cincizeci de metri distanţă. Parcurseră lunga şi rectilinie alee şi acum intrau în piaţeta mare cu pietriş care se afla între casă şi hambar. Bărbatul din stânga era cu jumătate de cap mai înalt şi destul de greu decât celălalt. Câteva secunde mai târziu, Hakim şi-a dat seama că bărbatul mai scund era un adolescent.
„Nu sunt agenţi”, a spus Hakim cu siguranţă. „Unul dintre ei este un băiat”.
„Ar putea fi un truc.”
Hakim nici măcar nu a trebuit să se gândească la asta. Americanii nu ar fi încercat niciodată o astfel de cascadorie. Cu o voce suficient de puternică pentru a se auzi pe scări, a spus: „Rămâneţi amândoi calmi şi nu vă lăsaţi văzuţi. O să văd ce vor”. S-a aplecat şi şi-a aşezat masca de gaze pe podea.
„Nu”, a ordonat Karim.
„Ai încredere în mine măcar o dată, prostule”. Şi-a strecurat pistolul în centura din spate a pantalonilor şi l-a acoperit cu coada tricoului negru cu mânecă lungă. Când a început să deschidă uşa, l-a auzit pe Karim şuierând obscenităţi la el. Hakim a păşit pe veranda din faţă şi şi-a pus un zâmbet cald pe faţă. Ţinând mâna dreaptă în sus într-un gest prietenos şi dezinvolt, a spus: „Bună dimineaţa. Vă pot ajuta cu ceva?”
Engleza lui era aproape perfectă, cu doar cel mai mic accent. Dacă un străin ar fi trebuit să ghicească, era mai probabil să creadă că era indian sau pakistanez decât saudit.
„Îmi pare rău că vă deranjez”, a spus cel mai în vârstă dintre cei doi. „Numele meu este Ted White . . el este fiul meu, Hayden”.
„Bună ziua, numele meu este Harry. Cu ce vă pot ajuta?”

Cei doi bărbaţi s-au oprit la aproximativ şase metri de veranda din faţă. „Ei bine... Îmi cer scuze că vă deranjez, mai ales atât de devreme. Am văzut semnele de interzicere a accesului". Tatăl s-a uitat peste umăr, înapoi pe aleea lungă. „Dar nu ştiam ce altceva să fac ... vedeţi, sunt văr cu familia Terwilligers ... familia care deţinea acest loc. Presupun că tu eşti noul proprietar."
„Aşa este."
Bărbatul a zâmbit puţin stânjenit. „Îţi place să vânezi?"
Hakim a zâmbit şi el şi a spus: „Nu ... dar nu am nimic împotrivă".
„Mă bucur să aud asta". Bărbatul s-a uitat la pământ pentru o clipă şi şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.
Hakim era extrem de calm. S-a uitat pe alee şi nu a văzut decât un drum cu pietriş deschis. Cei doi nu erau elementul de înaintare al vreunei forţe mai mari. Era evident că bărbatul avea o întrebare în minte. „Deci, ce vă aduce aici la această oră matinală?".
„Ei bine, mă întrebam dacă ne dai voie să vânăm lângă râu. Vedeţi, eu vânez curcani pe acest teren încă de când eram copil, la fel ca şi Hayden aici. Vă promit că nu vă vom deranja. O să folosim doar nişte arme mici de calibrul 22. Nimic mai mult decât o mică pocnitură, de fapt."
Hakim a dat din cap. Lucrurile începeau să capete sens. „Cât de devreme vă place să începem?"
„Ei bine, depinde." A făcut un gest spre hainele sale. „Speram să facem ceva în această dimineaţă. Am pus puştile înapoi în camion. Dar dacă acum nu e un moment bun, nu vreau să vă deranjez."
„Presupun că acum ar fi bine", s-a oferit Hakim, gândindu-se deja că cea mai bună cale de a rezolva situaţia era să fie drăguţ. Monitorizaseră îndeaproape presa şi, în timp ce fotografia lui Karim fusese peste tot, implicarea lui Hakim încă nu fusese semnalată.
„Mulţumesc", a spus tatăl, apoi a arătat spre el şi l-a întrebat: „Eşti un Hawkeye?".
Hakim şi-a privit tricoul negru al Universităţii din Iowa şi inscripţiile sale galbene strălucitoare. „Da, am fost acolo pentru studii superioare. Programul lor de scriere".
„Eşti autor?"
„Da. De aceea am cumpărat acest loc. Drăguţ şi liniştit."
„Înţeleg", a spus bărbatul, ridicând o mână care se scuza. Părea să simtă că acesta ar fi un moment bun pentru a pleca. „Ei bine, apreciem foarte mult că ne lăsaţi să folosim acest teren. Vom ocoli pârâul de acolo şi ne vom îndrepta spre râu. Nu ne veţi vedea niciodată. Apreciez foarte mult asta. Înseamnă foarte mult."
Hakim a făcut cu mâna şi a spus: „Nu vă faceţi griji. Să fiţi în siguranţă." Chiar în momentul în care a spus asta, a auzit uşa deschizându-se în spatele lui. Sperând că îşi imaginase, şi-a ţinut ochii pe tată şi pe fiu. Se întorceau să plece, dar apoi s-au oprit brusc. Hakim a urmărit cum expresia de pe faţa tatălui a devenit prietenoasă, înainte ca întreaga lui comportare să se schimbe. Hakim a simţit cum scândurile vechi ale verandei se clatină sub greutatea unei persoane în plus. Pulsul lui a început să se accelereze.
„Bună ziua", a spus bărbatul cu o voce nervoasă.
Hakim şi-a întors încet capul pentru a-l vedea pe Karim stând alături şi chiar în spatele lui. Arma lui era clar vizibilă în mâna dreaptă. Cu dezinvoltură a ridicat arma şi a îndreptat-o spre cei doi bărbaţi. „De ce sunteţi cu adevărat aici?"
a şoptit Hakim cu o voce furioasă: „Aveam totul sub control".
Fără să-şi ia ochii de la cei doi vizitatori, Karim a spus: „Eşti un prost."

CAPITOLUL 13
LACUL ANNA, VIRGINIA

RAPP s-a îndreptat spre cel mai apropiat birou metalic şi a luat un dosar simplu de manila. Faptul că i se cerea să intre în încăpere în această conjunctură era un lucru bun sau rău, în funcţie de perspectiva ta. Părerea lui Rapp era că era un semn rău pentru Adams. A introdus codul şi a deschis uşa. Maslick era chiar în spatele lui. Adams era aşezat acolo unde îl lăsase Rapp şi, în ciuda faptului că părea obosit, încă reuşea să aibă o privire îngâmfată de sfidare.
„Glen crede că tu eşti problema", a anunţat Hurley.

„Serios?”
„Aşa este. Nu vrea să vorbească despre ceea ce a făcut aseară.” Hurley şi-a dat ochii peste cap. Întorcându-se spre Maslick, a spus: „Ia căruciorul.”
Maslick a introdus în cameră un cărucior cu trei nivele şi l-a lăsat într-un colţ. Apoi, trăgând masa departe de Adams, a arătat spre cel mai apropiat scaun şi a spus: „Stai jos”.
„Ascultă”, a spus Adams în timp ce ţinea mâinile ridicate într-o manieră afabilă, „Nu ştiu cine eşti şi nici nu trebuie să ştiu cine eşti, dar crede-mă când îţi spun că nu vrei să fii implicat în asta.”
Rapp stătea în pragul uşii, cu mâinile în şolduri şi o expresie hotărâtă pe faţă. „Îţi iroseşti răsuflarea, Glen. Te-ar ucide la fel de repede ca şi pe tine, dar este un soldat bun, aşa că va aştepta până îi spun eu. Între timp, stai jos şi fă ce ţi se spune.”
Adams a ezitat, aşa că Maslick l-a ajutat să se aşeze înapoi pe scaun. Apoi, bărbatul mare a luat nişte manşete flexibile dintr-unul dintre buzunarele cargo de la pantalonii săi kaki. Adams s-a plâns în timp ce încheieturile mâinilor îi erau trase în spatele spătarului scaunului şi legate. Apoi i-au fost legate gleznele de fiecare dintre picioarele din faţă ale scaunului. Rapp a dus căruciorul pe roţi. În partea de sus se afla un aparat poligraf.
Hurley a stat în faţa lui Adams şi l-a întrebat: „Glen, dacă tot eşti atât de deştept, mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ce-l face pe un tip ca Mitch să se ridice din pat şi să-şi rupă fundul pentru oameni ca tine?”.
„Nu pretind să cunosc mintea criminalului, dar dacă ar fi să ghicesc, aş spune că este vorba de o emoţie perversă pe care o obţine din a provoca durere altora.”
„Asta e tot ce poţi face?” a întrebat Hurley. „Nu există şi alte motive?”
„Nici unul.”
„Ei bine, eu l-am antrenat, tâmpitule. Dacă m-aş fi gândit pentru o clipă că este o brută sadică care era la două căpuşe distanţă de a deveni un criminal de carieră, l-aş fi dat afară din program, şi crede-mă că ştiu care este diferenţa, pentru că am scăpat de o mulţime de ei de-a lungul anilor. Singurul lucru pe care un tip ca Mitch îl obţine dacă se urcă în şanţ cu aceşti nebuni religioşi este că ştie că duce o luptă bună. Că face un lucru onorabil, în timp ce toţi ticăloşii supraeducaţi ca voi stau în fotoliile voastre frumoase de piele şi îi critică fiecare mişcare.”
„Şi tu ai vrea ca eu... ce? Să-l las să sfideze statul de drept? Să-l las să ucidă pe oricine crede creierul lui cât un bob de mazăre că merită să fie ucis?”
„Nu, dar mă aştept ca cel puţin să rezistaţi impulsului de a vă amăgi crezând că duşmanii noştri ne-ar plăcea dacă am fi mai drăguţi cu ei.”
Adams a expirat un oftat obosit, ca şi cum ar fi vrut să spună că îşi pierd timpul. „Vreţi să aşteptaţi până când poligonul este conectat, ca să fiţi sigur că vă dau răspunsul corect?”.
„N-o să ne deranjăm cu poli”, a spus Hurley râzând pe jumătate. „Orice ofiţer clandestin cu jumătate de creier ştie cum să păcălească chestia aia.”
Rapp a făcut un pas înainte, a apucat cămaşa lui Adams şi a rupt-o. „În mod normal, aş încerca să rămân detaşat în timp ce interoghez pe cineva, dar asta va fi greu.”
„Faci o greşeală imensă”, a avertizat Adams.
„Singura greşeală pe care am făcut-o în ultimele douăzeci şi patru de ore a fost că nu te-am ucis mai devreme.”
Adams a râs nervos. „Ştiu totul despre metodele tale.”
„Ca de obicei, cred că vorbeşti fără să ştii.”
„O să ţipi la mine, o să mă ţii treaz şaptezeci şi două de ore . . o să ridici şi o să scazi temperatura în această cameră, probabil că o să-mi dai mai multă vodcă.” A clătinat din cap şi a adăugat: „În cele din urmă nu vei învăţa nimic şi va trebui să mă laşi să plec. După aceea, voi mărşălui direct la biroul procurorului general şi voi cere să fiţi acuzat de răpire, şi asta doar pentru început. Aşa că... dacă voi trei puteţi să vă adunaţi destui neuroni ca să vedeţi că singura cale raţională este să mă lăsaţi să plec cât încă mai am chef să iert această lipsă de discernământ, s-ar putea să evitaţi o pedeapsă serioasă cu închisoarea.”

„Există o mare problemă cu planul tău”, a spus Hurley în timp ce se sprijinea de perete şi îşi aprindea o ţigară. „Când vom termina de stoarce adevărul de la tine, am să te împuşc în cap cu asta.” Hurley şi-a tras geaca înapoi şi a scos un pistol dintr-un ham de umăr.
Adams a fost brusc transpus de armă.
„Este un pistol Kimber Stainless Gold Match Two, de calibrul 45, de tip Kimber Stainless Gold Match Two. Cel mai bun pistol de producţie din lume.”
Adams a lăsat baltă ameninţarea ca fiind teatrală. „Nu ai îndrăzni. Comisiile de informaţii, Departamentul de Justiţie, FBI... cu toţii ştiu că sunt pe punctul de a demasca acest cancer din serviciile clandestine. Ştiu că sunt pe urmele lui Rapp, iar dacă apar mort, se vor năpusti asupra voastră.”
„Cine a spus că o să apari mort?” Hurley s-a uitat la Rapp şi a spus: „Arată-i dosarul.”
Rapp a ţinut o fotografie în faţa lui Adams. „Am luat asta de pe camerele de supraveghere de la JFK. A fost făcută aseară. Îţi pare cunoscut tipul din colţul din dreapta jos?”.
Adams a studiat poza de supraveghere alb-negru granulată şi, după o secundă, a văzut imaginea sa în oglindă.
„Aici este lista de zbor. „ Rapp i-a pus în faţă o altă foaie cu numele lui Adams subliniat cu galben.
„Zborul dumneavoastră va ateriza în Caracas peste o oră. Vei fi văzut părăsind aeroportul şi apoi vei dispărea pur şi simplu.”
Adams a înghiţit în sec. Simţind pentru prima dată nervi adevăraţi, mintea lui s-a zbătut să găsească o cale de scăpare. „Credeţi că nu mi-am luat măsuri de precauţie?”.
„Adică, cum ar fi cutia de valori pe care o aveţi la First Bank of Bethesda?”. a întrebat Rapp.
„Şi laptopul Dell folosit pe care îl ai ascuns în spatele bancului de lucru din garaj”, a adăugat Hurley. „Cel pe care îl foloseşti pentru a-ţi scrie cartea”. A tras un fum mare din ţigara lui şi apoi a îndreptat capătul fierbinte spre Adams. „Ai o mulţime de probleme, Glen. Principala dintre ele este faptul că eşti nesigur pe tine. Nu e ceva neobişnuit... de fapt, majoritatea nemernicilor pe care i-am întâlnit suferă de aceeaşi afecţiune. Este motivul pentru care nu ai putea niciodată să te descurci în această meserie. Nu pentru că nu eşti suficient de deştept – eşti departe de a fi retardat. Problema este că... când eşti atât de nesigur pe tine, singurul mod în care te poţi simţi bine este să te convingi că duşmanii tăi sunt proşti. Iar în meseria asta, nu poţi să-ţi subestimezi niciodată duşmanii.”
„Nu va funcţiona niciodată.” Adams şi-a forţat un zâmbet pe faţă şi puţină încredere în voce. „Sunt prea mulţi oameni în Washington care ştiu că am fost pe punctul de a arunca în aer chestia asta.”
Rapp îşi dădea seama că va trebui să pună lucrurile în mişcare dacă voia să ajungă înapoi la Langley până la ora nouă. Şi-a ridicat mâna dreaptă şi a spus: „Vezi asta?”. Rapp a urmărit cum ochii lui Adams se fixează pe mâna dreaptă, apoi, cu mâna stângă, a dat o palmă cu mâna deschisă care l-a lovit pe Adams în plină figură.
Adams a ţipat ca un căţeluş rănit, iar apoi, cu o voce panicată, a strigat: „Gata. Ai întrecut măsura. O să mă asigur că îţi vei petrece restul zilelor într-o celulă de închisoare. O să...”
Nu a apucat să termine ameninţarea, pentru că Rapp l-a lovit din nou, de data aceasta cu mâna dreaptă. Apoi l-a apucat de părul subţire argintiu şi l-a forţat să se uite la teancul de documente din mâna stângă.
„Crezi că apărătorii tăi ştiu că ai consumat două sticle de vodcă şi alte şase-opt sticle de vin pe săptămână?”
„Asta e o minciună!”
„Este adevărul! Eşti un beţiv nenorocit! Avem extrasele tale de cont, chitanţele de la cardul de credit, retragerile de la bancomat... avem chiar şi înregistrări video cu tine cumpărând băutură la trei magazine diferite de băuturi alcoolice, iar acestea sunt singurele trei pe care le-am verificat. Am găsit vodcă în portbagajul tău, în sertarul biroului tău. Avem chiar şi înregistrări video cu tine oprindu-te într-un parc pentru a arunca sticlele în plus.”
„Marty şi Mary sunt plecaţi din casă”, a intervenit Hurley, menţionându-i pe cei doi copii ai lui Adams. „Plecaţi la facultate şi sunând acasă o dată la două săptămâni. Tu şi Gretchen nici măcar nu mai dormiţi în aceeaşi cameră. La naiba... avem microfoane în casa ta de o săptămână... nici măcar nu mai vorbiţi. Eşti clasicul narcisist amărât care e supărat pe lume pentru că toată lumea nu i-a recunoscut geniul. Cel mai

mare haz de necaz este că nici măcar nu trebuie să plantăm dovezi. Sunt acolo, la îndemâna lor, şi crede-mă că le vor găsi. Soţia ta... copiii tăi... prietenii tăi... toţi vor fi puşi la încercare."
„Cortina va fi trasă la loc", a spus Rapp pe un ton îngrozitor. „Chiar vrei ca copiii tăi să afle că bătrânul lor este doar un alcoolic înrăit? Un nenorocit de birocrat ratat, care a comis trădare?".
„Nu va funcţiona", a spus Adams, cu sudoarea curgându-i în cascadă pe frunte. „Kenny Urness va şti că voi m-aţi omorât, şi nu este singurul. Nu vor avea linişte până când nu veţi fi aduşi în faţa justiţiei."
„Cine", a mârâit Hurley, „în afară de un nenorocit de nebun, antiamerican, care urăşte CIA, o să A, îi pese că ai dispărut şi B, o să-şi petreacă următorii cinci ani din viaţă încercând să afle ce s-a întâmplat cu adevărat?"
„Nu ai idee cât de puternice sunt contactele mele!"
„Serios?" a spus Hurley cu scepticism. „De aceea a trebuit să zbori până la New York şi să te întâlneşti cu un vânător de ambulanţe aseară? Ca să poţi pune la cale un complot pentru a scrie o carte de dezvăluiri şi să-ţi umpli buzunarele?"
„Nu de asta m-am dus la New York."
„Aproape două sute de compatrioţi de-ai tăi au fost ucişi săptămâna trecută, iar tu încerci să te îmbogăţeşti de pe urma lor."
„Asta e o minciună şi o ştii", a scuipat Adams. „Voi doi sunteţi problema... nu eu. Voi sunteţi motivul pentru care ne urăsc, nu eu."
Hurley l-a lovit peste cap şi a strigat: „Eşti o ruşine nenorocită pentru familia ta".
Adams a simţit că opţiunile îi scăpau. Simţea cu adevărat pentru prima dată că s-ar putea să-l omoare.
„Nu-l cunoşti pe Kenny Urness dacă crezi că va renunţa la toată povestea asta când nu voi apărea la muncă."
„Ceea ce a văzut Kenny Urness aseară a fost un beţiv", a spus Rapp cu o voce plată. „Un beţiv delirant, iar când va afla că ai zburat în America de Sud şi ai dispărut, nu va pierde mai mult de două minute încercând să-şi dea seama dacă este adevărat."
„Şi dacă vine după noi", a spus Hurley, „rahat dur. Poate să se uite cât vrea. Am trecut prin rahatul tău. Dacă aţi fi avut vreo dovadă reală, aţi fi dus-o deja la federali."
„Asta nu e adevărat!" Adams a pledat.
Hurley a făcut un pas înainte şi a întins pistolul mare de calibrul 45. „Vreo ultimă vorbă înainte să-ţi zbor creierii."
Cu ochii plini de lacrimi, Adams a scuturat din cap şi a strigat: „Nu poţi face asta, unchiule Stan. Tu şi tatăl meu eraţi cei mai buni prieteni".
„Pot şi o voi face."
„Dar tatăl meu?"
„Ai fost o ruşine pentru tatăl tău", a mârâit Hurley. „I-ai frânt inima."
„Dar... Nu am ştiut", a implorat Adams, lacrimile îi curgeau acum pe obraji.
„Nu ai ştiut pentru că eşti un nenorocit narcisist. Singura persoană de care ţi-a păsat vreodată eşti tu însuţi."
„Nu e adevărat", a ţipat Adams pe jumătate. „Eu m-am sacrificat. Am făcut ceea ce am crezut că este corect."
„Ei bine, te-ai înşelat." Hurley a plasat botul pistolului pe fruntea lui Adams şi a apăsat pe trăgaci.

CAPITOLUL 14

Zgomotul pistolului mare de 45 Kimber a fost asurzitor. Rapp nu a avut timp să-şi astupe urechile. Abia avusese timp să apuce încheietura mâinii lui Hurley şi să devieze împuşcătura. De-abia, după cum o dovedea arsura roşie de praf de puşcă care era acum pictată în formă de con în partea de sus a frunţii lui Adams. Glonţul era acum înfipt în peretele de beton de dincolo de capul lui Adams. Un crater de mărimea unui pumn a marcat locul.
Rapp nu auzea nimic, dar putea vedea foarte bine. Hurley ţipa la el, iar Adams plângea – ochii închişi, capul plecat, bărbia i se izbea de piept la fiecare câteva secunde, în timp ce gâfâia după aer, cu mucii

curgându-i din nas. Hurley îşi îndreptă Kimber-ul spre Rapp şi începu să-l folosească pentru a puncta orice punct de vedere pe care încerca să-l exprime. Rapp, căruia nu-i plăcea prea mult să aibă o armă îndreptată spre el, aproape că i-a rupt încheietura mâinii bărbatului mai în vârstă, dar s-a prins la timp. Şi-a adus încet mâna în sus şi a mutat uşor botul pistolului într-o direcţie mai puţin ameninţătoare.
După ce a îndreptat pistolul spre urechea stângă, Rapp a mormăit că nu aude ce spune Hurley. S-a îndreptat spre uşă şi i-a făcut semn lui Hurley să îl urmeze. Rapp a apăsat butonul interfonului şi a cerut să i se deschidă uşa. Când a păşit în camera exterioară, i-a găsit pe Nash, Lewis şi Maslick, toţi în picioare, cu expresii şocate pe faţă. Rapp şi-a pus ambele palme peste urechi şi a apăsat timp de cinci secunde bune, în timp ce înghiţea de mai multe ori şi îşi flexa maxilarul. Primele cuvinte pe care a început să le recunoască îi aparţineau lui Hurley. Acesta înjura în continuare ca o furtună.
Rapp s-a uitat la el, încă fluturându-şi arma şi a strigat: „Pune naibii arma aia deoparte înainte să împuşti pe cineva”.
Hurley a îndreptat din nou arma spre Rapp şi a lătrat: „Cineva! Tu eşti singurul pe care mă gândesc să-l împuşc!”.
Întreaga postură a lui Rapp s-a transformat instantaneu. Ca o panteră mare şi neagră care fusese trezită dintr-un somn leneş, muşchii i s-au flexat şi greutatea i-a fost transferată pe vârful picioarelor. Ochii i s-au îngustat şi fruntea i s-a încreţit şi a strigat pe jumătate: „Stan, pune arma aia deoparte chiar acum, sau îţi rup încheietura mâinii”.
Hurley, care îl antrenase pe Rapp, ştia nu numai că vorbea serios, dar şi că existau şanse mari ca, la această distanţă atât de mică, Rapp să o facă înainte ca el să tragă un foc de armă. Încet, şi cu o privire nu prea fericită, şi-a pus pistolul la umăr şi a întrebat: „De ce naiba m-ai oprit?”.
Răspunsul era complicat, deşi exista un motiv cu adevărat bun şi câteva motive decente. Rapp a decis să meargă pe cel mare – cel la care ar fi trebuit să se gândească cu toţii de la bun început. „De unde naiba îşi ia informaţiile?”
„Am trecut deja peste asta”, a spus Hurley cu o voce iritată. „El umple golurile. Dacă ar fi avut ceva real, ar fi dus-o la Departamentul de Justiţie.”
Rapp a clătinat din cap. „Tot trebuia să înceapă de undeva. Cineva vorbeşte cu el.”
„El este Gestapo-ul. Am găsit deja zeci de microfoane. Are jumătate din birourile de la etajul şapte cablate.”
Biroul inspectorului general de la Langley era adesea numit Gestapo de către trupele din prima linie de la Langley. Exact de asta se temea Rapp – că aceştia vor lăsa antipatia lor faţă de Adams să le întunece judecata. A respirat adânc şi a întrebat: „Care este graba noastră?”.
„Ştii la fel de bine ca şi mine că nu poţi lăsa să se înrăutăţească un asemenea rahat. Cei mai buni îşi pot pierde curajul şi, în plus, avem peşti mai mari de prăjit.”
„Şi mai avem şi o singură şansă să aflăm ce ştie el.”
„Am mai discutat asta”, a răcnit Hurley. „Avem ceea ce ne trebuie. Îl omorâm şi oricine ar fi vorbit cu el nu va şti dacă e mort sau dacă a dispărut. Oricum ar fi, efectul este acelaşi. Trimitem un semnal clar că am terminat cu prostiile.”
„Prin noi”, a intervenit Nash, „presupun că te referi la noi, cei din familia regală, pentru că nimeni nu ştie că eşti implicat în asta. Mitch şi cu mine suntem cei doi tipi cu ţinte în spate.”
„De ce tu, micuţule...” Hurley a întins mâna spre pistolul său.
Rapp a făcut un pas înainte şi l-a apucat de încheietura mâinii pe Hurley. S-a uitat la Nash şi la ochii lui injectaţi de sânge, obosiţi, şi a ştiut instantaneu că era încordat. La naiba, cu toţii erau drogaţi. Somnul era un lux de care avuseseră parte mult prea puţin în ultima săptămână. „Mergeţi spre casă”, i-a spus Rapp lui Nash, „şi faceţi-vă curat. Trebuie să fim pe drum în mai puţin de treizeci de minute”.
„Dar, eu nu...”
„Mă doare-n cot de ce crezi tu!” a lătrat Rapp. „E un ordin. Stan are dreptate... ...ăsta nu e un nenorocit de club de lectură. Acum mişcă-ţi fundul în casă şi fă-ţi curat.”
Era evident, după privirea constipată de pe faţa lui, că Nash voia să spună ceva, dar a reuşit să-şi ţină gura închisă şi să se îndrepte spre uşă. După ce a plecat, Rapp şi-a îndreptat din nou atenţia către grup şi a

spus: „Ceva ce a spus Doc mai devreme m-a pus pe gânduri”. Rapp s-a uitat la Lewis. „Ai spus că nu se va sinucide niciodată.”
„Am spus că era foarte puţin probabil.”
„Destul de bine. Deci dorinţa lui de autoconservare este destul de mare?”
„Absolut.”
Privind înapoi la Hurley, Rapp a spus: „Cred că îl putem transforma.”
„Şi eu cred că eşti nebun. Doctore, spune-i de ce nu putem?”
„Odată ce-l vom elibera”, a spus Lewis, „şi se va simţi în siguranţă, se va întoarce împotriva voastră.”
„Şi dacă nu se simte niciodată cu adevărat în siguranţă? Aş putea să-l verific din când în când şi să-i reamintesc că mă uit peste umărul lui.”
„Şi de ce să-ţi asumi acest risc?” întrebă Hurley.
„Pentru că ar putea fi de folos.”
„Doctore?” spuse Hurley ca şi cum ar fi vrut ca el să-i explice lui Rapp ceea ce era evident.
„Este riscant, Mitch. Cu cineva ca el, nu există niciodată o loialitate reală.”
„Ce-ar fi să-l cooptăm?”, a sugerat Maslick.
S-au întors cu toţii, puţin şocaţi, şi l-au privit pe acel bărbat de linie, care era cunoscut pentru comportamentul său tăcut. „Ce vreţi să spuneţi mai exact?” a întrebat Lewis.
„Ce-ar fi dacă l-am face să-şi asume proprietatea?”. a întrebat Maslick cu o voce blândă. „Să-l facem să ne ajute”. Uitându-se direct la Hurley, a spus: „Ca şi cum ai da peste cap un agent străin. Ai spus-o chiar tu de multe ori, Stan. Ai nevoie doar de puţini bani, de puţin timp şi de o cauză pentru care merită să lupţi.”

CAPITOLUL 15

DACĂ cuvintele ar fi venit de la oricine altcineva, Rapp era convins că ar fi stârnit un răspuns destul de puternic din partea lui Hurley, dar veneau de la blândul gigant, aşa că bătrânul şef al spionajului stătea acolo şi le mesteca în liniște. Rapp a profitat de timp pentru a-şi gândi următoarea mişcare. În timp ce făcea acest lucru, a văzut cum tensiunea îl părăsea pe bătrân, şi i-a trecut prin minte că exista un preţ emoţional greu de plătit legat de această situaţie dezordonată. Oricât de dur ar fi fost el, nu se putea ţine cont de povara de a-l fi ucis aproape pe fiul celui mai bun prieten al tău, un băiat pe care îl legănase în braţe când erai bebeluş şi pe care ţi-l legănase pe genunchi când erai mic.
Hurley a şchiopătat până la cel mai apropiat birou şi s-a aşezat pe margine. Rapp se uită la Lewis, care îl privea pe bătrân cu o îngrijorare legitimă. Gândindu-se că tăcerea nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, Rapp a spus: „Stan, ar putea funcţiona. S-ar putea să-l fi speriat de tot”.
„Este un punct de vedere valabil”, a adăugat Lewis. „El se aştepta ca tu să-l salvezi de Mitch... nu invers. Şi asta a fost destul de aproape. Mă îndoiesc că ai fi putut să te prefaci mai bine.”
„Vreau să mă întorc acolo şi să-i arunc o linie de salvare”, a spus Rapp. „Doctore?”
Lewis a ridicat din umeri. „Cunoşti rutina. Pentru început, nu-l întreba nimic la care să nu ştii deja răspunsul.”
„Şi nu încerca să-l transformi”, a oferit Hurley cu o voce detaşată. Întoarse monitorul de pe birou pentru a se putea uita la Adams. În micile difuzoare de pe birou se auzeau uşoare suspine. „Asta vine mai târziu. După ce va dovedi că îşi doreşte cu adevărat. Dă-i drumul şi păstrează o urmă de speranţă, dar asta e tot.”
„Am înţeles.” Rapp a dat din cap. A luat o sticlă de apă din frigider, o sticlă de vodcă şi un pahar. „Sună-mă dacă îţi vine ceva în minte.”
Rapp ştia că tot ce avea la dispoziţie erau douăzeci de minute, dar probabil că nu avea să mai aibă o altă şansă cu Adams când va fi atât de fragil. Rapp a introdus codul şi a deschis uşa. Adams stătea acolo, cu fruntea lui purpurie, presărată cu o sută de picături mici de sânge de la explozia de la gura ţevii, cu ochii închişi şi bărbia în jos. Pantalonii îi erau umezi şi la picioarele lui era o baltă de urină. Hurley avusese dreptate în privinţa unui lucru – era o afacere urâtă şi era uşor să-ţi pierzi cumpătul dacă nu acţionai sub constrângeri stricte. Bagi un glonţ în capul unui tip, scapi de cadavru şi mergi mai departe. Nu avea rost

să încetineşti pentru a examina măcelul şi nici nu te oboseai să te uiţi în oglinda retrovizoare. Dacă începi să faci chestii de genul ăsta, inviţi probleme.
Chiar şi aşa, Rapp a văzut o oportunitate. Nu va dura mult până când oamenii vor începe să se întrebe unde a dispărut Adams. Cei de la birou nu-l aşteptau să se întoarcă până după-amiază şi, dacă nu cumva le scăpase ceva, nu avea întâlniri la micul dejun în New York. Personalul său ar fi început probabil să devină nervos pe la amiază. I-ar fi încercat telefonul mobil şi n-ar fi primit nimic. Apoi ar fi încercat acasă, iar dacă ar fi dat de soţia lui, ea le-ar fi spus că nu vorbise cu el şi că, deşi asta ar putea fi ciudat pentru unele cupluri, nu era ciudat pentru ei. Personalul ar fi alertat persoanele competente de la Langley, care mai mult ca sigur ar fi stat cu ochii în patru peste noapte. Dar dacă nu se prezenta la serviciu a doua zi dimineaţa, federalii ar fi fost chemaţi, iar la scurt timp după aceea ar fi descoperit că părăsise ţara. Rapp nu-şi făcea iluzii că-l putea înrola pe Adams şi că-l putea aduce înapoi la birou până mâine dimineaţă. Pur şi simplu nu avea să se întâmple aşa ceva. Dar mai exista o altă opţiune – una care le-ar fi adus mai mult decât suficient timp.
Cu o mână, Rapp a tras masa înapoi şi a aşezat-o în faţa lui Adams. A aşezat sticla de apă, vodca şi paharul pe masă şi apoi a scos un mic cuţit tactic de la centură. Apoi a mers în spatele lui Adams, i-a tăiat legăturile flexibile de la încheieturi şi a spus: „Cred că probabil ai nevoie de o băutură”.
Rapp s-a întors în jurul camerei şi a stat cu faţa la Adams. Voia să vadă bine ce avea să se întâmple în continuare. Adams şi-a ridicat încet capul şi s-a uitat la obiectele aşezate pe masă. A ezitat şi apoi a întins mâna. Mâna lui dreaptă s-a dus direct la sticla de vodcă, lucru la care Rapp se aşteptase.
Adams a apucat sticla şi a învârtit capacul argintiu, fără să-i pese că a căzut pe podea. Cu o mână tremurândă, a lovit gâtul sticlei de marginea paharului şi a lăsat alcoolul limpede să iasă stropit, o bună parte lipsind din pahar. Adams a pus sticla jos şi a dus paharul la buze, dând pe gât aproximativ trei uncii de vodcă din două înghiţituri. Pentru o clipă a părut că va turna încă un pahar, dar, în schimb, a început să tremure incontrolabil, iar apoi a început să plângă din nou, cu capul pe masă, legănat în braţe.
Rapp nu reuşea să desluşească decât un cuvânt din cinci în cinci. Era o criză de nervi completă. O mai văzuse înainte şi ştia că nu avea cum să-l oprească, cu excepţia unei palme, dar asta ar fi fost o greşeală. Zarurile fuseseră aruncate cu cinci minute mai devreme, iar Rapp avea să joace acum rolul poliţistului bun. După câteva minute, plânsul s-a mai domolit şi respiraţia s-a stabilizat. În cele din urmă, Adams s-a uitat la el cu ochi rugători şi a vorbit.
„De ce?”
Era o întrebare destul de deschisă, aşa că Rapp nu a spus nimic. Doar a stat acolo şi s-a uitat la ochii umflaţi şi injectaţi de sânge ai lui Adams. Tipul era un dezastru.
„Nu înţeleg”, a sforăit Adams. „Am trăit o viaţă onorabilă. Nu merit asta”.
Rapp a vrut să respingă comentariul, dar a reuşit să se oprească. Să facă pe poliţistul bun nu-i venea uşor. Instinctul lui era să-l lovească pe prost de câteva ori în cap şi să-i spună foarte clar că, dacă nu făcea tot ce i se spunea, îl va aduce pe Hurley înapoi în cameră şi îl va pune să termine treaba. În schimb, a oftat şi a spus: „Glen, mulţi oameni şi-au pierdut orientarea în timpul acestei încurcături.”
„Nu şi eu.”
„Ştiu că tu crezi că ai făcut ceea ce trebuia”, a spus Rapp cu grijă, „dar nu a fost aşa. Ai fost atras în acest joc partizan pe care toată lumea vrea să-l joace la Washington. Republican versus democrat . . liberal versus conservator ... nimic din toate astea nu contează. La Langley, singurul lucru care ar trebui să ne preocupe este securitatea naţională. Aceasta este misiunea noastră, iar ziua în care ACLU va începe să conducă politica noastră de securitate naţională va fi ziua în care America va fi cu adevărat distrusă.”
„Dar voi nu vedeţi ce faceţi”, a implorat Adams. „Devenim chiar monştrii pe care încercăm să îi învingem”.
Rapp auzise această replică de rahat de prea multe ori. „Dă-mi un exemplu.”
Adams întinse mâinile şi se uită prin cameră. „Cum ai numi asta?”
Rapp a râs şi a spus: „Dacă ai lucra pentru Al Qaeda şi te-ar prinde divulgând secretele lor către presă, nu te-ar ucide pur şi simplu, ci ţi-ar ucide soţia şi copiii şi te-ar pune să priveşti, iar apoi, dacă ai avea noroc, te-ar scoate repede din mizerie, dar probabil că nu. S-ar juca cu tine luni de zile şi te-ar folosi ca exemplu pentru oricine altcineva care nu ar fi fost mai puţin hotărât în credinţa sa.”

„Noi nu suntem ei. Nu mi-au rămas alte opţiuni. Nu puteam să stau acolo şi să vă privesc cum acţionaţi cu un asemenea dispreţ nesăbuit faţă de lege.”
„Serios?” Rapp se uită din nou la uşă. „Poate că am făcut o greşeală.”
„Ai perfectă dreptate că ai făcut-o. N-ar fi trebuit să mă aduci aici.” Adams apucă sticla de vodcă.
„Mă refer la faptul că l-am oprit să nu-ţi zboare capul pe zidul ăla.”
Adams şi-a ridicat privirea în timp ce îşi mai turna un pahar. „Eu nu sunt duşmanul.”
„De fapt, eşti, Glen, şi dacă nu poţi vedea că ai dat-o în bară, nu există nicio speranţă de a te salva. Stan ţi-ar smulge la fel de repede capul şi s-ar pişa pe gât. El te dispreţuieşte. Te vede ca pe exemplul strălucitor al modului în care baby boomerii au distrus această ţară.”
„Asta e bună”, a rânjit Adams, „venind din partea celei mai rasiste şi intolerante generaţii pe care a văzut-o vreodată ţara asta.” A mai luat un pahar.
„Poţi să aduci asta în discuţie cu Stan.” Rapp şi-a verificat ceasul. „Trebuie să mă întorc la Langley pentru o întâlnire.” A făcut un pas spre uşă şi s-a oprit. „Am crezut că merită să te salvez, dar cred că m-am înşelat.”
„Aşteaptă!” a spus Adams cu disperare. „Nu mă poţi lăsa aici cu el.”
„De ce?”
„Pentru că mă va ucide!” a strigat Adams.
„Şi cum m-ar afecta asta? „
„Aşa ar fi.” Ochii lui Adams se plimbau prin cameră în timp ce creierul lui încerca să găsească ceva. „Te-ar face complice la crimă.”
„Glumeşti, nu-i aşa? Asta e tot ce poţi să inventezi?”
„Am aliaţi puternici”, a avertizat Adams.
Rapp şi-a frecat fruntea şi a decis să treacă scuzele penibile ale bărbatului pe seama vodcii. „Glen, nu cred că eşti o persoană rea. Cred doar că eşti confuz. Te-ai lăsat învăluit în aspectul juridic al acestei afaceri. Eşti concentrat pe 2 la sută din problemă şi ignori celelalte 98 la sută. Ţi-ai pierdut orice simţ al proporţiilor şi, dacă nu poţi să deschizi ochii la asta, nu pot face nimic pentru a te ajuta.”
„Nu am făcut nimic greşit”.
„Ultima şansă, Glen. Voi ieşi pe uşa asta, iar Stan se va întoarce aici şi îţi va zbura creierii. Apoi te vor tăia în şase bucăţi şi te vor incinera membru cu membru. Până la prânz, singurul semn că ai existat vreodată va fi o grămadă de cenuşă care va încăpea într-o cutie de cafea. Până la cină, cenuşa va fi împrăştiată în lung şi-n lat. Toate dovezile vor fi distruse. Singurul lucru pe care federalii îl vor avea ca bază este faptul că ai părăsit ţara... asta şi faptul că eşti un beţiv. Vor căuta câteva săptămâni şi apoi te vor da afară.”
Adams a dat din cap sfidător. „Vor şti că ceva este în neregulă şi nu se vor opri până nu vor ajunge la capăt.”
Rapp a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi dat tot ce avea mai bun din el. „Aş vrea să pot spune că a fost plăcut să te cunosc, Glen, dar aş minţi. Eşti un nemernic egoist şi nu ţi se va simţi lipsa... nici măcar de către propria ta familie.” Rapp a apăsat butonul interfonului. „Am terminat aici. E al tău.”

CAPITOLUL 16
TOOLESBORO, IOWA

HAKIM a învăţat să joace şah când avea şapte ani. Bunicul său îl învăţase jocul şi, în următorii şase ani, până la moartea bătrânului bunicuţ, au jucat în fiecare săptămână. Unul dintre primele lucruri pe care îl învăţase bunicul său a fost că un meci de şah se decide adesea din cauza unei mutări greşite. O mutare care, odată făcută, punea jocul pe o cale aproape sigură. Şi în şah, ca şi în viaţă, o astfel de mutare nu mai putea fi niciodată retrasă. Aşadar, morala poveştii, potrivit bunicului său, era să te gândeşti mult şi bine înainte de a lua o decizie dificilă. Să priveşti din toate unghiurile. Vezi ce vezi şi apoi întreabă-te dacă nu cumva există ceva ce nu poţi vedea.
Hakim nu ştia dacă era vorba de tot acel şah sau de o abundenţă de bun simţ dăruită de Dumnezeu, combinată cu o atitudine uşoară, dar, orice ar fi fost, reuşise să evite o mulţime de probleme de-a lungul

anilor, rămânând răbdător şi luând decizii prudente. Nu acelaşi lucru se putea spune despre Karim. Comportamentul său îndrăzneţ şi îndrăzneţ îl condusese la un mare succes pe câmpul de luptă din Afganistan, iar planul său de a ataca America, în ciuda propriilor sale critici, fusese un succes uriaş. În arena mai subtilă a vieţii de zi cu zi, însă, capacitatea sa de a sesiza stările şi curentele unei ţări străine era aproape inexistentă.
Arma s-a ridicat şi înainte ca Hakim să poată reacţiona, s-a tras. Era ca şi cum întreaga întâmplare se derula dureros în faţa lui cu încetinitorul. Tatăl a căzut la pământ cu o rană în burtă, iar puştiul s-a întors panicat şi a început să fugă. A făcut trei paşi şi apoi s-a prăbuşit cu un glonţ în partea inferioară a spatelui. Karim şi-a coborât arma şi s-a întors spre Hakim: „Acum să aflăm de ce se aflau cu adevărat aici." A coborât treptele verandei şi a mers pe pietriş.
Cu pocniturile puternice ale pistolului de 9 mm încă răsunând în valea râului, creierul lui Hakim a pornit cu capul înainte în încercarea de a evalua pagubele. În prima milisecundă a ştiut că era grav. Extrem de rău. Avea situaţia sub control şi apoi ego-ul masiv şi paranoic al lui Karim l-a determinat să intervină când era atât de clar că nu era nevoie să o facă. A fost ca şi cum toate frustrările din ultima săptămână s-au revărsat deodată. Şi-a urmat prietenul pe scări şi a spus: „Ştiu deja de ce sunt aici, idiotule".
Karim s-a întors cu faţa la prietenul său. „Cum mi-ai spus?"
„Te-am făcut idiot! Un idiot de necrezut!"
„Îmi vei arăta respectul cuvenit", a poruncit Karim, „sau vei fi pedepsit."
„Aş vrea să te văd încercând". Hakim a făcut un pas spre vechiul său prieten şi şi-a suflecat mânecile. „Ai vreo idee despre ce ai făcut?".
Cu o privire neîncrezătoare pe faţă, Karim a răspuns: „I-am oprit pe aceşti doi bărbaţi să plece şi să spună autorităţilor că suntem aici. Am făcut ceea ce ar fi trebuit să faci tu".
„Ar fi trebuit să fac? Eşti un prost absolut. Ai distrus totul şi pentru nimic. Aceşti doi nu aveau de gând să spună nimănui altceva decât ceea ce le-am spus eu. Aveau de gând să meargă la vânătoare lângă râu şi să ne lase în pace." Hakim s-a uitat la tată şi la fiu. Amândoi se contorsionau la pământ de durere. Acum ce naiba aveau de gând să facă cu ei? „M-au crezut, măgar arogant ce eşti."
„Tu eşti prostul", a scuipat înapoi Karim. „S-au purtat doar ca şi cum te-ar fi crezut. Probabil că sunt de la poliţie".
„Nu ai mai fost niciodată în ţara asta. Habar nu ai cum să-i citeşti pe aceşti oameni. Ei nu sunt poliţişti."
Hakim a făcut semn spre casă, spre hambar şi spre terenul din jur. „Unde să mergem?"
Karim era în mod evident iritat de întrebare. „Ei bine... dacă sunt vânători, aşa cum spui tu, vom îngropa cadavrele şi vom termina cu ele."
„Şi când nu vor ajunge acasă la cină în seara asta, iar soţia va suna la poliţie şi le va spune că au venit aici să vâneze. Ce vom face atunci? Pentru că poliţia va veni şi îi va căuta."
Karim a văzut că băiatul scosese un telefon mobil din geacă şi încerca să dea un telefon. Şi-a ridicat arma, a ţintit şi a apăsat pe trăgaci. Şapca portocalie a zburat de pe capul băiatului într-un nor de praf, iar piciorul lui a tresărit de câteva ori înainte de a rămâne complet nemişcat. Uitându-se înapoi la Hakim ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a spus: „Atunci va trebui să plecăm."
Tatăl a urlat în agonie şi a început să se târască frenetic spre fiul său. Hakim a fost dezgustat de întreaga scenă. Nimic din toate acestea nu trebuia să se întâmple. Aceşti doi bărbaţi nu făcuseră nimic rău. „Ţi-am explicat ce se va întâmpla dacă va trebui să plecăm. Ţi-am spus în detaliu că cea mai bună şansă de supravieţuire a noastră era să rămânem aici cel puţin o lună. Să-i aşteptăm. Apoi am putea să ne strecurăm afară din ţară."
„M-am săturat de plângerile tale", a anunţat Karim. „Pun la îndoială devotamentul tău."
„Şi eu pun la îndoială devotamentul tău. Eşti un laş. Nu diferit de restul bogătaşilor leneşi care pretind că ne conduc."
O furie autentică a străfulgerat pe faţa lui Karim. „Cum îndrăzneşti să mă pui la îndoială?"
„Nu sunt unul dintre roboţii tăi spălaţi pe creier. Te cunosc de prea mult timp. Dacă ai fi fost un războinic adevărat, te-ai fi dus în acea clădire cu oamenii tăi şi te-ai fi martirizat. Dar tu eşti prea obsedat de propria ta faimă. Leul Al Qaeda. . . Ha!" Hakim a vorbit cu referire la numele pe care şi-l dăduse Karim în

videoclipurile pe care le-a publicat după atentate. „Ar trebui să ţi se spună „Laşul al Al Qaeda”.” S-a întors cu privirea spre tată, care ajunsese la fiul său şi plângea necontrolat.
Karim nu a mai putut suporta niciun cuvânt. Obrăznicia prietenului său ar fi trebuit să fie verificată cu mult timp în urmă. „Dovedeşte-mi că nu eşti un laş. Omoară-l pe tată acum. Îţi ordon.” Karim i-a aruncat arma prietenului său.
Arma a zburat prin aer, dar Hakim nu a făcut niciun efort să o prindă. Arma a aterizat la picioarele lui şi a alunecat câţiva centimetri pe pietriş. Hakim s-a uitat în jos la armă şi a clătinat din cap. „Nu există onoare în asta. Nu există curaj în a ucide un tată şi un fiu neînarmaţi care nu au făcut nimic care să te jignească pe tine sau pe Allah.”
„Îţi ordon!”
„Noi suntem necredincioşii din acest ţinut. Asta e o greşeală. Dacă îl vrei mort, atunci ar trebui să termini ce ai început.”
„Pentru ultima oară îţi ordon să iei arma şi să-l împuşti pe tată.”
„Nu primesc ordine de la tine”, a spus Hakim cu o privire batjocoritoare.
„Ba da, primeşti.”
Hakim s-a întors şi a pornit înapoi spre casă.
„Nu-mi întoarce spatele”, a strigat Karim, dar Hakim nu l-a luat în seamă. Karim se săturase în cele din urmă. A rupt-o la fugă şi l-a prins pe prietenul său chiar când ajungea la trepte. I-a dat un pumn rapid de iepure în rinichiul lui Hakim şi apoi l-a lovit cu piciorul în partea din spate a genunchiului drept, prăbuşindu-l la pământ. Karim l-a apucat apoi de cămaşă, l-a aruncat pe spate şi s-a aruncat peste el, dând o rafală de pumni în faţa prietenului său. „Asta”, a spus el între al treilea şi al patrulea pumn, „este o lecţie pe care ar fi trebuit să te învăţ cu mult timp în urmă”.

CAPITOLUL 17
LACUL ANNA, VIRGINIA

ADAMS a implorat, apoi a plâns, iar între sforţări şi lacrimi a început să mormăie singur. Uşa a bâzâit şi Rapp a deschis-o pentru a-l găsi pe Hurley de cealaltă parte, care nu părea prea încântat că va trebui să-l împuşte pentru a doua oară în cap pe fiul celui mai bun prieten al său.
„N-ar fi trebuit să te opresc”, spuse Rapp pe un ton de scuză.
„Bineînţeles că n-ar fi trebuit.” Hurley a trecut pe lângă el, cu bastonul într-o mână şi pistolul în cealaltă. Adams şi-a revenit din transa mormăitoare şi a început să ţipe la Rapp să se oprească. Văzându-l pe Hurley şi arma, a încercat să se ridice în picioare şi, uitând că gleznele îi erau încă legate de scaun, s-a răsturnat. S-a prins de marginea mesei şi a doborât-o cu el, trimiţând paharul şi sticla de vodcă pe podea în acelaşi timp.
Hurley s-a mutat în poziţie deasupra lui şi a ţintit.
„Nu trage!” a strigat Adams. „Mitch, aşteaptă! Ştiu anumite lucruri! Te pot ajuta!”
Rapp a împărţit o privire rapidă cu Hurley în timp ce se întorcea la Adams. S-a ghemuit şi a spus: „Ai o singură şansă, Glen. Spune-mi ceva ce merită să ştiu şi ar fi bine să fie ceva bun.”
Adams zăcea întins pe o parte, scaunul răsturnat încă ataşat de picioarele lui. S-a uitat la balta de urină şi apoi la Rapp. „Ajută-mă să mă ridic mai întâi.”
„Du-te naibii!” a mârâit Hurley în timp ce a înfipt pistolul în faţa lui Adams.
Rapp s-a ridicat şi a pornit din nou spre uşă. Adams a început să ţipe frenetic să se oprească, iar Hurley a dat drumul la o litanie de înjurături care descriau în termeni foarte colorat exact ceea ce credea despre Adams. Pentru a puncta şi mai mult fiecare cuvânt, şi-a înjunghiat pistolul tot mai aproape de faţa lui Adams, până când l-a înfipt în tâmplă.
Rapp era la jumătatea drumului spre uşă când a auzit un nume. Acesta a fost repetat de trei ori în succesiune rapidă. Rapp s-a oprit, interesul său fiind în sfârşit stârnit, şi s-a întors. „Ce-ai spus?”
„Kathy O'Brien!” a spus Adams cu faţa lipită de podea.

Ochii lui Rapp s-au îngustat. Nu era sigur ce anume se aşteptase să scoată de la Adams, dar numele Kathy O'Brien nu se afla nicăieri la orizont. Era soţia lui Chuck O'Brien, directorul Serviciului Naţional Clandestin al CIA. „Ce-i cu ea?" întrebă Rapp cu prudenţă.
„Aşa am aflat despre operaţiunea pe care o conduceaţi."
Una dintre cheile succesului unui interogatoriu, cel puţin la început, era să menţii subiectul în dezechilibru. Indiferent cât de şocantă sau de ciudată ar putea fi o informaţie, nu o laşi niciodată să se vadă. „Despre ce operaţiune", a întrebat Rapp, „ar fi vorba?".
„Moscheile".
„Continuă", a ordonat Rapp.
„Tipii sub acoperire pe care i-ai trimis în moschei".
Rapp s-a întors şi s-a uitat la Adams. „Te referi la operaţiunea care a fost dezvăluită la Post săptămâna trecută."
„Da ... . Da... Da... asta e."
„Povestea pe care ai dezvăluit-o, vrei să spui?" a întrebat Rapp.
Adams nu a răspuns destul de repede, aşa că Hurley i-a dat o mică bătaie de dragoste cu vârful ţevii – suficient de tare ca să scoată o picătură de sânge.
„Da", a ţipat Adams. „Da ... . Eu i-am spus lui Barreiro."
„Scurgerea de informaţii", a spus Rapp, „care a sfârşit prin a-l ucide pe unul dintre agenţii mei."
„I . . . I . . . Eu", s-a bâlbâit Adams, „nu ştiu nimic despre asta."
Rapp şi-a aruncat o privire la ceas. S-ar putea să întârzie la întâlnire. „Şi ce legătură are Kathy O'Brien cu asta?".
„Ea este... cum am aflat."
„Ai spus deja asta. Vreau detalii." Rapp a văzut că ochii lui Adams începuseră să se rotească din nou, ceea ce era un semn că creierul lui se chinuia să găsească minciuna potrivită. „Nu o face."
„Să fac ce?"
„Să mă minţi."
„Eu nu sunt ... . Vreau să spun că nu aveam de gând să o fac."
„Tot ce-mi spui va fi verificat într-o oră, iar dacă aflu că m-ai minţit... ei bine, să spunem că te voi ţine în viaţă atât timp cât va fi nevoie pentru a te face să simţi o durere adevărată."
„Ea..." Ochii lui Adams au început din nou să se scufunde, până când, deodată, un vârf de cuţit a apărut la un centimetru în faţa celui stâng.
Rapp ţinea lama perfect nemişcată. „Pot să-mi dau seama când un om mă minte. Deci, încă o dată, ce legătură are Kathy cu asta?"
Adams a închis ochii şi a spus: „A fost la un terapeut."
„Şi?"
„Am pus microfoane în birou."
Cu un mare efort de a-şi ascunde surpriza, Rapp a întrebat: „Biroul terapeutului?".
„Da."
Mintea lui Rapp era inundată de o jumătate de duzină de întrebări, dar deocamdată trebuia să-l ţină pe Adams concentrat pe faptele cele mai imediate. Pe restul le putea stoarce de la el mai târziu. „Deci, dacă îmi sun sursa mea de la Justiţie, îmi va spune că aţi avut mandate de interceptare a biroului terapeutului?".
Lui Adams i-a luat mult timp să răspundă, ceea ce în sine era un răspuns.
Rapp a înclinat capul într-o parte. „Nu aţi avut un mandat?".
„Nu chiar", a recunoscut Adams.
Rapp a tras cuţitul înapoi şi a împărţit o privire rapidă cu Hurley. Lucrurile au început brusc să se aşeze la locul lor pentru Rapp. De ce Adams ştia în linii mari ce făcuseră, dar nu putea trece pragul necesar pentru a trimite un caz la Justiţie. „Aţi pus sub ascultare telefonul din cabinetul unui medic şi aţi înregistrat şedinţele private de terapie ale soţiei directorului Serviciului Naţional Clandestin. Şi aţi făcut-o în mod ilegal".
„Încercam doar să-mi fac treaba."
„Şi tu îmi dai lecţii despre încălcarea legii", a răbufnit Rapp.

„Încercam doar să te opresc. Ai scăpat de sub control.”
„Depăşit... Am încălcat legile pentru a asigura siguranţa oamenilor. Oameni adevăraţi. Tu le încalci ca să protejezi nişte hârtii pe care nici măcar nu le înţelegi.”
„Încerc să protejez lumea de animale ca tine.”
Rapp a înfipt vârful cuţitului în nara stângă a lui Adams şi a spus: „Ar trebui să...”
„Mitch”, a anunţat doctorul Lewis de la uşă, „aş vrea să vorbesc cu tine şi cu Stan”.
Rapp a rezistat impulsului de a-i tăia nasul trădătorului de pe faţă. Aveau o politică standard în timpul interogatoriilor, conform căreia, ori de câte ori Lewis cerea cuiva o vorbă în particular, acesta trebuia să lase totul baltă şi să părăsească încăperea. Rapp s-a ridicat şi a părăsit celula împreună cu Hurley. Au închis uşa şi l-au găsit pe Lewis plimbându-se nervos. Nash se întorsese de acasă, bărbierit şi îmbrăcat într-un costum albastru închis, în timp ce Maslick stătea în spatele biroului, cu ochii pe monitoare.
Lewis a ridicat câteva degete şi a spus: „Două lucruri... . primul
. . . Nu cred că îi puteţi permite vreodată să fie eliberat. Există o şansă ca ilegalităţile sale să fi fost determinate de o lipsă de discernământ precipitată de debutul alcoolismului, dar cred că şansele sunt mici. Este mai probabil ca, pe lângă faptul că suferă de tulburare de personalitate narcisistă, să fie şi un sociopat.”
„Şi asta schimbă lucrurile... cum?”
„El foloseşte regulile ca pe o armă. Se supără extrem de tare atunci când crede că cineva a acţionat necorespunzător sau a încălcat legea, dar nu vede nimic greşit atunci când el decide să încalce aceleaşi legi. Nici măcar nu sunt sigur că este conştient de asta. Este atât de narcisist, atât de îndrăgostit de el însuşi, încât crede că este privilegiat. Regulile sunt pentru oamenii de rând, nu pentru cineva ca el, care este destinat să facă o diferenţă în lume.”
„Aş fi putut să-ţi spun asta”, a spus Hurley, „şi nici măcar nu am făcut facultatea de medicină.”
Lewis l-a ignorat pe Hurley şi a spus: „Combinaţia narcisist sociopatic este extrem de periculoasă... aproape imposibil de tratat şi niciodată într-o situaţie cu atâta presiune. Va spune şi va face tot ce are nevoie pentru a rămâne în viaţă şi apoi, după ce îi dai drumul, cu prima ocazie pe care o va avea, va fugi. Se va întoarce la oricine ar crede că are puterea de a te doborî.”
„Al doilea punct al tău?” a întrebat Rapp.
„În mod normal, nu aş recunoaşte niciodată acest lucru, dar având în vedere situaţia, cred că ar fi cel mai bine.” Lewis a ezitat, luptându-se cu cea mai bună formulare a mărturisirii sale.
„Doctore”, a spus Rapp, „nu am toată ziua la dispoziţie. Spune-o pe şleau”.
Lewis şi-a curăţat gâtul şi a anunţat nervos: „Sunt terapeutul lui Kathy O'Brien”.

CAPITOLUL 18

RAPP nu mai avea timp. Dacă el şi Nash voiau să aibă vreo şansă de a ajunge la powwow-ul de la Langley, trebuiau să fie pe drum în următoarele câteva minute şi chiar şi aşa ar fi trebuit să conducă cu cel puţin optzeci de mile pe oră pentru a-şi da o şansă. În mod normal, Rapp nu se preocupa să ajungă la timp la întâlniri, dar aceasta nu era o întâlnire obişnuită, o gaură neagră birocratică obişnuită. Kennedy precizase foarte clar că preşedintele solicitase prezenţa ambilor săi agenţi superiori de contraterorism şi, deşi lui Rapp nu-i prea plăceau politicienii, avusese de-a lungul carierei sale de-a lungul timpului de-a lungul timpului de-a lungul timpului de-a lungul carierei sale avusese de-a face cu câţiva preşedinţi şi îi găsise tolerabili, în sensul că înţelegeau că nu era o idee rea să aibă un om ca Rapp prin preajmă pentru a face faţă unora dintre situaţiile mai dificile care apăreau.
„Mike şi cu mine trebuie să plecăm.” Rapp se uită la Hurley şi spuse: „Vreau să ştiu pe cine a folosit pentru a pune microfoane în biroul lui Doc. Vreau să ştiu unde sunt originalele şi vreau să ştiu câte copii a făcut. Şi vreau să mă ocup de asta cât mai repede posibil.”
„Eu pariez pe Max Johnson”, a spus Hurley.
„Da”, a răspuns Rapp. Şi el se gândea la acelaşi lucru. Max Johnson fusese al doilea responsabil cu securitatea la Langley până când se pensionase cu câţiva ani mai devreme. Avea acum propria firmă de consultanţă, care, din întâmplare, făcea o mulţime de lucrări pentru Langley. Rapp nu-l cunoştea personal,

dar auzise câteva lucruri de-a lungul anilor care îl făceau să creadă că tipul nu ar fi avut nicio problemă în a se coborî atât de jos. „Vreau o listă cu toţi cei cu care Adams a vorbit despre Kathy O'Brien."
„Vreau să mi se predea imediat acele casete, ca să le pot distruge", a spus Lewis.
„Doctore, nici mie nu-mi place asta mai mult decât ţie, dar cineva va trebui să asculte acele casete." Rapp s-a gândit la Chuck O'Brien. L-ar fi ucis să afle că şedinţele private ale lui Kathy cu terapeutul ei fuseseră înregistrate.
„Cred că poţi avea încredere în mine, Mitch."
„Nu are nimic de-a face cu încrederea", a spus Rapp nerăbdător. „Trebuie să le ascult ca să pot evalua pagubele."
„Nu cred că Kathy ar fi de acord." Lewis a clătinat din cap şi a adăugat: „Şi nu cred că nici Chuck nu va fi prea încântat".
Nash a intrat în luptă. „Ei bine, poate că ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a începe să împărtăşească informaţii secrete cu soţia sa."
„Ea a lucrat în Ops timp de douăzeci şi trei de ani", a spus Lewis în defensivă. „Dosarul ei este inatacabil." Întorcându-şi privirea spre Rapp, a spus într-o manieră foarte energică: „Vreau casetele. Sunt private şi îmi aparţin".
„Nu se va întâmpla aşa ceva, doctore", a spus Hurley cu nonşalanţă. „Kathy a fost pusă la curent cu o mulţime de lucruri serioase, dar asta nu-i dă dreptul lui Charlie să înceapă să împărtăşească lucruri cu ea şi cu siguranţă nu-i dă dreptul să îşi verse curajul în faţa ta. De aceea avem aceste reguli."
„Dar... Cred că suntem cu toţii de acord că ai încredere în mine." Lewis s-a uitat în jurul camerei. „Adică, să fim realişti. Ceea ce se întâmplă aici este mult mai grav decât orice s-ar putea afla pe acele casete."
Rapp era pe punctul de a vorbi, dar Hurley i-a luat-o înainte. „Doctore, biroul tău nu este securizat. La naiba . . ruşii... ... chinezii... oricine ar putea pune microfoane în acest loc. De fapt, pun pariu că Mossad a pus microfoane de ani de zile." Hurley se uită la Rapp. „Ar fi bine să trimiţi o echipă acolo în seara asta şi să le spui să facă o verificare."
Rapp dădea din cap în timp ce Hurley vorbea. „Mă gândeam la acelaşi lucru. O să fac din asta o prioritate."
„Trebuie să fiu acolo", a spus Hurley, cu o voce care arăta clar că acest punct era nenegociabil.
„Bine", a spus Rapp, ştiind că nu mai avea timp. „În ceea ce priveşte restul ... ... va trebui să le rezolvăm mai târziu. Mike şi cu mine trebuie să plecăm. Între timp, începeţi să-l desfaceţi. Vreau să-l stoarceţi".
„Nu cred că va fi o problemă", a spus Lewis, „dar aş descuraja să îl eliberez vreodată. Ne-ar trăda cu prima ocazie pe care ar avea. „
„Sunt de acord", a spus Hurley.
Rapp a ridicat pur şi simplu din umeri şi a spus: „Nu-mi pasă."
„Ar putea fi util, totuşi, să îl facem să creadă că încercăm să îl transformăm. Cineva cu un ego atât de fragil are nevoie să i se agite constant un morcov în faţa lui. În această ordine de idei, cred că ar trebui să-l punem să le scrie un bilet lui Kennedy şi soţiei sale în care să le spună că s-a internat într-o clinică de dezintoxicare. E ceva ce trebuie să facă... la care se gândeşte de ceva vreme. Singura cale de a o face era să se dezintoxice înainte de a-şi pierde curajul. Cel mai important lucru este să-i dăm speranţă."
„Bine", a spus Rapp.
„Şi dacă nu se dovedeşte cooperant?". a întrebat Hurley.
Rapp a ridicat din umeri. „Fă tot ce trebuie".
„Şi Chuck?" a întrebat Lewis.
Rapp s-a gândit la Chuck O'Brien, actualul director al Serviciului Naţional Clandestin. „Ce-i cu el?"
„Ştie că Kathy se vedea cu mine. Cine îi va spune că şedinţele noastre au fost înregistrate?".
Aceasta era o conversaţie pe care Rapp nu dorea să o aibă. Îşi putea doar imagina ce se discutase în acele şedinţe. Erau căsătoriţi de peste treizeci de ani. Dacă Max Johnson era, de fapt, cel care pusese microfoane în birou, Chuck ar fi vrut să-l omoare. Şi, deşi Rapp nu ar fi ridicat o mână ca să-l oprească, trebuia cel puţin să vorbească mai întâi cu Johnson. „Nu vreau ca nimeni să-i spună nimic lui Chuck până nu ştim cine a făcut înregistrările şi până nu am avut ocazia să vorbesc cu el."
„Când va fi momentul potrivit", a anunţat Hurley, „o voi face."

„Eşti sigur?” întrebă Rapp.
„L-ar omorî dacă ar auzi asta de la voi, puişorilor. El este încă şeful vostru. Mă voi ocupa eu de asta.”
„În regulă... ... e stabilit.” Uitându-se la Nash, Rapp a spus: „Să mergem.”
„Mitch?”
Rapp se întoarse şi se uită la Maslick, care era acum în picioare. „Da?”
„Vreau să-mi promiţi ceva.”
Rapp a avut un sentiment ameninţător. „Ce?”
„Când va veni timpul să-i punem biletul”, Maslick a dat din cap spre uşa celulei, „eu am dreptul să mă ocup.”
Rapp a înţeles imediat. Chris Johnson, agentul lui Rapp care fusese ucis cu o săptămână mai devreme, fusese cel mai bun prieten al lui Maslick. Slujiseră în Divizia 101 Aeropurtată şi făcuseră trei misiuni de luptă împreună. „Dacă se ajunge la asta şi tu tot vrei să o faci, nu-ţi voi sta în cale.”

CAPITOLUL 19
LANGLEY, VIRGINIA

RAPP trecu pe lângă ieşirea din Georgetown Pike cu peste optzeci de kilometri pe oră şi îşi continuă drumul spre nord pe Beltway. Aşa cum era de aşteptat, traficul fusese dificil. Rapp sperase să prindă un pic de somn pe drum, dar renunţase la idee imediat ce aflase de unde îşi lua Adams informaţiile. Rapp nu ar fi mers niciodată atât de departe încât să spună că nu-l deranja faptul că inspectorul general al CIA era un ipocrit colosal. Cu siguranţă îl deranja, dar era o chestie destul de măruntă în comparaţie cu cealaltă eroare pe care tocmai o descoperiseră.
Kathy O'Brien nu era singura clientă a doctorului Lewis care avea legături cu Langley. Rapp nu ştia detalii, pentru că Lewis nu vorbea niciodată despre clienţii săi, iar CIA nu era genul de loc în care oamenii umblau să vorbească despre sentimentele lor, darămite să divulge că se duceau la un psihiatru, dar era cunoscut printre profesionişti că Lewis era un om în care puteai avea încredere dacă aveai nevoie de puţin ajutor pentru a-ţi pune capul la loc. Rapp nu era sigur, dar avea impresia clară că directorul CIA Kennedy petrecuse ceva timp pe canapeaua lui Lewis încercând să îşi rezolve unele probleme personale. Rapp ştia acest lucru pentru că însăşi Kennedy încercase să-l convingă pe Rapp să stea de vorbă cu Lewis după ce soţia sa fusese ucisă.
Chiar şi cu durerea aproape insuportabilă pe care o resimţea după moartea Annei, Rapp nu s-a gândit niciodată să se consulte cu Lewis. El nu era făcut aşa. Rapp ştia că trebuie să se descurce singur. Nu avea nimic împotriva terapiei. Era sigur că existau o mulţime de doctori buni care puteau ajuta oamenii să treacă peste o perioadă dificilă. Şi, deşi nu ar fi negat niciodată că avea o mulţime de probleme, nu erau tocmai genul de lucruri pe care să le poată împărtăşi. Privilegiul doctor-pacient era o protecţie legală frumoasă pentru omul obişnuit, care ar putea ajunge într-o zi într-o sală de judecată, dar agenţiile de informaţii au fost instituite pentru a nu juca după reguli. Punerea de microfoane în birouri şi ascultarea conversaţiilor importante erau proceduri standard de operare.
„Nu-mi vine să cred că vom întârzia”, a spus Nash cu o voce obosită.
Rapp s-a uitat la prietenul său, care era bărbierit şi îmbrăcat într-o cămaşă albă impecabilă, un costum albastru şi o cravată galbenă. Rapp s-a uitat la propria reflecţie în oglindă. Avea o barbă neagră şi groasă pe faţa bronzată şi nu purta cravată. Dacă ar fi avut timp, probabil că s-ar fi bărbierit, dar nu neapărat. Nu era prima lui întâlnire cu acest preşedinte, nici cu cel precedent, dar i-a trecut prin minte că acesta era probabil primul dans al lui Nash. A aruncat o privire la ceas. Era nouă şi trei minute, iar ei se aflau încă la câţiva kilometri distanţă. Rapp a apăsat blinkerul, a tăiat două benzi de circulaţie şi a luat ieşirea George Washington Parkway fără să încetinească. Până să treacă de securitate şi să parcheze, aveau să întârzie vreo zece minute şi, deşi lui Rapp nu-i plăcea să-l facă pe preşedintele Statelor Unite să aştepte, ştia din experienţă că preşedinţii nu erau tocmai cei mai punctuali oameni.
Uitându-se pe geamul lateral la copacii care treceau, Nash a întrebat: „Ce naiba facem?”.
Rapp a intrat pe autostradă şi a spus: „Va trebui să fii puţin mai specific, sportivule”.
„Asta.” Nash a făcut gesturi de tatonare cu mâinile: „Porcăria asta... noaptea trecută şi azi dimineaţă”.

După ce i-a aruncat o privire, Rapp şi-a reluat atenţia asupra drumului. Erau siguri în proporţie de 99 la sută că maşina era curată, dar aveau la ei telefoanele de serviciu şi, deşi erau criptate, exista tehnologia necesară pentru ca o organizaţie precum Agenţia Naţională de Securitate să transforme telefoanele în dispozitive de ascultare. Rapp şi-a ales cu grijă cuvintele. „Poate că ne putem găsi puţin timp în această după-amiază pentru a vorbi despre asta."
Nash nu a fost atât de uşor de descurajat. „Nu m-am înscris pentru asta." Sub respiraţia lui a mormăit: „Nu sunt un ucigaş cu sânge rece".
Rapp a crezut că l-a auzit, dar nu era sigur. „Ce-a fost asta?"
„M-ai auzit", a spus Nash.
„Este greu să înţelegi pe cineva când este aplecat ca un adolescent şi mormăie singur."
„Am spus", a vorbit Nash cu o claritate exagerată, „că nu sunt un ucigaş cu sânge rece."
„Interesant... pentru că aş jura că te-am văzut omorând câţiva tipi când eram în Kush." Rapp se referea la operaţiunile pe care le desfăşuraseră în Afganistan.
„Asta e altceva."
„Cum aşa?"
„Ei erau inamicul."
„Şi cum l-ai numi pe tipul ăsta... aliatul nostru?"
„Ce zici de un coleg american?"
Rapp a oftat. Nu voia să vorbească despre asta chiar acum, dar trebuia să-şi dea seama ce naiba era în neregulă cu Nash şi trebuia să o facă înainte de a-l pune în aceeaşi cameră cu preşedintele şi numai Dumnezeu mai ştia cu cine altcineva. „Ameninţări atât externe, cât şi interne", a spus Rapp, citând jurământul pe care îl depuseseră amândoi. „Tuturor le place să uite de partea internă. Doar pentru că eşti american nu te face automat unul dintre băieţii buni."
„Ei bine... doar pentru că nu este de acord cu noi nu înseamnă că este un duşman."
„Deci poate încălca orice lege doreşte?"
„Noi nu suntem chiar îngeri."
Răbdarea lui Rapp era pe cale să dispară. „Cred că eşti obosit. Această conversaţie s-a terminat."
Nash a chicotit şi a spus: „Asta nu are nimic de-a face cu faptul că sunt obosit şi totul are de-a face cu faptul că nu vrei să înfrunţi adevărul."
„Mike, fac rahatul ăsta de când aveam douăzeci şi doi de ani. Am fost acuzat de o mulţime de lucruri, dar să îmi bag capul în nisip nu este unul dintre ele."
„Ei bine... există un început pentru orice."
„Aşa ţi-ai condus comandamentul în Corps? A fost un club de dezbateri?"
„Nu compara asta cu Corpul de Armată. Nu m-aş fi gândit niciodată să răpesc un coleg puşcaş marin."
Rapp auzise destule despre asta. Nu-i plăcea faptul că deviaseră la detalii. S-a uitat la ochii injectaţi de sânge ai lui Nash, a clătinat din cap şi a spus: „Nu cred că vei participa la această şedinţă."
„Nu cred că asta este decizia ta".
„Pe naiba că nu este."
Nash a luat-o în derâdere. „Oh ... tu nu eşti niciodată problema ... nu Mitch Rapp. Întotdeauna e vina altcuiva. Vrei să pui atitudinea mea pe seama lipsei de somn, dar e mult mai complicat decât atât. Pot să-ţi spun că oboseala nu are nimic de-a face cu asta. Ceea ce facem noi acolo. ... unuia dintre noi... ... e pur şi simplu greşit."
Rapp şi-a verificat oglinda retrovizoare şi apoi a tras de volan spre dreapta. Maşina s-a mutat pe acostament.
„Ce faci?"
„Trag pe dreapta."
„Nu avem timp", a spus Nash cu îngrijorare. „Am întârziat."
„Ei bine, ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a decide că vrei să ai o sesiune de căcat." Rapp a adus Charger-ul negru la o oprire bruscă şi a aruncat schimbătorul de viteze în parcare. În timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă, a spus: „Lasă-ţi telefonul în maşină." Rapp a verificat oglinzile, a aşteptat

să treacă o maşină, apoi a coborât şi a înconjurat portbagajul. Avea un Glock de calibrul 45 pe şoldul stâng într-un toc cu lamă şi, când a păşit pe iarbă, şi-a sprijinit mâna stângă pe tocul armei.
Nash a ieşit cu reticenţă din vehicul şi a spus: „Haide, Mitch, asta e o porcărie".
„Ceea ce ar fi o tâmpenie ar fi să te punem în faţa preşedintelui şi a oricui altcuiva pe care îl va aduce la această întâlnire."
„Nu eu sunt problema aici, Mitch." Nash a arătat cu degetul spre el însuşi, apoi, întorcând degetul spre Rapp, a adăugat: „Cred că ar trebui să te priveşti cu atenţie la tine însuţi."
„Eşti atât de deplasat acum, încât nici nu ştiu de unde să încep."
„De ce ... ... pentru că am o conştiinţă ... spre deosebire de tine şi de Stan, care faceţi cam tot ce naiba vreţi, când vreţi, oricui vreţi?"
„Sunteţi nebun, domnule maior", a spus Rapp, folosind rangul de puşcaş marin al lui Nash. „Oboseală de luptă. N-ai dormit, arăţi ca naiba şi ţi-ai pierdut orice disciplină."
„Disciplină", a scuipat Nash cuvântul înapoi la Rapp. „Venind de la tine, asta e doar copt. Întreaga ta carieră a fost o mişcare de insubordonare după alta."
„Obişnuiai să vorbeşti aşa cu comandantul batalionului tău?"
„Încetează cu analogiile cu Corpul Puşcaşilor Marini, bine. Asta nu seamănă deloc cu Corpul de Marină."
Rapp a inspirat adânc. Puţina răbdare pe care o mai avea dispăruse. „Îţi dau două opţiuni. Fie îţi iei două zile de concediu de odihnă ... cinci zile ... cinci zile ... Nu-mi pasă de câte zile ai nevoie pentru a rezolva mizeria asta, dar ţi le iei şi nu te mai întorci până nu-ţi pui capul la loc."
„Care este a doua mea opţiune?"
„Să demisionezi chiar acum."
„Şi dacă nu aleg niciuna dintre ele?" a întrebat Nash cu o lipsă forţată de interes.
„Atunci te voi concedia", a răspuns Rapp fără ezitare.
„Asta e o tâmpenie. Nu eu sunt cel care are probleme. Poate că tu ar trebui să fii cel care îşi ia câteva zile libere."
Rapp era pe punctul de a ceda. Mai văzuse acest tip de comportament înainte. Băieţi perfect sănătoşi care cedează în faţa stresului unei meserii care îl poate măcina şi scuipa pe cel mai înrăit războinic. Hurley îl avertizase cu o săptămână în urmă că Nash dăduse semne de oboseală.
Soţia lui Nash îl sunase pe Hurley şi îi împărtăşise câteva lucruri pe care probabil că ar fi trebuit să le ţină pentru ea. Rapp s-a gândit la acea conversaţie şi l-a întrebat pe Nash: „Spune-mi, când a fost ultima oară când ai avut o erecţie?".
Nash s-a încruntat. „Despre ce naiba vorbeşti?"
Rapp s-a holbat la el. „Ştii exact despre ce vorbesc".
„Du-te naibii."
Rapp a scuturat din cap. „Poţi să încerci să faci asta despre mine şi despre ce s-a întâmplat la lac, dar ştii că e o minciună. Singurul motiv pentru care instalaţia sanitară nu funcţionează când ai treizeci şi opt de ani este pentru că ai nişte rahaturi în cap."
Faţa lui Nash s-a înroşit de furie şi a făcut un pas spre Rapp şi şi-a strâns pumnii. „Nu face asta în legătură cu mine. Nu m-am înscris pentru rahatul ăsta. Nimeni nu mi-a spus că voi fi implicat în răpirea şi uciderea... cu atât mai puţin a unui conaţional american. Nu-mi pasă cât de mult urăşti..."
Rapp era deja atent la faptul că Nash ar putea să dea o lovitură nesăbuită în el, aşa că, atunci când l-a auzit apropiindu-se puţin prea mult de divulgarea a ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă, a făcut un pas rapid înainte, iar mâna stângă a ieşit ca un berbec. Lovitura de palmă a aterizat în centrul pieptului lui Nash, rostogolindu-i umerii în faţă şi aproape rupându-i sternul. Lovitura l-a făcut pe Nash să se retragă câţiva metri şi să cadă pe fund.
Rapp a închis distanţa şi a rămas în poziţie de luptă. „Dacă eşti atât de prost încât să te ridici, jur că te bag în spital."
Nash îşi strângea pieptul şi avea pe faţă privirea unui animal sălbatic.
Rapp îşi dădea seama că îşi calcula şansele. „Eşti atât de al naibii de obosit încât arăţi ca un drogat învins. Nu vreau să-ţi mai văd faţa cel puţin două zile. Vreau să te duci acasă şi să dormi ... şi să petreci ceva timp cu familia ta, iar dacă după două zile tot nu-ţi poţi controla emoţiile ... atunci vreau demisia ta."

„Şi dacă nu fac ceea ce mi se spune”, a spus Nash strângându-şi pieptul, „ce vei face, mă vei ucide? Să-mi răneşti familia?”
Rapp era într-o stare de semicredinţă. „Ştii foarte bine că nu m-aş atinge niciodată de familia ta”.
„Nu sunt atât de sigur.”
„Să ne lămurim asupra unui lucru.” Rapp făcu un pas mai aproape. „Dacă încalci jurământul pe care l-ai făcut... . nu aş visa să-ţi rănesc familia.” Şi-a coborât vocea şi a adăugat: „Dar te voi ucide. Nu va fi uşor şi probabil că mă va bântui pentru tot restul vieţii mele, dar asta e mai important decât prietenia noastră.”

CAPITOLUL 20
SEDIUL CENTRAL AL CIA

RAPP a parcat în garajul subteran şi s-a îndreptat spre liftul privat al directorului. Kennedy făcuse aranjamente pentru ca el să îl folosească atunci când voia să intre şi să iasă din clădire fără să fie văzut şi oprit, ceea ce se întâmpla des. Rapp nu era un mare fan al sediului central şi se ţinea departe cât mai mult posibil. Totuşi, din cauza naturii unice a slujbei sale, nu putea să ridice întotdeauna telefonul şi să-i spună lui Kennedy ce avea de gând să facă. Amândoi fuseseră instruiţi de Thomas Stansfield, o emblemă a celui de-al Doilea Război Mondial, să nu presupună niciodată că un telefon securizat este securizat doar pentru că un tehnician anunţa că este. Istoria spionajului era plină de poveşti cu naţiuni mari care îşi asumau că comunicaţiile lor sunt sigure, doar pentru a afla, după ce erau înfrânte de inamic, că acestea fuseseră compromise. Cu toate acestea, existau momente în care logistica, distanţa şi constrângerile operaţionale necesitau un apel telefonic. Cheia în acel moment era să păstrezi lucrurile vagi, dar dacă erai pe cale să faci ceva care ar putea să-ţi aducă pielea la închisoare, atunci mai bine te aşezai şi purtai discuţia în persoană.
Rapp a intrat în lift, a apăsat butonul de sus şi, în timp ce uşile începeau să se închidă, s-a gândit la Nash. Faptul că îl decapitalizase nu-l deranjase deloc pe Rapp. Ei nu erau analişti; erau agenţi operativi de primă linie care trăiau într-o lume fizică a luptelor şi antrenamentelor. Judo, karate, wrestling, kickboxing, le practicau pe toate. Rapp însuşi era un adept al stilului Gracie de jujitsu, iar Nash, care fusese campion de stat la lupte în liceu, nu era deloc uşor de înduplecat. Rapp ştia mai multe trucuri şi nu fusese niciodată învins de Nash, care era puţin mai tânăr, dar faptul că Rapp reuşise să-l pună la pământ cu o singură lovitură de palmă bine aplicată spunea mai multe despre starea mentală a lui Nash decât şi-ar fi putut imagina cineva. Dacă Nash îşi va reveni vreodată în simţiri, probabil că îi va mulţumi lui Rapp pentru că l-a pus la pământ. Aşa erau puşcaşii marini. Puteau să se enerveze ca naiba în mijlocul unei lupte, dar după ce lucrurile se linişteau, râdeau de propria prostie. Nu erau genul care să fie obsedaţi de trecut. Ceea ce îl măcina pe Rapp era faptul că nu se aşteptase la asta. Nash fusese recrutul lui. Tipul era un talent înnăscut. Dur ca piatra, dar suficient de relaxat ca să nu arate ca un robot, aşa cum făceau mulţi dintre militari când încercau să treacă la alte cariere.
Cu nici două săptămâni în urmă, Nash ar fi fost primul care ar fi fost la coadă pentru a bate biletul lui Adams, iar acum îşi răsucea mâinile ca unul dintre acei politicieni care suflă în vânt pe deal. Rapp văzuse câţiva tipi care se ardeau şi se prăbuşeau. Domeniul lor de activitate nu era tocmai lipsit de stres. De cele mai multe ori îşi reveneau după o mică pauză de relaxare, dar ocazional câte un tip ajungea în cădere liberă ca un drogat care a făcut o călătorie cu acid. Rapp nu se putea gândi decât la o singură dată când se întâmplase aşa ceva şi tipul a trebuit să fie doborât ca un câine turbat. Nici nu voia să se gândească că ar putea ajunge acolo cu Nash. Rapp îşi cunoştea bine soţia şi copiii. Nash era un bun familist şi un bun prieten şi, din păcate, ştia şi el prea multe.
Liftul s-a oprit şi, în clipa în care uşile s-au deschis, Rapp a simţit că se întâmpla ceva. Două dintre gărzile de corp ale directoarei stăteau la post, ambii asistenţi ai acesteia vorbeau la telefon şi nu era niciun agent al Serviciului Secret la vedere. Chiar dacă preşedintele întârzia, câţiva dintre cei care se aflau în avans ar fi trebuit să fie deja aici şi să supravegheze lucrurile. Rapp era pe punctul de a-l întreba pe Steven, unul dintre asistenţii personali ai lui Kennedy, ce se întâmpla, când tânărul arătă spre uşa biroului şi îi făcu semn lui Rapp să intre. Rapp a bătut de câteva ori cu pumnul în ea şi apoi a intrat.

Apartamentul de colţ se întindea de la dreapta la stânga, cu o zonă de şedere drept înainte, apoi biroul directorului şi, dincolo de acesta, o masă mare de conferinţe. În dreapta se aflau baia privată a directorului şi uşa către biroul directorului adjunct. În locul celor şase-opt persoane la care se aştepta Rapp, erau doar două – şeful său şi un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată, dar pe care îl ştia după reputaţie. Era chipeş ca naiba. Părul tuns scurt care era în egală măsură alb şi negru şi pielea de culoarea nucului, care nu avea nicio pată sau rid.
Lui Rapp nu-i plăcuse niciodată prea mult etajul şapte de la Langley. De fapt, nu se putea gândi la nici măcar o singură dată când aşteptase cu nerăbdare să facă drumul până la ultimul etaj al clădirii vechiului sediu. Nu era vorba că nu-i plăceau oamenii. Irene Kennedy era ca din familie, iar predecesorul ei, Thomas Stansfield, era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Băieţii de la clandestinitate erau cu toţii buni, iar oamenii de informaţii erau ascuţiţi ca dracu', dar acest etaj, mai mult decât oricare altul din branşă, servea drept portal spre politică şi spre o serie întreagă de probleme care nu aveau nimic de-a face cu conducerea unei agenţii de informaţii eficiente.
Bărbatul care stătea în biroul lui Kennedy era o dovadă în acest sens. Gabriel Dickerson îşi aşează ceaşca de cafea pe farfurioara care stătea pe masa de sticlă şi se ridică în picioare. Şi-a întins mâna dreaptă şi, cu un zâmbet cald, a spus: „Tinere, este o onoare să vă cunosc în sfârşit".
Rapp nu a putut să egaleze sentimentul, aşa că a dat pur şi simplu din cap. Prima sa impresie a fost că Dickerson era mai înalt decât ar fi crezut, mai ales că trebuia să aibă aproape optzeci de ani. Rapp avea un metru optzeci şi cinci, iar Dickerson avea fiecare din această înălţime plus câţiva centimetri. Al doilea lucru pe care Rapp l-a observat nu a fost câtuşi de puţin surprinzător. Dickerson avea un zâmbet şi o carismă care ar fi putut fermeca acadeaua din mânuţele lipicioase ale unui copil de cinci ani. Dacă se născuse cu toată această carismă sau dacă o învăţase pe un lot de maşini de ocazie, Rapp nu ştia şi nici nu-i prea păsa, dar ştia că ar fi bine să fie al naibii de atent, pentru că Gabe Dickerson era pentru politică ceea ce Rapp era pentru afacerile de informaţii. Instrumentele lor erau diferite, desigur, dar amândoi erau experţi în a face lucrurile să se întâmple în spatele scenei. În timp ce Rapp se ocupa de probleme într-un mod adesea neplăcut şi violent, Dickerson era cunoscut ca fiind la fel de nemilos. Marea diferenţă era că, în timp ce Rapp îşi folosea pumnii şi arma, Dickerson îşi folosea Rolodex-ul şi un mic cadru de avocaţi de litigii, publicişti şi agenţi politici pentru a-şi distruge duşmanii sau pentru a atrage favoruri pentru clienţii săi.
„Unde este domnul Nash?" a întrebat Dickerson.
„Nu a putut să vină", a spus Rapp în timp ce se uita la Kennedy, care încă stătea pe canapea.
„Păcat", a continuat Dickerson cu vocea lui gravă şi gravă, „abia aşteptam să vă cunosc pe amândoi. Am auzit despre ceea ce aţi făcut săptămâna trecută şi am vrut să vă mulţumesc personal. „
Sprânceana dreaptă a lui Rapp s-a ridicat o crestătură. „Săptămâna trecută?"
„Atacul asupra Centrului de contraterorism. Am auzit că, dacă nu ar fi fost gândirea rapidă şi eroismul dumneavoastră şi al domnului Nash, lucrurile ar fi fost semnificativ mai grave."
Deja a început, se gândi Rapp. Nimeni din oraşul ăsta blestemat nu poate păstra un secret. „Nu credeţi tot ce auziţi, domnule. Ştiţi cum se rostogolesc zvonurile pe aici . . iau un pic de adevăr, îl exagerează pentru a se potrivi nevoilor tale şi apoi îl învârt în jurul cozii."
Dickerson a dat drumul unui râs adânc şi contagios. „Aţi înţeles totul. Ai putea lucra pentru mine."
Înainte ca Rapp să-şi dea seama, zâmbi şi se gândi în sinea lui: „La naiba, tipul ăsta e bun.
„Sunteţi un om curajos, domnule Rapp . . să încarci un grup de oameni ca acesta." Dickerson a clătinat din cap în semicredinţă: „Nu cred că prea mulţi bărbaţi ar fi putut reuşi asta."
„După cum am spus, nu poţi crede tot ce auzi în oraşul ăsta." Dorinţa lui Rapp de a-şi ţine numele departe de presă era primordială, iar un tip ca Dickerson îşi obţinea o mare parte din putere şi influenţă şoptindu-le oamenilor secrete suculente la ureche.
„Nu am auzit nimic", a spus Dickerson în apărarea sa. „Am citit în raportul oficial al FBI. Şase terorişti au intrat în Centrul de Operaţiuni în rând pe un singur rând şi au început să execute sistematic personalul. Domnul Nash i-a angajat pe terorişti de la un balcon care dădea spre Centrul de Operaţiuni, lovindu-l pe primul om din şir o dată în cască şi de alte trei ori în lateral... toate gloanţe de calibru .40. Apoi aţi continuat să atacaţi rândurile de oameni în timp ce domnul Nash îi distragea atenţia primului om. L-aţi

împuşcat pe al doilea bărbat în gât, pe al treilea în nas, pe al patrulea de două ori în gât, pe al cincilea o dată în faţă, iar pe ultimul de două ori în zona dorsală ... toate cu un Glock de 9 mm.
„Apoi ai descoperit că toţi purtau veste sinucigaşe şi ai avut prezenţa de spirit să nu fugi.” Dickerson a clătinat din cap într-o manieră care arăta că aceasta era partea care îl impresiona cel mai mult. „Tu şi domnul Nash, cu ajutorul mai multor agenţi, aţi procedat apoi la aruncarea tuturor celor şase terorişti pe fereastră, unde au aterizat la baza rampei de beton care ducea la parcarea subterană. Fiecare vestă a explodat apoi şi a provocat pagube grave în garaj, dar nu a fost pierdută nicio persoană.”
Totul se petrecuse destul de repede, dar din câte îşi amintea Rapp, bărbatul bătuse cam în cuie punctele culminante.
Dickerson a continuat: „Acum, există un număr destul de mare de oameni care ar considera că ceea ce ai făcut tu este fie o prostie, fie o nebunie, dar eu văd lucrurile puţin diferit. Vedeţi, domnule Rapp, o mare parte din munca mea depinde de evaluarea oamenilor. Nu este foarte diferit de un croitor bun care are abilitatea de a se uita la un om din cealaltă parte a camerei şi de a şti exact ce mărime de jachetă poartă. Deşi eu nu sunt îngrijorat de mărimea sacoului.” Dickerson şi-a bătut tâmpla cu unul dintre degetele sale lungi şi manichiurate, apoi şi-a bătut pieptul. „Sunt îngrijorat de ceea ce este aici sus şi de ceea ce este în inima unui om. De obicei, pot evalua un potenţial client în treizeci de secunde.” Dickerson l-a privit pe Rapp din cap până în picioare şi a spus: „Nu a fost nimic stupid sau nebunesc în ceea ce ai făcut săptămâna trecută. Eşti cel mai bun atunci când lucrurile sunt mai haotice. În timp ce alţii intră în panică şi reacţionează fără să se gândească, pentru tine lucrurile merg mai încet. Tu ignori tot zgomotul . . creierul tău începe să caute mai întâi căi de acţiune şi apoi căi de retragere. Evaluezi un inamic aşa cum un tăietor de lemne analizează un copac şi apoi te mişti eficient şi eficace.” Dickerson a clătinat din cap. „Nu e nimic nebunesc sau stupid în asta.”

CAPITOLUL 21

Lui RAPP nu-i plăcea nimic din toate astea. Nu-i plăcea faptul că nenorocitul de FBI trebuia să pună totul în scris, sau în trei exemplare sau ce naiba făceau acum cu toate nenorocitele de formulare pe care trebuiau să le completeze. Era una dintre marile lui nemulţumiri în legătură cu acest război împotriva terorismului – prea mulţi avocaţi au creat prea mulţi birocraţi care să te acopere, care la rândul lor au cerut ca totul să fie pus în scris. Presupunând că a durat câteva zile pentru a întocmi raportul, acesta nu putea fi în circulaţie de mai mult de trei sau patru zile, şi totuşi iată că un cetăţean particular îl citise deja. Rapp era supărat, nu din cauza lui Dickerson de fapt, ci pentru că nu reuşise să facă să fie curăţat nenorocitul de raport, sau cel puţin să i se minimalizeze rolul său în această afacere la o notă de subsol şi să i se dea creditul altcuiva. Lucrurile se întâmplau prea repede, iar el făcea greşeli.
Toată lumea a luat loc şi apoi Dickerson a spus: „Nu pari prea mulţumit”.
„Nu sunt obişnuit să discut informaţii clasificate cu civili.”
„Ah ... . Înţeleg. Sunteţi deranjat de faptul că un om ca mine, care nu lucrează pentru guvernul federal şi care nu are nici o autorizaţie de securitate, din câte ştiţi, ... a ajuns în posesia raportului oficial al FBI despre ceea ce s-a întâmplat la Centrul Naţional de Contraterorism săptămâna trecută.”
„Este o evaluare destul de exactă.”
Dickerson a dat din cap într-un mod gânditor şi a spus: „Preşedintele mi-a arătat raportul în această dimineaţă. „
Rapp s-a uitat la Kennedy, care părea să primească vestea mult mai bine decât el. „Şi de ce ar face asta?” l-a întrebat Rapp pe Dickerson.
„Are încredere în mine, domnule Rapp.”
Rapp s-a uitat în jurul camerei. „Presupun că nu se va prezenta?”.
„Aşa ar fi corect”.
Rapp s-a uitat la Kennedy.
Directorul CIA a spus: „Este vorba de politică, Mitch”.

„Ce legătură are asta cu politica?”. Rapp a ştiut că era o întrebare stupidă în secunda în care i-a ieşit pe buze. Facţiunile din D.C. puteau transforma orice într-o problemă partizană. Pe o mare parte din ele le ignora, dar când venea vorba de Securitatea Naţională chiar îi fierbea sângele.
Kennedy a spus: „Raportul FBI la care se referă Gabe conţinea menţiunea unui incident între dumneavoastră şi domnul Abad bin Baaz.”
„Vă referiţi la teroriştii saudiţi pe care i-am arestat în ziua atacurilor?”.
„Da”, a răspuns Kennedy.
„Şi?”
Dickerson a răspuns: „Are dublă cetăţenie”.
Rapp se temea că vreun Dudley Do-Right va face o problemă din asta. „Este un terorist saudit care a cerut dublă cetăţenie pentru ca noi să nu-i putem pune piedică. Dacă am mai avea un pic de bun simţ în oraşul ăsta, i-ai lua cetăţenia şi mi l-ai da mie ca să pot termina interogatoriul.”
„Preşedintele”, a suspinat Dickerson, „este de fapt de acord cu dumneavoastră, dar există un grup destul de vocal în partidul său care, ca să spunem aşa, nu este de acord cu el.”
„Să nu-mi spui că vor veni după mine pentru asta?” l-a întrebat Rapp pe Kennedy. „Se întâmplă prea multe în acest moment. Prea multe lucruri de care trebuie să mă ocup. Nu pot să mă ocup de idioţii ăştia chiar acum”.
Kennedy a spus: „Din fericire, se pare că au dat peste un obstacol”.
„Ce fel de obstacol?”
Dickerson a spus: „Un coleg senator care a garantat pentru tine.”
„Lonsdale?”
„Da. Raportul FBI are o secţiune în care se subliniază afirmaţia domnului bin Baaz că i-aţi dislocat umărul şi un raport al medicului care susţine afirmaţia sa că rana a fost cauzată de dumneavoastră în timp ce se afla în custodia dumneavoastră. Înainte de a fi predat federalilor.”
Rapp ştia că a fost cauzată în timp ce se afla în custodia sa. Îşi amintea cu claritate că i-a dislocat braţul micuţului şi l-a răsucit până la punctul în care credea că i-l va smulge. „Şi Lonsdale?”
„A depus o declaraţie sub jurământ în care afirmă că domnul bin Baaz era într-o stare perfect bună când a ajuns la Centrul Naţional de Contraterorism şi că a fost rănit în timpul atacului, când a fost aruncat la podea de nimeni alta decât ea însăşi.”
Rapp şi-a ascuns surpriza. Faptul că senatorul minţise pentru el era o evoluţie cel puţin interesantă. Rapp şi-a păstrat o faţă serioasă şi a întrebat: „Şi care este problema?”.
„Lucrurile în Washington sunt foarte rar deschise şi închise. Acest grup de senatori şi reprezentanţi s-a retras deocamdată, dar au grupuri de lobby foarte puternice care le dau grămezi de bani şi, în schimb, se aşteaptă ca ei să ducă lupta împotriva inamicului. Aceste grupuri le vor cere să deschidă un nou front.”
Cu un sarcasm evident, Rapp a spus: „Credeam că suntem cu toţii în aceeaşi echipă”.
„Ei vă dispreţuiesc, domnule Rapp.” Dickerson s-a uitat în jurul biroului. „Dispreţuiesc întreaga agenţie.”
Rapp a fost oarecum alarmat să audă că se afla pe ecranul radarului lor, dar nu avea de gând să lase să se afle. „Îmi imaginez că unele dintre aceste grupuri de lobby puternice sunt clienţi ai dumneavoastră.”
„Sunt.”
„Şi faceţi o mulţime de bani de la ei.”
„Da.”
„Atunci de ce am impresia că nu sunteţi aici în numele lor în această dimineaţă?”
Dickerson a zâmbit: „Învăţaţi repede, domnule Rapp. Nu sunt aici în numele lor.”
„Conflict de interese?”
„Nu confundaţi lobby-ul cu sistemul juridic. Este primul lucru pe care îl spun noilor mei asociaţi, care sunt aproape întotdeauna proaspăt ieşiţi de la facultatea de drept şi plini de idealuri. Eu sunt un om pragmatic, domnule Rapp. Am fost în multe locuri. . am văzut multe lucruri şi, dacă sunt norocos, mai am încă zece ani înainte de a mă întâlni cu creatorul meu. Primesc bani de la aceste grupuri pentru că sunt un capitalist şi câştig fiecare bănuţ încercând să le modelez cererile nebuneşti. Ştiu cine sunt şi nu simpatizez în mod deosebit cu viziunea lor asupra lumii, dar sunt o forţă de care trebuie să ţinem cont.”
„Aşadar, de partea cui eşti acum?”

„Să spunem doar că sunt aici pentru că simt că este datoria mea patriotică... asta şi pentru că preşedintele mi-a cerut să-i iau locul.”
„Şi de ce ar face asta preşedintele?”
„Pentru că l-am sfătuit să anuleze această întâlnire.”
Rapp a pus întrebarea evidentă: „De ce?”.
„A fost informat de către FBI aseară târziu despre vânătoarea de oameni în curs de desfăşurare şi să spunem că nu a mers bine.”
„Cum aşa?”
„Nu au nicio pistă, iar suspecţii pe care i-aţi luat în custodie în ziua atacurilor au renunţat cu toţii la avocat şi refuză să vorbească.”
„Şi asta l-a surprins pe preşedinte?”
„Nu în totalitate, dar el este un om care aşteaptă rezultate. A crezut că se vor face progrese, dar aceşti trei bărbaţi au dispărut pur şi simplu. FBI-ul nu are nici măcar o pistă solidă.”
„Ei bine... când lupţi cu ambele mâini legate la spate e greu să câştigi. „
„Preşedintele începe să vadă lucrurile în felul tău, dar mă grăbesc. A mai avut loc o altă evoluţie la întâlnire. Unul dintre procurorii generali adjuncţi a subliniat, de asemenea, această problemă delicată dintre dumneavoastră şi domnul bin Baaz. A mers atât de departe încât a spus că a considerat că senatorul Lonsdale a depus o declaraţie sub jurământ falsă şi că, de fapt, aţi abuzat de prizonier.”
Rapp a gemut: „Pun pariu că preşedintelui i-a plăcut să audă asta.”
„Nu l-a mulţumit câtuşi de puţin.” Dickerson a devenit şi mai serios. „Le-a spus informatorilor că singurele două persoane care păreau să fi reuşit să facă ceva în ultima săptămână eraţi dumneavoastră şi domnul Nash şi că, în opinia sa sinceră şi foarte importantă, dacă oameni ca dumneavoastră nu ar fi trebuit să petreacă atât de mult timp răspunzând la întrebările Departamentului de Justiţie, poate că aţi fi putut preveni atacul care a avut loc săptămâna trecută. Apoi a continuat sugerând că ar fi o idee bună dacă am înceta să ne mai persecutăm propriul popor şi ne-am concentra puţin mai mult asupra teroriştilor care ne-au atacat.”
Kennedy i-a spus lui Rapp: „Preşedintele m-a sunat după întâlnire. A spus că vrea să vorbească cu tine şi cu Mike la prima oră. Să vă mulţumească pentru sacrificiile pe care le-aţi făcut şi să vă ceară o favoare.”
Rapp s-a întors spre Dickerson. „Şi tu l-ai convins să nu vină?”.
„Da.”
„De ce?”
„Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, domnule Rapp, dar cred că ar fi mai bine ca preşedintele să păstreze distanţa faţă de dumneavoastră.”

CAPITOLUL 22

RAPP chiar nu era genul de om nesigur, aşa că, în loc să se simtă ofensat de comentariul lui Dickerson, a început să râdă. Nu avea nevoie să ceară lămuriri. Orice prost putea înţelege de ce un jucător ca Dickerson l-ar fi sfătuit pe preşedinte să se ferească de un om de genul lui Rapp. Curiozitatea lui, totuşi, a fost stârnită de revelaţia că preşedintele se interesase brusc de setul său unic de abilităţi. Era ciudat cum funcţiona asta la Washington. Tipii ca Rapp erau adesea văzuţi ca fiind problema până când politicienii înşişi erau ameninţaţi.
Rapp l-a privit pe Dickerson şi, cu un zâmbet uşor, a spus: „După cum probabil aţi ghicit deja... este destul de greu să mă jigneşti”.
„Nu ... . Nu mi-aş imagina că vă pasă prea mult de părerile altora. Probabil că nici măcar pe cea a preşedintelui.”
„Nu vreau să par lipsit de respect”, a spus Rapp. „Este preşedintele nostru, până la urmă ... . doar că eu sunt de ceva vreme în această meserie. Sunt un pic obosit”.
„Şi eu la fel. Lucrez în acest oraş de cincizeci şi cinci de ani. Am văzut o mulţime de administraţii venind şi plecând şi, deşi fiecare are punctele sale forte şi punctele slabe, cele bune au toate ceva în comun.”
„Ce anume?” a întrebat Rapp.

„Negarea.”
Faţa lui Rapp şi-a arătat surprinderea. Existau o mulţime de cuvinte pe care le-ar fi putut anticipa, dar acesta nu era unul dintre ele. „Cum aşa?”
„Aceasta este o afacere de rahat şi directorul executiv trebuie să stea departe de rahat. Am servit în Marină după facultate. Am învăţat multe despre o mulţime de lucruri, dar lucrul care m-a impresionat cel mai mult la Marină a fost modul în care au gândit totul până la al zecelea ... ... al douăzecilea ... uneori al sutalea grad. Modul în care proiectează aceste nave este uimitor. Antrenamentul... totul este orientat nu doar spre stingerea unui incendiu, ci spre stingerea incendiului în timp ce se duce lupta cu inamicul. Primeşti o torpilă, în faţă, sub linia de plutire, închizi uşile etanşe şi continui să lupţi. Sigilezi acea parte a navei şi, mai mult ca sigur, vor fi câţiva tipi care nu vor reuşi să scape... dar sigilezi uşile oricum.”
„Ce vrei să spui?”
„Eu sunt acea uşă etanşă între tine şi preşedinte.”
Rapp s-a gândit puţin la asta şi apoi a spus: „Cu alte cuvinte, te aştepţi ca eu să-mi pun gâtul la bătaie, dar dacă lucrurile încep să meargă prost . . apa începe să inunde compartimentul, ca să folosesc analogia ta, iar eu încerc să ies, îmi vei trânti uşa aia în nas şi mă vei lăsa să mă înec.”
Acum era rândul lui Dickerson să se încrunte. „Nu, nu asta am spus.”
Versiunea lui Rapp a analogiei cu nava care se scufundă era mai exactă decât îşi permitea Dickerson să vadă. Singura problemă era că agentul politic, mai ales din cauza poziţiei sale în viaţă, privea scenariul de sus în jos. Nu este un lucru neobişnuit pentru o persoană bogată şi de succes. Dickerson se vedea, în mod firesc, pe puntea de comandă a navei, alături de căpitan. Pentru a salva nava, alţii ar trebui să moară. În mod convenabil, însă, s-ar fi salvat şi pe ei înşişi. Rapp înţelegea necesitatea draconică în aplicaţia militară, dar în arena politică era nuanţată de egoism şi aroganţă. Mai ales când era pus între paranteze în contextul securităţii naţionale. Numărul politicienilor de la Washington care erau dispuşi să se bazeze pe principii şi să pună securitatea ţării înaintea partidului lor iubit devenea rapid un grup patetic de mic. Cu toţii au petrecut prea mult timp pe pod şi prea puţin timp în sala motoarelor.
Rapp se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele. „Cred că este cam exact ceea ce spui.”
„Nu.” Dickerson clătină din cap cu vehemenţă. „Şi credeţi-mă pe cuvânt, preşedintele este un mare susţinător al vostru. L-am sfătuit, totuşi, că, din cauza modului în care funcţionează lucrurile în acest oraş, ar fi mai bine să ţină câteva persoane între el şi dumneavoastră. Mai ales în lumina a ceea ce a vrut să vă vorbească astăzi”.
Iată, se gândi Rapp în sinea lui. Paria că un tip ca Dickerson factura între cinci sute şi şapte sute de dolari pe oră şi, deşi era puţin probabil ca el să-l taxeze pe preşedinte pentru această felie de timp, era totuşi un om extrem de ocupat, care nu s-ar fi deranjat să vină la Langley decât dacă era vorba de ceva serios.
„Aşa cum am declarat deja, preşedintele nu este mulţumit de lipsa de progres a FBI-ului.”
„Îi cunosc pe unii dintre ei şi, ca să fiu corect cu ei, Departamentul de Justiţie nu le face niciun favor.”
„Nu aş fi în dezacord cu dumneavoastră, dar suntem o naţiune a legilor.”
Rapp s-a aplecat în faţă şi a întins mâna, făcându-i semn de oprire lui Dickerson. „Ştii că eşti a doua persoană astăzi care foloseşte această replică la adresa mea şi trebuie să-ţi spun că mi se pare o scăpare.”
Dickerson nu era obişnuit ca oamenii să îi vorbească atât de direct. „Serios?”
„O replică de aruncat care înseamnă totul şi nimic în acelaşi timp.”
„Nu crezi că suntem o naţiune a legilor?” a întrebat Dickerson.
„Nu ... . Sunt de acord că suntem o naţiune a legilor, dar sunt o mulţime de oameni care umblă pe aici şi care repetă această afirmaţie fără niciun simţ al istoriei.”
„Eu cred că am un foarte bun simţ al istoriei”.
„Atunci ajută-mă cu asta... când am devenit atât de hotărâţi să acordăm protecţie juridică duşmanilor noştri?”.
Dickerson a făcut o pauză şi apoi a spus: „Este un răspuns complicat, domnule Rapp.”
„Nu, nu este”, a răspuns Rapp fără menajamente. „Nu vreţi să răspundeţi pentru că îmi veţi cere într-un mod foarte codificat să-mi pun gâtul la bătaie şi să încalc aceste legi pe care dumneavoastră şi preşedintele pretindeţi că le ţineţi atât de mult, iar dacă am dreptate în această privinţă, aş aprecia puţină onestitate din partea dumneavoastră în această problemă.” Rapp a făcut o pauză şi apoi a adăugat: „Şi nu

vă faceţi griji, nu voi alerga la presă. Nu este stilul meu. Singurii oameni pe care îi detest mai mult decât politicienii sunt reporterii. Vreau doar să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, înainte de a mă trimite în sala motoarelor să astup scurgerea."
Dickerson a dat din cap ca şi cum ar fi spus, destul de corect.
Kennedy a ridicat un deget, s-a uitat la Rapp şi a spus: „Dacă îmi permiteţi?".
Rapp a spus: „Dă-i drumul".
„Această ţară de legi", a spus Kennedy pe un ton uşor sarcastic, „are o lungă istorie de restrângere a drepturilor cetăţenilor săi pe timp de război şi de urgenţă naţională. Războiul Civil este cel mai evident exemplu. Lincoln a suspendat ceea ce mulţi ar susţine că este cea mai sacră lege dintre toate... habeas corpus. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, FBI a deschis orice bucată de corespondenţă dorea. Au ascultat convorbiri telefonice, au interceptat traficul prin cablu şi au făcut toate acestea fără niciun mandat. Şi oricine este atât de naiv încât să creadă că am tratat fiecare prizonier de război conform standardelor exacte ale Convenţiilor de la Geneva nu a vorbit niciodată cu un puşcaş marin care a servit în Pacific. Nu toţi prizonierii de război japonezi au fost trataţi atât de bine pe cât ne place să credem. FDR, un om care este considerat de mulţi ca fiind unul dintre cei mai mari preşedinţi ai noştri, a internat mii de americani de origine japoneză, precum şi americani de origine germană şi italiană. Pur şi simplu i-am adunat pe aceşti oameni doar pe baza etniei lor şi i-am închis în lagăre de prizonieri de război până la sfârşitul războiului.
„Apoi a venit Războiul Rece şi, în ciuda tuturor oamenilor care au încercat să rescrie istoria, Uniunea Sovietică avea o operaţiune masivă de informaţii aici, în Statele Unite. Joe McCarthy poate că a fost un beţiv şi un măgar, dar asta nu l-a făcut să greşească în ceea ce priveşte marea problemă. Este un fapt de netăgăduit că Uniunea Sovietică a fost implicată în spionaj la o scară colosală. Recrutau agenţi, ne furau secrete naţionale vitale şi încercau să submineze procesul nostru politic prin finanţarea partidelor politice comuniste şi socialiste din această ţară. Acest mic capitol din istoria naţiunii noastre nu a fost inventat pur şi simplu de creierul îmbibat de alcool al senatorului junior din Wisconsin. Aşadar, în timp ce există o mulţime de oameni în America care ar dori să îmbrăţişeze compasiunea şi toleranţa şi care l-au etichetat în mod corect pe Joe McCarthy ca fiind un bătăuş, ei fac acest lucru ignorând în mod convenabil faptul că Uniunea Sovietică făcea tot ceea ce Joe McCarthy şi J. Edgar Hoover şi JFK şi o întreagă serie de personalităţi politice îi acuzau că fac."
Expresia lui Dickerson s-a acrit. „Cred că în acest punct va trebui să fim de acord să nu fim de acord."
„Nu ... . Nu cred", a spus Kennedy cu fermitate.
Chiar şi Rapp a fost surprins de cât de energic îi răspunsese şeful său lui Dickerson.
„Nu vreau să par lipsit de respect, Gabe, dar sunt destul de sigur că ştiu de ce te afli aici, aşa că cred că ar fi bine să ne asculţi îngrijorările înainte de a ne cere să ne riscăm carierele şi, posibil, libertatea."
„Destul de corect."
„Acum cincisprezece ani, ştii ce făceam când ne apropiam de un presupus spion sovietic? Şi mă refer la cei care aveau cetăţenie americană. „
„Sunt sigur că aţi sesiza FBI-ul", a spus Dickerson, arătând o urmă de zâmbet.
„Nu", a răspuns Kennedy cu seriozitate. „I-am prinde... de obicei în miez de noapte, i-am duce în orice număr de locaţii nedezvăluite şi am folosi orice formă de interogatoriu pe care ţi-o poţi imagina."
„Şi nu aţi avut întotdeauna dreptate, nu-i aşa?".
„Din cele aproape o sută de cazuri pe care le cunosc, a existat un singur caz în care individul s-a dovedit a fi nevinovat."
Dickerson a luat în derâdere afirmaţia lui Kennedy. „Cum poţi fi sigur?"
„Acele grupuri la care v-aţi referit mai devreme. Cele pe care le reprezentaţi."
„Da."
„Ştiţi cum le place să spună că tortura nu funcţionează?"
„Da."
Kennedy şi-a bătut piciorul cu ochelarii de citit şi a spus: „Ei bine... credeţi-mă, funcţionează".

CAPITOLUL 23

RAPP s-a uitat la ceas. Avea o listă mentală de două pagini de lucruri la care trebuia să ajungă, iar să stea în biroul şefului său încercând să-l convingă pe unul dintre cei mai apropiaţi consilieri ai preşedintelui că tortura funcţiona i se părea că ar putea fi o pierdere de timp. Rapp constatase în diversele sale apariţii în faţa comisiilor de informaţii că îţi pierdeai răsuflarea dacă încercai să convingi oameni în costume de o mie de dolari care aveau diplome de drept din Ivy League că tortura era un instrument eficient şi necesar împotriva unui inamic care refuza să îmbrace o uniformă şi care viza în mod intenţionat civili. Cu o echipă potrivită şi suficient timp pentru a lucra asupra individului, nu exista o persoană care să nu cedeze, dar Rapp învăţase pe calea cea mai grea că majoritatea politicienilor preferau o problemă şi un subiect de discuţie gata făcut în locul realităţii.
Rapp obosise să tot încerce să convingă oamenii că funcţionează. Ajunsese la concluzia că ar fi fost ca şi cum un jucător de baseball din liga mare s-ar fi certat cu fanii despre motivul pentru care a lovit sau nu o anumită aruncare. Dacă nu ai fost niciodată în boxa aceea a bătăuşului, cu o ciudăţenie a naturii cocoţată la ceva mai mult de şaizeci de metri distanţă, pe o movilă ridicată de pământ, care era pe cale să te lovească cu o minge albă şi dură la peste 90 de mile pe oră, care ar putea sau nu să te lovească în cap, nu ai putea înţelege cum este să te hotărăşti într-o fracţiune de secundă să loveşti sau nu. Este uşor să stai în tribune cu un hot-dog şi o bere rece şi să critici, şi este la fel de uşor să stai într-o clădire de birouri federale din Washington, D.C., şi să faci acelaşi lucru.
Ca răspuns la recunoaşterea lui Kennedy că nu numai că au folosit tortura, dar că aceasta a funcţionat aproape 100% din timp, Dickerson a spus: „Sunt anumite lucruri pe care nu trebuie să le ştiu". A zâmbit incomod şi a adăugat: „De aceea l-am sfătuit pe preşedinte să nu participe la această întâlnire. Acest tip de discuţie este mult în afara limitelor. Acestea fiind spuse, vă înţeleg poziţia. Mă deranjează faptul că sunt înconjurat de oameni care vor atât de mult să fie plăcuţi... vor atât de disperat să fie consideraţi luminaţi încât sunt dispuşi să distrugă această ţară? Da, mă deranjează. Mă duce în pragul nebuniei faptul că există oameni în acest oraş care cred că drumul spre pace este de a oferi toleranţă unui grup intolerant de musulmani intoleranţi? Oameni care ar trebui să ştie mai bine, apropo... Da, mă scoate din minţi."
Rapp a simţit o licărire de speranţă. Nu-şi putea aminti ultima dată când auzise pe cineva atât de bine conectat vorbind atât de sincer.
„Este o nebunie totală", a spus Dickerson, „faptul că Departamentul de Justiţie are în custodia sa patru oameni despre care ştim sigur că au ajutat la planificarea şi pregătirea unor atacuri care au ucis aproape două sute dintre concetăţenii noştri. Toţi aceşti patru bărbaţi s-au născut în Arabia Saudită. Doi dintre ei au dublă cetăţenie. Aceşti oameni ştiu lucruri care ne-ar putea ajuta să îi găsim pe cei trei bărbaţi care sunt în libertate şi, eventual, informaţii care ne-ar putea ajuta să prevenim alte atacuri. Şi noi ce facem?"
„Nimic", a spus Kennedy.
„Toţi au avocaţi", a spus Dickerson în timp ce făcea un gest disperat cu mâinile.
„Şi", a spus Kennedy, „mi s-a spus că ACLU va depune un memoriu în această dimineaţă, luptând împotriva oricărei extrădări în Arabia Saudită."
„De ce nu sunt surprins?" a răspuns Dickerson.
„Ei cred că îi vom preda saudiţilor pentru ca ei să-i tortureze pentru noi."
Dickerson s-a gândit o secundă la asta şi a spus: „Nu este o idee rea.
„ Rapp a clătinat din cap. „De fapt, nu este o idee atât de bună. Saudiţilor le place să spună că ne vor împărtăşi informaţii, dar rareori ne dau întreaga poveste. Îi sug până la refuz, apoi îi ucid, iar noi obţinem doar ceea ce vor ei să ştim, ceea ce nu include niciodată ceva care i-ar putea lega de anumiţi subiecţi bogaţi, precum şi de oficiali guvernamentali de rang înalt."
„Şi ce facem?"
„Cu cei patru bărbaţi reţinuţi?" întrebă Rapp.
„Da."
„Nimic", a răspuns Kennedy în locul lui, „dacă preşedintele nu vrea să semneze un ordin executiv care să ne autorizeze să folosim măsuri extreme."
„Şi o graţiere generală ar fi drăguţă", a adăugat Rapp cu un zâmbet.

Dickerson părea dintr-o dată mai puţin entuziasmat de noua direcţie a discuţiei. „Preşedintele spera că veţi avea un rol mai activ în căutarea celor trei bărbaţi care sunt încă în libertate. Acest leu al personajului Al Qaeda a ajuns cu adevărat sub pielea preşedintelui."
Şi pe Rapp îl supăra. „Deci, nu voi primi graţierea generală?".
„Nu cred, dar mai este ceva cu care cred că te pot ajuta. Nu sunt sigur dacă sunteţi conştient de acest lucru, dar există anumite elemente de pe Deal care deja manevrează pentru a face din această agenţie şi din dumneavoastră, directorul Kennedy, ţapul ispăşitor pentru ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută."
Kennedy a răspuns: „Nu ştiam acest lucru, dar nu mă surprinde".
„Ei bine... aveţi o bătălie de PR pe care o pierdeţi de ceva timp."
Atât Rapp, cât şi Kennedy au dat din cap. Era unanim acceptat faptul că, atunci când CIA făcea ceva bine, nu se discuta niciodată despre asta, dar când o dădea în bară, acest lucru era presărat pe toate canalele media timp de săptămâni, dacă nu chiar luni.
„Cred că vă pot ajuta să vă apăraţi mai eficient. Ieşiţi în faţa acestor alte grupuri înainte ca ele să lovească. Vă pot ajuta să vă conturaţi mesajul. Să-l spunem în modul potrivit, în cele mai bune canale de comunicare."
„Şi cum ai de gând să faci asta?" a întrebat Rapp pe un ton sceptic. „Elita mediatică din această ţară nu prea ne place."
„Am ceva la care nu vor putea rezista."
„Ce anume?" a întrebat Rapp.
„Dumneavoastră, domnule Rapp."
„Poftim?" a întrebat Rapp, părând mai mult supărat decât confuz.
„Sunteţi un erou. Ceea ce aţi făcut tu şi Mike Nash săptămâna trecută este genul de lucru din care sunt făcute legendele, şi nici măcar nu trebuie să vă exagerez realizările. Presa va înghiţi totul, iar tu şi domnul Nash veţi deveni de neatins. Nu va exista niciun politician în acest oraş suficient de prost să încerce să vă înfrunte. Veţi deveni Audie Murphy al acestei generaţii."
„Eşti nebun!"
„Mitch", a avertizat Kennedy.
„În nici un caz nu voi..."
„Mitch", l-a întrerupt Kennedy, „calmează-te un minut. Vreau să aud ce mai are de spus."
„Ei bine, eu sigur nu vreau."
Kennedy i-a aruncat privirea unei mame pe punctul de a-şi bate adolescentul cu cătuşele în cap. După ce el s-a dat puţin înapoi, s-a uitat la Dickerson şi l-a întrebat: „În schimbul a ce?".
„El ..." a spus Dickerson, referindu-se la preşedinte, dar fără să vrea să-i folosească numele, „crede că ar fi mai bine dacă i-ai găsi mai întâi pe aceşti trei bărbaţi."
„De ce?" întrebă Rapp.
Dickerson a avut nevoie de un moment lung pentru a răspunde. „Să spunem doar că el crede că aţi putea să treceţi peste o parte din birocraţie."
„Vrei să spui că vrea ca eu să le pun beţe în roate înainte ca FBI-ul să le citească drepturile şi să-şi angajeze un avocat?".
Dickerson a ridicat din umeri. Nu îndrăznea să deschidă gura, de teamă că vorbele lui ar putea fi înregistrate.
„Băiete", a spus Rapp aproape dezgustat, „voi sunteţi un adevărat profil de curaj".
„Ştiţi foarte bine că preşedintele nu poate aproba aşa ceva."
„Se pare că a vrut să o facă, dar aţi ajuns în faţa lui şi l-aţi convins că este o idee proastă. L-aţi convins cumva că aţi putea face un schimb cu noi. Câteva sute de ore facturabile de PR din partea firmei tale în schimbul faptului că eu îmi pun ouăle pe butuci."
Dickerson avea o expresie de durere pe faţă. „Ştiu că nu pare a fi un schimb corect, dar cred că minimalizezi potenţialul avantaj. Această ofensivă de PR ar putea să-i facă pe mulţi dintre aceşti politicieni să dea înapoi. Unii dintre ei ar putea chiar să se transforme în susţinători ai tăi."
Rapp şi-a pus faţa în mâini şi a clătinat din cap. După un moment îndelungat, şi-a ridicat privirea spre Dickerson şi a spus: „Undeva în această clădire există un seif plin cu o grămadă de medalii şi decoraţii

pentru tipi ca mine care şi-au pus fundul la bătaie de-a lungul anilor. Noi nu facem această meserie pentru recunoaşterea publică. Nu vrem recunoaştere publică şi nu ne putem face treaba în mod eficient dacă oamenii ştiu cine suntem. Aşa că nu voi participa la ofensiva voastră de PR, iar dacă numele meu ajunge cumva să fie divulgat în presă, voi afla cine a făcut-o şi îi voi face rău."
Dickerson s-a uitat la Kennedy pentru a vedea dacă aceasta va trece peste Rapp.
Rapp nu i-a dat ocazia. „Eu decid singur în aşa ceva. Să treci peste capul meu nu va funcţiona. Aşa că ... ... îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu voi merge la Oprah să vorbesc despre cele mai bune cinci filme preferate ale mele."
„Deci, ar trebui să-i spun preşedintelui că răspunsul tău este nu."
Rapp s-a gândit o secundă şi cu o încruntare adâncă a spus: „Voi continua să fac ceea ce am făcut întotdeauna. Poţi să-i spui preşedintelui că îi voi găsi pe aceşti trei tipi. Nu ştiu dacă va dura o săptămână sau un an, dar îi voi găsi, iar când o voi face, nu-mi pasă ce crede ACLU, Departamentul de Justiţie sau oricine altcineva despre cum ar trebui să fie trataţi. Voi afla tot ce este de ştiut despre organizaţia lor ... cine i-a susţinut ... de unde au făcut rost de bani ... de unde au luat explozibilii ... cum au intrat în această ţară şi, dacă au ieşit, cine i-a ajutat. Şi apoi îi voi urmări pe toţi aceşti oameni şi îi voi ucide."
Dickerson a fost mai mult decât puţin surprins de această mărturisire sinceră. „Preşedintele va fi foarte fericit să audă că veţi avea un rol activ în acest caz."
Rapp s-a ridicat în picioare. Pierduse deja destul timp. „Da ... ... ei bine, spuneţi-i că, dacă se întâmplă ceva, voi striga de pe acoperişuri că am avut această mică discuţie şi că m-aţi rugat în numele lui să nu ţin cont de lege şi să fac tot ce este necesar pentru a-i aduce pe aceşti oameni în faţa justiţiei."
Dickerson părea că o să vomite. Pe un ton deliberat şi precaut, a spus: „Aş ... sfătui . . . . împotriva . . . . ."
„Nu vă faceţi griji", a spus Rapp cu dezinvoltură. Arătând spre Kennedy, a adăugat: „Cred că ea şi cu mine suntem singurele două persoane rămase în acest oraş care ştiu să-şi ţină gura."

CAPITOLUL 24

ÎN TIMP ce Kennedy îşi lua rămas-bun de la Dickerson, Rapp şi-a luat BlackBerry-ul, s-a îndreptat spre capătul îndepărtat al biroului şi a început să asculte cele nouă mesaje care fuseseră lăsate în timpul şedinţei. Rapp nu vedea niciun sens în a-i mulţumi lui Dickerson pentru o întâlnire la care, cel puţin din punctul său de vedere, nu se obţinuse nimic. Ca de obicei, Rapp şi oamenii lui urmau să îşi asume riscul, în timp ce elitele politice se inoculau împotriva oricăror repercusiuni. Rapp s-a bucurat puţin de faptul că Dickerson a plecat cu un aer nu prea mulţumit. Rapp s-a gândit că îl făcuse pe om nervos.
Dickerson era un handicaper profesionist, iar Rapp era o carte sălbatică – aberaţia pe care formula lui nu o putea lua în calcul. Dickerson era obişnuit să îşi evalueze şansele de reuşită într-un joc în care oamenii jucau după un anumit set de reguli nescrise. Jucătorii se mişcau cu toţii pe o cale în care stimulentele lor erau banii, puterea şi notorietatea. Rapp avea mai mult decât suficienţi bani, iar în ceea ce priveşte puterea, se putea afirma cu uşurinţă că el reprezenta însăşi esenţa supremaţiei fizice, cel puţin în sens individual. Dacă îl puneai împotriva cam oricărui tip din oraş, ai fi fost un prost să nu pariezi pe Rapp.
Lucrul care îl derutase cu adevărat pe Dickerson, totuşi, era refuzul categoric al lui Rapp de a deveni un erou naţional. Onorariile substanţiale ale lui Dickerson erau generate de bărbaţi şi femei ambiţioşi care nu puteau concepe să refuze o astfel de ofertă. Mulţi dintre ei nu ar fi clipit la fabricarea unor poveşti de bravadă, dacă ar fi ştiut că pot scăpa cu bine, şi nu puţini fuseseră cei care făcuseră exact asta de-a lungul anilor. Să refuze o oportunitate de a se bucura de luminile, camerele şi microfoanele presei naţionale era de neconceput. Ar fi fost ca şi cum un dependent de sex ar fi refuzat un weekend în pat cu o vedetă Playboy.
Mai era un motiv, ştia Rapp, pentru care Dickerson nu părea prea fericit. Îl recunoscuse pe Rapp pentru ceea ce era – un cocktail Molotov care putea declanşa o conflagraţie care ar fi putut să dărâme o preşedinţie şi să pună un partid pe drumul spre câteva decenii de statut de minoritate permanentă. Acesta era motivul pentru care Dickerson se opusese în primul rând participării preşedintelui la întâlnire. Chiar şi aşa, Dickerson era foarte conştient atât de riscurile, cât şi de recompensele care îl încercau pe preşedinte.

Un atentat avusese loc sub ochii lui, iar acesta nu ridicase un deget în semn de protest chiar din partea oamenilor pe care Dickerson îi reprezenta. Se pare că a fi amabil cu teroriştii nu funcţiona atât de bine.
„Şi te mai întrebi de ce nu-mi place să vin aici”, a spus Rapp în timp ce Kennedy închidea uşa biroului în faţa oaspetelui ei.
Kennedy a început să traverseze biroul spre biroul ei. „Ar trebui să mă simt jignită?”
„Nu are nimic de-a face cu tine, şefu'. Ştii foarte bine asta. Doar că am câteva lucruri care au nevoie de atenţia mea şi tocmai mi-am irosit cea mai mare parte a dimineţii stând aici şi ascultând nu ştiu ce.”
„Gabe este o persoană bună de partea ta.”
Rapp a ridicat din umeri. „Poate dacă vrei să te programezi la Oprah, dar din punctul meu de vedere, nu pare să ofere prea multe.”
„Puteai să fii puţin mai subtil. Poate o simplă mulţumire, dar nu mulţumesc.”
„Un tip ca el ar fi văzut asta ca pe o lumină galbenă. Ar fi apăsat pe acceleraţie. Singurul mod de a-l opri este să îţi faci intenţiile foarte clare. Poate chiar să-l faci să creadă că te-ai putea dezlănţui.”
„Ei bine, ai reuşit asta.” Kennedy s-a uitat la lumina intermitentă a mesajului de pe telefonul ei şi a decis că putea să mai aştepte. Trebuia să treacă mai întâi în revistă câteva lucruri cu Rapp şi îşi dădea seama după agitaţia lui că nu avea de gând să stea prea mult. Ridicându-şi privirea, ea s-a concentrat pe faţa lui Rapp şi l-a întrebat: „Unde ai fost aseară?”.
Rapp nu s-a clintit. A privit-o drept în ochi şi a spus: „Am fost la Stan. Am avut câteva lucruri de discutat.”
Kennedy a dat din cap. „Şi nu ţi-ai adus telefonul mobil?”.
„Îl aveam la mine.”
„Dar l-ai închis şi i-ai scos bateria”.
Rapp a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus, la ce te aşteptai. „Spune-mi că sunt paranoic”.
„Fără îndoială... şi dacă am nevoie să dau de tine?” a întrebat Kennedy.
„Mi-ai lăsa un mesaj, iar eu te-aş suna înapoi, sau aş încerca data viitoare numărul lui Stan.”
„El nu e mai bun decât tine. Nu răspunde niciodată la telefon. Nici măcar nu sunt sigur că are un telefon, acum că mă gândesc la asta.”
„Eu îl sun tot timpul.”
Kennedy l-a privit din ochi. „N-o să ajung nicăieri cu tine în privinţa asta, nu-i aşa?”.
Rapp a clătinat din cap. „Ascultă, înainte de a ne abate prea mult de la subiect, ştiai că această întâlnire urma să fie despre o mare ofensivă de PR?”.
„Bineînţeles că nu”, a răspuns Kennedy. „Ştiu mai bine decât să vă irosesc timpul”.
„Deci, dacă este un tip atât de deştept cum spui tu, cum a putut crede că aş fi de acord cu aşa ceva?”
Kennedy a luat un tub mic de loţiune de mâini. „Cred că era puţin disperat.” Şi-a stropit în palmă o doză de mărimea unei monede de 25 de cenţi şi a început să-şi frece mâinile. „Preşedintele are instincte bune. Poate vedea încotro se îndreaptă totul. Nici măcar nu am terminat de îngropat toţi morţii de săptămâna trecută şi în anumite cercuri este etichetat ca fiind slab în privinţa terorismului. Trebuie să vă amintiţi că a candidat pe o platformă de stat de drept, iar acum am fost loviţi.”
„Şi astfel, lucrul curajos pe care trebuie să-l facă este să lanseze o ofensivă de PR.”
„Lumea lor este diferită, Mitch.” Kennedy a ridicat din umeri. „Preşedintele însuşi mi-a spus că este foarte frustrat de FBI.”
„De ce?”
„Pentru că nu au venit cu nimic. Ştiu foarte puţine lucruri despre oamenii care au comis atacul. Şi despre cei trei bărbaţi care sunt încă în libertate. Au dispărut.”
„Ei bine, nu te supăra pe FBI. Ei operează în limitele constrângerilor pe care preşedintele le-a invocat în campanie.”
„Şi asta”, a spus Kennedy, „bănuiesc că este motivul pentru care a vrut să stea de vorbă cu tine şi cu Mike.”
„Dar Dickerson i-a făcut semn să plece”, a spus Rapp.
„Corect şi, ca să fiu sincer, nu sunt sigur că nu a fost un sfat înţelept.”

„Doamne ferește ca președintele să primească o mică doză de realitate. Poate că ar trebui să semneze un ordin executiv care să ne permită să ne luăm cu adevărat după tipii ăștia.”
„Ai grijă ce-ți dorești, Mitchell.”
„Dacă mi-aș putea dori ceva, ar fi un sprijin din partea Casei Albe și a Capitoliului.”
„Oricât de străin ar părea, asta a încercat Gabe să-ți ofere, dar din motive pe care le înțeleg pe deplin, ai prefera să nu-ți fie stropită imaginea pe toate canalele media din lume.” Kennedy a apăsat bara de spațiu de pe computerul ei pentru a-l scoate din modul sleep. „Ofensiva de PR nu este o idee rea. Doar că nu ești persoana potrivită pentru ea. Știi la fel de bine ca toată lumea că ar fi bine ca unii dintre stimații noștri senatori și reprezentanți să ne susțină un pic mai mult. A trecut mult timp de când . . . .”
Rapp a încetat să mai asculte. Mintea îi zbura pe o cale care implica o pasăre în mână și două în tufiș, sau era o piatră și două păsări? Oricare ar fi fost, el a văzut o oportunitate.
„Asculți vreun cuvânt din ce spun?” a întrebat Kennedy.
Rapp și-a scuturat privirea ametită din ochi și a spus: „Îmi pare rău, mă gândeam la altceva.”
„Ați băut aseară?”. Kennedy s-a gândit la Hurley și la istoricul său colorat și a spus: „Asta a fost o întrebare stupidă. Ați fost la casa de la lac a lui Stan Hurley... bineînțeles că ați băut. Apropo, unde este Mike?”
Rapp s-a gândit la confruntarea de pe marginea drumului cu Nash și s-a întrebat cum îi va explica șefei sale că unul dintre cei mai valoroși agenți ai ei se confrunta cu o cădere psihică.
„Să nu-mi spui că era prea mahmur ca să-l vadă pe președinte.”
Părea o poveste la fel de bună ca oricare alta, așa că Rapp i-a dat un refuz de nerefuzat și a ridicat din umeri.
Kennedy a clătinat din cap dezamăgit. „Vreau măcar să știu ce se întâmplă acolo jos?”.
Rapp s-a gândit la Adams și a spus: „Probabil că nu”.
„Cât de rău poate fi?”
Rapp a fost tentat să-i spună că era vorba de prostituate și de o grămadă de droguri, dar nu voia să o împingă peste limită. „Niște cărți, ceva băutură, niște discuții inofensive. Asta e tot ce este vreodată.”
Kennedy i-a arătat încruntarea ei de școlăriță.
„Hei ... ... asta nu e chiar cea mai ușoară slujbă din lume”, a spus Rapp în defensivă. „Nu e nimic rău în a te descărca puțin.”
„Sunt de acord. Doar asigură-te că asta e tot ce este.” Ea a manevrat mouse-ul și și-a deschis e-mailul.
„Apropo de PR... ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca o echipă de știri TV să vă prindă făcând Dumnezeu știe ce faceți acolo jos.”
Lui Rapp i se părea absurdă ideea. Hurley avea mai multă securitate blestemată decât unele clădiri federale. Dacă vreun reporter ar fi fost atât de prost încât să ignore toate semnele și să se rătăcească pe proprietate, ar fi sfârșit prin a fugi pentru a-și salva viața de haita de câini a lui Hurley. „Ultima persoană de care trebuie să vă faceți griji este Stan Hurley. Este mai deștept decât noi toți și face asta de mult mai mult timp.” Rapp s-a gândit la inevitabila confruntare dintre Hurley și Nash. Dacă Nash nu-și revenea sută la sută și nu o făcea rapid, Hurley ar fi vrut să plece. Nu neapărat omorât, dar ar fi vrut să-l transfere din serviciul clandestin și, probabil, să iasă cu totul din CIA. Rapp s-a uitat câteva zile în viitor și a văzut o modalitate prin care ar putea dezamorsa conflictul. „Apropo de PR... poate că ideea lui Gabe nu a fost atât de rea până la urmă.”
Kennedy părea surprins. „Serios?”
„Nu și pentru mine”, a adăugat rapid Rapp. „Mă gândesc la Mike.”
Kennedy s-a gândit la asta o secundă. „De ce Mike?”
„El este perfect. Fost ofițer de marină, soție superbă, patru copii drăguți. Dickerson ar putea face minuni cu așa ceva. „
Ochii albastre ai lui Kennedy s-au îngustat. „Ce ai de gând să faci?”
„Ce vrei să spui?”
„Știi exact ce vreau să spun. Acum un sfert de oră credeai că este cel mai nebunesc lucru pe care l-ai auzit vreodată, iar acum, dintr-o dată, îl oferi pe Mike.”
„Întotdeauna îmi spui că trebuie să fiu mai deschisă la minte... asta e tot ce este.”

Kennedy l-a studiat un moment lung. Nu-l credea. „Tu pui ceva la cale. Ştiu asta.”

CAPITOLUL 25

RAPP gândea din mers. Nu avea de gând să-i explice lui Kennedy că Nash se dezlănţuise în ultimele douăsprezece ore. Ea era prea perspicace şi ar fi vrut să ştie care fusese catalizatorul. Ar fi presupus, de asemenea, că fusese ceva ce avusese loc la casa de la lac a lui Hurley şi ar fi avut dreptate. Rapp putea să fabrice o minciună pe cinste, care ar fi rezistat la o mulţime de săpături, dar exista un punct slab. Cândva, în următoarele trei zile, îl va avea pe Nash în faţa biroului ei, aşa cum era acum. Ea avea să înceapă să sondeze şi, dacă Nash era încă în starea lui volatilă şi supărat pe Rapp, era posibil să spună câteva lucruri care ar fi provocat multe probleme. Rapp va trebui să ajungă la el între timp şi să-l pregătească, dar deocamdată trebuia să-i dea lui Kennedy un motiv plauzibil pentru noul său respect faţă de planul lui Dickerson.
Nu exista o poveste de acoperire care să merite şi care să nu fie cumva întemeiată pe adevăr, iar Kennedy îl cunoştea prea bine, după cum o dovedea suspiciunea ei. Rapp începu să vorbească şi, înainte de a-şi da seama, răspunsul era pe buzele lui. „Cred că lui Mike îi este greu să accepte ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută.”
„Deci răspunsul tău este să-l arunci în lumina reflectoarelor şi să-i pui capăt carierei de agent clandestin.”
Rapp a ridicat din umeri şi a încercat să minimalizeze ceea ce era evident. „Nu ar fi încheiat. Mai are încă multă treabă de făcut pe aici. Doar că nu ar mai fi implicat în unele dintre cele mai riscante operaţiuni.”
Rapp a privit cum ochii ei îl străpung ca şi cum ar fi încercat să-i citească sufletul.
„S-a întâmplat ceva noaptea trecută”, a spus Kennedy.
De data aceasta era o afirmaţie, ca şi cum ar fi ştiut cu siguranţă că se întâmplase ceva. Rapp a suspinat şi a spus: „Este epuizat, Irene. Rahatul ăsta l-a afectat foarte tare. Nu sunt sigur că şi-a revenit vreodată complet după rănile pe care le-a suferit în Kush.” Rapp se referea la o operaţiune pe care o desfăşuraseră în Afganistan cu aproape un an în urmă. Informaţiile fuseseră solide. O ţintă de mare valoare se afla într-un sat de la graniţă. Intraseră cu o echipă a Forţelor Speciale chiar în zori. Totul părea să meargă bine, apoi casa în care urmau să facă un raid a explodat, omorând doi soldaţi şi aproape ucigându-l pe Nash.
„Medicii încă mai scot schije de pe el, iar soţia lui îmi spune că se trezeşte în fiecare dimineaţă cu o durere de cap care-i crapă urechile. Apoi, săptămâna trecută, îşi vede secretara şi o grămadă de colegi împuşcaţi de nişte jihadişti înarmaţi. Având în vedere prin ce a trecut, este o minune că se poate da jos din pat dimineaţa şi să înfrunte lumea.”
„Şi tu?” a întrebat Kennedy cu un pic de amuzament în glas.
„Dar eu?”
„S-ar putea spune că şi tu ai suferit prin aceleaşi evenimente.”
„Eu nu am fost rănit în acea operaţiune din Kush şi nu i-am cunoscut pe acei oameni de la NCTC aşa cum i-a cunoscut el.”
„Dar ai mai fost rănit înainte.”
„Şi întotdeauna mi-am revenit.”
„Asta e discutabil.”
Rapp ştia că ea se referea la absenţa lui îndelungată după ce soţia lui fusese ucisă. „Ascultă ... . Cred că ar fi o greşeală din partea ta să încerci să ne compari pe Mike şi pe mine. Pentru început, eu fac asta de mult mai mult timp şi cred că am dovedit fără urmă de îndoială că sunt dedicat. I-”
„Nu crezi că Mike este dedicat?” a întrebat Kennedy, tăindu-i calea.
Frustrarea lui Rapp era evidentă. „Ai de gând să mă laşi să vorbesc sau ai de gând să mă tot întrerupi?”.
Kennedy a afişat un zâmbet plăcut şi a spus: „Cu orice preţ, continuă”.
„Nu spun că Mike nu este angajat. Spun că viaţa lui este puţin mai complicată decât a mea. El are anumite obligaţii pe care eu nu le am.”
„Familia lui?”
„Da. Cred că această slujbă îşi pune cu adevărat amprenta asupra vieţii lui personale.”
„Suntem cu toţii conştienţi de presiunile care însoţesc această slujbă.”

„E mai mult decât atât, Irene. Nu e vorba doar de slujbă... ci şi de modul în care slujba s-a strecurat în viaţa lui.” Rapp a făcut o pauză şi a încercat să pună sincer degetul pe ceea ce se întâmpla cu Nash. Dând din cap, a spus: „Cred că poate că îl sperii de moarte.”
Kennedy a fost surprins de declaraţia lui Rapp. „De ce ar avea Mike motive să se teamă de tine? A făcut ceva ce nu-mi spui?”.
„Nu... nu e vorba de asta. Nu a făcut nimic din câte ştiu eu. Cred că îi este teamă că va deveni eu.”
„Interesant.”
„Are o familie la care să se întoarcă acasă seara şi trebuie să închidă cumva această porţiune a creierului său care se ocupă de toate prostiile astea. Trebuie să fie un tată şi un soţ. Să încerce să-i înveţe pe acei copii diferenţa dintre bine şi rău. Să fie la înălţimea idealurilor lui Maggie şi să-i asigure pe toţi că totul este în regulă şi că totul va fi bine.... când ştie foarte bine că lumea este un loc înfricoşător. La un moment dat îţi intră în cap că s-ar putea să nu mai ajungi acasă.” Rapp a făcut o pauză în timp ce se gândea la o imagine pe care o blocase din minte. „Chiar săptămâna trecută s-a uitat în jos şi a găsit-o pe secretara lui întinsă pe podea cu creierii împrăştiaţi pe mochetă. Aşa ceva îl va bântui pe un om pentru mult timp.”
Kennedy a făcut o clopotniţă cu mâinile şi a întrebat: „Şi cum faci faţă la asta?”.
Rapp a suspinat. Ea încercase de ani de zile să-l facă să discute despre uciderea soţiei sale. „Nu ştiu. Pur şi simplu o fac.”
„Cred că e puţin mai complicat de atât.”
Rapp a ridicat din umeri. „Eu nu sunt normal. Sunt conectat diferit.”
„Aşa spui tu”, a spus ea pe un ton acuzator.
Rapp şi-a văzut şansa de a contraataca. „Cum te descurci cu asta?”
„Cu ce?”
„Cu presiunile meseriei. Te-ai aşezat vreodată să vorbeşti cu un terapeut?”.
Kennedy şi-a înclinat capul şi a căpătat o privire severă. „Asta nu este treaba ta.”
Nu era uşor să o citeşti pe Kennedy, dar Rapp credea că a văzut ceva în ochii ei. O străfulgerare de furie şi o privire care îi spunea să se retragă. Probabil că era tot ce se apropia de o recunoaştere a faptului că se dusese la un terapeut şi, cel mai probabil, era vorba de Lewis. „Este interesant cum în această conjunctură totul devine o stradă cu sens unic. Ca şef şi prieten al meu”, a subliniat Rapp, „ai fost foarte vocal cu privire la faptul că trebuie să stau de vorbă cu un profesionist şi să vorbesc despre durerea mea legată de pierderea Annei.”
„Da, am făcut-o, dar nu încerca să schimbi subiectul. Nu este vorba despre mine. Este vorba despre tine şi Mike.”
Rapp era dispus să o lase în pace pentru moment. Era vorba de Nash. „Sunt mere şi portocale. Pentru început ... . Mă duc acasă într-o casă goală. Nu trebuie să mă confrunt cu minciuna de fiecare dată când intru pe uşă.”
„Minciuna?”
„Să le spui copiilor tăi să fie cuminţi... să nu copieze la şcoală... să respecte regulile vieţii. . şi, apropo, tocmai am încălcat cinci legi federale astăzi şi am ucis un om. Genul ăsta de rahaturi te apasă după o vreme.”
„Nu te apasă,” Kennedy şi-a concentrat privirea mai intens, „doar un pic?”.
Rapp a fost surprins că de fapt s-a oprit să se gândească la asta. Oricât de nebunesc ar fi fost, nimeni nu-i mai pusese această întrebare de mult timp. „Care parte a slujbei?”
„Toată, dar să începem cu partea cu care majoritatea oamenilor s-ar descurca mai greu. Uciderea.”
Rapp a clătinat din cap. „Pe mine nu m-a deranjat niciodată. Tipii pe care îi omor nu sunt chiar cetăţeni de treabă.”
Kennedy citise fiecare raport de după acţiune pe care îl scrisese şi îl informase verbal despre cele care erau prea sensibile pentru a fi puse în scris. Ştia că Rapp nu era mare amator de detalii şi nici nu se lăuda, aşa că, de cele mai multe ori, primea o versiune foarte prescurtată a ceea ce se întâmplase. „Nu ai ucis niciodată din greşeală un trecător nevinovat?”

„Defineşte „nevinovat” . . dacă vorbeşti de un bodyguard de închiriat care este angajat să protejeze un rahat, nu este chiar nevinovat în cartea mea. Dacă vrei să te joci de-a mercenarul dur, ar fi bine să înţelegi că gloanţele sunt reale.”
Kennedy a dat din cap. Mai acoperiseră o parte din acest teritoriu înainte.
Rapp s-a gândit mai mult, a luat un sâmbure de emoţie şi a decis să îl arunce în aer. Să o transforme în ceva ce Kennedy ar fi înţeles. „Singurul lucru care mă apasă este să nu am viaţa lui.”
„Ce vrei să spui prin „viaţa lui”?”.
„Aş părăsi rahatul ăsta cât ai zice peşte dacă aş putea să dau timpul înapoi şi să o am pe Anna înapoi. Când e în oraş, se duce acasă la familia aia şi ei sunt ai lui. Copiii ăia îl iubesc, iar prostul ăla de rahat o ia ca pe ceva de la sine înţeles. Când nu ai ceva”, s-a prins Rapp şi a adăugat, „când ai avut ceva care a însemnat mai mult decât orice pe lume pentru tine şi ţi-a fost luat... e greu de imaginat de ce ar vrea cineva să facă rahatul ăsta când preţul e atât de mare.”
Kennedy nu a vorbit mult timp, apoi a spus: „Ştii că nu e prea târziu pentru tine, Mitch? Ai doar patruzeci şi ceva de ani”.
„Vrei să spui să găseşti pe altcineva. Să te aşezi la casa ta, să faci o grămadă de copii.” Rapp a clătinat din cap. „Nu sunt aşa de sigur că e pentru mine. În plus, cineva trebuie să facă treaba asta, şi nu văd prea mulţi tipi cu aptitudinile mele gata să intre în joc.”
„Sunt sigur că aş putea găsi pe altcineva.”
Cu un zâmbet încrezător, Rapp a întrebat: „Şi crezi că ar putea s-o facă la fel de bine?”.
„Mă îndoiesc.” Kennedy a reflectat asupra subiectului şi a început să vadă că poate Rapp venea din locul potrivit. „Deci soluţia ta, în ceea ce-l priveşte pe Mike, este să-l laşi pe Dickerson să-l transforme în băiatul de afiş al CIA?”.
„Încă nu am pus la punct detaliile, dar, da... cam ăsta e planul.”
„Şi crezi că va fi de acord cu asta?”
„Nu sunt sigur, dar nu trebuie să-i dăm de ales în această privinţă.”
Kennedy a clătinat din cap. „Nu cred că o să-i placă.”
„Probabil că nu-i va plăcea la început, dar cred că se va convinge destul de repede.”
Kennedy a tresărit. „Nu ştiu, Mitch... . Nu e la fel de încăpăţânat ca tine, dar e destul de aproape.”
„Când va vedea cât de mândri sunt Maggie şi copiii...” Rapp a zâmbit, „totul va fi iertat.”
„O să mă gândesc la asta. „
„Bine.” Rapp şi-a verificat ceasul. „Trebuie să plec. Trebuie să...”
Kennedy l-a oprit. „Da, trebuie. Trebuie să te duci la Dulles. Prietenii tăi au cerut o întâlnire.”
„Care prieteni?”
„Omologii tăi de peste ocean.”
„Oh.” Aceste întâlniri faţă în faţă, la un loc neutru, au fost o evoluţie recentă. „Cât timp am la dispoziţie?”
„Dacă nu vreţi să-i faceţi să aştepte, trebuie să fiţi gata în cincizeci de minute.”
Rapp a jurat în sinea lui. Întotdeauna ţinea o geantă de plecare împachetată în maşină, aşa că asta nu era o preocupare, dar trebuia să vorbească cu Scott Coleman şi să-l ducă să mătură biroul lui Lewis.
„Pot să te ajut cu ceva?” s-a oferit Kennedy.
Rapp aproape că a râs la întrebare, dar înainte de a putea răspunde s-a auzit o bătaie surdă în uşă şi apoi aceasta s-a deschis. Rapp s-a uitat şi l-a văzut pe Chuck O'Brien, de 1,80 metri, intrând în cameră. Directorul cu faţa roşcată al Serviciului Naţional de Clandestinitate lucra la Langley de treizeci şi trei de ani şi, dacă Rapp îi citea bine maxilarul încleştat şi expresia austeră, erau pe cale să primească veşti proaste.
„Îmi pare rău că vă deranjez”, O'Brien a acoperit distanţa în câteva paşi lungi şi s-a oprit lângă Rapp, „dar tocmai mi-au fost transmise nişte informaţii.”
„Ce anume?” a întrebat Kennedy.
„Se pare că Glen Adams a decis să facă o mică excursie neautorizată.”
„Huh?” a întrebat Rapp, mai mult decât puţin surprins că deja se trăgea semnalul de alarmă că inspectorul general al CIA dispăruse.
Kennedy a întrebat: „Încotro?”.

„Venezuela”, a răspuns O'Brien. „A aterizat în Caracas în urmă cu o oră şi jumătate. A plecat de la JFK aseară târziu”.
„Caracas?” a întrebat Kennedy cu o privire nedumerită. „De ce Caracas? Are vreo rudă acolo?”.
„Nu din câte ştiu eu.”
Kennedy şi-a întors încet privirea spre Rapp. „Aveţi vreo idee de ce Glen Adams ar face o călătorie neanunţată în Venezuela?”.
Rapp a întors fără să clipească privirea şefei sale, a dat din cap de două ori şi a spus: „De unde naiba să ştiu eu? Nu suntem chiar prieteni de pahar”.

CAPITOLUL 26

Din fericire pentru Rapp, Scott Coleman nu era mare amator de somn. Navy SEAL-ul pensionat se întorsese acasă de la operaţiunea din New York la ora 4:00 dimineaţa şi, după trei ore scurte de somn, se trezise şi îşi începuse ziua. Până când Rapp l-a sunat, Coleman se dusese deja la sală şi alergase 8 km. Coleman i-a confirmat că se putea întâlni cu Rapp într-unul din locurile lor obişnuite în douăzeci de minute. Rapp şi-a luat geanta de pachet din portbagajul sedanului său şi a făcut un duş rapid în vestiarul pentru bărbaţi al centrului de fitness din Langley. La zece minute după ce părăsise biroul lui Kennedy, era în maşină şi se îndrepta spre vest.
Rapp a ieşit pe poarta principală, a intrat pe bulevardul Dolley Madison şi şi-a luat telefonul. După ce şi-a căutat în agendă, a găsit numărul de mobil al lui Maggie Nash şi a apăsat butonul de apelare. Prin intermediul căştii Bluetooth a ascultat cum suna linia.
La a cincea sonerie a răspuns o voce familiară şi optimistă: „Maggie Nash”.
„Bună, Maggie . . sunt Mitch. Ce mai faci?”
„Bine”, a răspuns ea cu o voce precaută.
Maggie era o persoană minunată şi Rapp se înţelesese întotdeauna cu ea. Şi-a dat seama imediat, după nesiguranţa din vocea ei, că vorbise cu soţul ei. „Ai vorbit cu Mike?”
„Da.”
Rapp trebuia să facă mai multe lucruri în acelaşi timp. Trebuia să o facă pe Maggie să vadă lucrurile din perspectiva lui şi trebuia să se asigure că va ajunge la următoarea întâlnire fără ca persoana sau grupul nepotrivit să îl urmărească. Din fericire, crescuse la doar câţiva kilometri de Langley şi cunoştea străzile rezidenţiale şerpuitoare ca şi cum le-ar fi trasat el însuşi. Era terenul ideal pentru a detecta supravegherea. Cu toate parcurile şi pârâurile, existau o mulţime de fundături şi, dacă se dovedea că FBI-ul îl urmărea, putea oricând să se bazeze pe faptul că în Washington existau sute de spioni străini cărora le-ar plăcea să ştie ce pune la cale. Să fie conştient de securitate şi să cunoască duşmanii Americii era o parte importantă a muncii sale. Aceasta era atât realitatea, cât şi acoperirea sa, dar trist era faptul că acum era mai îngrijorat de faptul că propriul său guvern îl urmărea decât chinezii sau ruşii.
„Ţi-a spus că am avut o mică problemă în această dimineaţă?”
„Da.”
„Maggie, nu mă aştept să iei o altă parte decât cea a soţului tău, dar aş vrea să mă asculţi în legătură cu câteva lucruri.”
„Te ascult.”
„Îmi pasă foarte mult de tine şi de copii. Mă gândesc la Mike ca la un frate. Mi-aş risca viaţa ca să-l salvez şi el ar face acelaşi lucru pentru mine.” Rapp a tăiat pe Vincent Place şi a virat pe Elm Street două străzi mai târziu. Adevărul era că îşi riscase deja viaţa pentru a-l salva şi Maggie ştia asta. „Sunt îngrijorată pentru el.”
Maggie a suspinat şi emoţia i-a inundat vocea: „Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi în această dimineaţă... el nu a vrut să vorbească despre asta, dar ştiu că este extrem de supărat şi pentru că voi doi duceţi o viaţă atât de încurcată şi nu puteţi vorbi despre nimic din ceea ce faceţi, nu am nici cea mai mică idee cum să-l ajut.”

Rapp a virat pe Chain Bridge Road, uşurată că Nash o informase măcar că exista o problemă. „Maggie, vreau să mă asculţi şi vreau să înţelegi că acest lucru vine din inimă. Sunt o marfă stricată. Sunt bun la slujba mea şi cam atât. Am renunţat să mai am o viaţă normală. Dar..."
L-a întrerupt: „Nu spune asta, Mitch."
„Te rog, lasă-mă să vorbesc. Dacă nu spun asta acum, nu cred că o voi face vreodată. Te văd pe tine şi pe Mike şi pe copiii tăi şi văd viaţa pe care aş fi putut-o avea cu Anna. Am dat-o în bară. Am crezut că le pot face pe amândouă. Am crezut că pot să ţin cele două vieţi separate. Să continui să fac toate lucrurile pe care le-am făcut timp de un deceniu şi jumătate. Toate lucrurile urâte despre care nu pot vorbi."
„Mitch, nu te poţi învinovăţi."
„Anna ştia asta, Maggie. M-a implorat să ies din domeniu, să las o nouă generaţie de băieţi să ducă lupta cu băieţii răi, iar eu i-am spus că o voi face, dar nu am făcut-o niciodată. Îmi tot spuneam, încă o operaţiune. Încă un tip rău de doborât. Am inventat scuză după scuză. Chiar am minţit-o în legătură cu porcăriile în care eram implicat pentru că ştiam că se va speria. Credeam că pot să ţin cele două vieţi separate, dar totul era o grămadă de prostii. Şi tu ştii asta, Maggie. Am văzut prin ce aţi trecut tu şi copiii anul trecut, când era să moară, iar apoi rahatul ăsta de săptămâna trecută..." Vocea lui Rapp s-a întrerupt când s-a gândit la colegii lor morţi. Pe un ton plin de remuşcări, a spus: „Asta nu este o afacere pentru un familist".
Maggie a suspinat. „Nu trebuie să mă convingi".
„Bine. Atunci iată ce vom face."
„Noi... adică tu şi cu mine?"
„Da." Rapp şi-a verificat oglinzile.
„Mitch, te iubesc şi respect ceea ce faci. Îţi admir curajul. Admir curajul şi angajamentul lui Michael faţă de ceea ce crede, dar vă urăsc meseriile şi Michael ştie asta. Am încercat să-l conving să renunţe şi încă nu m-a ascultat. Ce te face să crezi că de data aceasta va fi diferit?".
„Pentru că nu-i vom da de ales în această privinţă."
„Deci... ce vrei să spui? Îl veţi concedia?"
„Nu. Dimpotrivă. Am de gând să-l promovez."
„La ce? Din câte ştiu eu, ai fost promovat de o duzină de ori şi nu s-a schimbat nimic."
„Acum va fi diferit. O să-ţi fac o favoare, Maggie. Am de gând să vă ofer ţie şi copiilor tăi viaţa pe care o meritaţi."
„Sună grozav, Mitch, dar tot nu înţeleg cum vei reuşi să faci asta. El nu este un laş. Dacă încerci să-l promovezi din partea clandestină a afacerii, te va refuza."
„S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău în această privinţă, dar în cele din urmă el nu va avea de ales. Va trebui să ai încredere în mine. Îl cunoşti pe Gabriel Dickerson?"
„Bineînţeles că-l cunosc. Toată lumea din D.C. ştie cine este Gabriel Dickerson." Maggie lucra pentru o firmă de PR importantă din oraş.
„Ţi-a spus cumva Mike ceva despre săptămâna trecută... ce s-a întâmplat la birou?"
„Te referi la atac?"
„Da."
„Da... Vreau să spun că ştim că Jessica a murit. Am fost la înmormântare."
Ea se referea la asistenta lui Nash. „Nu a vorbit despre vreun act de eroism?"
„Nu. El nu vorbeşte niciodată despre aşa ceva."
Rapp s-a simţit uşurat. Cel puţin Nash încă mai ştia cum să-şi ţină gura. A început să-i povestească puţin despre ceea ce făcuse soţul ei, lăsând la o parte partea lui de eroism şi concentrându-se asupra lui Nash. Apoi, în linii mari, i-a povestit despre planul lui Dickerson. Că CIA avea nevoie de un erou. Că America avea nevoie de un erou. Şi apoi a fudulat puţin şi i-a spus că preşedintele voia să-i dea lui Mike o medalie. Că voia să o facă în cadrul unei ceremonii publice la Casa Albă şi că voiau ca Maggie şi copiii să fie acolo. Soţul ei va fi în sfârşit recompensat pentru sacrificiile sale şi Maggie nu va mai trebui să trăiască în minciună, pentru că va fi dat în vileag. Rapp a pus-o să promită că nu va spune nimănui, mai ales soţului ei.

„Ştii cum lucrează aceşti politicieni”, a avertizat-o Rapp. „În această dimineaţă, ei cred că este o idee grozavă. Dickerson o susţine pentru preşedinte, dar nu este niciodată o afacere încheiată până când nu se întâmplă cu adevărat.”
„Nu trebuie să-mi spui. M-am ars de multe ori.”
Rapp a putut auzi speranţa din vocea ei. „Maggie, sunt o mulţime de indivizi nenorociţi ca mine care nu au o familie de care să aibă grijă. Lasă-i pe ei să intre la rândul lor în spărtură. Mike şi-a făcut partea lui. Du-te acasă... susţine-l... asigură-te că se odihneşte şi nu-i sufla o vorbă despre asta. Îl cunoşti... dacă află despre asta, o va opri din mers.”

CAPITOLUL 27

RAPP a luat-o repede la stânga şi apoi la dreapta. A intrat cu spatele pe o alee privată la jumătatea drumului Pathfinder Lane şi s-a oprit sub un ulm masiv. Învelişul de frunze al copacului ar fi zădărnicit orice supraveghere aeriană. Unul dintre colegii de liceu ai lui Rapp locuise pe acea stradă, iar el ştia că aleea nu deservea decât câteva case. Strada alerga la ambele capete, aşa că nu era folosită pentru a tăia prin cartier, ca alte străzi secundare. Rapp a verificat ceasul de pe tabloul de bord şi s-a aşezat să vadă dacă vreun sedan cu patru uşi de fabricaţie americană venea derapând după colţ.
S-a gândit la conversaţia sa cu Maggie şi s-a uitat lung la telefon. O fărâmă de vinovăţie s-a strecurat în timp ce se întreba dacă ar putea să se ţină de promisiunile pe care tocmai le făcuse. După o clipă, a ştiut că poate. Ştia că trebuie să o facă. Îl va suna pe Dickerson şi va face ca acest lucru să se întâmple. Simţindu-se mai bine, Rapp a tastat numărul lui Stan Hurley pe BlackBerry-ul său securizat pentru a primi o actualizare. După trei apeluri, a răspuns vocea zgâriată a lui Hurley. Rapp nu s-a deranjat să îl salute.
„Deci... ... ai avut dreptate?” a întrebat Rapp cu referire la predicţia lui Hurley că Adams îl folosise pe Max Johnson pentru a pune microfoane în biroul lui Lewis.
„În legătură cu cine se folosea?”
„Da.”
„Da”, a răspuns Hurley. „E pe statul de plată de vreo două luni”.
Rapp a vrut să-l întrebe cum îl plătea, dar a ezitat să intre în prea multe detalii la telefon. „Motivul?”
„Un alt membru al fan clubului de fani Mitch Rapp.”
Rapp s-a uitat spre nord şi apoi spre sud. Nici o maşină până acum. „Cum aşa?”
„Nu pot spune dacă a existat vreo animozitate personală, dar bănuiesc că era intrigat de ideea de a doborî un pistolar adevărat.”
Rapp s-a gândit la asta. Lui Hurley îi plăcea să se refere la clandestini ca la nişte pistolari. Toţi ceilalţi erau nişte puţoi şchiopi sau nişte birocraţi. Cultura lor era cu totul separată de cea a celorlalţi oameni de la Langley şi nu era neobişnuit ca alte grupuri să nutrească acrimonie împotriva spionilor din clădire. Johnson îşi petrecuse întreaga carieră în perimetrul securizat de la Langley. Probabil că fusese de câteva ori când plecase peste hotare pentru a face o analiză de securitate a unei ambasade şi a personalului CIA, dar nu participase niciodată la o operaţiune reală. Întregul obiectiv al carierei sale fusese să protejeze secretele de la Langley şi să-i aresteze pe cei care nu respectau cu stricteţe regulile. „Ai vreo idee despre ce folosea pentru a asculta şedinţele?”
„Nu e sigur, dar se pare că ar fi putut fi în afara locului.”
„În regulă, mă ocup de asta. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.” Rapp a apăsat butonul de închidere şi s-a gândit la sarcina pe care urma să i-o dea lui Coleman. Max Johnson, deşi nu era chiar un tip de teren din echipa A, era totuşi cineva pe care nu trebuiau să-l ia uşor. Ceea ce îl îngrijora pe Rapp era faptul că Johnson ar fi atât de prost încât să se implice cu un tip ca Adams. Evaluarea lui Hurley a situaţiei era la fel de bună ca oricare alta, dar nu vorbeau despre un tânăr impulsiv de douăzeci de ani. Johnson era un veteran de peste treizeci de ani în branşă. Ar fi trebuit să ştie mai bine decât să se amestece în aşa ceva.
Rapp a verificat din nou strada. Niciun Crown Vics, Caprice sau LTD nu venea alunecând pe două roţi după colţ, aşa că a pus maşina înapoi în marşarier şi s-a îndreptat spre Lewinsville Park. Rapp îşi petrecuse nenumărate ore aici în copilărie. El şi amicii lui din cartier jucau toate sporturile care existau, iar dacă nu erau în parc, erau jos la piscina şi la clubul de tenis de lângă Great Falls. Rapp zâmbea în sinea

lui şi se gândea la vara în care fratele său îi interzisese accesul la piscină, când l-a văzut pe Coleman intrând în parcare cu SUV-ul său mare şi negru. Fără să scoată un cuvânt, amândoi au ieşit din vehicule şi au călătorit pe cărarea dintre tribune până la terenul de lacrosse cu gazon sintetic.
Era o dimineaţă tipică de sfârşit de aprilie pentru zonă. Temperatura era în jur de şaptezeci şi ceva de grade, iar cerul era parţial înnorat, cu ameninţarea unor furtuni în depărtare. Rapp se schimbase într-o pereche de blugi confortabili şi un tricou cu mânecă lungă pentru zborul său. Coleman purta o pereche de pantaloni kaki, o cămaşă cu nasturi şi o haină sport albastră. Cei doi bărbaţi se aflau faţă în faţă, dar nu se uitau unul la celălalt. Erau mai preocupaţi de ceea ce îi înconjura decât să stabilească un contact vizual.
Coleman s-a uitat spre terenurile de baschet. Erau patru copii care jucau baschet, suficient de tineri pentru a fi probabil la şcoală şi cu siguranţă prea tineri pentru a fi pe statul de plată al FBI sau al oricărei alte organizaţii. Şi-a trecut o mână prin părul blond şi a întrebat: „Nu-mi spune că avem deja o problemă".
Rapp îşi ţinea ochii aţintiţi asupra parcării. „Nu cu chestia la care te gândeşti", a spus el, referindu-se la operaţiunea pe care o efectuaseră la New York, „cel puţin nu în felul în care te gândeşti tu. Deşi", a spus el, aruncând o privire către Colemen, „am auzit ceva interesant în această dimineaţă."
„Ce anume?"
„Charlie O'Brien mi-a spus că nenorocitul ăla mic de Glen Adams a plecat la Caracas fără să anunţe pe nimeni de la Langley că părăseşte ţara."
„Nu mai spune. Credeam că aveţi reguli în privinţa asta."
„Mai mult ca sigur. Trebuie să anunţi conducerea superioară, precum şi securitatea."
„Şi nu a făcut niciuna dintre ele?"
„Aşa este. A călcat într-un rahat adevărat."
„Îl au în vizor?" a întrebat Coleman, întrebându-se deja dacă omul lui reuşise să dispară. Se înţeleseseră că ar fi mai bine să nu aibă nicio comunicare decât dacă nu era o urgenţă.
„Vrei să spui Langley?"
„Da."
„Nu", a spus Rapp. „Nu până acum."
„FBI-ul este implicat în asta?"
Rapp a clătinat din cap. „Irene vrea să păstreze totul în familie... cel puţin pentru următoarele şase ore. Avem câţiva oameni care se uită la hoteluri şi vorbim în linişte cu câteva dintre contactele noastre din DIS-ul venezuelean. Dacă nu primim răspunsuri rapid, va trebui să cheme FBI şi Departamentul de Stat."
Coleman a dat din cap. „Crezi că a dezertat?"
„Cine ştie... atâta timp cât tipul nu ne divulgă niciun secret, aş prefera să se spânzure singur." Rapp i-a verificat pe băieţii de pe teren şi apoi s-a uitat în cele din urmă la Coleman. „Numele Max Johnson îţi spune ceva?"
Ochii albaştri ai lui Coleman s-au închis puţin în timp ce încerca să-şi amintească de unde auzise acest nume. După o clipă, a spus: „Da. Este unul dintre voi, sau ar trebui să spun a fost."
Rapp s-a încruntat. „Nu a fost niciodată unul dintre băieţii mei. Ar fi ca şi cum ţi-aş spune că un tip de la Serviciile de Investigaţii a făcut parte din Echipe."
Coleman s-a gândit o secundă şi a spus: „Am înţeles. Dar a lucrat la Langley, nu-i aşa?".
„Da. Pentru o perioadă lungă de timp."
„Ştie unde sunt îngropate toate cadavrele?".
Rapp a ridicat din umeri. „Greu de spus cu un tip ca el. Nu este cel mai vesel tip, dar, din nou, tipii ăştia de la securitate ar trebui să îi facă pe oameni să fie nervoşi."
„Ai avut vreodată ceva cu el?"
„Din câte îmi amintesc, nu", Rapp a făcut o pauză de o clipă şi apoi a adăugat, „dar am enervat atât de mulţi oameni de-a lungul anilor încât nu pot ţine socoteala."
„Irene?"
Rapp s-a gândit la şeful său. Nu-şi putea imagina că ea ar fi avut probleme cu propriul serviciu de securitate, dar, din nou, Johnson fusese refuzat de două ori pentru postul de conducere. „Nu în mod direct, dar ştii cum e... este o pasăre rară care este refuzată pentru o promovare şi care nu poartă un fel de ranchiună."

„Deci, ce a făcut mai exact?” a întrebat Coleman.
„Acum conduce propria companie de consultanţă.”
Coleman a spus: „Ştiu. Aşa am auzit de el. Se zice că e destul de tare în materie de tehnologie nouă. Este specializat în supraveghere.”
Rapp a dat din cap. Războiul împotriva terorismului fusese o binecuvântare pentru firmele private de securitate şi consultanţă. Externalizarea era noua tendinţă la modă. „Atunci ar fi bine să-l iei pe Marcus”, a spus Rapp, referindu-se la geniul său informatician rezident.
„Poţi să-mi spui despre ce este vorba?”.
„Ai un pix şi o bucată de hârtie?”
Coleman a săpat în buzunarul de la geacă şi le-a scos pe amândouă.
Rapp a deschis micul caiet şi a apăsat pistonul de la stilou. A ezitat pentru o scurtă clipă, în timp ce se hotăra asupra celei mai bune modalităţi de a transmite informaţia, rămânând în acelaşi timp criptic. Apăsând uşor, a început să mâzgălească informaţiile pertinente pe hârtia cu linii. Când a terminat, a înmânat caietul.
Coleman s-a uitat în jos la cuvinte şi a citit scrisul cu litere de tipar al lui Rapp: Noaptea trecută... ... Am aflat de unde obţinea informaţii . . l-a angajat pe Johnson să pună microfoane în biroul lui Doc... Ştiu cel puţin o persoană care a turnat fasolea... ... presupun că mai sunt şi alţii... Află cum o făcea şi fă-mi un raport complet despre el. „Sfinte Sisoe”, a spus Coleman cu voce tare când s-a gândit la doctorul Lewis şi la numărul de oameni cu care lucra. „Asta ar putea fi o adevărată mizerie. Informaţii ca acestea ar putea fi vândute la nesfârşit.”
Rapp a luat caietul înapoi şi a rupt primele cinci foi. A luat o brichetă din buzunar şi a aprins colţul de jos al paginilor. A privit cum flăcările îşi lingeau drumul în sus şi apoi le-a răsturnat, astfel încât acestea trebuiau să-şi croiască drum până la degetele lui. Când a mai rămas un centimetru pătrat, a fluturat hârtia înainte şi înapoi până când flacăra s-a stins. „Ai grijă cu tipul ăsta. Nu-i daţi bacşişuri. Nu vreau să se sperie şi să fugă cu marfa.”
Coleman s-a gândit la Adams. Vestea că ar fi părăsit ţara pentru Venezuela s-ar fi răspândit ca un foc sălbatic de toamnă uscată prin comunitatea serviciilor de informaţii. „Va auzi despre cealaltă chestie mai devreme sau mai târziu.”
„Fără îndoială.”
„Şi probabil că va deveni un pic nervos.”
„De aceea vreau să te ocupi de asta imediat.”
„ROE?” a întrebat Coleman.
ROE era jargonul militar pentru Reguli de angajare. Rapp s-a gândit la asta pentru o clipă. Nu-l cunoştea pe Johnson nici pe departe suficient de bine pentru a prezice ceva din toate acestea. Coleman va trebui să se folosească de instinctul său. „Fă ceea ce trebuie să faci. Asigură-te doar că ştim care este expunerea noastră. Dacă are înregistrări, le vreau pe toate înapoi.”
„Dacă trebuie să fiu dur?”
Rapp a ridicat din umeri. „Ar trebui să mă întorc târziu în seara asta. Dacă poate aştepta până atunci, aş aprecia, dar va trebui să te joci după ureche.”
„Unde te duci?”
„Nu pot vorbi despre asta. Va fi o călătorie scurtă. Îţi voi trimite un e-mail şi te voi anunţa când mă voi întoarce.” Rapp a început să se întoarcă spre maşină, iar Coleman a căzut lângă el. „Trimite-mi câteva actualizări şi asigură-te că sunt cât mai obscure posibil. Presupune că tot ce scrii sau spui va fi interceptat.”
„Am înţeles. Altceva?”
„Da... să ai grijă. Am o presimţire proastă în legătură cu acest personaj Johnson.”

CAPITOLUL 28

CÂND Hakim s-a trezit în cele din urmă, nu a făcut nici o încercare de a deschide ochii. Îl durea prea tare capul. Trupul îl durea prea tare. Părea că totul îl durea prea tare. Încet-încet, simţurile sale au început să

trimită rapoarte către creierul său. Erau vânătăi, tăieturi, zgârieturi şi zgârieturi şi poate câteva fracturi. Şi-a ţinut ochii închişi, nu pentru că nu voia să vadă unde se afla, ci pentru că se gândea că l-ar fi durut prea tare să-i deschidă. Fără să se gândească, creierul său a decis să facă un inventar. Şi-a mişcat degetele de la picioare şi a fost mulţumit să vadă că funcţionau. Piciorul stâng s-a rostogolit spre exterior şi totul s-a simţit aşa cum trebuia. Când a încercat acelaşi lucru cu piciorul drept, genunchiul i-a trimis semnale de durere ascuţită. Nu a putut spune care era amploarea rănii, dar nimic nu părea rupt. Îl durea trunchiul, dar nu era nimic în comparaţie cu durerea pe care a observat-o brusc în braţe şi în faţă.
Hakim a încercat să deschidă ochii, dar nu s-a întâmplat nimic. Era ca şi cum pleoapele îi erau lipite. A încercat din nou şi, cu ceva mai mult efort, a reuşit să o deschidă puţin pe cea stângă. Se simţea ca şi cum ceva îi îngreuna pleoapele. Era înconjurat de o lumină naturală blândă. Undeva, în depărtare, a auzit un zumzet pulsatil care îi era uşor familiar. Simţul olfactiv i-a revenit încet şi a simţit mirosul slab al unui foc de tabără.
Hakim a reuşit să-şi mai deschidă puţin ochiul stâng şi, după ce a privit o vreme modelul ciudat al granulaţiei lemnului, şi-a dat seama că se afla în partea din spate a rulotei, întins pe pat. A încercat să se rostogolească pe o parte, dar nu a ajuns prea departe. A lăsat să iasă un mic oftat. Se simţea ca şi cum ar fi fost înjunghiat. Lucrurile au început încet-încet să îi revină în minte. Habar nu avea cât timp fusese inconştient, dar ultimul lucru pe care şi-l amintea era Karim deasupra lui, cu pumnii ridicându-se şi coborând cu o furie nebună.
Amintindu-şi de acei pumni, Hakim şi-a dat seama brusc de ce nu putea să deschidă ochii. Cu teamă, şi-a dus mâinile în sus pentru a-şi atinge faţa. Era unul dintre acele lucruri la care nu te gândeai niciodată. Cum se simţea propria ta faţă. În mare parte, pentru că nu trebuia să o faci. O atingeai atât de des pe parcursul zilei, din atâtea motive şi de-a lungul atâtor ani, încât fiecare centimetru din ea ţi se imprimase în creier. Puteai să simţi până la cea mai mică imperfecţiune sau rid nou. Hakim îşi atinse uşor zona din jurul ochiului stâng. Totul era străin. Se simţea ca o roşie coaptă, plinuţă şi netedă. Degetele lui şi-au continuat căutarea. Buzele îi erau şi mai rău, iar ochiul drept se simţea de două ori mai rău decât cel stâng. Apoi, ca şi cum ar fi fost apăsat un întrerupător, a început durerea. Era atât specifică, cât şi pretutindeni în acelaşi timp. Ca şi cum creierul său ar fi fost blocat într-o buclă circulară de agonie care se deplasa dintr-o zonă în alta şi apoi înapoi, alergând din ce în ce mai repede, până când se simţea ca şi cum o mie de furnici de foc se ospătau pe faţa lui. A început să gemă şi după cinci secunde bune s-a oprit. Gândul la Karim atârna deasupra lui ca un coşmar îngrozitor. Nu voia să alimenteze aroganţa bărbatului mai mult decât o făcuse deja.
Cum putea un prieten să-i facă asta altuia? Hakim stătea întins acolo şi îşi punea întrebarea la nesfârşit. Răspunsul era atât de evident, încât nu a mai putut să-l ignore. Adevărul îl privea acum ca un părinte bătrân şi înţelept, spunându-i că fusese avertizat cu mult timp în urmă, dar că fusese fie prea încăpăţânat, fie prea imatur pentru a ţine cont de sfat. Hakim îşi pipăi din nou faţa umflată. Oare era adevărat? Fusese atât de orb atâţia ani, sau era dintr-o dată în plin mod martir – aruncându-se pe sine ca victimă supremă şi pe prietenul său ca arhicunoscut?
Hakim ştia că nu se afla tocmai în cea mai bună stare de spirit pentru a se confrunta cu o astfel de întrebare, dar nu mai era posibil să ignore evidenţa. Fusese el cel care se schimbase sau fusese Karim? Să fi fost amândoi, sau pur şi simplu se îndepărtase de viziunea lor radicală asupra lumii – cea mioapă cu care clericii wahhabiţi le spălaseră creierul? A fost atât de prostesc, se gândea Hakim, în timp ce privea în urmă la sfârşitul adolescenţei sale încărcate de testosteron şi la începutul anilor douăzeci. Fuseseră îndoctrinaţi ca nişte proşti fără creier.
Chiar şi aşa, exista o altă întrebare care era mai tulburătoare. Era Karim un monstru? Hakim s-a gândit la tatăl şi fiul care apăruseră la fermă şi ceruseră permisiunea de a vâna lângă râu. El se ocupase de situaţie. Nu erau agenţi federali sau forţe de ordine locale. Erau doar un tată şi un fiu, aşa cum ai putea găsi oriunde în lume, iar dacă Karim ar fi reuşit să-şi ţină în frâu orgoliul şi furia, totul ar fi fost bine. Sentimentul de scufundare pe care îl avusese când auzise uşa de la paravan deschizându-se i-a revenit. Hakim a reluat totul în minte, dar fără niciun sunet. Dintr-un motiv oarecare, sunetul nu se reda. Era doar imaginea rece şi aspră a gloanţelor care loveau carnea şi a trupurilor care cădeau cu încetinitorul pe pietriş. Agonia de pe faţa tatălui. Frica de pe faţa fiului. Şi toate astea pentru ce? Ce au câştigat? Ce

câştigase Karim cu metodele lui obtuze şi inflexibile? Acum erau pe fugă – străini într-o ţară în care toată lumea îi căuta.
Hakim calculase de multe ori şansele lor de scăpare şi era convins că nimic nu oferea mai multă speranţă decât casa din Iowa. Era ultimul loc în care s-ar fi uitat cineva. Îi spusese chiar lui Karim să nu-şi facă griji dacă cineva ar da peste ei. El şi Ahmed trebuiau să stea departe de ochii lor. Povestea de acoperire a lui Hakim era solidă. Ar fi fost capabil să se descurce cu oricine, poate chiar şi cu forţele de ordine. Totul fusese discutat şi repetat de multe ori.
Hakim se afla în mijlocul întrebării de ce prietenul său ar fi atât de nesăbuit când perdeaua florală care despărţea zona de dormit din spate de restul rulotei a alunecat înapoi cu o jumătate de metru. Hakim şi-a ridicat privirea şi a văzut o pereche de ochi mari, aproape copilăroşi, care se holbau la el. Era Ahmed. Marocanul a mai tras puţin perdeaua înapoi, apoi a păşit în zona de dormit şi a lăsat perdeaua să se închidă în urma lui. Avea o lavetă umedă într-o mână şi o sticlă de apă în cealaltă.
Ahmed a aşezat lavetă pe fruntea lui Hakim şi apoi, ţinând apa în faţa lui, a întrebat: „Ţi-e sete?”.
Hakim a început să scuture din cap, dar îl durea prea tare. A tresărit de durere şi a încercat să vorbească, dar şi asta îl durea. Şi-a mişcat limba în gură şi şi-a dat seama că îi lipseau cel puţin doi dinţi.
Ahmed s-a aplecat spre el şi i-a spus încet: „Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat”.
Era evident, după felul în care vorbea, că îi era teamă să nu fie auzit de Karim. Hakim a văzut frica în ochii lui, genul de frică pe care un om o arată atunci când este depăşit de situaţie. Printre buzele umflate şi acoperite de sânge uscat şi o falcă umflată şi posibil ruptă, a reuşit să întrebe: „Unde suntem?”.
„Nu sunt sigur. Cred că încă în Iowa”.
„De cât timp sunt inconştient?”.
„Nu sunt sigur. Dar a fost mult timp. Mi-a fost teamă că ai putea fi mort.”
„Cât e ceasul acum?”
Ahmed a ridicat ceasul său digital negru. Era ora douăsprezece şi cincizeci şi şase după-amiaza.
Hakim a lucrat în sens invers şi şi-a dat seama că era plecat de peste cinci ore. „De cât timp suntem pe drum?”.
Marocanul a ridicat din umeri.
Hakim a observat brusc un miros familiar, dar mult mai puternic, pe Ahmed. „Miroşi ca un foc”.
După ce s-a uitat peste umăr, Ahmed a spus nervos: „Karim m-a pus să-i bag pe tată şi pe fiu în casă. La subsol. Apoi i-am dat foc”.
„De ce?” Hakim a întrebat aproape neîncrezător.
„A spus că astfel ar fi distrus dovezile”.
„Şi ar aduce poliţia. Ce ai făcut cu toate proviziile din hambar?”. Hakim l-a privit pe Ahmed ridicând din umeri, apoi a tresărit când l-a auzit pe Karim strigându-i numele din faţa rulotei. Era evident că el conducea.
„O să mă întorc să te verific mai târziu”.
„Cum rămâne cu vehiculul lor?”
Ahmed nu a înţeles.
„Maşina pe care o conduceau vânătorii?”.
Ahmed a ridicat din umerii săi mari şi a spus: „Nu ştiu”. Apoi a dispărut.
Hakim şi-a întors încet capul spre stânga. În timp ce închidea ochii şi încerca să se odihnească, se întreba cât timp va dura până când poliţia va afla cine a stat în casă. Se îndoia că vor rămâne în libertate foarte mult timp, iar o parte din el era de acord cu asta.

CAPITOLUL 29
ATLANTICUL DE EST

RAPP se trezi la coborâre, la aproximativ o oră distanţă, aşa cum făcea aproape întotdeauna. Decolările îl adormeau, iar aterizările îl trezeau. Nu-şi dăduse niciodată seama exact de ce, dar bănuia că avea ceva de-a face cu felul în care decolările îl fixau pe spate în scaun. Sfârşitul zborului a fost mai uşor de înţeles.

Atunci când piloţii au slăbit manetele de acceleraţie şi au început să coboare, a fost ca şi cum o însoţitoare de bord i-ar fi pus o mână blândă pe umăr.
Pe acest zbor, însă, nu era nicio însoţitoare de bord. Doar doi foşti sportivi de peste şaizeci de ani din Forţele Aeriene la comenzi, iar Rapp călătorea în spate. Toţi cei trei bărbaţi ştiau cum să-şi ţină gura. Rămăseseră cincisprezece locuri libere. Rapp parcursese nenumărate mile în slujba ţării sale şi, cel puţin la începutul carierei sale, rareori se aflau într-un asemenea confort. Gulfstream 550 era o pasăre frumoasă de sus până jos şi era departe de C-130-urile zgomotoase cu care obişnuia să zboare. Vechiul transport militar fusese în serviciu de peste cincizeci de ani şi, deşi era robust şi fiabil, nu fusese proiectat pentru confort. Zero suprimare a zgomotului, izolaţie minimă, scaune de pânză de-a lungul părţilor laterale, o latrină care consta într-o perdea pe sârmă şi o pâlnie pe o parte a avionului, plus patru dintre cele mai zgomotoase motoare turbopropulsoare cunoscute de om. Rapp a zburat peste tot în lumea asta nenorocită cu aceste chestii şi rezultatul final a fost întotdeauna acelaşi. Chestia vibra atât de mult încât îţi zguduia simţurile. Era o minune că unităţile puteau să se desfăşoare pe ele şi să tragă drept.
Toate acele nenorocite de salturi pe C-130 i-au permis să accepte cu uşurinţă această nouă dezvoltare. În zilele de după 11 septembrie, Rapp a înţeles aproape imediat întreaga amploare a ceea ce se întâmplase şi încotro se îndreptau toate acestea. Ştia că protestele publice ale concetăţenilor săi vor fi aproape uniforme, iar pentru cei 5-10% care doreau să dea vina pe America pentru atacuri, nici el şi nici altcineva nu putea face nimic pentru a le convinge creierele ilogice de contrariul. Dar Rapp citise destulă istorie încât să poată vedea o parte din viitor. Sprijinul populaţiei pentru Războiul împotriva Terorii urma să se diminueze în timp, şi aşa fusese, dar singurul lucru la care nu se aşteptase niciodată pe deplin era cât de jos se vor coborî politicienii. Această mică excursie în mijlocul Atlanticului era dovada că acţiunile lor aveau consecinţe neaşteptate şi de anvergură.
Cu doar câţiva ani în urmă, toate acestea ar fi putut fi rezolvate prin intermediul unei conferinţe telefonice securizate sau al unui mesaj criptat. Cu toate acestea, acei politicieni ipocriţi, cu cântecul lor conform căruia oamenii merită să ştie adevărul, au întors comunitatea serviciilor de informaţii pe dos. Britanicii şi francezii au fost cruciali în războiul împotriva extremismului islamic, mult mai mult decât au înţeles poporul american şi majoritatea politicienilor de la Washington. În multe privinţe, ei au făcut munca grea. Aveau mai multă experienţă în a se confrunta cu unele dintre aceste personaje şi, cel puţin în cazul instanţelor britanice, au avut o viziune mai pragmatică asupra a ceea ce oamenii meritau să ştie.
Având în vedere că politicienii americani şi diversele lor grupuri de interese de stânga au cerut investigaţii, audieri şi procese, britanicii şi francezii, precum şi un număr bun de alţi aliaţi, au început să reevalueze ceea ce erau dispuşi să împărtăşească. Ei au participat la multe dintre aceleaşi interogatorii ale teroriştilor. Extrema stângă striga acum să vadă casetele şi notiţele acelor şedinţe nu prea frumoase. Este un principiu fundamental al oricărei organizaţii de informaţii să îşi păstreze secretul asupra mijloacelor şi metodelor sale, aşa că atunci când judecătorii federali au început să se pronunţe în favoarea cererilor ACLU şi a altor grupuri de eliberare a informaţiilor în temeiul Legii privind libertatea de informare, unii aliaţi foarte importanţi din Paris şi Londra au devenit nervoşi.
Kennedy şi Rapp au zburat în ambele oraşe şi s-au întâlnit cu omologii lor. Fiecare grup de profesionişti era îngrijorat de acelaşi lucru. Lucrurile pe care ACLU le cerea erau destul de dăunătoare, dar păleau în comparaţie cu munţii de date criptate extrem de sensibile care fuseseră trimise de la una la alta între cele trei agenţii de informaţii – lucruri care erau ascunse sau distruse cu înţelegerea faptului că informaţiile ar putea declanşa un război mondial dacă ar fi fost vreodată divulgate. Cu toţii aveau încredere unii în alţii, dar exista o problemă evidentă. Administraţia Naţională de Securitate a Americii a capturat cantităţi aproape inimaginabile de trafic de semnale. La fel ca în cazul unuia dintre acele mari traulere de pescuit comercial, se părea că plasele lor s-ar putea rupe în orice clipă. Poate căutau ton, dar prindeau orice altceva, mare şi mic. Cu toţii ştiau că undeva, în fişierele vaste ale NSA, propriul lor trafic foarte sensibil şi criptat stătea ca un cifru antic care aşteaptă să fie rezolvat.
Aşa că fluxul de informaţii zilnice a încetinit până la un firicel, iar o mână de bărbaţi şi femei de încredere care îşi câştigaseră meritele pe teren au început să se întâlnească faţă în faţă. La început, Rapp s-a temut de călătorii. Părea că întotdeauna era altceva care avea nevoie de atenţia lui, dar după câteva dintre ele, şi-a dat seama că erau o binecuvântare deghizată. Pentru început, îi permiteau să se deconecteze. Avioanele

aveau întotdeauna un pachet de comunicaţii securizat şi, de obicei, îşi lua o oră sau două pentru a se pune la curent cu lucrurile mai banale, dar, în general, închidea totul şi folosea liniştea zborurilor lungi pentru a descifra unele dintre problemele mai stresante cu care se confruntau.
Cu toată tehnologia blestemată din ziua de azi, elaborarea strategiilor era în pericol să dispară. Celălalt bonus era că nu mai simţea nevoia să parcurgă peste douăzeci de pagini pe zi de trafic prin cablu care rareori avea legătură cu ceea ce îl preocupa cel mai mult. Acum, se întâlneau faţă în faţă de două sau trei ori pe lună şi treceau în revistă cele mai importante informaţii.
Rapp a pus o cană de cafea proaspătă în bucătărie, apoi s-a spălat pe dinţi şi pe faţă. Deoarece părul lui avea doar un sfert de centimetru de barbă neagră, nu era nevoie de pieptene. Când cafeaua a fost gata, şi-a turnat o ceaşcă, a luat câteva înghiţituri, apoi s-a schimbat din nou în costumul său închis la culoare şi o cămaşă vestimentară proaspătă de culoare albastru deschis. Cel mai apropiat ecran din avion i-a spus că vor ateriza în aproximativ zece minute. Rapp şi-a pornit laptopul şi l-a folosit pentru a parcurge patruzeci şi unu de e-mailuri. Treizeci şi nouă dintre ele erau mai degrabă discuţii inutile, dar două i-au sărit în ochi ca fiind lucruri de care va trebui să se ocupe.
Rapp a strecurat înapoi un compartiment de lemn şi a recuperat receptorul pentru un telefon securizat prin satelit. A format numărul liniei directe a lui Kennedy şi s-a gândit la cea mai bună modalitate de a o convinge că planul lui era bun. După şase apeluri, Rapp ştia că apelul se îndrepta către unul dintre asistenţii ei.
„Biroul directorului Kennedy.” Vocea femeii nu era nici politicoasă, nici nepoliticoasă – doar eficientă.
„Kristen, sunt Mitch. Este pe aici?”
„E la telefon.”
„Poţi să o întrerupi?”
„Lasă-mă să văd.”
S-a auzit un clic când a fost pus în aşteptare, iar câteva clipe mai târziu Kennedy era la telefon. Rapp a spus: „Ştii întâlnirea pe care am avut-o azi dimineaţă?”.
„Da.”
„Sunt la bord.”
„Eşti sigur că eşti pregătit pentru toată atenţia?”
„Nu...” a spus Rapp, fără să încerce să îşi ascundă lipsa de răbdare. „Vorbesc despre Mike.”
„Ştiu”, a spus ea. „Doar te-am luat peste picior”.
„Poţi s-o faci?”
„Îţi pasă ce crede şeful tău sau tu eşti cel care ia deciziile acum?”
Rapp a mârâit. „De ce faci asta?”
„Ce să fac?”
„Mă torturează. Mi-ai spus azi dimineaţă că ţi se pare o idee bună.”
„Atunci am crezut că vei accepta şi tu medalia. Toată ziua am avut în minte imaginea ta stând pe canapeaua lui Oprah şi vorbind despre produsele de îngrijire a pielii.”
Rapp şi-a tras telefonul de pe cap şi s-a uitat la el de parcă ar fi putut să-l rupă în două. „Ai terminat?”
„Da, dar vreau ca măcar să recunoşti faptul că nu-i dai lui Mike niciun cuvânt de spus în timp ce m-ai ameninţat pe mine sau pe oricine altcineva cu violenţă extremă dacă îndrăznim să-ţi recunoaştem realizările tale, care au fost chiar mai remarcabile decât cele ale lui Mike.”
„Am trecut prin asta de atâtea ori... . Chiar trebuie să mai trecem o dată peste asta?”
„Nu, nu trebuie să mai trecem o dată peste asta”, a spus Kennedy pe un ton uşor jucăuş. „Vreau doar să recunoşti că nu eşti pe deplin corect.”
„Bine ... . Sunt fericită să recunosc asta. Viaţa nu este corectă. Mike are patru copii şi o soţie care au nevoie de el. Soţia mea şi copilul meu nenăscut sunt morţi, din cauza a ceea ce fac eu pentru a trăi. Poate că nu vreau să văd că i se întâmplă asta şi lui. Poate că nu vreau să fiu nevoit să bat la uşa lui Maggie într-o seară şi să-i explic ei şi copiilor că tatăl lor e mort. Suntem oameni diferiţi. Eu sunt o marfă stricată. El încă mai are o şansă la o viaţă semi-normală, şi de aceea va fi imaginea acestui lucru. Nu eu.”
Kennedy nu a răspuns pentru o lungă perioadă de timp. Rapp vorbea rar despre soţia sa decedată şi asta o luase prinsese cu garda jos. „Cred că înţeleg.”

Rapp s-a simţit ca un măgar pentru că a fost atât de dur cu ea. „Îmi pare rău, şefu'."
„Pentru ce?"
„Pentru că m-am răstit la tine în felul acela. Ştii că nu mă pricep la chestiile astea. Doar că... ... nu se simte bine", a spus Rapp, schimbând viteza. „Am mai văzut asta înainte. Minciuna îl sfâşie."
„Nu cred că faptul că şi-a văzut asistentul şi încă o duzină şi jumătate de colegi ucişi nu i-a făcut nici o favoare."
„Nu, nu i-a ajutat." Rapp s-a gândit la starea fragilă a lui Nash. „Te rog doar să faci asta pentru mine, şi fă-o repede. Înainte să facă vreo prostie".
„Ce vrei să spui prin ceva stupid?" a întrebat Kennedy cu nelinişte.
„Nimic", a minţit Rapp. „Este doar un sentiment. Spune-i lui Dickerson că se poate face. Pregăteşte totul pentru mâine, dacă poţi."
„Nu cumva ai uitat ceva?"
„Ce?"
„Mike. Ştii că nu va fi de acord cu asta."
„Nu-ţi face griji pentru el. Spune-mi la ce oră ai nevoie de el la Casa Albă şi îl voi aduce acolo. Asigură-te doar că toată lumea îşi ţine gura."

CAPITOLUL 30
INSULA SANTA MARIA, AZORE

Trenul de aterizare a zdruncinat în poziţia jos şi avionul s-a înclinat la babord. Prin fereastra cea mai apropiată, Rapp a zărit marginea vestică a insulei Santa Maria şi marea ei pistă de aterizare de trei mii de metri, oferită de contribuabilii americani. Locul fusese un centru aglomerat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi în deceniul următor, dar acum nu mai era decât o destinaţie turistică şi un loc de întâlnire convenabil pentru trei spioni care nu voiau să fie observaţi.
Avionul a aterizat atât de uşor încât Rapp nu a fost sigur că au aterizat până când piloţii nu au început să frâneze, dar cu zece mii de metri de beton nu era nicio grabă. S-a uitat pe fereastră şi a văzut celelalte două avioane private parcate în depărtare, la staţia de realimentare. Acesta era celălalt lucru pentru care era cunoscută insula Santa Maria – combustibilul. Aflată la aproximativ o mie de mile de continentul european, marea pistă de aterizare oferea un loc convenabil pentru a opri pentru combustibil sau reparaţii în timpul zborurilor transatlantice.
Cealaltă frumuseţe a insulei era că avea doar cinci mii de locuitori, care erau mai mult sau mai puţin interesaţi de numerele de pe coada avioanelor care veneau şi plecau. Chiar şi aşa, Rapp şi-a luat o pereche de ochelari de soare şi un ziar în timp ce se pregătea să iasă. Când avionul s-a oprit, a dezactivat dispozitivul de siguranţă şi a coborât treptele. S-a deplasat rigid pe scări şi s-a prefăcut că citeşte ziarul în timp ce se deplasa în jurul nasului unui Bombardier Global Express. A ezitat o clipă la baza scărilor Bombardierului şi s-a uitat în jur. Nici o persoană la vedere. Rapp a sărit în sus pe scări, câte două pe rând. Odată intrat înăuntru, a aruncat o privire în stânga sa. Uşa către puntea de zbor era închisă. Rapp a apăsat butonul de închidere a trapei şi scările au început să se plieze înapoi în poziţia închisă. Apoi a trecut prin bucătăria bine dotată până în partea din spate a avionului privat de cursă lungă. Toate jaluzelele erau coborâte la ferestre, iar acolo, stând unul lângă altul la o masă din apropierea părţii din spate a avionului, se aflau două persoane familiare.
Amândoi erau cu faţa spre partea din faţă, dar numai unul dintre ei stătea în picioare. Înalt de 1,80 metri, George Butler trebuia să îşi încline capul câţiva centimetri spre dreapta pentru a nu se lovi de tavan. Britanicul în vârstă de 48 de ani i-a întins mâna şi a spus: „Bună, Mitch. Ce bine că ai venit!".
Rapp a apucat mâna şefului antiterorismului de la MI-6. „Şi eu mă bucur să te văd." Rapp s-a întors să o privească pe femeia care rămăsese aşezată. Era micuţă, avea puţin sub un metru şi jumătate înălţime şi nu cântărea mai mult de 120 de kilograme. Rapp o cunoştea de aproape cincisprezece ani. O chema Catherine Cheval şi lucra pentru Direcţia Generală de Securitate Externă a Franţei, sau DGSE. I-a oferit lui Rapp un zâmbet slab şi i-a oferit obrazul. Rapp s-a aplecat peste birou şi a sărutat-o mai întâi pe obrazul drept şi apoi pe cel stâng. „Întotdeauna mă bucur să te văd, Catherine."

„Sentimentul este reciproc”, a spus ea într-o engleză perfectă. Cheval s-a aşezat pe spate şi şi-a trecut o şuviţă din părul negru ca de corb după urechea dreaptă. Arăta cu un deceniu mai tânără decât cei cincizeci de ani ai săi.
Rapp a ocupat unul dintre cele două scaune de vizavi. Cheval s-a aplecat în faţă şi a făcut un gest spre ceaşca de cafea aşezată în faţa lui Rapp. „Vă rog.” În timp ce îi turna lui Rapp o ceaşcă proaspătă, Cheval şi-a cerut scuze pentru întârziere.
Butler a dat din cap şi a spus: „Sincer, sunt surprins că ai putut veni într-un timp atât de scurt.”
„Irene nu mi-a dat nicio opţiune. A spus că era important.”
Butler şi Cheval au împărţit o privire şi apoi au dat din cap la unison. Cheval a spus: „Am descoperit nişte informaţii care s-ar putea să vă fie utile.”
„Dar înainte de a începe”, a adăugat Butler cu prudenţă, „am dori să revizuim regulile de bază.”
Rapp ar fi putut să se simtă jignit de comentariu, dar nu s-a simţit. În multe privinţe, cei doi, şi oamenii care lucrau pentru ei, erau aliaţi mai buni decât oamenii din propriul său guvern. Faptul că Butler adusese vorba despre asta, totuşi, îi spunea lui Rapp două lucruri: în primul rând, că aveau nişte informaţii bune şi, în al doilea rând, că le obţinuseră prin mijloace pe care Departamentul de Justiţie şi Congresul american nu le-ar fi aprobat. „Dacă trebuie să modificaţi regulile, înţeleg pe deplin, dar nu uitaţi că, atunci când este vorba de anumite elemente ale guvernului meu, puţini au mai multe motivaţii decât mine pentru a-i minţi.”
„Adevărat”, a spus Cheval, „şi avem încredere în tine. Doar că anumiţi curioşi din ţara dumneavoastră vor începe să plimbe câinele înapoi. Vor dori să ştie cum au ajuns aceste informaţii în posesia ta.”
„S-ar putea chiar să facă presupuneri”, a adăugat Butler. „Dacă vor începe să agite inimile sângerânde din propriile noastre guverne, ar putea crea un mediu destul de nesănătos pentru noi.”
„Am înţeles. În ceea ce mă priveşte, nimic din ceea ce am auzit astăzi nu trebuie să fie împărtăşit.”
„Ar fi frumos”, a spus Cheval, „dar nu este realist. Ceea ce avem să-ţi spunem, cu siguranţă vei dori să împărtăşeşti.”
Cheval a băgat mâna sub masă şi a luat un dosar de manila. Avea un aspect destul de simplu, şi intenţionat. L-a aşezat în centrul mesei şi a ezitat un moment lung. Ochii ei căprui deschis s-au îndepărtat încet de dosar şi s-au oprit asupra lui Rapp. Arăta ca şi cum încă nu-şi dăduse seama cu exactitate cum avea de gând să gestioneze schimbul de informaţii.
Rapp mai văzuse dosarul şi înainte, şi întotdeauna fusese purtător de informaţii mult mai valoroase decât ar fi lăsat să se creadă aspectul său uzat şi simplu. Ingenios din partea lui Cheval, se gândise întotdeauna Rapp. Dosarele de la Langley erau făcute din stocuri solide şi grele. Cele importante erau de culoare roşie, deşi Rapp cunoscuse câteva persoane de-a lungul anilor care folosiseră metoda de diversiune a lui Cheval. De obicei, însă, lucrurile cu adevărat importante se aflau în dosare roşii, cu litere împrăştiate pe etichetă. Unele denumiri erau destul de uşor de deslușit, cum ar fi Top Secret, dar majoritatea erau acoperite cu fraze precum Eyes Only şi un şir de litere fără sens pentru cei neiniţiaţi. Toate acestea erau informaţii compartimentate. Unele aveau încuietori, iar cele mai multe aveau închizători de sfoară – genul pe care trebuia să le învârţi în jurul unui mic disc pentru a le fixa şi să le desfaci pentru a le deschide. Firul nu era acolo pentru a învinge ochii curioşi. Era acolo pentru a da o pauză, un pas în plus de parcurs pentru a-l deschide şi, prin urmare, câteva secunde în plus pentru a te gândi la ce naiba faci.
CIA a fost amuzantă în această privinţă. Le plăcea ca oamenii lor să îşi păstreze atenţia concentrată asupra domeniului lor de expertiză. În timpul mandatului lui Rapp, acesta fusese martor la două revizuiri complete ale sistemului şi la o mulţime de mici modificări. Până la urmă, una dintre cele mai rapide modalităţi de a intra în necazuri serioase era să fii prins deschizând un fişier care nu era treaba ta. Francezii şi britanicii operau cu constrângeri similare, aşa că Rapp ghicise de mult timp că dosarul purtat de Cheval probabil că nu trecuse niciodată prin punctele de control de securitate de la sediul DGSE din Paris.
Cheval a întrebat: „Serviciile dumneavoastră au făcut vreun progres în ceea ce priveşte identitatea celor care au comis atacurile?”.

„Foarte puţin.” Vorbind astfel cu doi colegi, Rapp se simţea uşor jenat să recunoască faptul că nu făcuseră niciun progres. Cursa pentru a afla ce se întâmplase se desfăşura de o săptămână, iar ei încă se învârteau în jurul liniei de start în căutarea unor indicii.
„Nimic?” întrebă Butler, părând surprins.
„În ceea ce-i priveşte pe cei şase tipi care au dat buzna la CTC... nu prea a mai rămas nimic de identificat. Imaginile de supraveghere nu ne oferă nimic util. Erau îmbrăcaţi în echipament SWAT complet, cu cagule, ochelari de protecţie, căşti, mănuşi, veste grele . . . .” Rapp a ridicat din umeri: „Nu e nimic de văzut.”
„Dovezi fizice?” a întrebat Cheval.
Rapp s-a gândit la tocăniţa de părţi ale corpului care fusese creată atunci când toate cele şase veste sinucigaşe au fost detonate în acelaşi timp. Încă mai găseau bucăţi în pădure, la câteva sute de metri distanţă. Bărbaţii ajunseseră la baza rampei de parcare de şase metri lăţime. Pereţii netezi, din beton turnat, arătau ca un vagon de metrou vechi care acumulase cinci ani de graffiti, dar în loc de vopsea cu spray erau bucăţi de oase şi carne şi mult sânge, iar în loc de o jumătate de deceniu, totul se întâmplase într-o clipită. „Au reuşit să identifice şase seturi separate de ADN, dar cam atât.”
„Cu siguranţă, trebuie să se găsească un deget sau două”, a spus Butler.
„Am văzut o mulţime de lucruri urâte de-a lungul anilor, George, dar asta a fost dezgustător.” Rapp s-a gândit o secundă şi apoi s-a corectat, spunând: „Îmi retrag cuvintele. Nu a fost dezgustător... a fost bizar. Nu mai rămăsese nimic, în afară de bucăţi de mâzgă nedesluşită”.
„Dar ai reuşit să obţii şase seturi separate de ADN?”. a întrebat Cheval.
„Aşa mi s-a spus.”
Ea a întrebat: „FBI?”
„Da.”
„S-ar putea”, a spus Cheval cu prudenţă, „să avem o rudă în posesia noastră”.
„Puteţi să-mi faceţi rost de o mostră de ADN?”. a întrebat Rapp.
Cheval şi Butler s-au uitat unul la celălalt.
Rapp şi-a dat seama şi a întrebat: „Ce?”.
„Cel mai bine ar fi să-mi daţi ceea ce aveţi. Voi vedea dacă pot obţine o potrivire”.
Rapp a făcut un gest cu mâinile ca şi cum ar fi vrut să spună, nu-i mare lucru. „Cred că pot să mă ocup eu de asta. Această rudă”, a continuat el, „sora, mama, tatăl?”.
„Frate”, a răspuns Cheval.
„Unde l-aţi găsit?”
„Asta stă aici”.
„Bineînţeles”, a spus Rapp.
„Una dintre echipele mele l-a luat în Casablanca”.
„Marocan?”
„Da.”
„Anchetă activă?”
Cheval a ridicat din umeri subţiri ca şi cum ar fi spus: „Cine ştie?”.
Rapp îi aruncă o privire încruntată de neîncredere. Cheval conducea Direcţia de Informaţii a DGSE. Tot ceea ce se referea la partea secretă a afacerii cădea în sfera ei de competenţă. „Cum se poate aşa ceva?”
„Agentul meu care mi-a adus acest lucru în atenţie”, a făcut o pauză, „cum să spun asta?”. După un moment de căutare a descrierii potrivite, i-a zâmbit lui Rapp şi a spus: „Îmi aminteşte mult de tine”.
Rapp a zâmbit. „Înalt, brunet şi chipeş... foarte inteligent. Femeile atârnă de fiecare mişcare a lui.”
„Nu uita de iluzii”, a adăugat Butler cu un zâmbet ironic.
Rapp a chicotit.
Cheval a zâmbit şi a spus: „Nu urmează bine indicaţiile”.
„Ahhh”, a spus Butler în timp ce dădea din cap către Rapp. „Are probleme de autoritate. Cred că ştiu care este genul”.
„Da, asta este fraza. Are probleme de autoritate. Foarte dificil de gestionat. Uneori este enervant.” Cheval i-a zâmbit lui Butler şi a dat din cap ca şi cum ar fi vrut să spună: „Îţi împărtăşesc durerea”.

Rapp a râs de amândoi. „Ei bine, dacă e atât de dificil, de ce îl suporţi?”.
Întrebarea a avut un efect solemn asupra lui Cheval. „Ştii de ce îl suport?”.
„Pentru că face lucrurile să fie făcute”, a spus Rapp cu un pic de mândrie în glas.
„Asta este corect. Este extrem de eficient, dar...” Vocea i s-a întrerupt.
„Ce?”
„Să spunem doar că ştiu cum se simte Irene.”
Rapp ştia foarte bine că Kennedy şi Cheval împărtăşeau o istorie care se întorcea până la Beirut, cu aproape treizeci de ani în urmă. „Ţi-e teamă că te va băga în închisoare într-o zi.”
„Nu.” Cheval a clătinat din cap.
„Atunci ce?”
„De fiecare dată când pleacă din ţară, mă întreb dacă se va întoarce.”
Rapp şi-a coborât ochii şi s-a simţit ca un pic idiot. „Îmi pare rău.” Trecuse prin asta cu Kennedy de multe ori. El nu petrecea prea mult timp îngrijorându-se de soarta lui, dar se pare că ea o făcea.
„Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Aceasta este afacerea în care ne aflăm. Acest om petrece destul de mult timp în Algeria şi Maroc şi are contacte foarte bune. A preluat un zvon conform căruia unii dintre oamenii implicaţi în atac erau marocani. După o muncă asiduă, a găsit un bărbat care se lăuda că fratele său a participat la atacurile din America.”
Rapp s-a încruntat. „Probabil că există un milion de tineri musulmani care susţin că au avut o rudă implicată în atentate.” Rapp ştia că părea uşor nerecunoscător, dar era adevărul.
„Credeţi-mă când vă spun că omul meu a verificat informaţia.”
Rapp s-a uitat la Butler pentru confirmare.
Britanicul a dat din cap şi a spus: „Cred că veţi dori să auziţi restul poveştii.”
Era în firea lui Rapp să fie sceptic. Meşteşugul spionajului era plin de jumătăţi de adevăr şi de presupuneri, de minciuni şi de înşelăciuni, atât de multe încât adesea era imposibil să desluşeşti toate straturile de rătăcire, dar acesta nu era primul dans al lui Cheval sau al lui Butler. Erau la fel de suspicioşi ca şi Rapp, şi poate chiar mai mult. Şi amândoi aveau o privire care spunea că rezolvaseră o piesă foarte importantă dintr-un puzzle complex. Rapp văzuse aceeaşi privire pe feţele lor cu câteva săptămâni mai devreme, stând la aceeaşi masă, pe aceeaşi insuliţă din mijlocul Oceanului Atlantic. Era atunci când îl informaseră pe Rapp că o a treia celulă teroristă era în libertate şi se îndrepta spre America. Rapp îşi întinse mâna după ceaşca de cafea şi se aşează pe scaunul de piele pluşată. S-a pregătit pentru ceea ce avea să urmeze şi a spus: „Să auzim”.

CAPITOLUL 31

Planul iniţial prevedea ca trei celule să lovească America. În stilul tipic al Al Qaeda, au ales New York, Los Angeles şi Washington, D.C. Nouăzeci la sută din informaţiile pe care le-au colectat indicau atacuri în aceste trei oraşe. Ocazional, apărea Chicago sau un alt oraş mare, dar Al Qaeda era obsedată în special de New York şi Washington, D.C., din motive evidente. Al Qaeda era foarte conştientă de rolul pe care mass-media îl putea juca în amplificarea mesajului lor. Necredincioşii erau necredincioşi, dar uciderea a câteva sute de oameni în Toledo, Ohio, pur şi simplu nu era o poveste la fel de bună în ochii presei ca lovirea unui oraş mare şi strălucitor.
Britanicii prinseseră o celulă teroristă în timp ce aceasta tranzita Hong Kong, iar francezii prinseseră a doua celulă în Africa de Vest. Mult mai pricepuţi la păstrarea secretelor faţă de oficialii lor aleşi, MI-6 şi DGSE i-au dus pe oameni în locaţii secrete şi au început să descopere ceea ce avea să fie o operaţiune foarte letală de trei atacuri coordonate. Cu toate acestea, singurul lucru pe care nu l-au putut face a fost să afle unde se afla şi identitatea celei de-a treia celule. Diferitele grupuri nu se întâlniseră niciodată. Singurul lucru pe care îl ştiau unul despre celălalt era faptul că existau şi că fiecăruia dintre ele îi fusese atribuit unul dintre cele trei oraşe mari. Nimeni nu cunoştea alte ţinte specifice în afară de liderii celulelor individuale.
Rapp s-a întrebat dacă reuşiseră să stoarcă ceva mai multe informaţii de la bărbaţii aflaţi în posesia lor şi l-a întrebat pe Cheval: „Ai avut mai mult succes cu celula pe care ai interceptat-o?”.

„Omul meu”, a spus Cheval fără preget, „a fost puternic implicat în acele interogatorii. Ca şi dumneavoastră, nu se teme să se murdărească pe mâini. Aşa că am încredere absolută în ceea ce urmează să vă spun. Iniţial, v-am spus că aceste trei grupuri nu se cunoşteau între ele. Nu se încrucişează deloc. Deşi acest lucru este încă adevărat, oamenii aparţin cu toţii aceleiaşi organizaţii în sens larg.”
„Iar majoritatea dintre ei şi-au câştigat tresele luptând în Afganistan”, a adăugat Butler.
„Teroriştii vorbesc la fel ca toţi ceilalţi”, a continuat Cheval. „Au fost foarte secretoşi în privinţa detaliilor operaţionale, dar există bârfe despre aspectele mai banale ale vieţii lor. S-au uitat la cei mai buni oameni ai lor pentru a crea aceste trei echipe. Existau destul de multe rivalităţi. Saudiţii, cu aroganţa lor obişnuită, au cerut să fie la conducerea celor trei unităţi şi să umple rândurile cu oamenii lor. Acest lucru, însă, a prezentat o problemă”.
„Lasă-mă să ghicesc”, a spus Rapp, „au aflat că era vorba de o călătorie dus-întors şi curajoşii fii ai Arabiei au decis să treacă.”
„Asta a fost o parte din ea. Cealaltă problemă consta în faptul că rândurile saudite sunt umflate de oameni bogaţi care rareori văd lupta. Ei sunt acolo pentru a furniza fonduri şi apoi se duc acasă şi se dau cu pieptul de pământ. Pentru această operaţiune aveau nevoie de trăgători adevăraţi... de veterani de luptă. Cei mai buni sunt, fără îndoială, membrii triburilor afgane şi pakistaneze, dar acestor oameni nu le-a plăcut ideea de a muri într-o ţară străină, la mii de kilometri de casele lor.”
Rapp a spus: „Aşa că s-au uitat la marocani, algerieni, sirieni, iordanieni . . .”
„Exact”, a spus Cheval, „şi aceşti oameni vorbesc. Există o rivalitate care nu este diferită de cea din serviciile noastre militare. Le place să se laude şi să îşi umfle succesele şi, bineînţeles, să ironizeze celelalte grupuri.”
„Şi cu toţii îi urăsc pe saudiţi”, a spus Butler, „dar îi tolerează pentru că au bani.”
„Da. În orice caz, omul meu a reţinut într-unul dintre interogatoriile sale că contingentul marocan era foarte mândru că trei dintre oamenii lor fuseseră aleşi să servească în una dintre echipe. Am verificat cu George”, a spus Cheval, aruncând o privire către Butler, „şi mi-a confirmat că niciunul dintre bărbaţii aflaţi în posesia lui nu era marocan.”
„Deci ai ghicit că cei trei bărbaţi făceau parte din cel de-al treilea şi necunoscut grup.”
„Da. Aşa că omul meu s-a dus la Rabat şi apoi la Casablanca şi a început să bată câmpii. I-a luat o săptămână şi apoi a găsit ceea ce căuta.”
„Fratele.”
„Da.” Cheval i-a aruncat lui Rapp o privire neliniştită şi a adăugat: „A fost o muncă lentă la început.”
„Vrei să spui că fratele nu a fost cooperant”, a spus Rapp.
„Aşa este. A durat ceva mai mult decât şi-ar fi dorit omul meu, dar ştiţi cum funcţionează astfel de lucruri. În cele din urmă, chiar şi cei mai duri se hotărăsc să coopereze.”
Rapp s-a gândit să întrebe dacă fratele mai era în viaţă, dar s-a gândit mai bine.
„Acum cunoaştem identităţile celor trei marocani care au participat la atac.”
„Lasă-mă să ghicesc... toţi făceau parte din echipajul sinucigaş?”
Cheval a clătinat din cap. „Nu şi după spusele omului meu. Unul dintre bărbaţi este încă în viaţă.”
Rapp s-a aplecat puţin. „Unul dintre cei trei pe care îi căutăm”.
„Da.” Cheval şi-a trecut degetul inelar pe marginea dosarului şi l-a deschis, dezvăluind o fotografie. A învârtit-o spre Rapp şi a spus: „Priveşte, dar nu o atinge. Nu ai niciun motiv să-ţi pui amprentele pe aşa ceva.”
Rapp a dat din cap. „Cine este el?”
„Ahmed Abdel Lah. Douăzeci şi patru de ani, născut în Casablanca, şi-a petrecut ultimii trei ani în Afganistan şi Pakistan.”
„Şi eşti sigur că este încă în viaţă?”.
„Cât se poate de sigur, având în vedere situaţia.”
„Cum? „
„I-a trimis fratelui său un e-mail ieri.”
Rapp şi-a ridicat privirea de la fotografia lui Ahmed. Avea pe faţă o expresie de tipul „trebuie să mă păcălească”. „Ce a spus?”

„I-a spus fratelui său să nu-şi facă griji. Că este viu şi sănătos şi că misiunea lui a fost un succes total.”
„Ai reuşit să-l localizezi?”
Ea a clătinat din cap. „Doar că provine de la un server din America.”
„Dar ceilalţi doi?”
„Avem câteva idei, dar cred că George ar trebui să te pună la curent cu ce a aflat mai întâi.”
Butler şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Credem că ştim cum şi-au finanţat operaţiunea.”
„Saudiţii.” Rapp aflase de-a lungul anilor că de nouă din zece ori traseul banilor ducea înapoi în Arabia Saudită.
„Nu. În mod surprinzător, credem că au fost bani din droguri din America de Sud.”
Această informaţie l-a prins pe Rapp cu garda jos. „Sunteţi siguri?”
„Da”, a continuat Butler. „Am reuşit să pun cap la cap un şir ciudat de evenimente care cred că va explica cum a reuşit această celulă să intre în ţara dumneavoastră.”
„Banii din droguri din America de Sud?” a repetat Rapp, încă nu prea credea ideea. Analizaseră această posibilitate cu ani în urmă, datorită comerţului cu opiu provenit din Afganistan şi Asia de Sud-Est. Raţionamentul era că, dacă cartelurile puteau să ruleze droguri şi să le strecoare în ţară, puteau face cu uşurinţă acelaşi lucru cu teroriştii. „Sunt toţi catolici acolo”, a spus Rapp, referindu-se la America de Sud şi Centrală. „Şi mă refer la catolicii de modă veche. Biserica a spus foarte clar că este continentul lor, iar musulmanii nu sunt bineveniţi. Oricât de ciudat ar suna, cartelurile sunt foarte loiale Bisericii în această privinţă. În plus, ar fi rău pentru afacerile lor dacă am afla că au ajutat un grup terorist. Liderii ştiu că ar fi o modalitate bună de a primi o bombă de două mii de kilograme aruncată pe capul lor.”
„Am văzut aceleaşi rapoarte şi sunt de acord cu evaluarea ta”, a spus Butler, „dar aici este ceva diferit. Această a treia celulă”, a spus Butler pe un ton admirativ, „sunt deştepţi. Au decis să facă ceva ce niciunul dintre ei nu a mai încercat până acum.”
„Ce anume?”
„S-au deconectat.”
„S-au deconectat?” a întrebat Rapp cu o privire nedumerită. „Ce naiba vrea să însemne asta?”.
„Au tăiat toate legăturile cu Al Qaeda. Securitate operaţională strictă.”

CAPITOLUL 32

BUTLER a continuat să explice ce descoperiseră. Celelalte două celule rămăseseră în contact cu conducerea superioară a Al-Qaeda în timpul antrenamentelor lor. Trimiteau rapoarte regulate şi primeau ordine de la comandanţii lor. Ţintele erau ajustate şi modificate în funcţie de succesul antrenamentelor şi de capacitatea de a introduce ilegal explozibili şi arme în America. „Dar această a treia celulă”, a spus Butler, „a dispărut. Nimeni nu mai ştia nimic de ei de luni de zile. Asta până când bombele au început să explodeze săptămâna trecută”.
Rapp nu se afla aici pentru a face găuri în poveştile colegului său, dar în acest punct nu a putut rezista. „Asta e securitatea operaţională normală.”
„Pentru noi, da, dar există întotdeauna un sistem de siguranţă. Întotdeauna păstrăm o modalitate de a ne contacta unii pe alţii în cazul în care misiunea trebuie să fie modificată sau anulată.”
„Am verificat”, a spus Cheval, „că aveau astfel de protocoale în vigoare. Am verificat, de asemenea, săptămâna trecută, că se temeau că a treia celulă fusese interceptată cu luni în urmă.”
„De ce?” a întrebat Rapp.
„Pentru că nimeni nu mai ştia nimic despre ei”, a spus Butler. „Au dispărut complet. Niciun fel de comunicare.”
„Cum rămâne cu finanţele?” a întrebat Rapp.
„Am găsit contul. Nu a fost atins de cinci luni.”
Rapp a clătinat din cap cu puţin scepticism. „Ştim cu toţii cât de costisitor este să conduci o operaţiune ca aceasta. Să muţi oameni şi materiale pe poziţii ... să mituieşti oamenii ca să se uite în altă parte ... vorbim de o sumă semnificativă de bani.”

„Sunt de acord”, a spus Butler, în timp ce băga mâna sub masă şi lua un dosar al său. În loc de manila, acesta era maro, dar la fel de uzat ca şi cel pe care îl avea Cheval pe masă. „Şi cred că ştiu de unde îl au.”
„Banii din droguri din America de Sud”, a spus Rapp, care încă nu credea.
„Da.” Butler a bătut în dosar şi, cu o expresie cumplită, a spus: „Mitch, nu pot să subliniez îndeajuns acest lucru. Am încredere în tine. Dacă nu aş fi avut, nu m-aş fi urcat în avion în această după-amiază şi nu aş fi venit aici.”
„Dar?”
„Ceea ce am în acest dosar este extrem de sensibil. Sunt informaţii pe care trebuie să le vedeţi, dar modul în care a ajuns în posesia mea este unul dintre cele mai bine păzite secrete ale guvernului meu.”
Rapp a crezut că ştia cauza prudenţei lui Butler şi a dat din cap. „Sunteţi îngrijorat că vă expuneţi sursa.”
„Da.”
„Spune-mi cum vrei să mă ocup de asta?”.
„Pentru început, nimic nu se pune în scris. Cel puţin nimic veridic.”
Rapp a zâmbit. „Creaţi o sursă falsă – cubaneză, poate?”
Butler nu se gândise să meargă atât de departe. Se gândea mai degrabă la un joc de diversiune, dar i-a plăcut instantaneu ideea de a crea o fantomă. Ar nelinişti serviciile de informaţii cubaneze şi i-ar forţa să arunce resurse în urmărirea unei cârtiţe. „Putem vorbi despre asta mai târziu, dar hai să trecem mai întâi în revistă materialul de fond. Am verificat această primă parte. Puteţi confirma aceste informaţii cu Agenţia de combatere a traficului de droguri din ţara dumneavoastră. Săptămâna trecută, în timp ce lumea s-a concentrat asupra atacurilor de la Washington, în America de Sud a izbucnit un mic război al drogurilor. Acesta a început într-o regiune izolată din jungla de la Tripla Frontieră şi s-a extins la o jumătate de duzină de oraşe. Estimările privind numărul celor ucişi depăşesc o sută de persoane şi, deşi nu par să se pună de acord asupra celui care a început, toţi sunt de acord asupra evenimentului unic care a provocat scânteia.”
Butler a recuperat o pereche de ochelari de lectură cu rame negre şi i-a pus. A deschis dosarul, a scos o fotografie din satelit, apoi l-a închis. A glisat imaginea în mijlocul mesei pentru ca Rapp să poată vedea mai bine şi a arătat cu degetul spre o linie de maro într-o fotografie care era plină de verde. „Pistă de aterizare în junglă operată de Cartelul Comandamentului Roşu din São Paulo. Serveşte drept centru regional de distribuţie pentru operaţiunea lor de fabricare a cocainei. Ţăranii locali cultivă culturile de cocaină, produc cocaina, apoi o aduc pe această pistă unde este adunată şi expediată o dată pe săptămână. „Cu trei zile înainte de atacul de la Washington, instalaţia a fost lovită. Nu a fost uşor să obţinem cifre exacte, dar credem că aproximativ opt dintre oamenii cartelului au fost ucişi, iar întregul transport de o săptămână a fost furat. Din nou, există tot felul de zvonuri care circulă, dar valoarea estimată a mărfii furate pe stradă este undeva între zece şi douăzeci de milioane de dolari.”
„Asta înseamnă o grămadă de cocaină”, a spus Rapp.
„Comandamentul Roşu este de acord. Au oferit recompense masive. Îşi vor drogurile înapoi şi vor ca vinovatul să fie pedepsit. S-au jucat frumos câteva zile săptămâna trecută şi apoi, când nu au apărut informaţii utile, au început să lovească cartelurile rivale şi s-a dezlănţuit iadul.”
„Nu crezi că a fost un cartel rival?” a întrebat Rapp.
„Nu. Cred că a fost a treia celulă.”
Rapp a dat din cap. „Vă ascult.”
„Aici devine complicat. Ceea ce urmează să-ţi spun este doar pentru urechile tale şi ale lui Irene.”
„Am înţeles”, a spus Rapp. Puteau să se gândească mai târziu la cea mai bună modalitate de a disemina informaţia.
„În aceeaşi zi în care centrul de distribuţie a fost lovit, un avion a apărut în Cuba, cu nouă oameni şi doi paleţi de cocaină. Au fost întâmpinaţi de un colonel din armata cubaneză şi de un mic contingent de soldaţi care i-au ajutat să descarce cocaina şi să o transfere pe două ambarcaţiuni rapide. Acestui colonel i s-a dat 10% din încărcătură în schimbul ajutorului său. Între un milion şi două milioane de dolari în produse.”
Rapp a digerat informaţia şi a spus: „Cuba nu este chiar domeniul meu de expertiză, dar din câte am auzit, nu este un lucru neobişnuit.”

„Se întâmplă să fie unul dintre domeniile mele de expertiză, şi mai este şi altceva.” Butler a retras o altă fotografie din satelit. Era o altă poză a junglei, dar în loc de un luminiş dreptunghiular, acesta era pătrat. Un analist îşi făcuse timp să eticheteze diferitele caracteristici. „Cu toţii am mai văzut asta înainte. Barăcile de aici, pista cu obstacole de aici, această zonă pătrată de aici folosită pentru antrenament şi un poligon de tragere aici.”
„Tabăra de antrenament?”
„Da.”
„Unde este situată?” a întrebat Rapp.
„Următoarea vale de lângă pista de aterizare. La aproximativ zece kilometri în linie dreaptă.”
„Deci crezi că tipii ăştia au atacat centrul de distribuţie, au încărcat un avion, au zburat de acolo şi au aterizat în Cuba?”.
„Exact asta cred.”
Rapp era sceptic. „Ştiu câte ceva despre Comandamentul Roşu. Sunt unii dintre cei mai nemiloşi ticăloşi de pe planetă. Mi-e greu să cred că nu şi-au dat deja seama de asta. Aceasta este curtea lor, la urma urmei.”
Butler s-a uitat peste vârful ochelarilor săi negri de citit şi a spus: „Ieri după-amiază . . în oraşul Ciudad del Este, de la Tripla Frontieră, o moschee a fost incendiată şi a ars până la temelii, omorând optsprezece persoane.”
Rapp a înghiţit în sec. „Ce altceva?”
„Sursa mea din Cuba mi-a spus că cei nouă bărbaţi care au venit cu avionul păreau mai degrabă mediteraneeni decât sud-americani. Şi mai este şi ultima parte pe care probabil că o cunoaşteţi. La o zi după ce acest avion a aterizat în Cuba, două bărci rapide s-au apropiat de Florida Keys. Paza de coastă a trimis un elicopter pentru a le intercepta. Acesta s-a prăbuşit în mare. Scafandrii voştri de salvare au localizat epava şi au descoperit găuri de glonţ de calibrul 50 în motor.”
Rapp era uşor jenat că nu făcuse deja legătura. Doar în ultima săptămână îi trecuseră prin faţa ochilor mii de puncte de date. E-mailuri, mesaje text, mesaje vocale, şedinţe de informare, căutări pe internet, conversaţii neoficiale cu omologii săi de la o jumătate de duzină de agenţii de informaţii străine, rapoarte ale FBI şi, bineînţeles, nu prea micul spectacol secundar cu Glen Adams. Rapp suferea de lipsă de somn şi de supraîncărcare cu informaţii în acelaşi timp. Era timpul să se dezbrace de tot şi să o ia de la capăt. Şi-a frecat ochii pentru o clipă şi apoi a spus: „Bine, m-ai convins. Ce altceva mai aveţi?”
Butler a mai strecurat o foaie din dosar. Aceasta era albă şi avea o schiţă a feţei unui bărbat pe faţă. „Acesta a fost avansatul care a pus totul la cale în Cuba.”
Rapp a studiat desenul. Bărbatul era chipeş. Părea să aibă în jur de 20 de ani. Avea părul ondulat şi puţin cam lung, dar nu şters. „A fost făcut după o fotografie?” a spus Rapp, referindu-se la schiţă.
„Da.”
„Chiar eşti sigur de această sursă?”. Fotografiile de supraveghere puteau fi analizate de experţi care îţi puteau spune cu o precizie uimitoare unde fusese făcută fotografia. Punând un artist să facă o schiţă a imaginii se asigura că toate acele indicii de fundal nu mai reprezentau o preocupare.
„Din nou, asta rămâne între noi trei. Nimic nu se pune într-un dosar. Sursa mea din Cuba ... . L-am recrutat eu însumi cu mult timp în urmă. Aş face orice pentru a-l proteja”.
Rapp şi Cheval au dat din cap. Amândoi fuseseră în situaţii similare înainte.
„Avem un nume care să însoţească acest chip?” a întrebat Rapp în timp ce se uita la schiţa artistului.
Cheval a zâmbit şi a spus: „Ne-aţi cunoscut vreodată să vă pierdem timpul?”.
„Nu.”
Cheval a bătut schiţa artistului şi a spus: „George mi-a trimis asta şi l-am pus pe omul meu să o arate câtorva dintre prizonieri. Doi dintre ei l-au recunoscut. Vrei să ghiceşti naţionalitatea lui?”.
Rapp s-a uitat la desen. Era alb-negru, aşa că era imposibil să distingă vreo nuanţă a pielii. Nasul şi pometii ofereau totuşi câteva indicii. „Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că este saudit sau yemenit.”
Cheval a dat din cap şi a spus: „Saudit. Nu avem date precise, dar credem că a luptat în Afganistan timp de cel puţin un an. Au spus că era foarte cosmopolit.”

Rapp s-a încruntat. Cosmopolit nu era un cuvânt des folosit pentru a-i descrie pe jihadiştii care luptau în munţii din Afganistan. „Cum aşa?”
„Îi plăcea să citească... mai ales autori americani. Călătorise în ţara dumneavoastră înainte. Şi în Cuba, de asemenea. Scriitorul lui preferat era Ernest Hemingway. Vorbea despre faptul că se ducea la casa lui din Key West şi în Cuba, de asemenea. Din câte se pare, a părăsit luptele cu câteva luni înainte ca echipele să fie reunite. S-a zvonit mai târziu că fusese trimis înainte pentru a cerceta potenţialele ţinte.”
Îndoiala lui Rapp se risipi rapid. „Numele?”
„Hakim al Harbi. A crescut în oraşul Makkah, Arabia Saudită. Şi iată partea cu adevărat interesantă. După cum ştiţi, majoritatea acestor luptători se înscriu în grupuri. Hakim s-a alăturat cu cel mai bun prieten al său, un bărbat pe nume Karim, care într-o perioadă foarte scurtă şi-a câştigat reputaţia de luptător feroce şi capabil.”
Butler a spus: „O sursă spune că abia împlinise o săptămână de luptă când talibanii s-au amestecat cu o echipă americană de vânători-ucigaşi care îşi stabilise o poziţie în vârful muntelui. Comandantul taliban local a ordonat trei atacuri asupra poziţiei... fiecare dintre ele a fost un dezastru total. Acest Karim şi noul său grup de luptători saudiţi au primit ordin să conducă al patrulea asalt. În loc să-şi conducă oamenii într-o misiune sinucigaşă, el l-a împuşcat pe loc pe comandantul taliban şi a preluat comanda.”
„Frumos mod de a primi o promovare pe câmpul de luptă.”
„Şi exact asta s-a întâmplat”, a continuat Butler. „Se pare că acest comandant taliban era puţin cam slab. Conducerea Al Qaeda căuta o scuză pentru a scăpa de el şi, fără ca ei să ridice un deget, Karim s-a ocupat de problema lor. Talibanii nu au făcut scandal, pentru că acest comandant anume îşi făcuse un obicei din a arde recruţii proaspeţi.”
„Ceva după acest incident?” a întrebat Rapp.
„Lucrăm la compilarea şi verificarea poveştilor, dar era cunoscut ca fiind un comandant dur şi disciplinat, cu un temperament răutăcios.”
Cheval a spus: „Şi se pare că nu se temea să se angajeze în puţină autopromovare.”
„Cum aşa?” a întrebat Rapp.
„Şi-a dat singur o poreclă.”
Butler a întrebat: „Vrei să te hazardezi să ghiceşti?”
Rapp era obişnuit să lege punctele, iar acesta era un lucru pe care ar fi trebuit să şi-l dea seama cu câteva minute în urmă. Cu o mişcare din cap, a spus: „Leul Al Qaeda”.
„Exact”, a răspuns Cheval.
Rapp s-a uitat la dosarul lui Butler şi apoi la cel al lui Cheval. „Te rog spune-mi că mai ai o fotografie să-mi arăţi. I-am urmărit pe saudiţi, dar nu ne-au dat nimic. Neagă că ar fi măcar unul dintre ei.”
„Asta nu mă surprinde”, a spus Butler. „Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu avem nicio fotografie în acest moment. Vă promit, totuşi, că aruncăm o mulţime de resurse în această problemă.”

CAPITOLUL 33
MIDWEST, S.U.A.

HAKIM şi-a revenit, iar primul lucru pe care l-a observat a fost lipsa de mişcare. Nu mai era nici un legănat uşor înainte şi înapoi şi nici o săritură ocazională. Fie că se aflau pe un drum foarte neted, fie că se opriseră. Capul i s-a mişcat la dreapta şi apoi la stânga. A simţit un lichid care se agita pe undeva înăuntru şi apoi o senzaţie de înjunghiere în ureche. Şi-a dat seama instantaneu că timpanul stâng fusese spart. După ce şi-a încleştat maxilarul pentru un moment lung, a deschis ochii şi s-a uitat în dormitorul din spatele rulotei. Jaluzelele erau încă trase la cele două ferestre, dar un pic de lumină reuşea totuşi să pătrundă.
Ceva se simţea ciudat de diferit de data aceasta. Să spunem că fusese un pic ieşit din fire ar fi o mare subestimare. Hakim nu avea o noţiune reală a timpului, dar i se părea că a dormit din când în când în cea mai mare parte a zilei. Din când în când, ceva îl durea atât de tare încât îşi revenea pentru o clipă, iar apoi lucrurile deveneau din nou neclare. Memoria îi era înceţoşată, dar la un moment dat i se părea că îşi aminteşte că Ahmed i-a înfipt ceva în braţ. Imaginea aceea a împrospătat câteva lucruri şi şi-a dat seama

brusc că îi era foarte sete. A încercat să se ridice, dar era prea dureros. Câteva coaste erau cu siguranţă rupte.
Întinzând mâna, a reuşit să se agaţe de perdeaua care despărţea dormitorul de zona bucătăriei. A mutat-o câţiva centimetri şi l-a văzut pe Karim stând în cabină şi vorbind cu Ahmed. Hărţile erau întinse pe masă şi vorbeau pe un ton scăzut. Karim a simţit că era urmărit. Şi-a ridicat ochii întunecaţi şi s-a uitat prin deschizătură la bărbatul pe care îl bătuse mai devreme în cursul zilei.
Hakim nu şi-a întors privirea. Îşi privea înapoi prietenul cu fărâma de ochi stâng, cel drept fiind încă umflat şi închis. Voia ca Karim să fie nevoit să se uite la faţa lui bătută. Voia ca Karim să ştie exact ce îi făcuse presupusului său prieten.
Ahmed şi-a dat seama că Hakim era treaz şi a alunecat rapid din cabină. A tras de uşa frigiderului pe jumătate mare şi a luat o sticlă de apă. I-a adus-o repede lui Hakim şi, după ce i-a legănat uşor capul, i-a apăsat sticla pe buzele umflate.
Hakim a luat câteva înghiţituri şi, după o pauză lungă, încă câteva. Când a simţit că poate vorbi fără ca vocea să-i crape, a întrebat: „Unde suntem?”.
Ahmed s-a uitat peste umăr, iar Karim a dat din cap cu reticenţă pentru ca el să meargă mai departe. S-a uitat înapoi la Hakim şi a spus: „Nu suntem siguri”.
„Nu suntem siguri. Vrei să spui că ne-am pierdut?”
„Da.”
Hakim nu ştia dacă să râdă sau să plângă. „Cum aţi putea fi pierduţi? Unde este dispozitivul GPS?”
Ahmed nu a răspuns. Din spate, Karim a anunţat cu o voce liniştită, dar vizibil supărată: „A fost lăsat în casă.”
Hakim s-a uitat la tavan şi a râs în tăcere. Îşi luase atâtea măsuri de precauţie. Cum ar fi putut s-o dea în bară? Nu se temea nici măcar o secundă că vor rămâne pierduţi. Condusese peste tot în această parte a Americii. Petrecuse mai multe nopţi decât îşi putea aminti vreodată stând în moteluri singuratice de pe marginea drumului, studiind hărţi, atât de multe încât îşi imagina că ar fi putut câştiga aproape orice concurs de geografie din ţară. „Cât e ceasul?”
Ahmed se uită la ceas. „Aproape cinci seara.”
„Când am plecat de la fermă?”
„În jurul orei nouă.” Ahmed a adăugat: „Cred”.
„Era opt-patruzeci şi şapte”, a anunţat Karim cu încredere.
„Ştii în ce stat ne aflăm?”.
Ahmed a spus cu ocară: „Credeam că ştiu, dar acum nu mai sunt sigur”.
Hakim a rămas uimit. Statele din mijlocul Americii erau uriaşe. „Cum se poate aşa ceva?”
„Râul”, a spus el ca şi cum asta ar explica totul. „Se întoarce ca un şarpe”.
Acum Hakim înţelegea confuzia. Râul Mississippi acţiona ca o linie de demarcaţie a statelor pe aproape toate cele douăzeci şi trei sute de mile ale sale. Rulota avea două rezervoare de benzină, despre care Karim ştia că aveau o capacitate de şaptezeci şi cinci de galoane. Ştia, de asemenea, că rezervoarele erau pline pentru că le umpluse cu rezervele pe care le ascunsese la fermă. Dacă ar fi circulat pe sistemul federal de autostrăzi interstatale şi ar fi condus cu vitezele afişate, ar fi putut parcurge până la şapte sute de mile fără să se realimenteze. Asta însemna aproape zece ore de condus, iar ei fuseseră pe drum doar opt. „Cât combustibil ne-a mai rămas?”
„Mai avem puţin.”
„Cât de puţin?”
„Abia deasupra golului”.
Hakim a fost lovit de un fior de teamă. Cum se putea întâmpla aşa ceva? Trecuse în revistă planurile de evadare cu ambii bărbaţi. Le băgase în cap că, dacă i se întâmpla ceva, ar trebui să urmeze unul dintre cele două planuri de evadare, fie spre Chicago, fie spre Houston, şi să rămână cu cel ales. Ambele presupuneau să se urce pe autostradă şi să se amestece, să se îndepărteze cât mai mult posibil, cât mai repede, cu cât mai puţine şanse ca ceva să meargă prost. Cum ar fi să se piardă. „Ce s-a întâmplat cu rutele de scăpare pe care ţi le-am dat? Erau simplu de urmat. Chiar şi fără GPS.”
Ahmed a făcut un gest cu ochii, ca şi cum s-ar fi uitat peste umăr, fără să vrea să-şi întoarcă gâtul.

Hakim a înţeles. „Karim, de ce nu mi-ai urmat planurile?”. Şi-ar fi dorit ca Ahmed să se mişte pentru a putea vedea expresia dureroasă de pe faţa lui Karim.
„Am luat o decizie tactică. Când m-am uitat la evoluţiile recente, am decis că trebuie să ne adaptăm.”
„Şi cum a funcţionat asta pentru tine . . deviind de la plan?” întrebă Hakim, fără să-i pese dacă îl supăra din nou.
După o pauză lungă, Karim a spus: „Nu am nevoie de ajutorul tău. Pot să mă descurc şi fără tine”.
„De aceea suntem opriţi? Ar trebui să fim la jumătatea drumului spre Houston sau să fim parcate în siguranţă sub un pod din Chicago, dacă ar fi aşa. Ai ales să ignori toată munca mea şi, încă o dată, uite unde te-a dus.”
„Ahmed, mişcă-te!” a ordonat Karim.
Bărbatul mare s-a ridicat şi a mers în faţa rulotei.
Karim i-a aruncat vechiului său prieten o privire lungă şi dură şi a spus: „Nu voi ezita să te bat din nou. Nu am timp sau răbdare să mă ocup de sentimentele tale rănite.”
„Iar eu nu mai am nici timpul, nici înclinaţia de a-ţi tolera aroganţa şi prostia.”
Furia a străfulgerat pe faţa lui Karim. Şi-a tras cămaşa descheiată la spate, arătând mânerul unui pistol.
Hakim a zâmbit, dinţii săi cândva perfecţi fiind acum ruinaţi. „Vorbeşti de misiune şi de credinţă şi de a face ce este mai bine pentru jihad, dar nu poţi să te umileşti nici măcar o secundă.”
„Eu sunt comandantul vostru. Nu este locul meu să mă umilesc în faţa ta.”
Hakim a întrebat: „Cine ţi-a dat rangul de comandant?”.
Karim a început să scoată arma.
„Ţi l-ai dat ţie însuţi. Nu am făcut niciodată parte din micul tău grup pe care l-ai antrenat în junglă. Poate că te-ai amăgit crezând că am fost, dar în adâncul inimii tale ştii că spun adevărul.”
„M-am săturat de toată vorbăria ta”, a strigat Karim în timp ce se ridica în picioare.
Hakim a rămas calm. „Şi tu crezi că asta justifică să mă omori.”
„Pe câmpul de luptă, cu siguranţă că da. Disciplina trebuie păstrată.”
Hakim a început să râdă, dar îl durea prea tare şi s-a transformat rapid în tuse. A scuipat nişte sânge care i s-a scurs pe bărbie. Faţa îi era atât de vânătă şi amorţită, totuşi, încât nici măcar nu o simţea. A întrebat: „Ce ar crede Allah despre asta? Tu spui că tot ceea ce faci este pentru a-l mulţumi pe Allah. Cum îl va mulţumi pe Allah faptul că m-ai omorât?”.
Karim a ţinut arma atât de strâns încât a început să tremure. „Allah vrea ca această misiune să reuşească. Asta este ceea ce îl va mulţumi. Tu şi toate căile tale occidentale îl dezgustă. Lui Allah nu-i pasă deloc de voi. El m-ar premia pentru că ţi-a pus capăt vieţii şi te-a trimis în iad.”
„Acum pretinzi că ştii ce gândeşte Allah. Mă aflu cu adevărat în prezenţa măreţiei. Poate că ai putea să-l întrebi unde ne aflăm.”
„Am auzit destule.” Karim şi-a ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre Hakim.
Din faţa rulotei, Ahmed a strigat: „Domnule, vă rog, pot să vă vorbesc puţin?”.
Karim s-a întors şi l-a găsit pe Ahmed stând drept ca un berbec, cu mâinile pe lângă corp, cu bărbia uşor îndreptată în sus şi cu ochii în faţă, ca şi cum ar fi fost pe terenul de paradă, aşteptând o inspecţie. „Ce?”
„În particular, vă rog, domnule.”
Hakim a rămas întins pe pat întrebându-se pentru scurt timp dacă nu cumva îşi pierduse minţile. De ce să provoace un om instabil care ucisese şi ar fi făcut-o cu plăcere din nou, decât să recunoască faptul că greşise? Răspunsul, bănuia el, era că nu-i păsa. L-a privit pe Karim cum ezita şi apoi a cedat la cererea lui Ahmed. Cei doi bărbaţi au ieşit afară şi au închis uşa, lăsându-l pe Hakim singur în rulotă, întrebându-se dacă va avea curajul să îi lase pe cei doi singuri. Să-i lase să se descurce singuri. Asta ar fi fost o justiţie poetică. Să-l lase pe egocentric să se bazeze pe părerea lui umflată despre propriile abilităţi. N-ar rezista mai mult de câteva zile.
Ahmed s-a întors singur în rulotă şi a închis uşa. S-a deplasat cu grijă în spate şi s-a aşezat pe marginea patului. Pe un ton liniştit, a spus: „Ştiu că nu ţi-a fost uşor. Jungla aceea l-a schimbat. Ne-a schimbat pe toţi”.
„Asta nu este o scuză.”
„Nu, dar este o cauză.”

Hakim s-a gândit pentru prima dată că Ahmed ar putea să nu fie atât de prostănac pe cât părea. „Oricum ar fi, el nu este comandantul meu.”
„Poate că tu crezi asta, dar îţi va fi greu să-l convingi.”
„Atunci nu avem ce discuta.”
Ahmed a făcut un gest de calmare cu mâinile. „Cred că aveţi nevoie de puţin timp departe unul de celălalt.”
„Te rog, prin toate mijloacele . . lasă-mă în următorul oraş.”
Ahmed l-a ignorat. Coborându-şi vocea până la o simplă şoaptă, a spus: „M-am oferit să mă ocup de tine.”
„Eşti ofiţerul meu superior acum? Trebuie să păstrăm lanţul de comandă în vigoare”, a spus Hakim pe un ton batjocoritor.
„Nu. Vreau să-ţi salvez viaţa. Cred că eşti un om bun. Şi cred că avem nevoie de tine. Te rog să ne ajuţi.”
Hakim s-a gândit un moment lung, apoi a spus: „În compartimentul de bagaje din spate, pe partea asta”, Hakim a arătat peste cap spre partea de tribord a vehiculului, „vei găsi un rucsac Oakley negru. Adu-l la mine”.
Ahmed a plecat şi un minut mai târziu s-a întors cu rucsacul. Karim s-a întors în rulotă şi a stat chiar în spatele lui Ahmed, cu arma încă în mână. Lui Hakim i s-a părut că îl supraveghea în cazul în care acesta îşi scotea propria armă din rucsac. În schimb, a desfăcut unul dintre buzunare şi a scos un dispozitiv GPS portabil Garmin. A bâjbâit cu dispozitivul o secundă şi apoi a apăsat butonul de pornire. În timp ce aparatul se pornea, Hakim s-a uitat la Karim cu singurul său ochi strâmb şi a spus: „Tot ce trebuia să faci era să ceri. Am o copie de rezervă pentru aproape orice”.

CAPITOLUL 34

HAKIM ţinea micul dispozitiv în mâinile sale vânătă şi lovită, aşteptând ca mecanismele interne să ajungă la cel mai apropiat satelit, sau la cel mai apropiat turn de telefonie mobilă, sau orice altceva care îi permitea să fie atât de precis. A durat în total patruzeci de secunde pentru ca dispozitivul să se pornească, să parcurgă o grămadă de grafice şi să livreze informaţiile pe care le căuta. Hakim ar fi râs, dar durerea provocată de încercarea anterioară era încă proaspătă în mintea lui, aşa că şi-a păstrat calmul.
Privindu-l pe Karim, a anunţat: „Felicitări, suntem în Mexic!”.
Karim s-a încruntat: „Cum se poate aşa ceva?”.
„Mexic, Missouri.” Hakim a vrut să arunce un „tu, idiotule”, dar ştia că probabil ar fi provocat o nouă bătaie sau poate chiar un glonţ. „Este un oraş la vest de St. Louis”.
„Ştiam că suntem aproape de St. Louis.”
Hakim nu l-a crezut. S-a uitat la Ahmed şi a spus: „În geantă este un laptop. Vrei te rog să mi-l dai?”.
După ce i s-a dat laptopul, a spus: „Iar în buzunarul exterior, pe o parte, vei găsi un mic dispozitiv USB cu Verizon imprimat pe el. Vă rog să mi-l găsiţi”.
Hakim a pornit computerul şi, în timp ce aştepta ca Ahmed să-i dea modemul USB, l-a întrebat pe Karim: „Ai vreo idee unde ai fost?”.
„Nu cu precizie”.
„Nu am întrebat precis. Te-am întrebat dacă ai vreo idee.”
„Ştiu că am fost în Illinois la un moment dat”.
„De mai multe ori”, a spus Ahmed în timp ce continua să scotocească prin buzunare. A găsit ceva şi a întrebat: „Asta este?”.
„Da.” Hakim l-a luat şi l-a băgat în portul USB. „Şi ce era în neregulă cu traseul pe care ţi l-am trasat?”.
Karim s-a uitat la ceas şi a spus: „Nu am vrut să fiu văzut, aşa că am decis să nu merg pe drumurile principale.”
Omul acela era un idiot încăpăţânat. „Şi te-ai pierdut. Nu te-ai gândit niciodată că pe drumurile mari este mai mult trafic? Că este mai uşor să te amesteci în mulţime?”
„Şi au mai multă poliţie”, a spus Karim cu laudă. „De aceea ne-am pierdut. Am vrut să evit St. Louis. Prea multă poliţie şi erau şi construcţii.”

„Aţi plecat de la fermă acum mai bine de opt ore. Dacă aţi fi urmat planul meu, aţi fi fost deja în Oklahoma şi în drum spre Houston. Acum abia ai ajuns în statul vecin."
„Totul este în regulă", a spus Karim cu dispreţ.
„În urmă cu trei minute erai pierdut".
„Ştiam că suntem aproape de St. Louis".
Hakim nu l-a crezut. A aruncat o privire pe ecranul laptopului şi a văzut că avea o conexiune. S-a logat pe Google Maps şi a dat dublu-clic pe mijlocul Americii. Folosind track pad-ul, a început să se concentreze pe zona de la nord de St. Louis. A privit cu atenţie distanţa dintre ferma din Iowa şi Mexico, Missouri.
„Aţi călătorit aproximativ 150 de mile în opt ore."
„Este o distanţă bună."
Hakim şi-a dat seama că idiotul încă gândea ca şi cum ar fi fost în munţii Afganistanului, unde parcurgerea a douăzeci de mile într-o zi era considerată un succes uriaş. „Dacă ai fi avut încredere în mine, ai fi călătorit mai mult de cinci sute de mile în acest timp."
„Nu are importanţă. Suntem în siguranţă şi ştim unde ne aflăm."
„Nu contează? Trei bărbaţi arabi în inima Americii. Un oraş ca Mexico este probabil 90 la sută caucazian. Celelalte zece procente sunt împărţite între hispanici, negri şi câţiva asiatici. Probabil că nu au mai văzut niciodată un arab."
„Nu contează. Nimeni nu ne va căuta în această parte a ţării."
„Şi când îi vor găsi pe tată şi pe fiu în casă?"
„Vor trece zile întregi până îi vor găsi", a spus Karim cu încredere. „Dacă îi vor găsi."
„Aş fi dispus să pariez că i-au găsit deja."
Karim a clătinat din cap. „Nu este posibil. Noi suntem în regulă. Tot ce trebuie să facem este să aşteptăm căderea nopţii şi apoi să facem plinul de combustibil. Cu dispozitivul tău nu ne vom mai pierde".
„De ce să aşteptăm până la căderea nopţii?"
„Avem doar bani lichizi şi asta înseamnă că trebuie să intrăm într-un magazin pentru a plăti. Ne vor vedea feţele".
Omul era un idiot. Hakim i-a cerut lui Ahmed rucsacul şi, după ce a scotocit o secundă într-un buzunar, a scos un mic portofel cu bancnote. Acesta conţinea un permis de conducere din Texas, bani şi alte câteva lucruri. Hakim a ridicat un card de credit. „Putem să facem plinul acum".
„De unde ai luat asta?" a întrebat Karim cu derută. „De unde ştiu eu că este sigur?".
În loc să răspundă la întrebare, Hakim a început să bată la tastatură. O clipă mai târziu, a scos site-ul web al Iowa City Press Citizen. Era cel mai apropiat oraş mare de fermă. A găsit ceea ce căuta chiar în partea de sus. „Dublă omucidere", a anunţat şi a întors ecranul pentru ca Karim să poată vedea. „Cadavrele au fost deja descoperite şi s-a decis că este vorba de o crimă."
„Nu te cred."
„Eşti un prost încăpăţânat", a spus Hakim fără patimă. „Americanii lucrează repede. Sunt sigur că cineva îşi va aminti că a văzut o rulotă plecând de la fermă cam în momentul incendiului. Poliţia va suna la alte departamente şi îi va întreba dacă au văzut o rulotă care se potriveşte cu această descriere. Înainte să vă daţi seama, vor primi zeci de apeluri care vor spune că a fost văzută plimbându-se înainte şi înapoi între Illinois şi Missouri în cea mai mare parte a zilei."
„Le dai prea mult credit."
„Şi tu, evident, nu le dai suficient. Ei vor alerta toate forţele de ordine din regiune. Este o procedură standard. Aţi dat foc şi hambarului?".
Karim şi Ahmed au împărţit o privire rapidă. Ahmed a spus: „Credem că da".
„Aşa credeţi?"
„A ars", a spus Karim cu o încredere forţată.
Hakim îşi dădea seama că exista un dezacord între cei doi. „Aţi văzut cum a ars?"
„Nu", a spus Ahmed, ruşinat.
„Casa a luat foc mai repede decât ne aşteptam", a spus Karim. „Oamenii trebuiau să vină. Rulota era în pericol să ia foc."
„Deci hambarul nu a ars?"

„Am folosit o parte din combustibilul în plus şi l-am turnat pe terenul dintre casă şi hambar. Sunt sigur că a luat foc.”
„Canistrele de combustibil erau galbene”, a spus Hakim.
„Ce contează asta?” a întrebat Karim.
„Era motorină.”
„Şi?”
„Motorina este combustibil, nu inflamabil.”
„Tot arde.”
Ardea, dar nici pe departe la fel de uşor ca benzina. Hakim nu a avut energia necesară pentru a explica. Combustibilul se impregnase probabil în pământ şi se risipise înainte de a putea degaja suficienţi vapori pentru a se aprinde. „Ce aţi făcut cu proviziile în plus?”
„Nu am avut timp să mă ocup de ele”, a spus Karim. „Dar sunt sigur că au fost distruse”.
Chiar era un idiot încăpăţânat. „Şi dacă nu au fost distruse, vor găsi motocicletele, armele, muniţia, mâncarea, combustibilul, paşapoartele, banii şi cele două rucsacuri pe care le-am pregătit pentru fiecare dintre voi.” Hakim a încercat să scuture din cap, dar îl durea prea tare. „Dacă FBI-ul nu este deja acolo, sunt pe drum.” I-a înmânat lui Karim dispozitivul GPS portabil. „Mergeţi spre vest. Opreşte la prima benzinărie pe care o vezi şi apoi ia-o pe autostrada 54 Sud. Trebuie să ne mişcăm. Şi nu uitaţi... numai motorină. Fără benzină obişnuită”.

CAPITOLUL 35
WASHINGTON, D.C.

SENATORUL Lonsdale nu era pe deplin sigur de ce se ducea, dar când a intrat în holul clădirii de apartamente Watergate Complex South nu mai avea cum să se întoarcă. Harry, portarul, o văzuse deja şi se pusese în mişcare. Din exterior părea aranjată şi cu zece ani mai tânără decât cei cincizeci şi opt de ani pe care îi avea, dar în interior se simţea fragilă, vulnerabilă şi bătută. Chiar şi aşa, a continuat să traverseze holul pe o traiectorie care să o ducă spre banca liftului şi spre Harry, care acum o aştepta cu o expresie tristă pe faţă.
„Bună seara, domnule senator.”
„Bună seara, Harry”, a spus Lonsdale fără prea multă energie.
„Îmi pare rău pentru tot”, a spus portarul cu sinceritate. „Ştiu că aţi pierdut destul de mulţi prieteni”.
Lonsdale se afla la a patra zi la rând de înmormântări şi priveghiuri. Durerea de a vedea familii sfâşiate era cel puţin dificilă, dar Lonsdale trebuia să poarte şi povara suplimentară de a şti că, mai mult ca sigur, hărţuirea CIA de către ea fusese cea care deschisese uşa teroriştilor. „Îţi mulţumesc, Harry. Şi condoleanţele mele şi ţie. Ştiu că senatorul Safford ţinea foarte mult la tine.”
„Sunt aici de optsprezece ani, iar el a fost aici în tot acest timp.” Harry s-a înecat puţin. „O să-mi lipsească cu desăvârşire.”
„Tuturor ne va lipsi, Harry. Tuturor ne va lipsi.” Lonsdale l-a mângâiat pe braţ. „Ai grijă de tine.”
„Şi dumneavoastră, doamnă.”
Lonsdale a luat liftul până la etajul şase, iar când uşile s-au deschis a ieşit şi s-a oprit. S-a uitat în dreapta ei şi nu s-a mişcat. Era cât pe ce să se întoarcă în lift, dar uşile s-au închis în urma ei şi apoi uşa apartamentului din dreapta ei s-a deschis. Senatorul Carol Ogden a scos capul afară şi a spus: „Dragă, nu te gândeai să pleci, nu-i aşa?”.
Lonsdale s-a uitat la treningul de catifea roz aprins al colegei sale senatoare şi şi-a pus un zâmbet fals pe buzele perfect căptuşite. „Nicidecum.”
„Ai fi putut să mă păcăleşti”, a spus senatorul din California. „Şi tu arăţi de parcă ai avea nevoie de o băutură”.
„Întoarce-mi braţul”, a spus Lonsdale când a intrat în apartament. Acolo, în sufragerie, se aflau alte două femei, Fran Burton şi Amy Pringle, ambele senatoare ale Statelor Unite. Împreună erau cele patru fete. Acesta era numele pe care li-l dăduseră colegii lor sexişti din Senat cu şaisprezece ani în urmă. În acest timp, rândurile lor crescuseră până la şapte locuri, dar a cincea, a şasea şi a şaptea femeie senator erau

toate din celălalt partid, așa că se hotărâse să păstreze micul lor grup la patru. Programele erau dificile, dar timp de șaisprezece ani s-au întâlnit cel puțin o seară pe lună.
La început, au jucat cărți, au fumat și au băut. Lonsdale s-a gândit că acesta era modul lor de a le arăta bărbaților că nu aveau nicio problemă în a ține pasul cu ei. Atât Burton, cât și Pringle se lăsaseră de fumat cu vreo zece ani înainte și asta a coincis cu înființarea clubului de lectură. Acesta a durat câțiva ani și apoi s-a stins după ce și-au dat seama că tuturor le plăceau tipuri diferite de cărți și niciunul dintre ei nu avea de gând să îi facă pe ceilalți să se răzgândească. În ultima vreme, s-au întors la cărți și la băutura de chardonnay. Totuși, în cea mai mare parte, se întâlneau pentru a face networking, pentru a se asigura că își păzeau spatele unul altuia și că își ofereau sprijin acolo unde era nevoie.
Ogden i-a întins lui Lonsdale un pahar de chardonnay și, cu vocea ei afumată, a spus: „Harry mi-a spus că păreai puțin abătut."
Lonsdale a luat paharul. „Cred că, probabil, cu toții suntem... nu-i așa?"
Burton și Pringle începură un joc de Treizeci și unu. Burton a început să împartă cărțile și a spus: „Nu am dormit mai mult de o oră sau două în fiecare noapte. Mă tot trezesc cu senzația că nu pot respira. Ca și cum aș fi sufocat".
Pringle și-a luat cărțile și a spus: „Și eu. Mă tot gândesc... cum a fost pentru ei? Ce au simțit? Au fost îngropați sub dărâmături și apoi sufocați încet sau, mai rău, arși de vii?".
„M-am întrebat același lucru."
Pringle a spus: „Trebuia să mă întâlnesc cu Greg Givens de la Sierra Club acolo pentru prânz, dar am anulat în ultimul moment. El, soția lui și copiii lor au venit cu toții în acest weekend pentru a-mi mulțumi. Am stat cu toții și am plâns".
Ogden i-a aruncat lui Pringle o privire care putea să ucidă și apoi a dat din cap spre Lonsdale. Pringle, care nu era întotdeauna rapidă la minte, și-a dat seama ce făcuse. În timp ce ea anulase prânzul și salvase un om, Lonsdale decisese să sară peste prânz și să condamne un om, trimițându-și șeful de cabinet să îi ia locul. „Îmi pare rău, Barb. Nu m-am gândit."
Lonsdale a dat din cap, a luat o înghițitură masivă de chardonnay și apoi a pierdut cumpătul. A avut o cădere nervoasă în toată regula. Ogden i-a luat vinul, temându-se că era pe cale să-l verse pe mochetă, și a îndrumat-o spre canapeaua din apropiere și a pus-o să se așeze. Ceilalți doi și-au pus cărțile jos și s-au strâns în jurul prietenei lor îndurerate. După câteva minute, Lonsdale și-a stăpânit respirația și a reușit să spună: „Mă simt atât de vinovată".
Ogden a replicat spunându-i că era o prostie. „Nu era nimic ce puteai face. A fost soarta și nimic altceva. Ești o supraviețuitoare. Întotdeauna ai fost o supraviețuitoare".
Printre sforăituri, Lonsdale a spus: „Și am sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului. Eu l-am trimis pe Ralph la moarte. Era cel mai bun prieten al meu și a încercat să . . ." Nu a putut termina propoziția și a început din nou să plângă.
Ogden a bătut-o pe spate un pic prea aspru. Arăta mai mult ca și cum ar fi încercat să o facă să scuipe o bucată de carne decât să o consoleze. „Asta e o prostie. Ralph, dintre toți oamenii, nu ar fi vrut să te vadă așa."
„Ralph a încercat să mă avertizeze", a spus Lonsdale cu ochii plini de lacrimi. „Credea că e o prostie felul în care am hăituit CIA și pe Mitch Rapp. A încercat să mă facă să văd cine era adevăratul inamic."
Ogden s-a încruntat. „Ralph era un prinț de om, dar era... să spunem, inconsecvent din punct de vedere moral."
„Avea dreptate", a replicat Lonsdale.
„Ei bine, eu nu sunt atât de sigur de asta." Ogden a făcut câțiva pași înapoi și și-a așezat mâinile pe șoldurile ei ample. „Ceea ce urmează să spun nu iese din această cameră. M-ați înțeles?" După ce toate cele trei femei au dat din cap, Ogden a spus: „Toată chestia asta mi se pare greșită. Momentul ... ... totul. Trebuia să fii la prânz în acea zi, Barbara, și la fel și tu, Amy. Sunteți două dintre cele mai vehemente critice ale Senatului la adresa CIA. La doar câteva minute după explozii, Mitch Rapp și acest bătăuș Nash dau întâmplător peste un imigrant care are IQ-ul unui labrador, iar apoi se apucă să scoată de la el o mărturisire în bătaie." Ea a scuturat din cap cu emfază. „Nu cred asta."
„Ce încerci să spui, Carol?" a întrebat Pringle.

„Vreau să spun că treaba asta pute şi nu m-ar surprinde dacă nu cumva în spatele ei nu se află scorpia aia complicată de Irene Kennedy şi toţi amicii ei mercenari.”
„Doar nu vorbeşti serios?” a întrebat Lonsdale. „Eu am fost acolo. Eram la Centrul Naţional de Contraterorism când a fost atacat. Rapp şi Nash au fost împuşcaţi.”
„Şi niciunul dintre ei nu a fost zgâriat şi, apropo, toţi cei şase teroriştii care au atacat NCTC au fost aruncaţi pe fereastră, iar corpurile lor au fost în mod convenabil distruse de vestele sinucigaşe pe care le purtau. Totul e cam mult.”
Burton, care stătea în partea opusă lui Lonsdale, s-a uitat la Ogden şi, încruntat, a întrebat: „Iar ai vizitat site-urile alea nebuneşti de conspiraţii de pe internet?”.
„Nu”, a răbufnit Ogden. „Încă nu am rezolvat totul. Este complicat, dar vă avertizez pe voi trei”, a arătat spre fiecare dintre ei, „să nu cădeţi în această capcană şi să uitaţi de păcatele CIA. Ei sunt motivul pentru care prietenii noştri au fost ucişi săptămâna trecută. Trebuie să-i tragem la răspundere”.
Aceasta a fost ultima discuţie despre conspiraţie pentru următoarele câteva ore. Au mai fost deschise încă trei sticle de vin şi Burton a insistat să organizeze un fel de mini-trezire. Pringle i-a pus apoi pe toţi să fie de acord de la început că nu pot spune nimic negativ despre colegii şi prietenii lor decedaţi. Ogden a încălcat regula de două ori, dar de fiecare dată a fost strigat, iar Lonsdale a mai avut doar o singură cădere nervoasă majoră şi câteva incidente minore.
În general, totuşi, a fost bun pentru suflet. Mai ales râsul. Ogden a povestit despre primul ei an de mandat, când au mers într-o misiune de documentare în Brazilia. Într-o seară, în bar, toţi erau ameţiţi şi toată lumea dansa, când senatorii Safford şi Sheldon au decis să facă un sandviş Ogden la bar. Ea era carnea, iar ei erau pâinea. Safford a intrat un pic prea mult în joc şi a decis să apuce pieptul stâng al noului senator din California. La rândul său, Ogden i-a pus testiculul stâng al lui Safford între degetul mare şi arătător şi l-a strâns ca pe un strugure. Safford a căzut în genunchi şi a trebuit să fie dus în braţe în camera sa. Când a auzit povestea pentru prima dată, Amy Pringle aproape că a făcut pe ea.
Lonsdale a ajutat la curăţenie. Era bucuroasă că se hotărâse să apară. Atât râsul, cât şi plânsul au ajutat. Când a plecat în cele din urmă, Ogden şi-a luat rămas bun şi i-a amintit despre evenimentul NARAL ProChoice America pe care îl organizau împreună sâmbătă seara. „Eşti vorbitorul principal.”
„Oh, Doamne”, a gemut Lonsdale. „Nu ştiu dacă voi putea”.
„Poţi.” Ogden i-a frecat braţul. „O să scriu ceva pentru tine, pentru orice eventualitate. Nu uita, onorăm viaţa doctorului Smith.”
Lonsdale a dat din cap.
„Şi rămâi tare în chestia asta cu CIA. Nu cedaţi în faţa lor. Lasă-mă să fac nişte cercetări.”
Lonsdale nu avea energie să se certe cu ea, aşa că a lăsat-o baltă. „Mulţumesc pentru râsete. Ne vedem mâine”.
În timp ce Lonsdale aştepta liftul, s-a gândit la evenimentul NARAL. Aveau de gând să onoreze munca unui avorţionist care curmase mai multe vieţi decât îndrăznea cineva să numere, iar Ogden voia să distrugă un om care îşi dedicase întreaga carieră protejării ţării sale. Lonsdale s-a simţit brusc ca şi cum ar fi fost prinsă într-un roman de Lewis Carroll. „Suntem cu toţii nebuni aici.” Washington era un oraş foarte ciudat.

CAPITOLUL 36
SUDUL STATULUI MISSOURI

HAKIM a băut nişte suc de portocale şi a înghiţit patru Tylenoluri extrastrength. Era sprijinit în pat, cu trei perne în spate, uitându-se la laptop, încercând să-şi dea seama ce să facă. Din punct de vedere logistic, lucrurile erau poate mai simple decât şi-ar fi putut imagina. Era la fel de simplu ca şi cum ar fi coborât râul Mississippi într-o plută. Au existat răsturnări de situaţie, dar, în cele din urmă, totul s-a îndreptat spre sud şi s-a vărsat în Golful Mexic. Totuşi, nu urmau râul, ci parcurgeau autostrăzile de stat şi drumurile judeţene din Missouri într-un joc de noroc împotriva timpului.
Privind înapoi la ziua respectivă, era aproape imposibil de crezut ce se întâmplase. O singură decizie pripită dusese la un şir de ele, fiecare dintre ele limitându-le opţiunile şi expunându-i inutil la capturare.

El şi Karim puteau să-şi petreacă tot restul vieţii dezbătând înţelepciunea deciziei de a-i ucide pe tată şi pe fiu, şi nu aveau să fie niciodată de acord, dar era de netăgăduit că actul pusese în mişcare o serie de gafe. O decizie pripită dusese la alta, iar acum erau pe fugă, fără să ştie cât de aproape era legea pe urmele lor.
Hakim a ciugulit la laptopul său căutând diverse site-uri de ştiri în cea mai mare parte a serii, în timp ce îşi croiau drum pe Autostrada 54, prin Jefferson City, apoi prin Lacul Ozarks şi, în cele din urmă, la virajul pentru Springfield de pe Autostrada 65. Hakim a decis să nu ia Interstate 44 până în Oklahoma. Se chinuise cu această decizie o bună bucată de vreme, dar în cele din urmă a decis că s-ar putea să fie prea expuşi pe autostradă. A luat decizia de a se îndrepta spre Branson. Era o destinaţie turistică importantă care se adresa şi pasionaţilor de rulote. El a hotărât că cea mai inteligentă mişcare ar fi să înnopteze într-o parcare mare cu alte rulote şi să aştepte până dimineaţa. Apoi, în funcţie de ceea ce ar fi aflat la ştiri, fie ar fi abandonat rulota, fie ar fi făcut plinul de benzină şi ar fi făcut o cursă de la răsărit la apus spre Houston.
Undeva la nord de Branson, Hakim nu ştia exact unde, a simţit că rulota a început să încetinească şi apoi să se balanseze când au ieşit de pe autostradă. A tras la loc luminile din spate cu un centimetru şi a furat o privire cu un singur ochi, aşteptându-se pe jumătate să vadă luminile de urgenţă rotitoare ale unei maşini de poliţie. Nu era nimic. Nici o maşină la vedere. Hakim s-a uitat în faţa rulotei chiar în momentul în care aceasta s-a oprit complet. A privit cum Karim şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a venit în spate.
Karim a tras complet perdeaua de intimitate, a ezitat un moment lung şi, în cele din urmă, a spus: „Sunt îngrijorat de ceva”.
„Întotdeauna eşti îngrijorat de ceva.”
Karim şi-a expirat frustrarea şi şi-a coborât vocea pentru ca Ahmed să nu-l poată auzi. „Pentru un minut, ai putea încerca să nu mai fii atât de dificil?”.
Hakim a dat din cap că este de acord.
„Am observat mai multe rulote pe măsură ce ne îndepărtăm spre sud.”
„Ştiu asta. Branson este ca un fel de adăpost beduin pentru rulote.”
„Ei bine... sunt toate vechi”.
„Rulotele?” întrebă Hakim.
„Nu, oamenii care le conduc. De fiecare dată când trec pe lângă una, îmi fac cu mâna”.
„Şi asta te deranjează?”
„Pe mine nu mă deranjează”, s-a încruntat Karim, „dar nu am mai văzut o altă rulotă de aproape o oră.”
Hakim şi-a dat seama brusc de ce era îngrijorat. „Se opresc pentru noapte.”
„Aşa cred şi eu. Am trecut pe lângă o staţie de camioane cu câţiva kilometri în urmă şi erau cel puţin zece dintre ele aliniate cu camioanele mari.”
Hakim s-a gândit la asta pentru o clipă. „Poate ar trebui să ne întoarcem. Să parcăm acolo pentru o noapte”.
Karim a scuturat energic din cap. „Trebuie să existe un fel de taxă. Cineva cu care trebuie să vă prezentaţi.”
Hakim s-a gândit că s-ar putea să aibă dreptate. „Ce altă opţiune avem?”
„Poţi să obţii imagini din satelit pe laptop?”.
„Da.” Hakim a apăsat bara de spaţiu şi a scos calculatorul din modul de veghe. Google Maps era deja deschis. A mutat cursorul şi a făcut clic pe fila satelit, apoi a întors computerul pentru ca Karim să poată vedea ecranul.
„Asta e locaţia noastră exactă?”
„Nu, dar este aproape. Poţi mări şi micşora imaginea aici. Dacă îmi aduci dispozitivul GPS, îţi pot spune exact unde ne aflăm.”
Karim a luat laptopul şi s-a aşezat la masa din bucătărie, în faţa lui Hakim.
„Ce faci? „ a întrebat Hakim.
Fără să-şi ia ochii de la ecran, a spus: „Să găsesc un loc unde să stau la noapte”.
Hakim a avut un sentiment de scufundare în stomac. „Ce fel de loc?”
„O casă. De preferinţă una fără vecini.”

CAPITOLUL 37

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DULLES

RAPP a aterizat înapoi în State simţindu-se mult mai bine decât atunci când plecase. Dormise patru ore bune în timpul zborului de întoarcere. Se trezise aproape exact cu o oră înainte de aterizare şi îşi pusese un ibric proaspăt de cafea. În timp ce aştepta să se pregătească, a mâncat un sandviş cu curcan şi şuncă şi nişte chipsuri şi a băut o sticlă de apă. După ce a scăpat de asta, s-a apucat să bea o cafea şi să facă o listă. De fiecare dată când scotea unul dintre blocurile sale juridice galbene şi un pix, Kennedy se strâmbă. Aderise la obiceiurile de modă veche ale unor tipi ca Bill Donovan, Bill Casey şi Thomas Stansfield. Le plăcea să spună că dacă aveai nevoie de un pix şi de hârtie, nu erai în afacerea potrivită. Rapp nu avea memoria lor fotografică şi, aproape sigur, nu puteau rupe gâtul unui om cu mâinile goale.
Aşa că şi-a făcut lista. A rupt câte o foaie pe rând şi şi-a zgâriat gândurile cu un scris de mână aproape neinteligibil. Nu a folosit nume, doar iniţiale, numele de familie şi apoi prenumele. A umplut două foi şi jumătate cu zgârieturile lui de pui, sărind de la o persoană sau problemă la alta şi apoi înapoi, pe măsură ce îi veneau noi soluţii sau preocupări. Descoperise că, dacă nu făcea acest lucru de cel puţin două ori pe săptămână, lucrurile începeau să scape printre degete, iar în domeniul său de activitate asta însemna de obicei că cineva urma să aibă cariera ruinată sau să sfârşească mort.
Până când avionul a aterizat pe pista alunecoasă de ploaie de la Dulles, Rapp rupsese foile în patru şi le trecuse prin maşina de tocat. Aşchiile de hârtie, ca nişte fire de paste de păr de înger, au fost adunate într-un sac de ars. Echipajul de la sol avea să se debaraseze de ele mai târziu, iar dacă, din întâmplare, ar fi căzut în mâini greşite, Rapp le-a urat noroc proştilor. Chiar dacă ar fi putut reconstitui paginile originale, acestea nu ar fi avut prea mult sens.
Avionul a rulat până la hangarele aviaţiei private, unde CIA îşi ţinea avioanele. Rapp s-a uitat pe fereastră şi s-a simţit uşurat că nu îl aşteptau sedanuri guvernamentale. Şi-a adunat lucrurile, le-a mulţumit piloţilor şi s-a deplasat pe pistă cu hainele şi genţile. Când a trecut de poartă, a văzut pe cineva care stătea sub o umbrelă, lângă maşina sa. Rapp s-a încordat puţin şi şi-a întins geanta de haine peste braţul drept. Cu o mişcare lină şi dezinvoltă, mâna stângă a tras de catarama de la centură şi apoi a alunecat până la mânerul pistolului său. Doi paşi mai târziu şi-a dat seama că era Coleman şi s-a relaxat.
Rapp şi-a scos cheile şi a descuiat uşile de la vreo şase metri distanţă. „Care-i treaba?”
Coleman părea să fie într-o dispoziţie de rahat. „Avem o problemă.”
„Ce fel de problemă?”
„Cred că ar fi mai bine dacă am vorbi pe drumul de întoarcere în oraş.” Coleman a aruncat o privire spre intrarea în centrul aviatic privat. Câţiva tipi voinici care păreau a fi de la Securitatea diplomatică aşteptau pe cineva.
Rapp şi-a aruncat lucrurile pe bancheta din spate şi a întrebat: „Poţi să mergi cu mine?”.
„Da.” Coleman a arătat câteva rânduri mai încolo şi a spus: „L-am adus pe Mick cu mine. O să ne urmeze până în centru”.
„În centru... ... de ce mergem în centru?”.
„Pentru că eu cred că o să vrei să vorbeşti cu cineva.”
Rapp era cât pe ce să întrebe cine, dar a decis să aştepte până când vor fi pe drum.
Când au ieşit din parcare, Coleman a spus: „Maşina ta e curată. Am măturat-o în timp ce aşteptam.”
„Bine.” Rapp a virat pe drumul de serviciu şi a întrebat: „Eşti sigur?”.
Coleman s-a uitat la el şi i-a aruncat o privire nehotărâtă. „Am verificat biroul lui Doc”.
„Şi?”
„N-am găsit nimic.”
Rapp s-a încruntat. „Câţi tipi ai folosit?”
„Eu însumi plus trei.”
„Marcus?” a întrebat Rapp, referindu-se la principalul său informatician.
„Da.”
„Şi nu ai găsit nimic. La naiba.”
„Nu am spus nimic. Am spus că nu am găsit nimic în biroul lui. Peste drum, într-un birou închiriat, am găsit nişte echipament serios.”

„Cât de serios?”
„N-am mai văzut aşa ceva. Numai chestii pasive. Ştii cum ne-au învăţat mereu să închidem draperiile pentru ca laserele să nu poată capta vibraţiile de pe geam?”.
„Da.”
„Se presupune că nu contează cu chestia asta. Marcus ştia despre asta. A spus că este ultima versiune dezvoltată de băieţii tăi din S şi T.”
Coleman se referea la cei de la Ştiinţă şi Tehnologie de la Langley. Ei erau băieţii deştepţi în materie de echipamente de supraveghere şi se întâmpla, de asemenea, să lucreze foarte îndeaproape cu bărbaţii şi femeile din Securitate de la Langley, ceea ce însemna că Johnson ar fi ajuns să cunoască o mulţime dintre ei de-a lungul anilor. Cu toate acestea, Rapp a întrebat: „Dacă este nou-nouţ şi Johnson nu mai lucrează la Langley, ce naiba face cu el?”.
„Asta e o întrebare pe care ar trebui să i-o pui lui Irene”.
„Crezi că ea ştie?”
„Habar n-am. Ăsta e teritoriul tău, nu al meu, dar dacă aş fi în locul tău aş ridica telefonul şi aş suna-o.”
„Mai târziu”, a spus Rapp în timp ce intra pe autostradă. Se îndoia că Irene ştia ceva despre Johnson, dar era ceva ce trebuia să verifice. „Ce altceva?”
„Rahatul e conectat la o linie de fibră optică. Era trimisă în timp real. Marcus crede că înregistrările erau probabil trecute printr-un program, curăţate şi gata de ascultare în mai puţin de un minut.”
„Crede că le poate urmări?”
„Lucrează la asta chiar acum, dar spune că în cel mai bun caz 50-50.”
„Deci, nu avem dovezi concrete decât dacă îl prindem când se întoarce să recupereze echipamentul?”
Coleman s-a gândit un moment şi a spus: „Dacă am aduce federalii, am putea începe să adunăm oamenii şi să aflăm cine spune cea mai mare minciună. Probabil că am putea chiar să-i punem la punct pe cei de la S şi T ca să aflăm cine i-a dat echipamentul lui Johnson, dar...” Vocea lui Coleman s-a întrerupt. Nici măcar nu-i plăcea ideea.
„Nu putem aduce federalii, pentru că nu le putem spune de unde ştim că rahatul ăla chiar există.”
„Exact.”
„În plus,” Rapp şi-a verificat oglinda laterală şi a schimbat banda de mers, „nu am chef să arunc rufele murdare ale CIA în faţa unui procuror federal prea zelos.”
„Mă gândeam că asta vei spune.”
„Atunci de ce mergem în centru?”
„Pentru că acolo este Johnson.”
Rapp se uită în lateral la Coleman. „Şi de ce aş vrea să-l văd chiar acum?”.
„Pentru că aleargă cu o mulţime care ar trebui să te facă nervos.”
„Pe cine?”
„Pe ruşi. Mulţi dintre ei.”
„Lucrează pentru ei?” întrebă Rapp, mai mult decât puţin surprins.
„N-aş putea dovedi asta la tribunal, cel puţin nu încă, dar aceştia nu sunt genul de tipi care umblă cu ofiţeri de securitate CIA pensionari, graşi şi în vârstă de cincizeci şi ceva de ani, pentru că au un bun simţ al umorului.”
„Ce fel de ruşi?”
„Genul cu mulţi bani.”
„La naiba.” Rapp era supărat. „Cel mai rău tip. Foşti tipi din KGB?”
Coleman a ridicat din umeri. „Poate în anturajul lui, dar tipul principal este prea tânăr. E un puşti de treizeci şi şase de ani, un şmecher. Peter Sidorov, ai auzit vreodată de el?”.
„Numele îmi sună cunoscut.”
„Are un doctorat în fizică de la Cambridge.”
„Cu ce se ocupă?”
„Foloseşte toată puterea creierului pentru a conduce un fond de investiţii. A făcut miliarde în ultimii doi ani. În mare parte, şi s-ar putea să fie vorba de gelozie, manipulând preţurile materiilor prime.”

„Un manager rus de fonduri speculative, care manipulează preţurile materiilor prime”, a spus Rapp cu o surpriză prefăcută. „Sunt şocat.”
„Ştiu... dar ştii cum sunt oamenii cu succesul. Mai ales cu această nouă mulţime din Rusia. Toată lumea vrea să creadă că este în pat fie cu FSB-ul, fie cu mafia.”
„Sau cu amândouă.”
„Da.”
„Mai sunt şi câţiva dintre ei care se prefac pentru a se da drept tipi duri.”
Rapp era familiarizat cu ambele tipuri. Preferinţa lui era în mod clar pentru cei care jucau teatru. „Deci, care dintre ele este cu tipul ăsta?”
„Nu ştiu. Nu este domeniul meu. Nu am operat niciodată în acea parte a lumii.”
„Ei bine, eu am operat şi se întâmplă să cunosc pe cineva care este probabil cel mai bun expert al nostru pe această temă.”
„Irene?” a întrebat Coleman, referindu-se la Kennedy. „Da, dar cred că ştiu deja răspunsul.”
„Cum?”
„Dacă e un lucru pe care l-am învăţat despre ruşi de-a lungul anilor este că regulile şi legile nu sunt altceva decât obstacole. Pentru ei, angajarea unui tip ca Max Johnson pentru a aranja jocul în favoarea lor ar fi ca şi cum noi am angaja un contabil pentru a ne face impozitele.”
„Şi cum îţi spune asta cine sunt?”
„Dacă ar fi Mafia rusă, ar încerca să angajeze pe cineva ca tine sau ca mine. În plus, niciuna dintre informaţiile noastre nu spune că se află în D.C. Los Angeles, Chicago ... . majoritatea oraşelor mari de pe Coasta de Est şi câteva din Rust Belt, dar nu şi în capitală. Irene spune că Putin nu vrea ca ei să încurce lucrurile pentru SVR.”
„Şi ce ... ... crezi că e vorba de spionaj industrial direct?”
„Nu ştiu, dar orice ar fi, Max Johnson a hotărât să umble cu cine nu trebuie.”

CAPITOLUL 38
GRANIŢA DINTRE MISSOURI ŞI ARKANSAS

AU căzut de acord că era mai bine să parcurgă încă unsprezece mile şi să treacă în Arkansas decât să se întoarcă spre nord de la Branson, într-o zonă mai puţin populată. Li s-a părut că, cu cât mai multe graniţe de stat puteau pune între ei şi fermă, cu atât mai bine le-ar fi fost. Hakim nu era în dezacord cu faptul că era o idee bună să iasă de pe drum pentru o noapte. Totuşi, se temea de necunoscut, iar prin necunoscut se referea la ce le va face Karim nefericiţilor ocupanţi ai casei pe care se întâmpla să o aleagă.
Nu departe de graniţă, au găsit câteva perspective interesante chiar lângă autostrada 65, pe Old Cricket Road. Karim a dus computerul la Hakim şi i-a arătat cele două case pe care le vizualizase. Hakim a ştiut instantaneu ce casă urmau să viziteze. Erau adiacente una faţă de cealaltă, dar mai mult de un sfert de milă de pădure şi păşune le despărţea. Împărţeau o alee cu pietriş pe câteva sute de metri şi apoi se despărţea. La stânga, aleea ducea spre o serie de clădiri care, chiar şi din spaţiu, nu păreau bine îngrijite, apoi spre o casă. Hakim a privit cu atenţie şi a identificat opt vehicule care erau parcate la întâmplare în grupuri în jurul porţiunii principale a proprietăţii. Câteva dintre ele ar fi putut fi echipamente agricole, dar era prea greu de discernut. Locul avea un aer dezorganizat. Hakim şi-a imaginat o mare familie extinsă care locuia pe proprietate, oameni de toate vârstele care veneau şi plecau. O mulţime de câini. Prea multe variabile în joc ca să se rătăcească la această oră târzie, sau la orice oră, de altfel.
Cealaltă proprietate semăna neaşteptat de mult, ca aspect şi geografie, cu ferma din Iowa. Drumul de pietriş se întindea pe o distanţă de o mie de metri pe latura unei pante uşoare şi apoi se încolăcea în partea de sus pentru a se vărsa într-o curte de pietriş care se afla între casă şi un hambar mare. Un gard gros de copaci înconjura casa pe trei laturi, iar dincolo, pe măsură ce dealul se îndepărta, se afla păşunea. Era precisă, impecabil întreţinută şi, de departe, era cea mai bună alegere.
Karim a arătat cu degetul spre ecran şi a întrebat: „Îţi aminteşte de ceva?”.
„Casa din Iowa”.
„Da, este aproape exact la fel”.

Hakim şi-a ţinut ochii pe ecran în căutarea altor indicii. „Nu ştiu cât de veche este această imagine, dar pe păşune nu există urme de animale”.
„Ce înseamnă asta?”
„Dacă ar fi avut vaci sau oi”, a arătat Hakim spre ecran, „s-ar fi văzut linii pe păşune. Ca o urmă de capră în munţi. Vitele le folosesc pentru a ajunge de la hambar la păşune şi înapoi.”
„E bine aşa?”
„Da. Dacă au vite, trebuie să aibă grijă de ele. Mai ales dacă este o fermă de lactate. Laptele trebuie să fie ridicat zilnic. Asta ar însemna să vină cineva mâine dimineaţă”.
„S-ar putea să fim plecaţi până atunci.”
Hakim a spus: „Dacă suntem norocoşi, aceasta ar putea fi chiar ceea ce ei numesc o fermă de hobby.”
„Ce este asta?”
„Nu mai este folosită ca fermă. Oamenii locuiesc acolo şi atât. Unii oameni le folosesc ca şi case de vacanţă. Locuiesc într-un oraş mai mare şi îşi petrec weekend-urile într-un loc ca acesta.”
„Deci s-ar putea să fie goală?”
„Este posibil.” Hakim aşa spera.
Karim s-a sfătuit cu Ahmed pe scurt şi i-a explicat ce aveau să facă. A expus un plan precis în mai puţin de şaizeci de secunde. Hakim a trebuit să recunoască faptul că aici strălucea prietenul său. Avea minte pentru astfel de lucruri. Din momentul în care ajunseseră în Afganistan, cu atâţia ani în urmă, dovedise aproape imediat că era un comandant de câmp de luptă.
Karim s-a urcat la volanul rulotei şi a tras înapoi pe autostradă. Au condus cu limita exactă de viteză prin Branson şi s-au consolat puţin cu traficul crescut. Câţiva kilometri mai târziu, au trecut graniţa în Arkansas. La trei kilometri după aceea, au virat pe Old Cricket Road. Karim a văzut aleea din stânga la scurt timp şi a încetinit pentru a se uita mai bine. Erau două cutii poştale, una în formă perfectă, cealaltă înclinată şi care părea că un vânt puternic ar putea să o împingă. Karim a luat aminte la numele de pe cutia mai frumoasă. La trei metri în spate era un semn de alee privată şi un semn de interzicere a accesului. Karim a verificat kilometrajul şi a continuat. Şase zecimi de milă mai târziu, a încetinit până aproape de a se târî şi a dat semnalul.
Ahmed se schimbase într-o salopetă neagră, o vestă tactică şi o pălărie neagră floppy. Ţinând în mână o puşcă M-4 cu amortizor, a ieşit din rulotă la tropăit şi apoi a dispărut în noapte. Karim a prins viteză şi a continuat drumul în jos pe drum în ritm liniştit. Patru mile mai târziu, a oprit pe o alee cu o poartă. A dat înapoi şi a mers în direcţia din care tocmai venise. Radioul Motorola aşezat în suportul pentru pahare a pocnit la viaţă cu vocea lui Ahmed.
„Nici urmă de oameni. O lumină slabă.”
Karim a luat radioul şi a apăsat butonul de transmisie. „Vreun animal?”
„Din câte văd, nu.”
„Sistem de securitate?”
„Din câte văd, nu.”
Karim a făcut o pauză. „Câini?”
„Nu.”
„Sunteţi pe poziţie?”
„Da.”
„Voi fi acolo într-un minut.” A aşezat radioul înapoi în suportul de pahare şi a început să caute virajul. La o distanţă scurtă mai târziu, a găsit-o. Karim s-a luptat cu roata mare în timp ce făcea un viraj de aproape 150 de grade. A rămas la dreapta şi, o sută de metri mai târziu, a trecut cu o viteză respectuoasă de douăzeci de kilometri pe oră pe lângă virajul pentru cealaltă casă. În timp ce începeau să urce încet şi sigur pe alee, Ahmed a anunţat că putea vedea rulota şi că situaţia din casă nu se schimbase. Karim se simţea din ce în ce mai încrezător că găsiseră locul perfect.
Apoi, când au virat în jurul ridicării şi au intrat în curte, locul s-a luminat ca o parcare de mall. Două proiectoare de pe hambar au pâlpâit la viaţă, la fel ca şi întreaga verandă din faţa casei. Karim a încetinit şi a apucat radioul. „Ce se întâmplă?”
„Nicio mişcare.” Vocea lui Ahmed a revenit stabilă. „Cred că sunt lumini de mişcare”.

Karim a încetinit până la oprire, îndreptând farul rulotei spre uşa din faţă a casei. A pus vehiculul în parcare şi a coborât din scaun. Cu radioul într-o mână şi cu Glock-ul său de 9 mm cu amortizor în cealaltă, a ieşit din rulotă şi a început să meargă pe pietriş spre casă. S-a uitat în stânga şi în dreapta şi a avut grijă să îşi ţină arma aproape de coapsa dreaptă. Se afla la patruzeci de metri distanţă când uşa din faţă s-a deschis.

CAPITOLUL 39
WASHINGTON, D.C.

RAPP a virat pe strada H şi a parcat maşina pe o bordură galbenă. A aruncat o plăcuţă de poliţie din plastic pe bord şi a privit în jos, pe lungimea blocului, la vechiul depozit. Oamenii erau aliniaţi de la un capăt al străzii până la colţul din apropiere, un stol de oameni, în majoritate de douăzeci şi treizeci de ani, care se mişcau şi se legănau în ritmul basului greu care zornăia pe ferestrele murdare ale clubului. Băieţii erau puţin mai în vârstă, iar femeile, probabil cu şase ani mai tinere. Băieţii purtau cu toţii uniforma lor urbană şic; blugi de designer de două sute de dolari, cămăşi stridente şi încălţăminte elegantă. Părul era fie foarte scurt, fie foarte lung, iar feţele erau pline de barbă. După părerea lui Rapp, păreau că toţi urmăreau aspectul eurotrash care făcuse furori pe Coasta de Azur cu vreo zece ani în urmă.
Femeile erau o pură încântare pentru ochi. Pantofi cu platformă de cinci centimetri, rochii sumare de toate felurile şi ţesăturile, mult machiaj puternic şi părul vâlvoi. Arătau mai degrabă ca şi cum ar fi fost la coadă pentru o audiţie porno decât pentru o noapte în oraş. La fiecare 30 de metri sau cam aşa ceva, puteau fi văzuţi câţiva puşti de pe Deal care încercau să se integreze. Eforturile lor constau în a-şi pierde cravatele şi în a-şi descheia cămăşile cu doi nasturi întregi. Aceasta nu fusese niciodată scena lui Rapp şi, cu siguranţă, nu era locul potrivit pentru un fost angajat al Agenţiei, în vârstă de cincizeci şi şase de ani.
Coleman îşi dădea seama, după felul în care avea maxilarul fixat, că Rapp căuta o luptă. Avea fruntea uşor încruntată şi privea grupul cu o încruntare dezaprobatoare. „Ştiu la ce vă gândiţi", spuse Coleman pe un ton uşor, „şi nu cred că este o idee bună."
Rapp îşi ţinea ochii aţintiţi asupra uşii din faţă. „La ce mă gândesc?"
„Te gândeşti să porneşti chestia asta. Mai ai şi alte treburi de care trebuie să te ocupi şi chiar nu ai chef să stai toată noaptea în maşină să faci supraveghere."
Privirea lui Rapp nu s-a clintit. „Altceva?"
„Da ... ... eşti frustrat. Te gândeşti că acest Max Johnson ar trebui să ştie mai bine şi faptul că nu ştie înseamnă că merită o bătaie bună."
„Şi ruşii?" a întrebat Rapp.
„Nu-ţi place că vin aici şi ne încalcă toate regulile."
„Altceva?"
„Da ... . Văd cum îi priveşti cu ochii pe cei patru bodyguarzi de la uşă."
Rapp a rânjit.
„Te mănâncă", a spus Coleman cu o voce nu prea fericită.
„Uneori", a spus Rapp în timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă, „cel mai bun mod de a rezolva astfel de situaţii este să forţezi lucrurile".
„Ruşii ăştia sunt nişte oameni răutăcioşi, Mitch. Nu joacă după reguli."
Rapp s-a întors spre Coleman şi şi-a arcuit ochiul stâng. „Şi noi da?"
„Nu ... ... nu chiar", se bâlbâi Coleman o secundă, „dar noi nu suntem nebuni ca ei."
„Ei bine, poate că e timpul să devenim puţin nebuni. Să-i facem să se simtă puţin stânjeniţi să vină în curtea noastră şi să recruteze un măgar ca Johnson."
„Ei nu se sperie uşor."
„Vom vedea asta."
Coleman a oftat. Ştia că nu avea cum să-l facă pe Rapp să se răzgândească atunci când devenea aşa. „Şi ce ai de gând să faci?"
„Să improvizez."
„Şi dacă apar localnicii?".

Rapp scormoni în buzunarul hainei de costum şi întrebă: „Ai spus că Marcus monitorizează reţeaua clubului?”.
„Da.”
Rapp a scos o geantă de identificare din piele. A deschis-o, a băgat mâna în spatele legitimaţiei CIA şi a scos o a doua bucată de hârtie laminată. Pe aceasta scria HOMELAND SECURITY cu litere de tipar albastru închis. A strecurat-o între legitimaţia CIA şi fereastra de plastic transparent. I-a arătat-o lui Coleman. „Funcţionează ca prin minune. Cine nu e pentru Securitatea Naţională?”.
Coleman a clătinat din cap. „Dacă apar poliţiştii, eu plec de aici şi îmi iau oamenii cu mine.”
„Am înţeles. Spune-i lui Marcus că în aproximativ două minute vreau să le bruieze camerele de securitate şi liniile telefonice şi să oprească traficul de telefoane mobile.”
„Cine intră?”
Rapp s-a gândit o secundă, s-a uitat la cei patru tipi mari de la uşă şi a presupus că mai erau cel puţin şase sau opt înăuntru. „Cred că noi doi ne putem descurca.”
Coleman a râs pe jumătate şi a spus: „Bine, dar îi spun lui Mick să stea aproape.”
Mick Reavers era echipa de demolări a lui Coleman, formată dintr-un singur om. Era construit ca un fundaş din NFL, doar că era mai rău. „Mie îmi convine.” Rapp a ieşit şi a deschis portbagajul în timp ce Coleman dădea instrucţiuni restului echipei. A format cele două coduri din trei cifre de pe o carcasă dreptunghiulară mare şi neagră, apoi a glisat butoanele. Ambele haşuri s-au ridicat cu zgomotul unei serviete de modă veche. Interiorul servietei era format dintr-un bloc mare de spumă gri. Secţiuni din spumă fuseseră decupate în silueta unei varietăţi de arme. Rapp avea deja la şold pistolul său Glock de 9 mm. Aşa cum se întâmpla aproape întotdeauna, era încărcat cu muniţie subsonică cu vârfuri goale. Rapp şi-a scos portofelul din buzunarul stâng şi l-a aşezat lângă valiză. A luat cel mai scurt dintre cele două amortizoare de zgomot şi l-a pus acolo unde fusese portofelul.
Rapp nu mergea niciodată nicăieri fără armă şi avea toate actele necesare pentru a o purta oriunde dorea, dar chiar şi aşa, cel mai rapid mod de a ajunge în apă fierbinte era să tragi cu arma în District. Indiferent dacă acţiunea a fost justificată sau nu, districtul era foarte sensibil la jocurile cu arme de foc. Rapp s-a uitat spre uşă şi a analizat mulţimea. Nu avea de gând să intre fără armă, dar ar fi trebuit să aibă mari probleme înainte de a o folosi. Glock-ul ar fi fost doar în scop defensiv. S-a holbat la decupaje, încercând să se decidă între câteva alte opţiuni mai puţin letale. Mai era spray-ul cu piper, dar nu era chiar preferatul lui, mai ales într-un loc aglomerat ca un club. Dacă foloseai suficient, următorul lucru pe care îl ştiai era că era aspirat în sistemul de ventilaţie şi întregul local se goli ca şi cum ar fi fost un incendiu, oamenii tuşind şi scuipând, echipajele de urgenţă apărând pentru a acorda ajutor medical. Acesta era genul de lucru care ar putea atrage un post de televiziune local.
Rapp nu voia să provoace genul acela de agitaţie dacă putea să o evite. S-a decis pentru un baston tactic extensibil, un ASP F21 într-un mic toc de centură. Era o bucată de oţel negru şi greu, cu o lungime de aproximativ 20 cm, cu o mâner din spumă. Cu o mişcare corectă a încheieturii mâinii, cei opt centimetri se extindeau la douăzeci şi unu. Era o armă mică şi urâtă, excelentă pentru a fi folosită împotriva oamenilor mai mari şi cu braţe lungi. De asemenea, funcţiona bine dacă trebuia să deschizi o cale printr-o mulţime de oameni. Câteva mişcări şi oamenii începeau să se mişte ca nişte vite speriate.
Rapp a agăţat ASP-ul la centura sa din partea dreaptă şi apoi s-a mai hotărât asupra unui lucru. A luat un Taser X26 şi două cartuşe suplimentare. Arăta cam ca un pistol, cu excepţia faptului că anumite părţi erau galbene. A pus cele două cartuşe suplimentare în buzunarul din dreapta faţă şi a băgat pistolul cu electroşocuri între partea mică a spatelui şi pantaloni. Coleman i s-a alăturat în partea din spate a maşinii şi Rapp a întrebat: „Ai nevoie de ceva?”.
Coleman s-a uitat la geantă ca şi cum ar fi cumpărat ceasuri. „Asta e noua ta puşcă M-4?”.
„Da.”
„O iau eu.”
„Ciudat.” Rapp i-a înmânat spray-ul cu piper şi i-a spus: „Nu-l folosi decât dacă nu crezi cu adevărat că avem nevoie de el.”
„Am înţeles.” Coleman a agăţat flaconul la centură şi şi-a încheiat haina de costum. „Deci, care este planul tău?

Rapp a ridicat din umeri şi a închis portbagajul. „Intrăm ca şi cum locul ar fi al nostru... ceea ce este adevărat. Aici suntem la Washington, nu la Moscova”.
„Şi apoi ce facem?”
„Îl apucăm pe nemernic de gât şi îl scoatem de acolo.”
Coleman avea o expresie îngrijorată pe faţă. „Şi dacă încearcă să ne oprească?”.
Rapp s-a gândit o secundă şi apoi a spus: „Câţiva dintre ei vor ajunge probabil la spital.”
Coleman a gemut: „Am o presimţire proastă în legătură cu asta.”
Rapp s-a scuturat şi a început să se îndrepte spre club şi spre cei patru gardieni masivi ai acestuia.
„Întotdeauna spui asta.”
Coleman a căzut la jumătate de pas în urma lui şi a mormăit în sinea lui: „Şi de obicei am dreptate.”

CAPITOLUL 40
NORDUL ARKANSASULUI

ÎN AFARĂ de cei patru ani pe care îi petrecuse în armată, Dan Stewart lucrase toată viaţa lui de adult pentru acelaşi angajator. Un nativ din Lowell, Arkansas, practic căzuse în slujba asta când se întorsese din al doilea său stagiu de serviciu în Vietnam. Un nou lanţ de magazine cu amănuntul cu preţuri mici, aflat chiar în apropiere, făcea angajări. Stewart a acceptat un post de asistent manager şi s-a mutat în Eureka Springs, la câteva ore spre est. În decurs de un an, a fost recompensat pentru etica sa de muncă puternică prin promovarea în funcţia de manager şi s-a mutat la Branson, Missouri, pentru a deschide unul dintre noile magazine ale companiei.
Acolo a întâlnit-o pe Kelly a sa. Ea era una dintre casierele sale şi, după o curtare de doar cinci luni, s-a căsătorit cu fiica predicatorului baptist local. Nu era mare lucru pentru majoritatea, dar Stewart era metodist, iar în Lowell, Arkansas, metodiştii erau avertizaţi să stea departe de baptişti şi viceversa.
Cincisprezece ani, patru copii, nouă magazine şi şase state mai târziu, a fost transferat la sediul central din Bentonville, Arkansas, şi a fost promovat la conducerea superioară. Momentul a fost perfect, în sensul că le-a permis tuturor celor patru copii să se înrădăcineze şi să urmeze cursurile liceului Bentonville High School. Copiii au absolvit cu toţii şi trei dintre ei au mers mai departe la facultate, iar unul s-a înrolat în armată, la fel ca tatăl său.
Pe măsură ce anii treceau, Stewart a participat la planul de acţiuni al angajatorului. În timpul tuturor acestor mutări, i-a promis lui Kelly că se vor întoarce în Branson când el va înceta în sfârşit să mai lucreze. A fost în timpul celui de-al treizeci şi nouălea an în care lucra la Wal-Mart când a aflat că acumulaseră peste trei sute de mii de acţiuni preferenţiale. Cu un preţ care se învârtea în jurul a cincizeci de dolari pe acţiune la acea vreme, calculul nu era dificil. La cea de-a patruzecea aniversare a sa în cadrul companiei, soţia sa l-a forţat să se pensioneze. Au cumpărat o cabană pe Table Rock Lake, unde Kelly îşi petrecuse verile tinereţii. După primul an, Stewart a cumpărat o fermă de agrement, aflată la capătul drumului. Rudele lui Kelly păreau să treacă prea des pe lângă lac, iar el primea prea multe prostii din partea prietenilor săi pentru că locuia în Missouri. Aşa că şi-a convins soţia că aveau nevoie de ferma de hobby pentru a-şi putea depozita toate lucrurile şi pentru a evita plata impozitelor scandaloase din Missouri.
Stewart dormea adânc în fotoliul său mare din piele când ciobănescul său german a început să facă zgomot. Numele ei era Razor al treilea. Doi şi trei duraseră zece şi unsprezece ani, iar al Treilea mergea pe nouă. Era un câine bun, perfect ascultător faţă de stăpânul său, protector cu Kelly şi rezonabil de tolerant cu nepoţii. Stewart dormea în scaun pentru că umărul îi făcea probleme. Amânase operaţia de ani de zile şi, în sfârşit, se hotărâse că era timpul să repare nenorocirea. Toţi prietenii lui jucau golf şi vânătoare, iar el avea dureri atât de mari încât nu putea face niciuna dintre ele.
S-a trezit auzind mârâitul jos al lui Razor, iar apoi a dat drumul la două lătrături nefericite. Stewart era pe punctul de a o face să tacă atunci când luminile exterioare s-au aprins brusc, iar apoi a putut auzi mârâitul unui motor. Stewart se pricepea la motoare şi şi-a dat seama imediat că nu era o maşină. Era ceva mai mare. S-a împins înainte în scaun, lăsând jos suportul pentru picioare şi sărind în picioare. Pătura a căzut pe podea şi el a privit cum farurile se plimbau pe peretele opus, deasupra televizorului. Primul lucru la

care s-a gândit a fost la drogurile care provocaseră toate problemele cu forţele de ordine locale în ultimii ani. Fusese o spargere de casă la lac, imediat după Crăciun. Un cuplu în vârstă fusese bătut, legat şi jefuit sub ameninţarea armei.
Stewart jurase că nu va lăsa niciodată nişte gunoaie albe şi drogate să se ia de el. A deschis cu un smucit dulapul din holul din faţă şi a băgat mâna înăuntru, împingând colecţia de jachete de toamnă, iarnă şi primăvară din dreapta în stânga. Fără să fie nevoie să se uite, mâna dreaptă a găsit colţul din spate şi oţelul rece şi călit al puştii sale Remington 870. A închis uşa dulapului, a aruncat înapoi zăvorul de la uşa principală şi a deschis-o. Stewart a păşit în aerul răcoros al serii, purtând o pereche de pijamale maro Arkansas Razorbacks pe care nepoţii lui i le dăruiseră cu ocazia celei de-a şaizeci şi şasea aniversări. Picioarele lui goale au lovit veranda vopsită în alb. Razor a mârâit pe lângă el, arătându-şi dinţii ameninţători. Stewart a văzut un bărbat care venea spre el dinspre luminile albe aproape orbitoare de pe partea din faţă a unei rulote mari. A încărcat un cartuş în ţeavă şi a scos siguranţa cu mişcarea lină şi exersată a unui om care vâna vânat de la şapte ani. A ţinut botul pistolului îndreptat spre picioarele intrusului şi a spus: „Cine e acolo şi ce naiba vrei?”.
Următoarea parte s-a întâmplat repede. Undeva în dreapta lui, Stewart a auzit un zgomot de plesnituri, apoi a auzit unghiile lui Razor alunecând pe podeaua lucioasă a verandei ca şi cum ar fi purtat patine cu rotile, iar apoi a căzut. Stewart s-a uitat la ea ca să vadă ce se întâmplase şi, imediat ce a observat sângele care se băltea pe fundalul alb al verandei, ceva mare şi greu l-a lovit în partea superioară stângă a pieptului. Nu a avut timp să îşi dea seama ce era. Se învârtea şi cădea, picioarele goale nu-i ofereau nicio tracţiune. A aterizat tare pe partea stângă, puşca de vânătoare zdrăngănind în timp ce sărea pe scări.
A mai trecut o clipă şi creierul lui Stewart încă nu procesa ceea ce se întâmplase, dar în timp ce zăcea acolo, o căldură a început să se răspândească sub partea stângă. Stewart şi-a dat seama că fusese împuşcat. S-a gândit la Razor pentru o secundă şi apoi la soţia lui. A auzit un zgomot de zgârieturi pe pietriş şi a ştiut că era puşca care era ridicată. Apoi s-au auzit paşi pe treptele verandei, lenţi şi intenşi. Stewart a încercat să îşi încovoaie gâtul pentru a vedea cine era, dar o durere înjunghiată în umărul stâng l-a oprit. Intrusul şi-a folosit piciorul pentru a-l rostogoli pe spate. Stewart a tresărit de durere şi şi-a strâns umărul în timp ce privea figura întunecată care stătea deasupra lui.
„Ce vrei?” a întrebat Stewart cu o voce plină de durere.
„Câţi oameni sunt în casă?”
Stewart nu cunoscuse niciodată un drogat de metamfetamină, dar acest bărbat părea mult prea calm şi avea un accent pe care nu-l putea localiza. „Suntem doar eu şi soţia mea. Luaţi tot ce vă trebuie şi lăsaţi-ne în pace. Nu am făcut rău nimănui.” Stewart a putut vedea puşca într-o mână şi altceva în cealaltă. Bărbatul a început să îndrepte obiectul misterios spre el, iar Stewart şi-a dat seama cu o fracţiune de secundă înainte de a muri că era un pistol.

CAPITOLUL 41
WASHINGTON, D.C.

RAPP purta în continuare costumul său închis la culoare şi cămaşa albă. Nu s-a deranjat să mai descheie un nasture în plus la cămaşă. Era un tip cu trei sau doi nasturi. Nu se gândise niciodată cu adevărat la asta, dar ştia că nu era un tip cu patru nasturi, prea multă piele şi păr. Cu părul său facial neglijent, Rapp nu striga poliţist sau agent federal aşa cum o făcea Coleman. Ofiţerul SEAL retras din activitate purta o haină sport albastră, un tricou polo negru, pantaloni de gală kaki plisaţi şi pantofi de gală negri cu talpă groasă şi dantelă cu şireturi. Oricine cu o experienţă decentă ar fi observat umflăturile de sub jachete şi ar fi ghicit că aveau asupra lor un pistol.
Rapp, obişnuit să se amestece în mulţime, a trebuit să-şi spună în mod conştient să se comporte mai mult ca un poliţist, să-şi facă mişcările fluide puţin mai robotice şi, în loc să evite contactul vizual, să se asigure că îl face, că îl păstrează şi că nu lasă niciun dubiu cu privire la cine este şeful. A decis să traverseze strada direct prin faţa uşii de la intrare, în loc să traverseze în unghi. Când a coborât de pe bordură, i-a măsurat pe cei patru gorile. Trei dintre ei erau negri şi unul dintre ei era alb, băieţi mari, cu

picioare mari, braţe mari, piepturi mari şi gâturi mari. Erau uşor de remarcat, deoarece erau îmbrăcaţi în blugi negri şi tricouri polo negre şi erau de două-trei ori mai mari decât oricine altcineva din apropiere. Când Rapp se afla la cinci paşi de trotuar, unul dintre negri a făcut o cercetare a zonei şi i-a observat pe cei doi bărbaţi venind spre ei. Ochii i s-au înşurubat în ei şi faţa lui a trădat o fracţiune de secundă de surprindere că cei doi erau diferiţi de toţi ceilalţi petrecăreţi cu care aveau de-a face. Rapp a fixat privirea pe bărbat şi s-a îndreptat direct spre el. Nimeni nu purta vreo indicaţie de grad, aşa că era imposibil să vadă cine era la conducere. Instinctul îi spunea, totuşi, că cel mai alert dintre cei patru ar fi fost cel mai bun loc de unde să înceapă.

Rapp se opri chiar de partea lui de cordoanele de catifea şi aruncă o privire peste umărul lat al tipului spre uşa deschisă. Printr-o crăpătură în perdeaua de catifea roşie putea vedea stroboscoape şi siluete de oameni care se legănau şi se legănau. Muzica tare, cu un bas puternic şi zbuciumat, a ieşit pe uşă şi i-a lovit ca o rafală puternică de vânt. Rapp şi-a pus din nou ochii pe bărbatul cel mare. Rapp avea un metru optzeci şi cinci şi se gândea că, având în vedere că, având în vedere înclinarea trotuarului care pleca de la clădire spre bordură, tipul era probabil cu câţiva centimetri mai scund decât părea. Rapp a ghicit că avea în jur de doi metri şi jumătate. Înălţimea nu-l îngrijora pe Rapp. Cu cât mai înalt, cu atât mai bine când era vorba de o luptă de stradă, iar dacă voia o dovadă, tot ce trebuia să facă era să urmărească un meci din Ultimate Fighting Championship. Tipii mari aveau întindere, dar centrul lor de greutate era mult prea înalt pentru luptele fără reguli.

Rapp şi-a deschis haina de costum pe partea stângă şi a băgat mâna în buzunarul de la piept. A privit cum ochii bodyguardului s-au coborât până la talia lui. Tipul a observat pistolul de pe şoldul stâng al lui Rapp şi nu a clipit. Rapp a scos geanta de identitate cu o mişcare lină cu o singură mână şi a ţinut-o deschisă lângă urechea dreaptă, astfel încât bodyguardul să nu fie nevoit să se străduiască prea mult.

Ochii tipului au pâlpâit de colo-colo, apoi a dat din cap şi a spus: „Care-i treaba?”.

„Securitatea naţională. Nimic care să aibă legătură directă cu clubul. Trebuie doar să intru acolo şi să vorbesc cu cineva.”

Paznicul a început să răspundă, dar a fost oprit de un alt paznic care stătea lângă uşă. Acest tip era chiar mai înalt. Trebuia să aibă 1,80 m şi înclina cu uşurinţă cântarul la peste 90 de kilograme. Capul lui alb era ras, iar tatuajele îi ieşeau la iveală de sub mânecile cămăşii şi de sub guler. Rapp a remarcat un tatuaj cu o sabie şi un ciocan şi o seceră pe antebraţul bărbatului. A repetat ceea ce îi spusese deja celuilalt bodyguard şi, pentru a se asigura, a arătat legitimaţia de la Homeland Security.

Paznicul mare şi alb a întins mâna pentru a apuca geanta de identificare, iar Rapp a făcut un pas înapoi. Cu o voce rece, Rapp a spus: „Nu am de gând să vă fac probleme. Vreau doar să vorbesc cu cineva”.

„Nu.” Bărbatul avea o expresie urâtă pe faţă. „Aveţi hârtie?”, a întrebat cu un accent rusesc gros.

„Hârtie?” a întrebat Rapp, neavând nicio idee despre ce vorbea tipul.

Marele rus a pocnit din degete de mai multe ori în timp ce căuta traducerea corectă. „Mandat”, a spus el, găsind în cele din urmă cuvântul. „Trebuie să aveţi mandat. Fără mandat, nu intraţi.”

Rapp s-a uitat la negrul cel mare şi a spus: „Nu vorbeşte serios?”.

Negrul i-a dat lui Rapp o ridicare din umeri care spunea că nu era persoana potrivită pentru a întreba.

Rapp s-a uitat înapoi la rus şi a spus: „Lasă-mă să-ţi văd paşaportul”.

Rusul a făcut un mare spectacol de a se percheziţiona ca şi cum ar fi căutat documentele necesare. Apoi, cu un zâmbet de şmecher, a spus: „Îmi pare rău. Nu am paşaport”.

„Atunci ar fi bine să mă laşi să intru, sau va trebui să te arestez”.

Bărbatul a râs de Rapp. „Întoarceţi-vă cu un mandat. Fără mandat ... ... dispari”.

Rapp a privit cum făcea un gest de alungare cu mâinile ca şi cum ar fi încercat să trimită un vânzător din uşă în uşă pe drumul său. Rapp s-a uitat la Coleman, care se uita deja peste umăr întrebându-se unde era Reavers. „Trei opţiuni”, a spus Rapp cu voce tare. „Prima, ignor faptul că eşti un nenorocit nepoliticos şi te dai la o parte din calea mea. A doua, te hotărăşti să nu mă laşi să intru, aşa că te arestez pentru obstrucţionarea unui agent federal şi pun să fii deportat împreună cu toţi ceilalţi ticăloşi ruşi care au fost ridicaţi săptămâna asta.”

„Şi a treia?” Întrebă rusul în timp ce îşi încrucişa sfidător braţele mari peste pieptul său enorm.

„Al treilea”, a spus Rapp în timp ce îşi înclina capul spre stânga, „îţi trag un şut în fund şi te las sângerând şi plângând aici, pe trotuar. Alegerea ta... şi ca să-ţi arăt că nu sunt un tip rău, îţi voi da chiar şi o secundă să te gândeşti la asta. „
În timp ce marele rus stătea acolo ca o statuie, Rapp s-a întors şi s-a îndreptat spre Coleman. Cu o voce pe care numai ei doi o puteau auzi, Rapp a spus: „Sună-l pe Marcus şi spune-i să blocheze totul. Probabil că sunt mai mulţi ruşi în interiorul clubului. Nu am nevoie ca tipii ăştia să cheme întăriri când tipul ăsta va cădea”.
„Ce ai de gând să faci?” a întrebat Coleman.
„O să-l dobor pe nenorocit înainte ca el să ştie ce l-a lovit.” Rapp s-a uitat înapoi peste umăr şi l-a privit pe bărbatul mare de la tălpile grele ale cizmelor negre până la chelia lucioasă. Sunt multe moduri de a doborî un om. Fiecare tip este diferit – puncte forte şi puncte slabe diferite. Bărbaţii mari ca acesta aveau toţi o slăbiciune în comun, iar Rapp o descoperise deja. Chestia asta se va termina înainte ca tipul să ştie că a început. Rapp era sigur de asta. Singura lui preocupare reală era legată de ceilalţi trei mari localnici. Uriaşii ca aceştia erau uşor de manevrat unul câte unul, dar în grup puteau fi o problemă. Tot ce trebuiau să facă, la urma urmei, era să te cuprindă cu braţele şi să cadă la pământ. Dacă erai prins între ei şi ceva foarte tare, cum ar fi un trotuar de beton, erai sigur că-ţi rupeai câteva coaste.
Rapp a văzut Reavers traversând strada şi a decis că era sigur să înceapă. Prezenţa lui ar putea fi suficientă pentru a le da de gândit celorlalţi trei gorile. Rapp s-a întors şi a mărşăluit direct spre rus. S-a oprit la un pas de el şi şi-a pus mâna dreaptă pe şold şi mâna stângă pe mânerul armei. „Deci... ce-o să fie?”
Rusul îşi ţinea braţele încrucişate pe piept. Fiecare pumn era înfipt sub o axilă, într-o demonstraţie de sfidare imuabilă. „Cum se spune în engleză?”, a spus din nou căutând cuvântul potrivit.
„Cum se spune ce în engleză?”. Rapp a verificat din nou picioarele bărbatului. Erau depărtate la lăţimea umerilor, picioarele bine înfipte în pământ, genunchii abia îndoiţi. Tipul ăsta era obişnuit să intimideze oamenii.
Faţa rusului s-a luminat cu un zâmbet şi a spus: „Du-te dracului. Libertatea de exprimare, nu-i aşa? Dumnezeu să binecuvânteze S.U.A. şi dă-i dracului pe toţi poliţiştii”.
„Dă-i dracului pe toţi poliţiştii”, a repetat Rapp cu o voce suficient de tare încât să atragă atenţia celorlalţi bodyguarzi şi a unora dintre cei de la coadă.
„Aşa este. Voi, americanii, credeţi că noi, ruşii, suntem proşti, dar noi vă cunoaştem legile. Nu aveţi voie să faceţi nimic. Sunteţi un poliţist. Nu te poţi atinge de mine”.
Rapp a zâmbit şi a dat din cap. A continuat să dea din cap şi s-a aplecat un pic mai mult. S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a coborât vocea ca să rămână între ei doi. „Îmi place teoria ta, dar există o singură problemă cu ea. Eu nu sunt poliţist.”
Rapp s-a întors ca şi cum ar fi vrut să plece. A făcut un pas cu piciorul stâng, apoi a început să-şi ridice piciorul drept de pe pământ. Totul părea normal. Nu exista nici măcar un singur semn care să trădeze ceea ce urma să se întâmple. Degetul de la pantoful drept a atins pământul pentru o clipă şi apoi s-a mişcat. Piciorul stâng al lui Rapp s-a flexat şi partea superioară a corpului s-a aplecat în faţă. Capul i s-a întors spre dreapta şi apoi, într-o mişcare fulgerătoare, piciorul drept al lui Rapp a ieşit ca un măgar care dă o lovitură de picior. Tocul pantofului său a aterizat direct deasupra rotulei drepte a rusului şi a continuat, împingând genunchiul dincolo de linia verticală şi îndoind piciorul înapoi în direcţia greşită. Un genunchi sănătos nu ar fi fost în stare să suporte lovitura, cu atât mai puţin unul care a cărat în jur de 150 de kilograme în plus timp de un deceniu bun. Zgomotul de pocnitură al articulaţiei genunchiului care se rupea a fost urmat de sunetul zdrobitor al tendoanelor care se desprindeau de diverse oase.
Rapp a ţinut lovitura la extensie maximă doar o fracţiune de secundă şi apoi s-a îndepărtat ca un tăietor de lemne care curăţa zona în caz că copacul lovea din nou în el. Rusul a mai rămas în picioare încă o secundă, care i s-a părut o eternitate. Mâna dreaptă a lui Rapp a alunecat în jurul centurii, a găsit bastonul negru şi greu şi l-a smuls. A văzut cum rusul a început să se balanseze în dreapta sa. Rapp ştia exact ce urma să se întâmple. Creierul nu înregistrase cedarea catastrofală a genunchiului drept. Giroscopul său intern îi spunea corpului că trebuie să pună greutatea pe piciorul drept pentru a preveni răsturnarea. Era

ceva ce creierul făcea pe pilot automat de un milion de ori pe zi şi întotdeauna funcţiona, cu excepţia cazului în care o forţă externă îi stătea în cale sau dacă genunchiul drept tocmai fusese zdrobit.
Rusul nici măcar nu a ţipat. Nu a fost timp. Pur şi simplu a continuat să se încline spre dreapta, a făcut un pas de parcă ar fi vrut să se prindă, iar apoi, când toată greutatea celor peste 350 de kilograme ale sale a început să cadă pe genunchiul rănit, acesta s-a pliat la mijloc ca un scaun ieftin de masă de joc. S-a lovit puternic de trotuar, chiar dacă braţele sale s-au întins pentru a-i încetini căderea. Tâmpla sa dreaptă a ricoşat de pe suprafaţa dură şi murdară şi a aterizat cu faţa la vârful cizmei drepte. Atunci au început ţipetele.

CAPITOLUL 42

RAPP s-a gândit că avea cinci minute să intre şi să iasă înainte ca lucrurile să se încingă. Poate chiar şi cincisprezece, dar asta era puţin cam mult. Închiderea telefoanelor şi a staţiilor radio ar întârzia cu siguranţă lucrurile, dar poliţiştii trebuiau să patruleze în mod regulat în acest cartier. Rapp se putea descurca cu poliţiştii dacă era nevoie, dar nu avea chef să-şi petreacă noaptea cerând favoruri şi apoi să trebuiască să dea explicaţii în următoarele două zile. Ideea exerciţiului din seara asta era să scoată această problemă specială de pe tapet şi să o lase în urmă.
Viaţa ar fi fost mult mai uşoară dacă ar fi intrat pur şi simplu, l-ar fi apucat pe Johnson de gât şi l-ar fi târât afară din local. Simplu şi direct. Rapp ştia totul despre impulsuri. Într-o situaţie ca asta, cel mai bine era să nu te opreşti din mers. De cele mai multe ori, dacă aveai ţinuta potrivită şi te purtai ca şi cum ai fi fost la conducere, oamenii îţi urmau exemplul.
Rapp s-a uitat la primul săritor şi şi-a mişcat încheietura mâinii cu o mişcare dură în jos. Cele două secţiuni extensibile ale bastonului s-au desprins şi s-au blocat în poziţie de blocare cu un clic puternic. Rapp a îndreptat bastonul spre marele săritor şi a spus: „I-am dat trei opţiuni. Tu ai doar două".
Paznicul s-a uitat în jos la rusul mare şi chel. Acesta se zvârcolea pe ciment, înjurând în limba sa maternă şi uitându-se şocat la genunchiul său.
Rapp a spus: „Ori mă duci la Peter Sidorov, ori îţi petreci următoarele trei zile în închisoarea din D.C., alături de toţi ceilalţi rahaţi şi drogaţi din oraş. Eşti un tip mare, dar acolo sunt ca nişte hiene. Atacă în haite. Poate că nu vor reuşi să te violeze, dar probabil că te vor tăia şi apoi îţi poţi petrece următorul an întrebându-te dacă ai SIDA."
Paznicul a ezitat poate o jumătate de secundă, apoi a desfăcut frânghia de catifea şi i-a făcut semn lui Rapp să îl urmeze. Rapp s-a uitat la Coleman şi a spus: „Tu rămâi aici şi stai cu ochii pe lucruri. Mick", a spus Rapp, uitându-se la Reavers, „vino cu mine".
Marele bodyguard i-a condus pe uşa din faţă. Rapp i-a urmat la doi paşi în urmă, apoi Reavers. O bară lungă, cu partea superioară galvanizată, se întindea pe o sută bună de metri de-a lungul laturii stângi a vechiului depozit. Fermele metalice expuse se întindeau de la stânga la dreapta. Rapp se opri o jumătate de pas pentru a cerceta terenul înalt. Depozitele vechi ca acesta aveau adesea o pasarelă, dar acesta nu avea. Dintr-o singură scanare a locului, Rapp a observat încă patru gorile îmbrăcate la fel ca cei patru tipi din faţă. În dreapta era un ring de dans cu o cabină de DJ ridicată. Localul era plin, iar ritmul lor a încetinit pe măsură ce îşi croiau drum prin mulţime.
Rapp a văzut încotro se îndreptau câţiva paşi mai târziu. Era o secţiune VIP în capătul celălalt. Un set de scări în stânga şi un altul în dreapta duceau la o înălţime de poate şase metri până la o zonă mare care avea probabil optzeci de metri lăţime pe douăzeci de metri adâncime. Exista un stâlp de oţel la fiecare trei metri, care servea drept separator între zonele individuale de scaune VIP. Perdele de catifea roşie atârnau în faţa fiecărei zone, coborând în picaj de la grinzi până unde erau legate în jurul coloanelor. Prin deschizăturile din draperii, Rapp putea vedea canapele şi scaune, petrecăreţi în picioare şi aşezaţi şi în colţuri îndepărtate şi întunecate, făcând probabil lucruri care le-ar fi putut aduce arestarea.
Muzica era tare, atât de tare încât Rapp s-a gândit că nu va avea nevoie să se deranjeze cu amortizorul dacă va trebui să înceapă să tragă în oameni. Au ajuns la baza scărilor pentru zona VIP şi marele bodyguard negru a urcat încet patru trepte şi el şi un alt monstru au început să ţipe unul în urechile celuilalt. Rapp a observat tatuajele de pe gâtul bărbatului şi s-a întrebat dacă teoria lui era greşită. Tipul

ăsta semăna foarte mult cu celălalt rus pe care tocmai îl schilodise, doar că avea păr. Lumea mafiei ruseşti şi a tatuajelor lor era una ciudată. Acolo, puteai fi ucis pentru că purtai un tatuaj pe care nu-l meritai, dar aici, în State, Rapp nu era atât de sigur. Erau tipii ăştia adevăraţi sau nişte aspiranţi care încercau să intimideze, punându-şi nişte cerneală pe piele?
Tipul cel nou a terminat de ascultat pe tipul mare şi negru, i-a făcut lui Rapp mişcarea universală de oprire cu mâna, apoi a dispărut în adâncurile întunecate ale zonei VIP. Rapp s-a îngrijorat imediat că acolo sus, pe undeva, exista o uşă din spate. Dacă Johnson ar fi avut jumătate de creier şi ar fi aflat că un agent federal se afla în clădire, ar fi luat-o la fugă. Momentum, şi-a amintit el însuşi. Continuă să mergi înainte. Doctrina de bază a câmpului de luptă. Să nu-i dai niciodată adversarului tău şansa de a se aduna.
Rapp a făcut un tur rapid al zonei. A observat doi gorile la vedere, dar nu se uitau spre el. Rapp a zâmbit când i-a văzut jucându-se cu staţiile lor radio. Numai asta ar fi provocat o diversiune. În timp ce ei se concentrau să îşi repare staţiile, Rapp şi-a văzut deschiderea. Uitându-se peste umăr la Reavers, Rapp a aşteptat ca uriaşul să se aplece. Reavers a făcut un pas înainte şi şi-a pus urechea lângă gura lui Rapp.
„Nu vreau să se furişeze pe uşa din spate. O să-l electrocutez pe tipul ăsta mare de aici. Fă un pas în dreapta mea şi protejează-mă. Când îl lovesc, ajută-mă să-l cobor uşor şi încet."
Reavers a dat din cap.
Rapp s-a uitat la marele bodyguard negru şi a început să-şi mişte buzele. Paznicul nu auzea, aşa că s-a aplecat în faţă şi şi-a întors capul în direcţia opusă lui Rapp, oferindu-i urechea dreaptă. Mâna stângă a lui Rapp s-a strecurat în interiorul jachetei şi i-a înconjurat talia. A apucat pistolul cu electroşocuri şi l-a ţinut aproape de corp. Când a început să-l întrebe pe bodyguard despre o uşă din spate, şi-a întors corpul o nuanţă spre stânga şi cu mâna dreaptă a apucat vârful pistolului cu electroşocuri şi a scos cartuşul. Cu cele două contacte expuse, s-a aplecat foarte aproape şi a plasat contactele pe partea inferioară a spatelui bărbatului, la doar câţiva centimetri de coloana vertebrală. Rapp a apăsat pe trăgaci şi instantaneu cincizeci de mii de volţi au trecut din pistolul de plastic în corpul uriaşului. În timp ce acesta devenea rigid, Rapp a ţinut pintenii presaţi în el şi a avut grijă să se asigure că trupurile lor nu se ating. A numărat până la trei în cap şi apoi a retras pistolul cu electroşocuri.
Reavers era chiar acolo. Când uriaşul a început să se prăbuşească, Reavers l-a apucat de umeri şi l-a coborât încet, astfel încât să fie întins pe trepte. Rapp a introdus cartuşul la loc în pistolul cu electroşocuri şi l-a strecurat înapoi în centura de la baza spatelui. În acest moment nu s-a mai obosit să se uite în stânga sau în dreapta pentru a-i verifica pe ceilalţi gorile. A urcat scările. Când a ajuns pe palierul de sus, ochii lui au scanat zona. Au fost atraşi de un spaţiu la jumătatea distanţei, în stânga. Paznicul rus care îi făcuse semn să aştepte vorbea cu doi tipi în costum. Amândoi erau mai mari decât Rapp, dar mai mici decât bounceri mamut. Aceştia urmau să fie adevăraţii profesionişti. Probabil foşti membri ai Forţelor Speciale, dar nu neapărat ruşi. S-ar putea să fie chiar localnici, ceea ce Rapp ar fi binevenit. Dincolo de cei trei bărbaţi, Rapp l-a zărit pe Max Johnson stând pe canapea, cu două femei aşezate peste el.
Rusul cel mare l-a văzut pe Rapp, i-a spus ceva bărbatului în costum şi a pornit în marş, cu o privire foarte supărată pe faţă, pentru a-i intercepta pe cei doi vizitatori nepoftiţi. Rapp şi-a arătat mâinile, cu palmele în afară şi în sus, în încercarea de a-l atrage pe tip să îşi continue marşul cu capul înainte spre el. Rapp a continuat şi el să se mişte, reducând distanţa într-un ritm înşelător. Rapp şi-a coborât mâna stângă cu o treaptă, făcând din mâna dreaptă o ţintă mai prezentabilă. L-a privit pe rusul brunet de 1,80 m înălţime cum mişca momeala şi începea să se întindă spre ţinta sa. Acum era momentul deciziei pentru Rapp. În acest moment avea mai multe opţiuni. Plexul solar era exclus din cauza circumferinţei tipului. Erau prea multe straturi de grăsime prin care să treacă pentru a da o lovitură incapacitantă. A doua opţiune era bărbia, dar când Rapp a aruncat o ultimă privire a observat că tipul avea nişte capcane destul de bune. Trapezii, prescurtarea de la trapez, erau muşchii care ancorau capul unui tip de restul corpului şi cu cât erau mai dezvoltaţi, cu atât era mai greu să dobori un tip.
Ultima şi cea mai bună opţiune presupunea un risc, dar Rapp nu era prea îngrijorat. Nu era vorba chiar de un trecător nevinovat de pe stradă. Exact în momentul în care vârful degetelor robuste ale bodyguardului era pe punctul de a-l prinde de încheietura mâinii drepte a lui Rapp, acesta s-a dezlănţuit. A sărit de pe piciorul stâng şi şi-a transferat aproximativ 90 la sută din greutate pe piciorul drept în timp ce îşi rotea şoldurile. Omul cel mare nu a văzut-o venind. Pentru o astfel de mişcare, atât pumnul închis, cât şi palma

deschisă erau prea mari pentru a da o lovitură precisă, aşa că Rapp a trebuit să folosească o lovitură de articulaţie.
Primul set de articulaţii ale lui Rapp de la mâna stângă s-a pliat în jos, astfel încât vârfurile degetelor să atingă tampoanele palmei. Braţul său stâng a format un berbec de la cot până la al doilea set de articulaţii zimţate. Ţinta era unul dintre cele mai slabe puncte de pe corpul uman – mărul lui Adam. O mulţime de cartilaje şi ţesut moale. Nu conta cât de bun sau de dur erai, dacă erai lovit direct în mărul lui Adam, erai la pământ. Exista o singură problemă cu această mişcare. Dacă era aplicată cu prea multă forţă, puteai ucide un om. Chiar în momentul în care Rapp arunca lovitura, o imagine îi trecu prin faţa ochilor. Era cea a marelui rus care se rostogolea pe covor strângându-şi gâtul şi murind din cauza unei trahee strivite. Imaginea aceea l-a făcut pe Rapp să renunţe la o atingere, iar asta a fost prima lui greşeală.

CAPITOLUL 43
NORDUL ARKANSASULUI

HAKIM s-a consolat puţin cu faptul că bătrâna murise în somn. Nu fusese în cameră când se întâmplase, dar auzise clinchetul mecanic al glisorului care se mişca înapoi şi apoi înainte şi scuipatul cartuşului de 9 mm în timp ce gazele erau evacuate prin amortizor. Îl văzuse pe bătrân murind primul pe verandă. Nu ştia de ce, dar a vrut să vadă cu ochii lui. Cu trupul rupt şi vânăt, s-a tras din pat şi s-a îndreptat şchiopătând spre partea din faţă a rulotei. Şi-a privit prietenul ridicând pistolul şi împuşcându-l pe bătrân de la o distanţă nu mai mare de câţiva metri. S-a mai auzit o scurtă străfulgerare din botul ţevii şi trupul s-a convulsionat pentru ultima oară.
Hakim mai omorâse înainte, în munţii din Afganistan şi Pakistan, dar niciodată atât de aproape – atât de personal. Erau doar nişte siluete în depărtare. S-a gândit cât de dificil trebuie să fie să vadă fiecare rid şi păr rătăcit. Să cunoşti culoarea exactă a ochilor persoanei a cărei viaţă o stingi. Oare acei ochi se vor întoarce să-ţi bântuie visele? Pentru Hakim răspunsul era da, dar pentru prietenul său se întreba. Oare chiar îl afecta ceva? Exista o limită pe care nu ar fi trecut-o?
Hakim a privit prin parbriz, apoi a privit cu îngrijorare crescândă cum prietenul său urca treptele verandei şi intra în casă. Cu mare efort, Hakim a coborât treptele rulotei şi s-a mişcat cât de repede îi permitea corpul său rupt şi zdrobit. A urcat treptele verandei la nu mai mult de cinci secunde în urma lui Karim. S-a uitat la carcasa fără viaţă a câinelui şi la bătrânul, care fusese împuşcat la propriu între ochi. Se mişca din ce în ce mai alarmat. Nu ştia de ce, dar era convins că în casă erau copii. Indiferent ce spuneau clericii maniaci, Allah nu ar fi tolerat niciodată uciderea copiilor.
În hol, Hakim s-a oprit. Era o scară drept înainte şi un hol chiar în stânga. Mai la stânga se afla o cameră de televiziune. Era un scaun mare din piele şi un scăunel asortat. O pătură era într-un teanc pe podea. Acolo trebuie să fi fost bătrânul când au ajuns. Asta ar explica de ce s-a trezit atât de repede şi a reuşit să-l intercepteze pe Karim afară. S-a îndreptat şchiopătând spre scaun pentru a-şi confirma teoria. A atins scaunul din piele. Era încă cald de la căldura corpului bărbatului.
Atunci a auzit clinchetul şi scuipatul slab, dar distinct mecanic, al Glock-ului suprimat care trăgea un cartuş. Sunetul nu venea de la etajul doi. Farurile rulotei încă se revărsau prin fereastra mare din stânga lui. Când s-a uitat în direcţia sunetului, l-a văzut pe Karim intrând pe o uşă din spatele casei. Şi-a ridicat arma şi a îndreptat-o direct spre Hakim. Şi atunci s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Hakim se mai gândise la moarte înainte, dar nu o întâmpinase niciodată. Acum o simţea ca pe o pătură caldă împotriva unui vânt rece şi mușcător. Era gata să se înfăşoare în ea şi să dispară. Să înfrunte orice judecată îl aştepta în viaţa de apoi. Bazându-se pe ceea ce permisese să se întâmple în ultimele zile, se îndoia că va vedea paradisul.
„Idiotule”, vocea lui Karim a tăiat ca un cuţit prin casa întunecată şi liniştită. „Era cât pe ce să te împuşc.” A traversat rapid camera, paşii lui tăcuţi pe covor. „Rămâi pe loc până verific la etaj.”
În timp ce trecea pe lângă el, Hakim a întins mâna şi l-a apucat de braţ. „Nu trebuie să ucidem fiecare persoană pe care o întâlnim.”
Prietenul său s-a scuturat furios şi s-a mişcat rapid la etaj. După ce acesta a dispărut, Hakim s-a îndreptat spre partea din spate a casei. A stat la uşa dormitorului şi a ezitat. Era întuneric înăuntru, dar a putut distinge cu uşurinţă forma patului, a noptierelor şi a lămpilor. Partea apropiată a patului era plată şi

netulburată. Pe partea cea mai îndepărtată avea o umflătură. Hakim a suspinat şi, fără să ia o decizie conştientă, picioarele lui s-au pus în mişcare. L-au purtat prin cameră până la partea patului în care bănuia că soţia bărbatului fusese întinsă, făcând ceea ce miliarde de oameni fac în fiecare noapte – dormind. Cum jignise ea islamul? Putea cineva să fie necredincios dacă dormea în propria casă, la mii de kilometri de inima Islamului, într-o ţară în mare parte creştină?
Hakim stătea deasupra formei şi îşi dorea să se uite mai atent, să se confrunte cu încă un rău săvârşit de cel mai bun prieten al său. La început nu a putut distinge decât o siluetă sub pătură şi un cap pe o faţă de pernă albă. S-a aplecat mai mult şi trăsăturile feţei femeii au devenit mai clare. Apoi a văzut-o. Un cerc întunecat la tâmpla femeii, nu mai mare decât o monedă mică. Hakim a întins mâna şi a aprins lampa de lângă pat. Urma roşie a încreţiturii era înconjurată de un cerc gri. Karim o împuşcase de aproape, vârful botului nu mai mult de câţiva centimetri de pielea ei. Se aşteptase să vadă o femeie în vârstă, dar în schimb văzuse o persoană care părea să aibă în jur de şaizeci de ani şi care mai avea mulţi ani de trăit. Până când au ales casa ei.
Hakim se simţea dezgustat de toată chestia asta. A stins lampa şi s-a întors în camera televizorului. S-a oprit în dreptul şemineului şi s-a uitat la fotografiile aşezate pe şemineu. O mulţime de copii. Fotografii de la şcoală, fotografii de sport şi fotografii din vacanţele familiei. Hakim a presupus că erau nepoţi. Abia mai putea respira. A închis ochii, s-a rugat şi a ascultat. A ascultat zgomotul şi scuipatul pistolului lui Karim. S-a rugat ca copiii să nu fie aici. Nu mai putea suporta alte crime fără sens. Nu în seara asta. Poate niciodată. L-a rugat pe Allah să-l îndrume, l-a întrebat dacă asta era cu adevărat ceea ce-şi dorea şi, când nu a primit niciun răspuns de la el, i-a făcut o promisiune lui Allah. A fost un târg. Îşi va respecta partea lui de înţelegere şi a sperat că Allah îşi va respecta partea lui de înţelegere.
La scurt timp după aceea, Karim a coborât scările şi a anunţat că etajul era gol. Apoi l-a contactat prin radio pe Ahmed şi i-a spus să facă o cercetare rapidă a perimetrului înainte de a intra. Hakim a răsuflat uşurat, dar nu a avut prea mult timp să se bucure de el. A simţit o uşoară gâdilătură în gât şi apoi a început să tuşească. La început nu i s-a părut ceva neobişnuit, dar apoi a simţit în gură gustul de cupru al sângelui. S-a îndreptat spre scaunul pe care stătuse bărbatul şi a reuşit să cadă în el chiar în momentul în care şi-a pierdut cunoştinţa.

CAPITOLUL 44
WASHINGTON, D.C.

RUSUL ĂSTA era mai rapid decât părea. Rapp s-a gândit că trebuie să se fi răsucit în ultima secundă, împiedicând lovitura lui Rapp şi făcându-l să rateze cu puţin. Gâtul rusului avea să fie puţin inflamat dimineaţa şi nu avea să mănânce niciun tacos timp de câteva zile, dar traheea lui era intactă şi în stare de funcţionare. Asta însemna că nu va avea probleme în a aspira oxigen în acei plămâni mari şi, la rândul său, în a furniza sânge proaspăt acelor braţe mari, iar asta era o problemă.
Luptele aveau tendinţa de a urma un tipar, iar pentru Rapp era de obicei destul de previzibil. Începea şi cinci secunde mai târziu se termina, Rapp era în picioare, iar celălalt tip la pământ strângându-se de o parte a corpului care avea nevoie de un doctor pentru a fi reparată. Aşa că, atunci când prima sa lovitură a ratat-o, a fost ca şi cum un dirijor de simfonie ar fi auzit o notă prost cântată. Poate că publicul nu ar fi prins-o, dar el ştia asta şi ştia că trebuia să facă ceva rapid, altfel tipul ăsta mare avea să pună mâna pe el şi el avea să fie cel care avea nevoie de atenţia unui doctor. Celălalt lucru pe care Rapp l-a făcut a fost să-şi reevalueze adversarul. Să se îndrepte spre o lovitură nu era tactica unui amator. Profesioniştii se aplecau înăuntru, începătorii se aplecau înapoi, iar dacă nu învăţai niciodată să te mişti în lovitură, nu erai prea mult timp pentru această lume dură şi zdruncinată.
În timp ce Rapp îşi retrăgea lovitura, a simţit cum mâna rusului îl strângea de încheietura mâinii drepte. Rapp a tras cu putere mâna dreaptă în jos şi a rotit-o în sensul acelor de ceasornic. În acelaşi timp, a dat un pumn rapid de iepure în nasul rusului, nu suficient de tare pentru a-l sparge, dar suficient pentru a-l face să sângereze şi poate să-l ameţească pentru o secundă. Rapp a făcut prima retragere. Cu încheietura mâinii drepte liberă, a sărit înapoi cu un pas, şi atunci a simţit mai mult decât a văzut pumnul drept masiv al tipului urlând spre partea stângă a capului său. O altă mişcare pe care orice luptător trebuie să o înveţe

este țestoasa în picioare. Nu e nimic frumos în ea, pur şi simplu îţi bagi bărbia în piept, îţi aduci umerii în sus şi te pregăteşti să primeşti câteva lovituri.
Lovitura a ricoşat în partea stângă sus a capului lui Rapp. Rapp a înregistrat durerea înţepătoare, dar a ignorat-o. Când un tip atât de mare dă un pumn atât de mare, aproape întotdeauna se lasă descoperit. Rapp a găsit deschiderea. S-a ferit, a alunecat spre stânga şi a dat un pumn în formă de ciocan chiar sub subsuoara dreaptă a tipului, acolo unde coastele sunt cele mai expuse. Lovitura brutală l-a ridicat pe bărbatul mare în picioare, în timp ce acesta şi-a arcuit spatele şi a încercat să se îndepărteze de următoarea lovitură. Apoi s-au întâmplat trei lucruri în succesiune rapidă. Rapp şi-a privit locul. Era partea din spate a genunchiului drept al tipului, chiar deasupra părţii superioare a gambei. Întotdeauna genunchii cu tipii ăştia mari. Ăsta era punctul lor cel mai vulnerabil. Rapp a apăsat tare cu piciorul drept. De data asta, articulaţia avea să lucreze cu el. Tipul nu avea să ajungă la spital, dar avea să cadă la pământ, iar pentru moment asta era tot ce-l interesa pe Rapp. Avea alte lucruri de făcut, care erau mai importante. În timp ce rusul cel mare începea să se rostogolească, Reavers a intervenit şi l-a lovit cu un croşeu de dreapta perfect plasat, care i-a zbughit capul rusului cu un sfert de tură spre dreapta.
A fost ca şi cum cineva l-ar fi deconectat pe tip. A căzut într-un genunchi, braţele îi atârnau, umerii i s-au lăsat încovoiaţi, a început să se prăbuşească în faţă şi, deşi Rapp nu putea să vadă, ştia că ochii tipului se dădeau pe spate în cap. Atunci s-a întâmplat al treilea lucru. Rapp s-a învârtit ca să se ducă după Max Johnson şi s-a trezit faţă în faţă cu botul unui pistol Sig Sauer.
„Încă o mişcare şi-ţi zbor creierii."
Engleza era perfectă. Accentul, o uşoară tatonare sudică. Cel mai probabil Texas sau Oklahoma. Faţa, căptuşită şi cu pielea îmbătrânită. Rapp a presupus că avea în jur de 30 de ani. „Dacă vrei să împuşti un agent federal în cap, n-ai decât. O să te trimită înapoi în Texas şi o să te prăjească în fund!"
Tipul a clipit, s-a gândit un minut şi a spus: „Arată-mi actele de identitate. Frumos şi încet."
Rapp a băgat cu grijă mâna în buzunarul de la jachetă, şi-a scos buletinul şi l-a deschis. A privit cum bodyguardul se uita înainte şi înapoi între faţa lui Rapp şi buletin. Rapp ştia ce-i trecea prin minte, aşa că a întrebat: „Pentru cine lucrezi?".
„Triple Canopy."
Erau buni. Unul dintre cei mai buni, ceea ce însemna că tipul ăsta era mai mult ca sigur destul de echilibrat. „Sunt OGA ... ... ataşat la Homeland Security, cât timp sunt aici, în State. Voi lucraţi mult cu noi în Afganistan şi Irak."
Tipul a dat din cap.
Rapp nu spusese prea multe, dar nici nu era nevoie să o facă. OGA însemna „Other Government Agency", ceea ce oricine care lucra pentru Triple Canopy şi fusese la Sand Box ştia că este un mod politicos de a spune CIA. Menţionarea tuturor lucrărilor pe care Triple Canopy le făcea pentru Langley era o atenţionare subtilă a faptului că, în timp ce Sidorov putea plăti o mică avere pentru protecţie, CIA, Departamentul de Stat şi Departamentul Apărării plăteau o adevărată avere, în valoare de aproximativ o jumătate de miliard pe an, către Triple Canopy şi filialele sale.
Rapp a spus: „Vreau doar să vorbesc cu angajatorul tău".
„Nu se va întâmpla aşa ceva. Nu vrea să vorbească cu nimeni care are de-a face cu guvernul nostru. Ar trebui să treci prin avocaţii lui".
Rapp s-a întrebat în ce fel de probleme se băgase Sidorov. I-a făcut semn tipului să îndrepte arma într-o direcţie mai puţin ameninţătoare.
Tipul a făcut un pas înapoi şi şi-a îndreptat arma spre podea.
Rapp a întrebat: „Ai petrecut ceva timp la Moscova?".
Tipul a clătinat din cap.
„Ei bine, eu da, şi lasă-mă să-ţi spun ceva. Acolo nu se folosesc mandate de aducere. Dacă FSB-ul vrea să vorbească cu tine . . ei nu cer permisiunea. Vorbesc cu tine şi, de obicei, nu este foarte plăcut. Acum, nu-l vreau pe Sidorov. Cel puţin nu încă, dar dacă mă enervează mai mult decât a făcut-o deja, mă voi uita foarte atent la el şi nu va fi plăcut. Tipul pe care-l vreau stă chiar acolo." Rapp a arătat spre marea zonă de şedere în formă de potcoavă în care erau instalaţi Sidorov şi grupul său. Erau doar patru oameni. Restul erau femei.

Bodyguardul s-a întors. „Te referi la tipul mai în vârstă, în blugi şi cămaşă ţipătoare?”.
„Şi ochelarii caraghioşi. El este.” Rapp a clătinat din cap. Johnson era îmbrăcat ca unul dintre puştii de douăzeci şi cinci de ani de pe ringul de dans. Nu-l mai văzuse de poate un an, dar tot îl recunoştea. Îşi lăsase puţin părul să crească şi chiar şi în lumina blândă din zona de lounge, Rapp îşi dădea seama că şi-l vopsea în şaten închis. Părea, de asemenea, că-şi lăsase să crească un petic de păr sub buza de jos, în efortul de a părea la modă.
Tipul şi-a înfundat arma din dotare. „Să văd ce spune Sidorov. Aşteaptă aici.”
În timp ce primul tip se retrăgea să vorbească cu şeful său, al doilea tip i-a luat locul şi i-a blocat calea. Rapp s-a încruntat şi a făcut un pas înainte pentru a vorbi cu el. „Puşcaşi marini . . . Armata ... ... Marina?”
„SEALs.”
Rapp a râs. Tipul era o replică virtuală a lui Reavers. În mod normal, SEAL-urile erau de talie mai mică. În timp ce Rapp îi făcea semn lui Reavers să i se alăture, a luat contact vizual cu Johnson, care reuşise în sfârşit să-şi smulgă privirea de la femeia bine dotată care stătea în stânga lui.
Faţa lui Johnson se făcu albă. Buzele i s-au despicat şi apoi a clipit de câteva ori, ca şi cum nu ar fi fost sigur la ce se uita.
Expresia lui Rapp nu era prietenoasă. A arătat cu degetul spre Johnson şi apoi i-a făcut semn cu două degete să vină la el.
Johnson s-a ridicat, dar, în loc să vină la Rapp, s-a alăturat bodyguardului şi lui Sidorov. A urmat un schimb aprins de replici. Rapp nu a putut auzi niciun cuvânt, dar şi-a dat seama că Johnson îşi expunea cu voce tare cazul, iar Sidorov părea să fie de acord cu el. Ceasul din capul lui Rapp îi spunea că se apropiau de cinci minute. Trebuia să încheie. Bodyguardul i-a lăsat pe Sidorov şi Johnson şi s-a întors clătinând din cap.
„Îmi pare rău”, a spus când s-a apropiat la câţiva metri. „A spus că nu merge. Vrea să vă scoată din clubul lui chiar acum”.
„Nu vrei să faci asta”, a spus Rapp ameninţător. „Este un singur client şi nici măcar nu este american. În zece secunde îl pot avea pe directorul Kennedy la telefon. La zece secunde după aceea îl va avea la telefon pe preşedintele consiliului de administraţie al Triple Canopy şi la treizeci de secunde după aceea va suna telefonul tău şi vei fi concediat. Şi pentru ce? Ordinul tău de protecţie este pentru Sidorov. Nu pentru un nenorocit de şobolan care vinde secrete guvernamentale.”
„Ascultă, nu vreau să fiu prins la mijloc în asta.”
„Atunci nu fi. Dă-te la o parte. În 60 de secunde de acum încolo voi fi plecat, iar Sidorov poate să se plângă cât vrea, dar asta nu-l va duce nicăieri. După ce şefii tăi vor vorbi cu directorul Kennedy, îţi vor da o promovare şi îi vor spune politicos lui Sidorov să se plimbe prin nisip.”
„Nu ştiu.”
„Ei bine, eu ştiu. Dă-te la o parte. Aici este vorba de Securitatea Naţională. Mult peste nivelul tău de plată. Îţi fac o favoare.”
În cele din urmă, tipul a dat din cap şi s-a dat la o parte.
Rapp nu avea de gând să aştepte ca el să se răzgândească. A înaintat rapid şi a intrat în groapa în care Sidorov şi echipa lui erau împrăştiaţi. Johnson se afla acum cu o femeie mai încolo de Sidorov. Rapp l-a ignorat pe rus şi a arătat spre Johnson. „Ridică-te.” A făcut aceeaşi mişcare de „treci aici” cu cele două degete. „Chiar acum.”
Sidorov s-a ridicat, spunând ceva în rusă înainte de a trece la engleză. „Nu sunteţi bineveniţi aici. Trebuie să vă rog să plecaţi.”
Rapp a scos pentru ultima oară geanta de identificare, i-a arătat-o lui Sidorov şi a spus: „Securitatea naţională. Nu te băga în asta”.
„Ştiu cine sunteţi, domnule Rapp. Aici nu suntem în Rusia. CIA nu are autoritatea de a aresta oameni.”
Rapp s-a întors să se uite pentru prima dată la Sidorov. Era un bărbat chipeş, cu părul castaniu des şi despărţit în lateral. Pomeţii înalţi şi ochii adânciţi. „Nu te băga în asta. Nu-mi pasă câţi bani ai.”
„Nu sunt o persoană cu care vrei să te cerţi, dle Rapp.”

Rapp şi-a apropiat nasul la un metru de cel al lui Sidorov şi a spus: „Lasă-mă să-ţi spun ceva. În mod normal, nu sunt unul dintre cei care respectă legea, dar acest nenorocit mic de aici încalcă o jumătate de duzină de statute privind securitatea naţională. Acum nu-mi pasă câţi membri ai cabinetului ai sau cu câţi senatori joci golf, el a ieşit din rezervaţie şi este treaba mea să-l aduc înapoi. Aşa că ori te dai naibii din calea mea, ori ajungi în spital, ca şi portarul ăla rus urât şi mare pe care îl ai în faţă."
Sidorov a pufnit, l-a privit pe Rapp cu nedumerire, apoi a făcut un pas înapoi. „Am auzit o mulţime de poveşti despre tine de la asociaţii mei din serviciile secrete ruseşti."
„Atunci ar trebui să ştii că vorbesc serios."
„Înţeleg asta. Nu trebuie să vă descurajaţi."
„Aşa este."
Sidorov l-a privit pe Rapp o clipă lungă, apoi a spus: „Aş vrea să vă fac o singură rugăminte."
„Care este aceasta?"
„O întâlnire."
„O întâlnire?" a întrebat Rapp, nefiind foarte sigur despre ce naiba vorbea rusul.
„Cu dumneavoastră, domnule Rapp. Sunt anumite lucruri pe care aş vrea să vă întreb."
Rapp şi-a aruncat o privire la ceas. Trebuia să plece de aici. O concesie pe care nu avea să o ducă niciodată până la capăt era inofensivă. „O să-mi verific agenda, dar nu vă aşteptaţi să mă rostogolesc pentru o grămadă de bani, ca acest rahat." Rapp a arătat cu degetul spre Johnson.
Sidorov i-a oferit o carte de vizită. „Nu sunteţi genul de om care îşi trădează ţara, domnule Rapp. N-aş fi atât de prost încât să vă insult. Avem câteva domenii de interes comun care cred că ar merita să fie explorate."
Rapp a luat cartea şi a spus: „Destul de corect. O să vă sun". S-a îndreptat spre un Max Johnson îngrozit, care s-a apucat de cea mai apropiată fată şi s-a agăţat de ea pentru a se salva. „Ridică-te", a ordonat Rapp. Johnson a clătinat din cap şi a tras-o pe fată mai aproape.
Rapp s-a întins peste fată şi l-a apucat de urechea stângă a lui Johnson. A răsucit-o bine şi apoi l-a tras pe Johnson în picioare. Rapp l-a apucat de un braţ, Reavers l-a apucat de celălalt şi l-au târât afară din club.

CAPITOLUL 45

RAPP l-a băgat pe Johnson în spatele maşinii sale cu Coleman. Au început să conducă spre est, departe de FBI, de Departamentul de Justiţie, de Curtea Supremă şi cam de orice altceva care ar fi putut reprezenta protecţie legală pentru Johnson. Cu fiecare bloc care trecea, casele se degradau tot mai mult. Acest lucru părea să sporească starea mentală agitată a lui Johnson. Asemenea cuiva care se temea că apa este împinsă tot mai departe în larg, Johnson nu reuşea să-şi păstreze calmul. S-a pişat, s-a plâns, a gemut, a implorat şi a pledat pe tot parcursul drumului.
După ce au parcurs douăsprezece străzi, au oprit pe o alee chiar lângă calea ferată. Rapp ordonase ca doi dintre oamenii lui Coleman să cerceteze locul în prealabil. Era la marginea unuia dintre cele mai neospitaliere cartiere din D.C. Depozite dărăpănate, abandonate, ruginite, presărau zona din jurul căii ferate. Era locul perfect pentru a ucide un om şi a-i arunca cadavrul.
Cadrul l-a făcut pe Johnson să fie la limită. S-a uitat o singură dată la cei doi tipi cu aspect dur care stăteau lângă dubă şi a început să plângă în hohote. Rapp ar fi râs de prestaţia mai puţin nobilă a lui Johnson, dar acesta se confrunta cu partea din faţă a unei dureri de cap urâte care era, fără îndoială, rezultatul pumnului pe care îl primise în partea laterală a capului.
Aleea era plină de gunoaie. O saltea abandonată era sprijinită de un stâlp de lemn cu un cauciuc sfărâmat aşezat lângă ea. Proiectorul care atârna de stâlp fusese de mult împuşcat, probabil de către nişte membri ai unei bande locale. Coleman l-a tras pe Johnson de pe bancheta din spate şi l-a ridicat în picioare. Cei doi tipi l-au apucat şi i-au pus o pereche de cătuşe flexibile din plastic. Johnson a stat nemişcat o clipă, uitându-se la cătuşe, încercând să se decidă dacă era o evoluţie bună sau rea.
Cu ochii umezi şi cu o voce rugătoare a spus: „Mitch, te rog, nu face asta. Sunt lucruri pe care nu le ştii. Trebuie să-mi dai o şansă să mă explic. Nu am făcut nimic pentru Sidorov. Eu doar..."

Johnson nu a apucat să termine propoziţia, pentru că Rapp a dezlănţuit o palmă cu spatele care l-a prins în plin în partea laterală a feţei. În liniştea relativă a aleii a sunat ca un tunet. „Taci din gură şi ascultă”, a spus Rapp. „Dacă mai aud încă o minciună nenorocită ieşind din gura ta, te omor chiar aici.” Rapp a arătat spre pământ. „Chiar aici, pe această nenorocită de alee cu rahat de şobolani peste tot şi Dumnezeu ştie ce altceva.”
„Dar... oamenii m-au văzut plecând cu tine. Nu poţi...”
Rapp a ridicat din nou mâna şi a fost suficient pentru a-l reduce la tăcere pe Johnson. „Nu ştiu dacă ai observat, dar oamenii sunt puţin mai îngrijoraţi că vor fi loviţi de un alt atac terorist. Nimeni nu dă doi bani pe tine. Eşti un poliţist de închiriat pensionat care se prostitua unui miliardar rus.”
„Asta nu e adevărat. Am prieteni”, s-a bâlbâit el, „cu care lucram. Oameni importanţi care vor dori să ştie ce s-a întâmplat cu mine. „
Rapp a vrut să-l menţioneze pe Glen Adams, dar nu a făcut-o. „Eşti un nenorocit de trădător şi un mincinos şi vei spune orice crezi că îţi va salva fundul mizerabil, dar ai o problemă, Max. Nu am nevoie de un poligraf ca să-mi dau seama dacă mă minţi. Spre deosebire de tine, eu mi-am petrecut întreaga carieră în domeniu. Nu am un personal de sprijin şi nici cea mai nouă şi mai bună tehnologie pentru a-mi face treaba.”
„Nu am nimic împotriva ta. Întotdeauna te-am admirat.”
„Vezi, ăsta e un exemplu interesant”, i-a spus Rapp lui Coleman. „Nu a minţit, dar nici nu a spus adevărul. Poate că nu are nimic împotriva mea în mod special şi probabil că are un respect reticent pentru unele dintre lucrurile pe care le-am făcut. Dar pun pariu pe întreaga mea pensie că el crede că sunt un cowboy şi că nu le acord suficient credit celorlalţi oameni de la Langley.”
„Ceea ce este o afirmaţie adevărată”, spuse Coleman.
„Exact, dar fie îi este prea frică să o spună pentru că are impresia că îl voi răni, fie este un mincinos patologic, caz în care ne pierdem cu toţii timpul. Deci, care dintre ele este?” l-a întrebat Rapp pe Johnson.
Johnson era confuz. „Nu înţeleg.”
„Eşti un laş prea mare ca să-mi spui adevărul sau eşti un mincinos patologic?”.
„Eu ... ...”, s-a bâlbâit el, „nu sunt nici una, nici alta. Sunt doar foarte, foarte speriat acum. Nu e corect.”
„Nu este corect în spionaj, dobitocule. Rahatul ăsta de pe teren nu e atât de distractiv pe cât pare, nu-i aşa? E mai uşor să stai în spatele perimetrului securizat din Langley, unde eşti singurul şerif din oraş, nu-i aşa?”
„Nu e aşa cum pare. Nu făceam nimic greşit.”
Rapp a vrut să întindă mâna şi să-l sugrume. Să-i spună să predea casetele pe care le făcuse din biroul lui Lewis, dar trebuia să ţină acel as îngropat în gaură pentru o vreme. Poate pentru totdeauna. Cu vocea picurând de sarcasm, Rapp a spus: „Serios? Sunt sigur că un miliardar arătos ca Sidorov umblă cu tine pentru că eşti un adevărat succes la femei, nu?”.
Johnson nu a răspuns.
„Spune-mi... te-ai deranjat să-l informezi pe Langley despre noul tău prieten?”. Rapp ştia că nu o făcuse, dar a întrebat oricum.
„Nu sunt în pat cu el.”
„Răspunde-mi la întrebare”.
„Le-am spus anumitor persoane ... ... dar nimic nu fusese pus în scris. Aşteptam să văd cât de serioase devin lucrurile.”
Rapp i-a aruncat o privire lui Coleman şi apoi, fără să se obosească să stabilească un contact vizual cu Johnson, i-a mai dat o palmă răutăcioasă cu spatele. Johnson a ţipat ca un copil. Rapp şi-a strecurat Glock-ul de 9 mm din toc şi a început să înşurubeze amortizorul cilindric negru la capăt. „Iată cum funcţionează. Piciorul stâng . . . . piciorul drept . . . genunchiul stâng . . genunchiul drept. Majoritatea tipilor leşină când ajungi la primul genunchi. Tu . . . Nu cred că vei reuşi să treci de al doilea picior.”
Rapp a îndreptat arma spre piciorul stâng al lui Johnson şi a ţintit.
„Aşteaptă!” a strigat Johnson. „Lucram pentru el, bine? Dar erau doar chestii de fond. Nimic care să aibă de-a face cu Securitatea Naţională”.

„Din nou, o jumătate de adevăr”, a spus Rapp. „Lucrai pentru el, dar nu încerca să faci să sune ca şi cum ai fi făcut ceva cât de cât legal.”
„Nu am spus niciodată legal.”
Rapp s-a uitat în jos. A ţintit şi a tras cu arma. O mică gaură a apărut pe partea exterioară a piciorului stâng al lui Jonson. O secundă mai târziu, sângele a început să se scurgă din înţepătură şi apoi Johnson a început să ţipe. Unul dintre băieţii lui Coleman avea o cârpă pregătită şi a băgat-o în gura lui Johnson.
Rapp şi-a verificat ceasul. Toţi cei patru bărbaţi stăteau acolo şi îl priveau pe Johnson cum se răsucea de durere. Cincisprezece secunde mai târziu, Rapp a scos cârpa din gura lui Johnson. Înainte ca acesta să mai poată pune o altă întrebare, Johnson a început să trăncănească. Rapp a ascultat un minut bun din asta. Johnson nu făcuse nimic cât de cât legal pentru Sidorov, iar dacă jucătorii puternici din Washington ar fi aflat ce făcuse, i-ar fi plătit cu plăcere lui Rapp fiecare bănuţ din cuferele lor de război pentru ca problema să fie rezolvată într-un mod foarte definitiv.
Rapp a luat cârpa şi a băgat-o înapoi în gura lui Johnson. S-a îndreptat spre partea din spate a dubei, iar Coleman l-a urmat. „Duceţi-l la Carieră, puneţi-l într-o celulă şi daţi-i un carneţel şi un pix. Puneţi-l să noteze totul. Capitolul şi versetul. Tot ce a făcut pentru Sidorov.”
„Pot să-i dau un morcov?”
„La naiba, da. Agită-l cât vrei. Loveşte-l în cap cu el. Nu-mi pasă.”
Coleman părea îndoielnic. „Pot să o agăţ cu conştiinţa împăcată?”
„La naiba, da. Şarpele ăsta mic are ceva talent. Dacă pot avea încredere în el, aş prefera să-l am lucrând pentru noi decât ca liber profesionist.”
„Să-l împuşti în picior s-ar putea să nu fi fost cel mai bun mod de a-l recruta.”
Rapp şi-a scuturat îngrijorarea. „L-am împuşcat în partea exterioară a piciorului. Nu are leziuni permanente. În două săptămâni va fi complet vindecat.”
„Totuşi...” Coleman i-a aruncat o privire dezaprobatoare. „Tot aş putea să-l omor, aşa că nu mă lua cu Academia Navală.”
„O mulţime de oameni te-au văzut în seara asta. Dacă dispare, vor fi întrebări.”
„Nu ar fi prima dată şi, odată ce oamenii vor afla ce făcea, s-ar putea să nu mai caute atât de mult ca să-l găsească.”
„Să-l sun pe Doc?”
„Nu.” Rapp a clătinat din cap. „Vreau să-l ţin departe de asta deocamdată. Puneţi-l pe Johnson să scrie tot ce-i vine în minte. De fiecare dată când a ieşit din rezervaţie.”
„Crezi că e mai mult decât chestia asta cu Sidorov şi treaba pe care o făcea pentru Adams?”
„Cine ştie, dar asta ar putea fi o mină de aur. Spune-le băieţilor să-i dea un pic de Vicodin. Destul cât să nu mai fie stresat, dar să-l ţină treaz. Mă întorc acolo puţin înainte de ora şapte şi vreau să fie agitat.”
Rapp s-a aplecat pe spate şi s-a uitat după colţul dubei. Johnson stătea în echilibru într-un picior şi plângea. Rapp a scuturat din cap dezgustat şi a spus: „Şi dacă e atât de prost încât să se abţină de la mica operaţiune murdară pe care o făcea cu Adams... ei bine, atunci o să-ţi fie greu să mă convingi să nu-l omor.”

CAPITOLUL 46
COMITATUL FAIRFAX, VIRGINIA

RAPP s-a trezit la cinci şi jumătate, s-a uitat prin dormitorul său spartan şi s-a gândit la câinele său. Presupunea că majoritatea terapeuţilor i-ar fi spus că acesta era un progres, din moment ce soţia lui decedată nu era primul lucru la care se gândea. Timpul chiar era marele vindecător. Nu că ar fi fost vindecat, dar cel puţin se descurca mai bine. Înainte de Anna, nu-şi amintea să se fi trezit şi să se fi simţit singur. Nu fusese niciodată atât de ataşat de cineva. Acum, să se trezească într-o casă goală, chiar şi într-una în care nu locuise niciodată, nu se simţea bine. De aici şi lipsa lui Shirley, corcitură.
De cele mai multe ori, mixul border collie stătea la familia Kennedy, unde fiul lui Irene, Tommy, avea grijă de ea. Rapp l-a plătit la început, dar după o vreme Tommy nu l-a mai lăsat. Se ataşase prea mult de Shirley şi, având în vedere programul ciudat de călătorie al lui Rapp, ea stătea cu Tommy mai mult decât

cu el. Era un câine grozav. Inteligentă ca naiba şi foarte loială. Rapp îşi dorea ca oamenii să fie mai mulţi ca ea.
Rapp chiar nu era genul care să stea degeaba şi să se complacă în propria mizerie şi avea multe de făcut, aşa că s-a dat jos din pat şi s-a trântit pe podea. Primele zece flotări erau întotdeauna lente. Trebuia mai întâi să-şi pună sângele în mişcare prin umeri. În această dimineaţă avea şi emoţia suplimentară a unui craniu care pulsa. Următoarele patruzeci de flotări au fost făcute într-un ritm precis. De fiecare dată când îşi cobora pieptul şi atingea partea de jos, durerea din tâmpla stângă atingea cote maxime şi îşi amintea de rusul cel mare care aproape că-i zbătuse capul. Rapp a zâmbit, totuşi, pentru că oricât de rău se simţea, săritorul avea să fie mult mai rău în această dimineaţă. Acesta era modul de a fi al minţii competitive. Atâta timp cât ieşeai învingător, orice durere era controlabilă.
După flotări, Rapp s-a răsucit şi a făcut o sută de abdomene, apoi s-a dus la duş. A stat sub apa fierbinte abia mişcându-se timp de cinci minute, evenimentele zilei trecându-i în cascadă prin minte ca apa pe spate. Erau adesea cele mai clare cinci minute din ziua lui. Sângele oxigenat îi curgea prin creier. Apa caldă îi încălzea muşchii. Sunetul apei căzând pe gresie. Fără telefoane, fără radio, fără televizor, fără internet, fără nimeni în jur care să-i întrerupă gândurile. Era modul perfect de a începe orice zi, şi mai ales pe aceasta.
Se oprise la casa lui Kennedy în drum spre casă. Ea nu prea dormea, iar el ştia că aştepta să afle despre întâlnirea cu aliaţii lor francezi şi britanici. Rapp şi-a dat seama că probabil de aceea se trezise cu Shirley în minte. Ea stătuse lângă el în timp ce el îl pusese la curent pe şeful său cu cele mai importante aspecte şi îi transmisese îngrijorările lui George Butler cu privire la omul său din Cuba. Kennedy fusese de multe ori în acelaşi loc. Nenumărate ore şi resurse au fost investite în recrutarea unor surse bine plasate. Odată compromise, acestea ieşeau din joc, pentru a nu mai fi folosite niciodată într-un conflict viitor. Aceste experienţe au făcut-o să nu mai fie atât de dispusă să împărtăşească informaţii cu agenţii care s-ar putea să nu le trateze cu delicateţea pe care o meritau. Au fost de acord să stea de vorbă o zi sau două şi să vadă dacă pot găsi o soluţie plauzibilă. Rapp se gândea deja la una, dar era prea puţin pregătită pentru a o împărtăşi cu Kennedy. Trebuia să o lase să se gătească pentru o vreme. Apoi, când s-a ridicat să plece, Shirley a fugit înapoi în camera lui Tommy şi el şi-a amintit că a stat acolo pentru o scurtă clipă simţindu-se părăsit. Privind înapoi în dimineaţa asta, l-a făcut să zâmbească. Tommy era un copil bun, iar Shirley era un câine norocos. Acum, stând sub apa caldă, încerca să facă găuri în propriul plan. Ca orice altceva în afacerea lui, existau anumite riscuri. Întrebarea era dacă meritau? După ce l-a mai pus la punct puţin, a decis să renunţe la idee şi să revină la ea mai târziu. Urma să conducă destul de mult astăzi şi, după ce ar fi reuşit să treacă printr-o dimineaţă aglomerată, ar fi avut ceva timp mai târziu pentru a se dedica acestui proiect. Primul element care trebuia bifat, însă, era Max Johnson. Şi dacă idiotul ar fi ştiut ce e bine pentru el, ar fi umplut deja un carneţel cu păcatele sale profesionale.
Cariera de rocă era situată la treizeci de mile ciudate la vest de D.C. Puţini oameni cunoşteau istoria ei plină de poveşti, iar pentru cei care o foloseau acum, era foarte bine aşa. Era o relicvă din timpul Războiului Rece – unul dintre puţinele locuri care nu fusese declasificat şi divulgat presei, şi asta numai din cauza faptului că nu fusese niciodată în cărţi, iar niciun politician din ultimii treizeci de ani nu fusese informat de existenţa sa. De asemenea, a ajutat şi faptul că, chiar şi în perioada de vârf a Războiului Rece, locul era foarte rar folosit. Din cauza unei planificări proaste, locul se afla la convergenţa a două cursuri de apă subterane, ceea ce însemna că era frecvent inundat. În ultimii ani au fost făcute unele îmbunătăţiri. Au fost instalate mai multe pompe de sumar, precum şi mai multe dezumidificatoare şi un generator de rezervă, dar, chiar şi aşa, locul era ca o farfurie Petri din beton. Bărbaţilor care lucrau acolo le plăcea să glumească spunând că nu trebuiau să se îngrijoreze că Congresul îi va denunţa, ci că OSHA era cea care îi va închide pentru condiţii de muncă nesănătoase. Din fericire, bărbaţii şi femeile din serviciul clandestin erau obişnuiţi să lucreze în situaţii mai puţin ideale.
Locul era amenajat ca un vechi buncăr de comandă din Al Doilea Război Mondial, cu holuri care se ramificau ca o reţea de artere. Rapp l-a găsit pe Coleman dormind într-unul dintre buncăre şi l-a trezit cu o scuturare fermă şi o ceaşcă de cafea. Coleman îşi legăna picioarele pe podeaua rece şi luă cana de la Rapp. După câteva înghiţituri, şi-a scărpinat părul blond şi a început să-l pună pe Rapp la curent cu ceea

ce fusese o noapte interesantă. Unul dintre băieţi a adus carneţelul de notiţe şi i l-a înmânat lui Rapp, în timp ce Coleman a trecut la punctele importante.
Rapp a încercat să descifreze zgârieturile de pui. „Cum rămâne cu punerea de microfoane în biroul lui Doc?”.
Coleman a zâmbit. „Nu l-am împins eu să facă asta. M-am gândit că vrei să o păstrezi pentru valoarea de şoc.”
Rapp a dat din cap. Aşa a făcut.
„A notat-o, dar e destul de jalnică. Tot ce spune acolo este că a făcut un pic de consultanţă pentru inspectorul general de la Langley.”
„Este conştient că Adams ar fi părăsit ţara?”.
„Nu.” Coleman a continuat să îl pună la curent cu alte câteva lucruri.
Rapp a continuat să citească rapid printre notiţe. După aproximativ zece pagini, s-a uitat la Coleman şi a spus: „A fost un castor ocupat.”
„Aşa aş spune şi eu. Trebuie să-i recunoşti meritele. Este destul de bun la acest joc de supraveghere. Băieţii mei mi-au spus că echipamentul lui este de excepţie. Chestii pe care nu le-au mai văzut până acum.”
Rapp s-a gândit la asta şi a clasat-o. Poate că idiotul merita să fie salvat. Şi-a verificat ceasul şi a spus: „Altceva înainte să intru acolo? Am un program strâns.”
„M-am culcat pe la cinci, dar până atunci a fost o petrecere de milă în toată regula. Cu siguranţă se vede pe sine ca victimă. Este foarte supărat că a fost împuşcat. Avea dureri mari. Cred că, probabil, s-ar târî din propria piele pentru un analgezic chiar acum.”
„Bine. Unde sunt?”
Coleman se îndreptă spre un dulap metalic de dosare, îl deschise cu un ţipăt, luă sticla roşie şi i-o întinse lui Rapp. Rapp a luat pastilele şi o sticlă de apă şi a coborât pe holul lung până la celule. A introdus codul pentru încuietoarea cu cifru de pe uşă şi a tras-o. Erau două celule în stânga şi două în dreapta, cu uşi grele de oţel care păreau să fi fost recuperate de pe o navă de luptă. Locul nu era cablat în permanenţă pentru audio şi sunet. Umiditatea făcea ravagii asupra echipamentului a/v, aşa că Rapp îşi purta propriul aparat. Era doar o măsură de precauţie, în cazul în care ar fi pierdut ceva şi ar fi avut nevoie să îl redea mai târziu. Mai mult ca sigur, însă, ar fi aruncat înregistrarea la gunoi în secunda în care întâlnirea s-ar fi terminat.
Rapp s-a oprit la prima uşă din stânga şi a tras înapoi glisiera grea de la vizor. Johnson stătea pe spate, cu piciorul bandajat pe masă. În faţa lui se afla un alt caiet juridic galben şi un pix. Rapp a aruncat zăvorul mort de la uşă şi a deschis-o. Omul lui Coleman a plecat fără să scoată un cuvânt. Rapp a aşezat sticla de apă pe masă şi a scuturat recipientul cu analgezice înainte şi înapoi pentru a-i atrage atenţia lui Johnson.
„Eşti gata pentru încă una din astea?”.
Johnson a întins mâna. „Da.”
Rapp s-a uitat la transpiraţia de pe buza superioară şi a spus: „Într-un minut”.
Johnson a început să se strâmbe şi s-a uitat la piciorul său cu profundă îngrijorare.
„Trebuie doar să trecem în revistă câteva lucruri mai întâi”.
Johnson a gemut şi a bătut cu pumnul în masă. „Haideţi. Dă-mi doar o pastilă”.
Rapp l-a fixat cu privirea şi l-a întrebat: „Ce ştii despre mine?”.
„Ştiu că m-ai împuşcat în picior aseară fără niciun motiv întemeiat. Asta e ceea ce ştiu despre tine.”
Rapp înţelegea acum ce voia să spună Coleman prin chestia cu petrecerea de milă. „În sens mai larg, Max, care este reputaţia mea aşa cum o ştii tu?”.
S-a uitat nervos prin cameră şi a ridicat din umeri.
Rapp şi-a dat jos sacoul de costum şi l-a întins pe spătarul scaunului. Şi-a sprijinit mâna pe pistol şi a spus. „Nu este o întrebare capcană, Max. Sinceritatea este ceea ce este important în această dimineaţă. Nu-mi pasă dacă mă insulţi, spune-mi doar adevărul. Doar aşa te voi lăsa să pleci de aici. M-ai înţeles?”
„Nu ştiu. Asta e atât de aiurea.”
„Nu ai la ce să te gândeşti”, a spus Rapp un pic mai energic. „Adevărul e adevăr şi o minciună e o minciună, iar dacă eu cred că mă minţi, vom începe din nou jocul ăsta.”

„Ce joc?” a spus Johnson într-o confuzie autentică.
Rapp şi-a scos arma pentru efect şi a spus: „Piciorul stâng, piciorul drept, genunchiul stâng, genunchiul drept”.
Johnson şi-a îngropat faţa în mâini.
„Aşa că ţine minte”, a spus Rapp, „adevărul. Acum, pentru a doua oară... . Care este reputaţia mea?”
Johnson a ridicat din umeri. „Nu ştiu ... ... ai omorât o mulţime de oameni”.
Rapp a încercat să fie obiectiv. „Luând în considerare toate lucrurile, cred că ar fi o afirmaţie adevărată.”
„Şi după noaptea trecută”, a adăugat rapid Johnson, „nu mă îndoiesc nici o clipă de asta. Adică, ce naiba ... . Am fost la Langley înaintea ta. Mi-am făcut cei douăzeci şi cinci de ani. Am servit. Ceea ce ai făcut aseară a fost greşit. Adică, nu e un mod de a trata un coleg de serviciu.”
Rapp se bucura că avusese parte de cinci ore de somn, pentru că Johnson era un exemplu perfect a ceea ce se întâmpla cu mintea umană dacă era lipsită de somn. Adăugaţi la asta faptul că probabil nu mai simţise durere adevărată de când era copil şi aveaţi un bărbat de cincizeci şi şase de ani foarte agitat. „Deci, hai să facem o scurtă recapitulare. În ultimul an, te-ai prostituat pentru oricine te plăteşte. Ai încălcat zeci de legi. Ai spionat ilegal oficiali din propriul tău guvern...”
„Ilegal!” Johnson a luat-o în derâdere. „Cum ai numi asta? Nu prea respectaţi regulile.”
„Sigur că nu, dar există o mare diferenţă între ceea ce fac eu şi ceea ce faci tu.”
„Poate în mintea ta.”
„Serios... de ce nu-mi spui câţi bani am câştigat încălcând legea în timpul carierei mele?”
Johnson s-a răsucit în scaun.
„Nu-mi place relativismul tău, Max. Fac această meserie pentru că o consider importantă. O fac pentru că nenorociţilor narcisişti ca tine le pasă mai mult de propriul ego şi de a face un ban decât de securitatea noastră naţională. Ceea ce mă enervează cu adevărat, totuşi, este că voi sunteţi aceiaşi nemernici care, atunci când se va întâmpla următorul 11 septembrie, veţi sta cu toţii să arătaţi cu degetul spre tipi ca mine şi să spuneţi că nu am făcut suficient pentru a proteja ţara. Ei bine, m-am săturat, Max. M-am săturat să înot împotriva curentului. Mi-am petrecut ultimele două zile alergând de colo-colo, având de-a face cu rahaturi de genul ăsta. Ca tine. Copii lacomi nenorociţi, cărora nu le pasă de nimeni sau de altceva în afară de voi înşivă.”
„Asta nu e adevărat.”
„Serios?” Rapp şi-a încrucişat braţele pe piept. „Tu te numeşti un coleg de meserie, Max. Ei bine, dacă tu chiar te crezi un profesionist, atunci ştii foarte bine că te-ai abătut mult de la rezervaţie şi că am tot dreptul să-ţi trag un glonţ în cap.”
„Nu e adevărat... sunt lucruri... lucruri pe care nu le ştii.”
„Prostii!” a strigat Rapp. Adams încercase aceeaşi replică cu el. „E alegerea ta, Max. Ai de gând să te pocăieşti din toată inima şi din tot sufletul, sau am de gând să-ţi trag un glonţ în cap? E alegerea ta!”

CAPITOLUL 47

Aceasta nu a fost prima şedinţă de spiritism a lui Rapp, aşa cum le place să spună în branşă. Existau câteva cărţi despre cum să interoghezi corect un prizonier, dar erau destul de remediale. Lucrurile mai urâte puteau fi găsite în Manualul de pregătire pentru exploatarea resurselor umane al CIA sau în Manualul de interogare de contrainformaţii KUBARK. Acestea erau lucruri pe care CIA le scrisese cu zeci de ani înainte, când oamenii erau fie suficient de curajoşi, fie suficient de nebuni pentru a pune în scris astfel de lucruri. Rapp le citise pe amândouă cu mult timp în urmă şi le găsise utile în sensul că ofereau o schiţă, dar totul era un pic ca şi cum ar fi citit despre o lovitură de baseball. Cei mai mulţi oameni pot citi şi înţelege cu uşurinţă leagănul, dar mai puţin de unu la sută din unu la sută din populaţie poate să intre efectiv în boxa de baseball şi să lovească o minge rapidă de nouăzeci de mile pe oră.
Rapp nu avea nicio îndoială că Johnson era speriat de moarte de el. Dar era suficient de speriat încât să spună adevărul? La majoritatea oamenilor, teama de moarte sau de durere severă era tot ce era nevoie şi, atâta timp cât puteai verifica povestea, îţi spuneau adevărul, pentru că, dacă minţeau, te întorceai în

cameră şi apăsai orice buton funcţiona. Johnson s-a uitat la Rapp şi, cu o voce convingătoare, a spus: „Vreau să spun adevărul”.
Acum venea partea delicată. În cazul lui Johnson, miezul problemei era că trăise atât de mult timp după un standard dublu, încât credea că minciuna era un drept din naştere. El era marele inchizitor, însărcinat să se asigure că oamenii lui Langley respectau regulile. Şi dacă trebuia să încalce regulile pentru a-i prinde, atunci aşa să fie. El era mai presus de toate. Regulile erau pentru cei mici. Nu era de mirare că el şi Glen Adams deveniseră prieteni de suflet. Aşa că Rapp a trebuit să abordeze cazul ăsta dintr-un unghi uşor diferit.
„Trebuie să fiu sincer cu tine. Am o zi lungă în faţa mea. Trebuie să mă duc să iau un prieten în această dimineaţă, care e distrus la cap pentru că a muncit pe brânci şi a fost la un pas să-şi piardă viaţa de două ori în ultimul an, iar slujba lui este de cinci ori mai grea decât ar trebui să fie pentru că are în jur nişte ticăloşi ca tine. Şi apoi trebuie să mă duc pe Capitoliu şi să-i ascult pe toţi fanfaronii ăia din Comisia Juridică cum mă pârăsc pentru că nu am tratat un terorist cu mănuşi de copil, iar după aceea trebuie să mă duc la Casa Albă şi să-i spun preşedintelui că fie te-am ucis, aşa cum mi-a cerut, fie ţi-am cruţat viaţa şi am mers împotriva ordinelor sale.”
„Preşedintele ţi-a ordonat să mă omori?” Ochii lui Johnson erau mari de frică şi neîncredere.
„După ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută, preşedintele a decis că acest Război împotriva terorismului nu este doar un slogan de campanie. Se ocupă de urmările atacurilor, încearcă să-i găsească pe cei care sunt încă în libertate şi să-i facă pe cei care i-au ajutat să plătească, iar în mijlocul acestor lucruri află că inspectorul general al CIA a părăsit ţara şi a zburat în nenorocitul de Caracas, Venezuela, dintre toate locurile.” Rapp a văzut surpriza din ochii lui Johnson. „Aşa este. Vechiul tău amic Glen Adams.
Suntem pe urmele lui de aproximativ o lună de zile. Cineva a greşit, el s-a speriat şi a fugit. Se pare că a lucrat pentru golanul ăla de Chavez în ultimii patru ani.”
„Hugo Chavez?”
„Nimeni altcineva. Am început să ne uităm prin lucrurile lui şi, din păcate, numele tău era peste tot.” Johnson a înghiţit în sec.
„Aşa am ajuns pe urmele tale. Nu ştiam nimic despre Sidorov şi despre toate celelalte proiecte pe care le aveai în derulare.”
„Oamenii m-au văzut aseară. O mulţime de oameni.” Johnson şi-a ridicat privirea şi a arătat spre Rapp. „Şi te-au văzut şi pe tine.”
„Ruşii. Pe toţi. Ei joacă după un set diferit de reguli. Ei respectă asta.” Rapp îşi flutură arma. „Ei ştiu că îi voi vâna şi le voi trage un glonţ în cap. Un tip ca Sidorov ... ... are destule probleme. Ultimul lucru pe care îl vrea este ca un tip ca mine să-l hăituiască.”
„Cei doi agenţi de pază”, a spus Johnson cu o expresie de „te-am prins” pe faţă. „Erau americani. Ei m-au văzut. Te-au văzut când m-ai scos din club”.
„Te referi la cei doi tipi de la Triple Canopy? Foştii băieţi din Forţele Speciale? Am vorbit deja cu ei. Le-am spus ce ai făcut. Au vrut să ştie dacă ne pot ajuta cu interogatoriul. Le-am spus că voi vedea cum merg lucrurile în această dimineaţă.” Rapp şi-a verificat ceasul. Era şase şi cincizeci şi şase. „Ai treizeci de minute să mă convingi că ar trebui să amân execuţia ta.”
Johnson privea în depărtare cu o expresie goală pe faţă.
„Înţelegi ce tocmai am spus?”
„Nu-mi vine să cred că lucra pentru Hugo Chavez”.
Rapp nu o arăta, dar zâmbea pe dinăuntru. Poate că mai exista încă un pic de patriot în omul acela.
„Niciunul dintre noi nu este prea încântat de asta. Acum ai înţeles ce tocmai am spus?”.
„Da.”
„Nu sunt sigur că ai înţeles, aşa că o să fiu foarte clar. Preşedintele mi-a spus să te omor. E furios că un tip cu autorizaţia de securitate a lui Adams a dezertat. Între noi fie vorba, e îngrozit că micul cârnăcior Chavez va defila cu Adams în faţa camerelor de luat vederi. Ştie că l-ai ajutat pe Adams să adune multe din informaţiile sale.” Rapp a ridicat din umeri. „Nu poate pune mâna pe Adams, aşa că tu eşti următorul lucru cel mai bun.”

„Nu ştiam că lucrează pentru Chavez.”
„Max”, a spus Rapp cu un oftat greu, „aş vrea să simt puţină simpatie pentru tine, dar nu e ca şi cum nu ai fi ştiut că încalci legea. Te-ai urcat în pat cu un nenorocit de şobolan şi ai fost prins. Acum... singura şansă pe care o ai de a trăi un minut după şapte şi jumătate este dacă pui toate cărţile pe masă. Ştiu că nu va fi uşor pentru tine, pentru că eşti un mincinos profesionist. Va trebui să te lupţi cu instinctele tale. Dacă voi crede că minţi, şi crede-mă, voi şti când o faci, atunci voi scoate arma şi vom face chestia cu piciorul stâng, piciorul drept. Ai înţeles?”
„Şi dacă îţi spun adevărul?”
Rapp a zâmbit. „Să spunem doar că sunt câţiva oameni pe aici care cred că eşti destul de bun în ceea ce faci.”
„Ce vrea să însemne asta?”
„Înseamnă că, dacă eşti complet sincer şi nu ascunzi nimic, s-ar putea să mă gândesc să te las în viaţă. Şi dacă cred că pot avea încredere în tine, s-ar putea chiar să-ţi dau o slujbă.”
În ochii lui se citea o licărire autentică de speranţă. Johnson s-a aşezat un pic mai drept, ca un câine gata să fie mulţumit. „În regulă. Cred că înţeleg.”
„Să auzim, şi ţine minte, fără minciuni”.
„În regulă... ... acum vreo şase luni Glen a venit la mine şi mi-a explicat suspiciunile lui despre ceea ce făceaţi tu şi Irene. Mi-a spus că sunt singurul care îi poate înţelege situaţia. Că, dacă voiai să prinzi pe cineva care încălca legea, nu puteai să lupţi corect. Trebuia să fii dispus să încalci tu însuţi regulile.”
„Şi tu ai fost de acord”, a spus Rapp pe un ton rezonabil, dorind să-l ajute să meargă mai departe.
„Da.” Johnson a început să vorbească, dar s-a oprit.
„Luptă-te”, a spus Rapp. „Singura ta şansă este să spui adevărul. „
„Şi dacă te enervează?”
„O să mă descurc.”
„Împuşcându-mă în picior?”
Rapp a clătinat din cap. „Doar dacă mă minţi. Deci te-ai hotărât să te duci să lucrezi pentru el...”. Rapp a făcut o mişcare de rostogolire cu mâna, spunându-i să reia povestea.
„A început destul de simplu. A vrut să pun microfoane într-un birou. Nici măcar nu ştiam cine era tipul.”
Rapp şi-a dat seama imediat că era o minciună. A îndreptat arma spre piciorul bandajat al lui Johnson şi a spus: „Luptă-te”.
„Bine”, a spus el repede, „Ştiam cine este, dar nu l-am întâlnit niciodată”.
„Continuă.”
„Numele lui este Thomas Lewis. Este psihiatru. Este un fel de terapeut de bază pentru marii mahări de la etajul şapte. Are un cabinet lângă Tyson's Corner.”
„Îl cunosc.”
„Ei bine... i-am pus microfoane în birou.”
„Asta e foarte elegant.”
„Nu eram eu cel care dădea ordinele. Eu doar executam ordinele.”
„Ca şi mine”, a spus Rapp. „Preşedintele vrea ca eu să te omor, aşa că cine sunt eu să îl pun la îndoială. Probabil că ar trebui să te omor chiar acum şi să termin cu asta.”
„Te rog, lasă-mă să-ţi explic. Am crezut că a fost puţin cam subtil.”
„Dar ai crezut şi că a fost genial.”
Johnson a ezitat şi apoi a spus: „Într-un fel”.
„Şi cum ai făcut-o?”. a întrebat Rapp.
„Am montat un sistem pasiv într-un birou din apropiere şi am început să înregistrez. Mă întorceam la locul respectiv la fiecare două săptămâni pentru a verifica echipamentul, dar totul era în mare parte gestionat în afara locului. Înregistrările erau încărcate pe un server în fiecare zi. Le puneam pe un disc şi le predam.”
„Aţi ascultat vreodată vreuna?”
Johnson a început să spună nu, dar s-a prins. „Câteva, dar nu multe.”
„Serios.”

„Da. S-ar putea să sune interesant, dar e plictisitor ca naiba.”
„Câte exemplare?” a întrebat Rapp cu nonşalanţă.
„I-am dat una lui Adams, iar cealaltă este pe serverul securizat”.
Rapp a dat din cap şi a luat sticla de analgezice. A desfăcut capacul şi a scos două pastile. Le-a ţinut în faţa lui Johnson şi a spus: „Îl cunoşti pe Marcus Dumond?”.
„Da”, a pufnit Johnson. „E un rahat mic şi lipsit de respect.”
„Nu chiar. Doar pare aşa pentru că este mult mai deştept decât noi toţi. În orice caz, îmi spunea zilele trecute că are un nou program software care poate spune de câte ori a fost copiat ceva. Marcus este la biroul tău chiar acum. Dacă îl sun şi îi cer să afle de câte ori a fost copiat acest lucru şi îmi răspunde cu altceva decât două... ei bine... să spunem că noi doi vom fi terminaţi. Aşa că gândeşte-te bine. Câte copii ai făcut?”
Johnson s-a gândit mult timp şi apoi a spus: „Trei. Cred că sunt de fapt trei copii”.
Rapp a pus pastilele pe masă şi a strecurat sticla de apă. „Bun răspuns”. Rapp a privit cum Johnson a băgat pastilele în gură şi a luat o înghiţitură de apă. „Biroul pe care l-ai închiriat?”
Jonson a dat din cap.
„Etajul al treilea, chiar vizavi de curtea biroului lui Lewis. Avem deja tot echipamentul tău.” Rapp a văzut cum surpriza se prelingea pe faţa lui Johnson. „Ştiu mai multe rahaturi despre tine decât îţi poţi imagina, Max. Dacă mă mai ascunzi încă o dată, asta va deveni foarte urât. Adică Saddam Hussein, lumea a treia, bagă-ţi un termometru în penis şi loveşte-l cu un ciocan urât. Să-ţi bagi capul într-o găleată plină cu propriul tău rahat, urât. Asta le facem noi trădătorilor.”
„Îmi pare rău”, a spus Johnson cu o voce tremurândă.
„Îmi pare rău nu e suficient, Max. Trebuie să-ţi bagi în cap că ai o singură şansă în asta.”
„Înţeleg.”
„Bine, pentru că data viitoare când îţi voi cere un număr, ar fi bine să fii al naibii de sigur că este cel corect.”
„Aşa voi face. Promit.”
Rapp nu era atât de sigur, dar poate că, cu puţină reprogramare, îl puteau readuce în echipa potrivită. Niciodată nu i-ar fi făcut un Saddam Hussein, dar ar putea să-i arate câteva fotografii, doar ca să-l sperie de moarte. „În regulă, acum unde sunt copiile astea?”

CAPITOLUL 48
MCLEAN, VIRGINIA

CASA se afla pe o stradă frumoasă, mărginită de copaci, în North Arlington, nu departe de locul unde crescuse Rapp. Era de lux, dar nu era respingătoare. O mulţime de case coloniale cu două etaje şi case în stil federal, cu peluze bine întreţinute. În cartier locuiau avocaţi, lobbyişti şi antreprenori guvernamentali. Locuri de muncă care se alimentau din troaca fără fund a fondurilor federale. Foarte puţini funcţionari publici locuiau în cartier, cu excepţia cazului în care, precum Nash, soţul/soţia lor lucra în sectorul privat.
Rapp a oprit în faţa casei cu câteva minute înainte de ora opt şi a băgat schimbătorul de viteze în parcare. S-a uitat pe trotuar la uşa albă din faţă şi şi-a imaginat ce se întâmpla înăuntru. Kennedy îl sunase pe Nash înainte de culcare şi îi spusese că va călători cu ea cea mai mare parte a zilei. Aveau o şedinţă cu uşile închise pe Deal cu Comisia Judiciară şi apoi o şedinţă de informare cu preşedintele. Dacă Nash îi spusese lui Kennedy despre problema lui cu Rapp, ea nu reuşise să i-o transmită. Rapp şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a coborât din maşină. În timp ce pornea pe jos, s-a întrebat dacă Nash nu cumva s-ar putea să se ia de el. Rapp a sperat că dormea puţin şi că-şi recăpătase o parte din simţuri.
Rapp a apăsat pe sonerie şi apoi a coborât de pe prispa din faţă. Dacă Nash era încă supărat, era mai bine să aibă puţin spaţiu de manevră. Câteva secunde mai târziu, Maggie a răspuns la uşă. Avea părul negru ca un corb, nasul în nasture şi ochi albaştri strălucitori, toate acestea pe o piele netedă de alabastru. Era deja aranjată pentru ziua cea mare, îmbrăcată într-o fustă creion neagră şi o bluză albă din bumbac cu o talie cu fante. Părul ei negru ca jetul era dat pe spate într-o coadă de cal înaltă şi perfectă, care îi punea în evidenţă

chipul superb şi îi dădea în acelaşi timp un aer de dominatoare corporatistă care le spunea bărbaţilor să fie atenţi. Nu ai fi ghicit niciodată, uitându-te la ea, că a născut patru copii.
Maggie i-a aruncat lui Rapp un zâmbet frumos şi i-a făcut cu ochiul conspirativ. „Mitch, ce surpriză plăcută.” I-a oferit obrazul.
Rapp l-a sărutat şi a şoptit: „Ce mai face?”.
„Habar n-are.” Apoi, cu o voce mai tare, a spus: „Intră.” Maggie l-a condus pe hol. „Pregătim copiii pentru şcoală”.
„Bine, speram să-i prind.”
Când Rapp a intrat în bucătărie, patru feţe s-au luminat de parcă ar fi fost Crăciunul, iar o faţă s-a întors atât de acră încât ai fi ghicit că duşmanul său de moarte tocmai intrase în cameră. Shannon, fiica de cincisprezece ani, a sărit de pe masa din bucătărie şi şi-a aruncat braţele în sus. „Unchiule Mitch.” L-a îmbrăţişat pe Rapp şi a spus: „Ghici ce?”. Înainte ca Rapp să aibă şansa de a răspunde, ea a spus: „Îmi primesc permisul sâmbătă!”.
Trecuse mult timp de când Rapp trecuse prin acel drept de trecere al adolescenţei, dar era evident că era extrem de încântată de perspectiva de a putea conduce. „Minunat.”
„Vrei să mă duci să conduc?”
„Absolut.” Rapp a întins mâna şi i-a frecat capul lui Jack, copilul cu creier de zece ani, care lucra simultan la un bol de cereale şi se uita la Sports Center. Maggie era din Boston, iar copiii erau cu toţii mari fani Red Sox, aşa că Rapp a întrebat: „Ce mai fac Yankees ai tăi?”.
„Da, bine”, a răspuns Jack. „Sunt o adunătură de primadone supraplătite”.
„Se pare că tu vorbeşti despre Red Sox”.
Maggie se întorcea din cealaltă parte a bucătăriei cu o ceaşcă proaspătă de cafea neagră. „Nu mă face să arunc asta pe tine.” I-a întins cana lui Rapp, chiar în momentul în care Charlie, copilul de un an, a început să bată în tava scaunului său înalt.
Rapp a luat cana şi s-a întors cu faţa la Charlie, care se uita la el cu ochii lui mari şi căprui. Avea un zâmbet de aşteptare pe buzele lui neglijente, pline de mâncare. „Îmi pare rău, micuţule. Te-am ajuns la tine.” Rapp s-a aplecat şi i-a sărutat vârful capului. Când s-a îndreptat, s-a uitat la Rory, care stătea de cealaltă parte a mesei. Băiatul de treisprezece ani avea o farfurie de Pop Tarts şi o carte deschisă în faţa lui. „Cum a mers weekendul trecut?”
Rory şi-a ridicat privirea cu un zâmbet abia ascuns. „Am câştigat toate cele trei meciuri.”
Fără să îşi întoarcă privirea de la televizor, Jack a spus: „A avut paisprezece goluri. Nimeni nu l-a putut opri.”
„Frumos”, a spus Rapp. Rory era un atlet fenomenal. Rapp fusese o vedetă de lacrosse All-American la Syracuse şi se bucura foarte mult să-l privească pe Rory jucând. Puştiul era un copil de om pe teren şi avea potenţialul de a juca la cele mai înalte niveluri.
„Jucăm din nou sâmbătă”, a spus Rory, lăsând să cadă o aluzie.
„Grozav ... . O să încerc să ajung”. Rapp şi-a întors atenţia de la copii spre domnul Sourpuss, care stătea de cealaltă parte a bucătăriei. „Irene a vrut să vin să vă iau.” Şi-a verificat ceasul. „Vrea să ajungem acolo mai devreme ca să putem trece în revistă câteva lucruri.”
„Pot să conduc şi singur”, a spus Nash cu asprime.
„Văd că încă eşti bosumflat.”
Maggie şi-a curăţat gâtul foarte tare şi a spus: „Haideţi, copii. Haideţi să mergem. E timpul să încărcăm.” I-a dus o lavetă pe faţa lui Charlie, apoi l-a dezlegat şi l-a smuls de pe scaun. I l-a dat lui Rapp şi i-a spus: „Trebuie să fie dus la grădiniţă. Asigură-te că Grumpy ia scaunul de maşină din spatele dubei”. I-a sărutat pe Charlie şi pe Mitch, apoi s-a îndreptat spre soţul ei, l-a sărutat şi i-a spus: „Te iubesc. Să ai grijă de tine şi să ai o zi minunată. Te sun mai târziu”.
Treizeci de secunde mai târziu, ea plecase cu copiii, iar Rapp stătea în bucătărie cu Charlie într-o mână şi o cană de cafea în cealaltă. Nash era sprijinit de tejgheaua din depărtare şi se uita la Rapp ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama dacă ar putea să dea o lovitură în el şi să nu-l rănească pe Charlie.
Nash a luat o înghiţitură de cafea şi a spus: „Am o vânătaie pe piept”.

Nu era genul lui Rapp să se ocupe de oameni cu mănuşi de copil. A fost tentat să-l pună pe Charlie înapoi în scaunul înalt şi să-i dea un şut în fund tatălui său, dar asta ar fi fost cam miop. Singurul lucru care conta astăzi era să-l ducă pe Nash la Casa Albă. Rapp şi-a înghiţit mândria, a ignorat toate codurile pe care le învăţase vreodată despre conducerea războinicilor şi a spus: „Îmi pare rău. Mi-aş fi dorit să nu se fi ajuns la asta."
„Să se ajungă la asta... asta e scuza ta."
Rapp a suspinat. „Ascultă ... hai să vorbim în maşină. Sunt nişte lucruri pe care trebuie să ţi le spun, şi . . ."
„Şi ce anume?"
„Când a fost ultima dată când casa ta a fost măturată?"
„Probabil acum o lună."
„Vom vorbi în maşină." Cuvântul lui Rapp era definitiv.
Au ieşit pe uşa laterală. Nash i-a înmânat lui Rapp o geantă de scutece şi s-a îndreptat spre garajul cu două maşini detaşate pentru a lua scaunul auto. Charlie a văzut pisica vecinului şi aproape că a sărit din braţele lui Rapp. A arătat cu degetul, a ţopăit şi a ţipat şi când nimic din toate astea nu a funcţionat, a apucat un pumn plin de părul lui Rapp şi l-a smucit bine. Rapp a fost atât de amuzat de determinarea puştiului încât a râs.
După ce Nash a terminat de luptat cu scaunul de maşină, l-au legat pe Charlie cu centura şi au plecat. Nash nu a vorbit în primul minut. Când au ajuns pe Glebe Road, Rapp a spus: „Ştiu că eşti supărat pe mine, dar trebuie să-mi spui unde mergem".
„Mergem la Dirksen Senate Office Building. Ştii unde este."
Rapp s-a gândit: „Sfinte Sisoe, chiar îşi pierde minţile". Apoi a dat din cap spre bancheta din spate şi a spus: „Grădiniţa lui Charlie".
„Oh, ia-o la stânga."
Rapp a tras pe Glebe şi a spus: „Ascultă.... Nu sunt cel mai uşor tip cu care să lucrezi, şi nici Stan nu este, dar trebuie să-ţi asumi un pic de responsabilitate în asta."
„În ce?" a întrebat Nash, evident iritat.
„Crezi că te-am pus la pământ ieri pentru că sunt frustrat de slujba mea?".
„Poate."
Rapp a clătinat din cap. „Te cunosc de cât timp ... şi nu ţi-am pus nici măcar o dată mâna pe tine . . în afară de momentul ăla din Kush când te-am scos din linia de tragere." Rapp s-a uitat în lateral la Nash. „Ar fi frumos dacă ai ţine minte asta înainte de a mă condamna la iad."
Nash a clătinat din cap şi s-a uitat pe geamul din partea pasagerului.
Rapp a luat-o în derâdere. „Asta e. Nu ai niciun răspuns la asta. Mi-am riscat pielea ca să-ţi salvez fundul nerecunoscător şi tu nu ai nimic de spus."
„Ştiam eu că o să mi-o ţii pe asta deasupra capului pentru tot restul vieţii mele."
„De obicei aşa se întâmplă când salvezi viaţa cuiva, Mike. Ca să-ţi spun adevărul, nu m-am gândit la asta până ieri. Când ai fost atât de nerezonabil."
„Nerezonabil... eu?"
„Aşa este, Mike. Eşti un profesionist. Ştii mai bine decât oricine că în ziua de azi nu poţi să spui nimic, pentru că s-ar putea să fie înregistrat. Dar asta nu te-a împiedicat să te dezlănţui ieri. Te-am avertizat de două ori, dar tu ai continuat."
„Şi apoi m-ai lovit."
„Ai dreptate, am făcut-o şi aş face-o din nou. Rahatul ăsta e mai mare decât noi doi, şi ştiai asta când te-ai înscris. Tu ai fost cel care a venit la mine şi ai spus că te-ai săturat să lupţi într-un război cu o mână legată la spate."
Nash a tăcut câteva blocuri. Charlie a fredonat pe bancheta din spate şi apoi, în cele din urmă, Nash a spus: „Nu sunt nerecunoscător, dar nu am de gând să-mi arunc conştiinţa pe fereastră. Nu ai niciun drept ... . Stan nu are dreptul să..."
„Uşurel", a spus Rapp, tăindu-i calea. „Încetineşte înainte de a te face din nou de râs. Nu-ţi cer să-ţi vinzi sufletul."

„Ei bine, cu siguranţă aşa pare.”
„Ascultă-mă doar un minut. Am vorbit cu Stan şi l-am pus la curent cu situaţia ta.”
„Grozav”, a gemut Nash. „Presupun că i-ai spus că m-ai dat pe spate”.
„I-am spus.”
„La naiba. Nu voi mai auzi niciodată sfârşitul acestei poveşti.”
„Probabil că nu, dar nu asta e important.”
Nash se uita fix în faţă. „Ce a spus?”
„A spus că faptul că am fost în stare să te pun la pământ cu o singură lovitură de palmă este toată dovada de care are nevoie că trebuie să-ţi iei un concediu sabatic.”
Nash fusese campion de stat la lupte în liceu în Pennsylvania şi boxase în Corpul Puşcaşilor Marini. Mica lui altercaţie cu Rapp fusese cea mai scurtă luptă din viaţa lui. Sternul îl durea ca naiba, iar orgoliul lui era de zece ori mai rău. „Da... ei bine, nu am dormit prea mult în ultima vreme.”
Rapp ar fi putut să facă oricare dintr-o duzină de replici, dar niciuna dintre ele nu i-ar fi fost de ajutor. Dimineaţa asta nu era vorba de a câştiga discuţia şi de a-l face pe un prieten încăpăţânat să facă imposibilul, adică să recunoască faptul că se înşelase. Era vorba de a avansa mingea spre linia porţii. „Cu toţii am fost supuşi la mult stres în ultima vreme. Tu, probabil, mai mult decât majoritatea dintre noi. Chris era omul tău. Felul în care a fost eliminat a fost cu adevărat nasol, iar apoi a fost Jessica şi restul oamenilor pe care îi cunoşteai în NCTC. Stan nu a pus niciodată piciorul acolo, iar eu nu intru prea des, dar tu îi cunoşteai pe oamenii ăia. Nu sunt un nenorocit fără inimă. Înţeleg de ce eşti un pic deranjat, dar în meseria asta, nu există răsfăţ. Trebuie să-ţi iei câteva săptămâni libere... ia-le, dar trebuie să-ţi onorezi promisiunile şi să-ţi ţii gura închisă.”
„Şi dacă îmi iau o săptămână de concediu şi tot nu sunt de acord cu tine şi cu Stan, unde rămânem noi? Să-mi ignor conştiinţa şi să vă las să faceţi ceva ce eu cred că este o greşeală?”.
„Nu”, a spus Rapp. „De fapt, cred că Stan are o soluţie”.
„Lasă-mă să ghicesc... implică un Kimber 1911 şi un tocător de lemne”.
„Nu.” Rapp a clătinat din cap şi a zâmbit la vedere. „El spune că e decizia ta.”
„Care e decizia mea?” a întrebat Nash cu o încruntare.
„Dacă nenorocitul ăla lipsit de etică va mai vedea vreodată lumina zilei.”
„Pe naiba.”
„Nu... . Stan spune că s-a săturat să facă toată munca grea. Spune că s-a săturat să te tot plângi de mărimea găurii.”
„Mărimea găurii?” a întrebat Nash, neînţelegând la ce se referea Hurley.
„Da... spune că e rândul tău să iei o lopată şi să începi să sapi. El a terminat. Spune că e decizia ta.”
„Decizia mea în legătură cu ce?”
„Despre ce vom face cu nenorocitul ăla de şobolan care a divulgat operaţiunea noastră. Cel care l-a ucis pe Chris Johnson şi, foarte probabil, pe alţi 187 de americani.”
Nash şi-a întors încet capul şi s-a uitat pe fereastră. Gândurile lui s-au îndreptat spre Chris Johnson. Rangerul pensionat din armată fusese primul recrut al lui Nash. Tânărul de douăzeci şi nouă de ani dispăruse complet din reţea, timp de aproape un an, în timp ce se infiltrase într-una dintre cele mai radicale moschei din D.C. Era pe punctul de a demasca celula care comisese atentatele cu doar o săptămână în urmă, când a apărut un articol în Post care acuza CIA că supraveghea ilegal o jumătate de duzină de moschei de pe Coasta de Est. A doua zi după apariţia articolului, Johnson a fost descoperit, torturat şi ucis de Leul al-Qaeda şi de gaşca sa veselă de terorişti.
Fără să se uite la Rapp, el a întrebat: „Când vrei decizia mea?”.
„Stan spune că ai o săptămână bună până când vom termina cu interogatoriul”.
O săptămână, s-a gândit Nash. Şapte zile amărâte pentru a decide soarta unui om. Un om pe care îl ura. În ce naiba se băgase?

CAPITOLUL 49
CAPITOL HILL

SENATORUL Barbara Lonsdale mergea pe holul larg al clădirii birourilor Senatului Dirksen şi se opri în faţa unei uşi nedesluşite. A bătut o dată în ea cu mâna ei delicată şi apoi a intrat. Mitch Rapp era într-un colţ şi vorbea cu Irene Kennedy, iar Mike Nash era în celălalt colţ şi vorbea cu câţiva dintre vulturii juridici de la Langley. Toţi cinci s-au oprit şi şi-au îndreptat atenţia către preşedintele demisionar al Comitetului Judiciar. În decurs de o săptămână, întreaga ţinută a lui Lonsdale se schimbase. Rapp a comparat-o cu transformarea unui liberal din limuzina newyorkeză care este jefuit şi care a doua zi îşi rupe cardul ACLU, îşi cumpără o armă şi se alătură grupului de supraveghere a cartierului.
Lonsdale s-a uitat la cei doi avocaţi şi a spus: „Domnilor, vreţi să ne scuzaţi pentru un minut?".
Avocaţii s-au uitat la Kennedy pentru a vedea dacă este în regulă. Directorul CIA şi-a dat consimţământul cu un semn din cap.
„Ce-ar fi să mergeţi în sala comisiei", i-a sfătuit Lonsdale. „Vom începe din clipă în clipă".
Cei doi bărbaţi şi-au luat servietele şi au ieşit pe uşa opusă celei prin care tocmai intrase Lonsdale. După ce au plecat şi uşa a fost închisă, Lonsdale i-a lipit de mână un plic alb şi simplu şi a spus: „Ei bine... asta este."
„Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt?" a întrebat Kennedy. Lonsdale făcuse o înţelegere de a renunţa la preşedinţia Comisiei juridice în schimbul controlului asupra Comisiei de informaţii.
Fără ezitare, Lonsdale a spus: „Da".
Rapp a spus: „Nu este prea târziu". Încă nu era convins că ea nu le putea face mai mult bine rămânând acolo unde era.
„Voi face parte în continuare din comitet, aşa că pot să fiu cu ochii pe lucruri."
„Dar nu vei avea controlul", a spus Rapp.
Lonsdale a zâmbit. „Voi avea în continuare vechimea mea. Voi fi cu un scaun mai departe de ciocan. Cunosc acest comitet mai bine decât oricine. Personalul îmi este loial. Toţi îl plăceau pe Ralph". Vocea ei s-a stins la menţionarea şefului ei de personal, care fusese ucis în explozia de la Monocle, împreună cu şapte senatori şi o grămadă de colaboratori de nivel înalt, avocaţi şi lobbyişti.
„Nebunii din extrema stângă deja te bat la cap", a intervenit Nash. „Câţiva dintre ei au început să strângă bani pentru a vă provoca în următoarele alegeri primare."
„Suntem în America. Au tot dreptul să o facă, iar eu am tot dreptul să-i ignor. Faptul că îi ascult pe idioţi m-a băgat în această încurcătură."
„Spun doar că nu va fi uşor pentru tine", a spus Nash. „Am fi putut fi puţin mai subtili în privinţa asta. Să-i facem să creadă că eşti încă campionul lor poate că nu ar fi fost cea mai proastă mişcare."
Lonsdale i-a respins îngrijorările cu un gest din mână. „Acei oameni nu vor fi niciodată fericiţi. Şi, în plus, jocul de agent dublu nu este stilul meu. Mă simt mai bine în faţă, atrăgând focul. Este locul unde strălucesc. Dacă oamenii vor să vă critice pe voi trei, vor trebui să treacă mai întâi prin mine, sau cel puţin să se aştepte ca eu să mă întorc la ei rapid şi furios."
Aceste lucruri au fost greu de cuantificat pentru Rapp. La un anumit nivel ştia că conta, dar la sfârşitul zilei erau doar nişte vorbe. A spus-o, iar Lonsdale i-a răspuns: „Cuvintele înseamnă mult în acest oraş şi nu uitaţi că nu sunt singurul senator care a trecut prin această convertire sub tirul focului. Alţii au gravitat spre o poziţie similară. Eu nu sunt singurul. În plus", a spus ea pe un ton mai optimist, „mă descurc. Poate că Missouri este un stat albastru, dar noi suntem mari în apărare. În lumina evoluţiilor recente, cred că alegătorii mei vor înţelege de ce mi-am schimbat poziţia".
„Cred că este o mişcare bună, Barb", a spus Kennedy. „Presa nu va putea ignora faptul că unul dintre cei mai fermi critici ai CIA a devenit acum un campion al Agenţiei. Vă mulţumesc."
„Cu plăcere. Acum", a spus ea, verificându-şi ceasul, „trebuie să începem în două minute. Iată cum se prezintă terenul. Am vorbit cu doisprezece dintre cei nouăsprezece membri." Şi-a revenit. Doi dintre colegii ei din comitet fuseseră ucişi în atacul asupra Monoclului. „Douăsprezece din cei şaptesprezece membri. Din câte îmi amintesc, doar trei au de gând să facă un adevărat scandal în legătură cu asta. Poate cel mult cinci."
Rapp a spus: „Lasă-mă să ghicesc... . Ogden?"
„Ea conduce ancheta", a spus Lonsdale. Ogden era senatorul senior din California. „După cum ştiţi, aceasta va fi o şedinţă cu uşile închise, dar ştim cu toţii cum funcţionează asta. Acest mic bloc de disidenţi

va începe să scurgă selectiv partea lor de poveste imediat ce şedinţa se va încheia, aşa că aveţi grijă ce spuneţi acolo. Nu recunoaşteţi nimic care ar putea duce la o sesizare a Departamentului de Justiţie. Am semnat deja o declaraţie sub jurământ care susţine povestea ta." Cu o ridicare din umeri, ea a adăugat: „Dacă senatorul Ogden şi mica ei cabală vor să fie de partea unui terorist ... ei bine, asta este o luptă pe care nu cred că o vor câştiga în acest climat, dar tot trebuie să fim atenţi."
Lonsdale a mai abordat câteva lucruri şi apoi a spus: „Ar trebui să te duci înăuntru. Eu vă voi urma în scurt timp". În timp ce grupul începea să se îndrepte spre uşă, Lonsdale a spus: „Mitch, stai o secundă în spate. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva".
Rapp s-a oprit şi a aşteptat în timp ce Lonsdale se plimba prin partea cealaltă a mesei de conferinţe. Când s-a apropiat, a luat plicul alb pe care îl ţinea în mână şi i l-a înmânat lui Rapp. Acesta l-a luat şi l-a întrebat: „Ce este asta?".
„Numiţi-o cercetare a opoziţiei."
„Pe cine?"
„Pe senatorul Ogden."
Rapp a deschis plicul şi a scos trei foi de hârtie. A scanat rândurile. „Ce e asta?"
„Observaţiile ei pregătite."
Rapp a fost impresionat. „Cum naiba ai făcut rost de astea?"
„Senatorii nu au fost singurii oameni care au fost ucişi în atacul de pe Monocle. Nouă membri ai personalului au murit şi ei. Suntem un grup foarte unit."
„Unul dintre oamenii ei ţi-a dat-o?"
Lonsdale a dat din cap. „Vei avea timp să o citeşti cât timp vom începe lucrurile. Primele două foi sunt comentariile ei. A treia este ceva ce am pregătit pentru tine. Este ceva ce Ralph obişnuia să-mi semnaleze în mod regulat. Spuneţi-i un exemplu grăitor de ipocrizie. S-ar putea să ţi se pară folositor pentru a-i lua ceva din vântul din pânzele lui Ogden."
Rapp a scanat prima şi a doua pagină. Numele lui i-a sărit în ochi de câteva ori. Trebuia să i-o recunoască senatorului din San Francisco. Nu avea de gând să dea înapoi nici un pic. Chiar şi în urma atacurilor. A scanat a treia pagină cu un pic de surprindere. „Toate astea sunt corecte?"
„Da."
„Interesant."
Lonsdale l-a bătut pe braţ. „Sunt sigur că o vei folosi cu folos. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă apuc de treabă."

CAPITOLUL 50

CEI şaptesprezece membri s-au aşezat în spatele băncii mari de lemn în formă de potcoavă. Deoarece era o şedinţă închisă, în spatele lor se aşezase doar un schelet de angajaţi. Lui Rapp i s-a părut că păreau puţin mai solemni decât în mod normal. Chiar şi Ogden părea oarecum abătut. S-a uitat peste vârful ochelarilor de citit şi a stabilit un contact vizual cu Rapp. Nu era nici bucurie, nici răutate în expresia ei. Doar o apreciere rece, calculată. Cei doi nu se îndrăgiseră niciodată unul pe celălalt, iar Rapp nu era în niciun caz suficient de iluzoriu încât să creadă că era numai vina ei. Nu le acordase niciodată niciunuia dintre ei respectul cu care erau obişnuiţi să fie trataţi. Reuşise să stea departe de radarul Comisiei Judiciare timp de aproape un deceniu şi jumătate, dar apoi fusese implicat într-o serie de incidente de mare anvergură care au stârnit mult prea mult interes. În ultimii doi ani, se părea că, în ultimii doi ani, comisia îi pusese o ţintă pe spate. Devenise exemplul la foc alb a tot ceea ce era în neregulă cu Războiul împotriva terorismului, cel puţin în ceea ce-l privea pe senatorul Ogden.
Lonsdale a dat ordinul de începere a audierii şi a petrecut următoarele câteva minute trecând în revistă itinerariul. Înainte de a-i permite primului senator să înceapă cu întrebările, a întrebat-o pe directoarea Kennedy dacă avea vreo declaraţie pe care ar dori să o facă.
În mod normal, Kennedy ar fi refuzat, dar de data aceasta a acceptat oferta lui Lonsdale. „Aş dori să prezint condoleanţe comisiei. Ştiu că unii dintre oamenii pe care i-am pierdut săptămâna trecută au fost mult mai mult decât nişte colegi. Erau prieteni dragi şi îmi pare rău pentru pierderea suferită."

„Mulţumesc, domnule director”, a răspuns Lonsdale, „iar în numele comisiei aş dori, de asemenea, să prezint condoleanţe CIA şi familiilor care şi-au pierdut persoane dragi în atacul asupra Centrului Naţional de Contraterorism.”
„Mulţumesc, doamnă preşedinte.”
Lonsdale a dat din cap membrului de rang superior care stătea în dreapta sa şi a început interogatoriul. Acesta a început cu mai mult din acelaşi lucru, deşi ofertele de condoleanţe au fost mult prescurtate din cauza faptului că nu existau camere de luat vederi în sală şi că transcrierile vor fi sigilate pentru mulţi ani de acum încolo. De fapt, totul a fost prescurtat. Senatorii şi-au delimitat teritoriul, dar au menţinut lucrurile în mişcare. Doi membri ai partidului minoritar şi unul al majorităţii şi-au exprimat sprijinul deplin pentru CIA şi nici măcar nu s-au obosit să aducă în discuţie problema care se afla în centrul audierii – Mitch Rapp şi Mike Nash au torturat un cetăţean american?
Când a venit rândul senatorului Ogden, starea de spirit s-a schimbat drastic. Aici urmau să înceapă focurile de artificii. „Domnule director Kennedy, în remarcile de deschidere aţi afirmat că nu vă veţi opri până când cei responsabili de atacuri nu vor fi aduşi în faţa justiţiei. Ce înţelegeţi mai exact prin justiţie?”
Kennedy s-a aplecat în faţă şi era pe punctul de a răspunde la întrebare, dar nu a mai apucat să o facă, pentru că Ogden i-a tăiat calea şi a spus: „În trecut, versiunea dumneavoastră de justiţie a fost aceea de a lăsa oameni ca domnul Rapp şi domnul Nash, aici de faţă, să îi urmărească pe aceşti oameni şi să joace rolul de judecător, juriu şi călău.”
Rapp s-a aplecat în faţă şi a spus: „Doamnă senator, o spuneţi de parcă ar fi ceva în neregulă cu asta.”
În timp ce Ogden îl privea fix pe Rapp, tensiunea a devenit palpabilă. Rapp i-a întors privirea aspră a lui Ogden ca şi cum ar fi provocat-o să îl angajeze, ceea ce era exact ceea ce îşi dorea. În cele mai bune momente, lui Rapp îi fusese greu să urmeze decorul şi procedura oricărei comisii şi mai ales a acesteia, care era renumită pentru că era plină de cele mai mari orgolii şi de cei mai mari fanfaroni ai Senatului. Având în vedere că avea lucruri mult mai importante de făcut cu timpul său, chiar nu-i păsa dacă o supăra pe Ogden şi mica ei cabală. Senatorul din California era politicianul din turnul de fildeş prin excelenţă. Se mişca în cercurile de elită ale partidului ei, ascultând avocaţii de proces, academicienii şi cele mai nebuneşti dintre grupurile de interese speciale. Rapp nu pretinsese niciodată că înţelegea complexitatea politicii, dar era destul de convins că, în această problemă, Ogden nu era în pas cu majoritatea californienilor.
„Domnule Rapp”, a spus Ogden pe un ton glacial, „nu este un secret că nu mi-a păsat niciodată de dumneavoastră sau de metodele dumneavoastră. Nu sunt singurul care crede că aţi scăpat de sub control, şi asta de ceva vreme. Că tehnicile tale nepotrivite au fost cel mai mare instrument de recrutare pentru inamicul nostru. Că vă jucaţi cu instinctele noastre mai slabe de răzbunare şi justiţie justiţiară şi că, deşi acest lucru poate fi plăcut pe termen scurt, pe termen lung este distructiv dincolo de orice calcul. Folosirea de către dvs. a măsurilor extreme – şi, apropo, urăsc modul în care folosiţi acest eufemism pentru a descrie ceea ce faceţi.” S-a oprit şi a privit de la un capăt la altul al estradei. „Ştim cu toţii ce face. Se numeşte tortură. Atunci când dislocaţi intenţionat braţul cuiva şi apoi strângeţi acel braţ la spatele acelei persoane într-un mod special conceput pentru a provoca şi mai multă durere, nu poate fi descris ca fiind nimic mai puţin decât tortură.
„În timp ce colegii mei ar putea fi dispuşi să uite temporar de jurământul depus şi să îşi piardă busola morală, eu nu pot. Eşti o pată neagră, o pată împotriva a tot ceea ce reprezentăm. Subminaţi poziţia noastră pe scena mondială şi sunteţi în contrast cu valorile noastre naţionale. Tacticile dvs. şi tehnicile imorale ne-au pătat reputaţia iremediabil. Tortura pe care o practicaţi cu atâta uşurinţă este reprobabilă din punct de vedere etic şi vădit ilegală. Ne încalcă legile. Este contrară instanţelor internaţionale şi Convenţiilor de la Geneva, pe care suntem obligaţi prin lege să le respectăm şi să le susţinem. Acţiunile dvs. au pus în pericol vieţile membrilor serviciilor noastre şi au stârnit sentimente antiamericane în întreaga lume. Ne-aţi erodat de unul singur autoritatea morală, şi pentru ce? Rezultate discutabile, în cel mai bun caz. Toţi cei din această comisie care sunt suficient de curajoşi să recunoască acest lucru ştiu că tortura nu funcţionează. Cu toate acestea, noi toţi stăm aici, cei mai mulţi dintre voi sperând că putem pur şi simplu să uităm această pată neagră... această pată, să ignorăm faptul că avem în posesie o declaraţie

sub jurământ depusă de un avocat bine cunoscut şi semnată de un medic respectat că un cetăţean american a fost torturat de dl Rapp şi dl Nash în urma atacurilor de săptămâna trecută."
Rapp a aşteptat răbdător şi respectuos în timp ce ea îşi construia rechizitoriul împotriva lui. I-a bifat punctele pe rând şi şi-a pus la cale contraatacul. Niciodată în viaţa lui nu avea să mai aibă această şansă în faţa acestei comisii. A furat o privire rapidă dintr-o parte a băncii masive până în jurul cornului. Şaptesprezece feţe, cel puţin jumătate dintre ele încruntându-se la colegul lor senator. Alţii câţiva păreau de parcă ar fi vrut pur şi simplu să se ridice şi să plece, iar apoi erau cei doi susţinători singuratici ai lui Ogden, senatorii seniori din Vermont şi Illinois, băutori de KoolAid dacă au existat vreodată. Loialişti de partid demodate care îşi construiseră carierele pe distrugerea CIA de fiecare dată când aveau ocazia.
Ogden a clătinat din cap ca şi cum ar fi privit un violator de copii dezgustător şi a spus: „Nu pot să stau aici în tăcere ca şi colegii mei. Trebuie să-mi exprim indignarea absolută faţă de dumneavoastră şi de domnul Nash şi faţă de tacticile dumneavoastră brutale şi lipsite de etică. Cred că sunteţi amândoi nişte monştri. Cred că ar trebui să fii dat afară din serviciul federal. Cred că ar trebui să fiţi investigat, pus sub acuzare, judecat, condamnat şi trimis în cea mai rea închisoare pe care o putem găsi în sistemul federal... şi sper să fie pentru o perioadă foarte... foarte lungă." Ea s-a aplecat pe spate şi a aruncat o privire în stânga şi apoi în dreapta ei şi a spus: „Şi simt că trebuie să-mi exprim dezamăgirea extremă faţă de colegii mei din comisie pentru că sunt atât de dispuşi să închidă ochii la tine şi la metodele tale ilegale. Aceasta este, la urma urmei, Comisia Judiciară, unde statul de drept este primordial. Este jenant că sunt singura voce a justiţiei în această dimineaţă."
Sala a rămas tăcută timp de câteva bătăi lungi. Rapp se afla în extrema stângă a mesei mari a martorilor. Kennedy se afla în mijloc, iar Nash în dreapta ei. Cei doi avocaţi erau chiar în spatele lor. Rapp a aruncat o privire spre Kennedy şi i-a făcut un mic semn din cap care arăta că el se va ocupa de acest caz. S-a uitat în centrul băncii mari, la Lonsdale, şi a spus: „Doamnă preşedinte, dacă îmi permiteţi, aş dori să răspund."
„Cu plăcere."
Rapp şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare. Şi-a încheiat nasturii de la haina de costum de culoare gri cărbune şi a făcut un pas în jurul mesei.
„De ce este martorul în picioare?" a întrebat sec Ogden, în timp ce se uita în lateral la Lonsdale.
Rapp ştia că asta o va enerva. „Stau în picioare din respect, doamnă".
„Se spune „senator"„ a răbufnit Ogden. „Am muncit din greu pentru a ajunge unde sunt şi aş aprecia dacă aţi folosi titlul potrivit şi aţi sta la loc."
„Domnule senator, de ce trebuie să mă supun automat ţie, în timp ce tu nu ai absolut nicio problemă în a-mi pune la îndoială morala, etica şi motivele?"
„Le pun sub semnul întrebării, domnule Rapp, pentru că oamenii din California au considerat că este potrivit să mă aleagă de patru ori în Senatul Statelor Unite şi mi-aş încălca jurământul de a susţine Constituţia Statelor Unite dacă aş închide ochii la comportamentul dumneavoastră barbar. Acum stai jos."
„Nu, mulţumesc. Dar înainte de a aborda punctele dumneavoastră, aş vrea să vă pun o întrebare destul de simplă. Poţi măcar să recunoşti că eu şi domnul Nash am făcut anumite sacrificii? Că ne-am servit ţara cu distincţie?"
„Domnule Rapp", a spus Ogden, cu vocea ei picurând de dispreţ, „există milioane de angajaţi federali, iar eu v-aş plasa pe amândoi în cea mai mică procentaj din acest grup."
Rapp a simţit că i se strârneşte puţin furia. „Domnule senator, am fost împuşcat în trei ocazii diferite în slujba acestei ţări. Am primit această frumoasă cicatrice la vârsta de douăzeci şi cinci de ani." Rapp i-a arătat partea stângă a feţei şi şi-a întors gâtul pentru a le arăta colegilor din comisie semnul alb care se întindea pe aproape zece centimetri de-a lungul maxilarului său. „Mi-a fost livrată de omul care a fost în spatele atacului terorist asupra zborului Pan Am one-oh-three. O sută şaptezeci şi nouă de americani se aflau în acel zbor. Treizeci şi cinci dintre colegii mei de la Universitatea Syracuse au pierit, inclusiv o tânără cu care mă întâlnisem încă din liceu şi cu care plănuisem să mă căsătoresc. Am fost capturat şi ţinut prizonier de Hamas timp de aproape o lună. Am fost reţinut şi bătut atât în Siria, cât şi în Yemen, şi toate acestea au avut loc înainte de Abu Ghraib şi Guantanamo, aşa că vă rog să nu staţi acolo şi să îmi spuneţi că eu şi dl Nash am creat această problemă. Aceşti ticăloşi sadici existau cu mult înainte ca noi să ne alăturăm luptei şi, din păcate, vor mai exista mult timp după ce ne vom retrage."

„Domnule Rapp, totul este în regulă, dar nu am chef să...”
„Dispoziţie!” a strigat Rapp cu o asemenea intensitate încât o parte dintre senatori s-au retras pe scaune ca şi cum s-ar fi dat la o parte din calea furtunii care se apropia. „Îmi puneţi sub semnul întrebării morala şi serviciul meu, puneţi la îndoială faptul că m-am sacrificat pentru această ţară, iar apoi, când mă apăr, îmi spuneţi că nu aveţi chef să mă ascultaţi?”
„Nu mi se va vorbi în acest fel”, a spus Ogden, încercând să-şi recapete controlul.
„Acum vreţi să vă certaţi pe tema tonului. Insolenţa mea te jigneşte”, a spus Rapp cu o voce batjocoritoare.
„Barbara”, a spus Ogden cu voce tare, „acest lucru este inacceptabil”.
„Ai perfectă dreptate că este!” a strigat Rapp. „Cele două lumi ale noastre s-au ciocnit săptămâna trecută şi şapte dintre colegii tăi senatori au aflat pe pielea lor că nu poţi să-i linişteşti pe aceşti ciudaţi intoleranţi şi sexişti, iar acum vrei să stai aici şi să condamni acţiunile mele ca fiind imorale.”
„Domnule Rapp”, a spus Ogden cu tărie, „nu cred că este o exagerare să condamni tortura ca fiind un act imoral.”
„Dar avortul prin naştere parţială?” a întrebat-o Rapp.
Ogden s-a încruntat de parcă Rapp şi-ar fi pierdut minţile. „Despre ce vorbeşti?”
„Tu ai fost cel care a adus în discuţie morala în această dimineaţă. Nu eu. M-ai condamnat pentru că am dislocat braţul unui terorist.”
„Un suspect”, a ripostat ea, „care se întâmplă să fie cetăţean american şi care este nevinovat până la proba contrarie.”
„Nevinovat”, a replicat Rapp. „Lasă-mă să-ţi spun câte ceva despre această bucată de resturi umane pe care o aperi cu atâta îndârjire. S-a născut în Arabia Saudită şi a solicitat cetăţenia americană cu unicul scop de a ajuta la comiterea atacurilor care au ucis 185 de compatrioţi de-ai noştri săptămâna trecută. Aţi explicat comisiei cu doar câteva momente în urmă că am dislocat braţul acestei persoane după primele trei explozii şi apoi aţi omis să menţionaţi că în timp ce eram în mijlocul „presupuselor”...” Rapp a ridicat mâinile şi a făcut ghilimele cu degetele pentru a sublinia într-un mod dispreţuitor cuvântul „-în timp ce eu, se presupune, încercam să separ braţul teroristului de omoplat, au apărut nenorociţii lui de prieteni şi au împuşcat cu sânge rece optsprezece angajaţi federali. Şi dacă nu ar fi fost acţiunile curajoase ale domnului Nash, aici de faţă, am fi pierdut încă o sută şi probabil întreaga clădire. Aşa că, în timp ce ne-aţi plasat cu atâta amabilitate în cea mai mică percentilă a angajaţilor federali, o faceţi cu riscul de a vă expune ca o persoană foarte periculoasă, căreia îi pasă mai mult de baza ei de putere politică decât de securitatea acestei ţări.”
„Nu trebuie să stau aici şi să accept asta.” Ogden a închis cu un pocnet cartea de şedinţe.
„Spuneţi-mi, domnule senator Ogden”, a spus Rapp, gândindu-se la biletul pe care îl primise de la Lonsdale, „ce credeţi că este mai condamnabil din punct de vedere moral... să disloci braţul unui terorist care a minţit intenţionat în cererea de imigrare pentru a putea deveni cetăţean american şi a ajuta la uciderea unor oameni nevinovaţi, sau să înfigi o ţepuşă de oţel în creierul unui făt de opt luni şi jumătate şi apoi să-i sugi creierii.”
„Bună încercare, domnule Rapp . . vorbiţi despre o lege stabilită, iar în faţa acestei comisii este o mare greşeală. Sunteţi depăşit de situaţie în această problemă.”
„Fără îndoială, doamnă, dar nu vreau să mă înţelegeţi greşit aici. Nu vă condamn poziţia. Am ucis mult prea mulţi oameni ca să încep să flutur steagul pro-viaţă. Încerc doar să subliniez ipocrizia pe care aţi afişat-o atât de perfect în cei douăzeci şi unu de ani de când sunteţi în Senatul Statelor Unite.” Rapp şi-a amintit cifrele pe care le furnizase Lonsdale. „Aveţi un record de vot de sută la sută când vine vorba de drepturile reproductive ale femeii. În treizeci şi opt de ocazii distincte aţi votat pentru a proteja sau extinde avorturile prin naştere parţială, precum şi pentru a oferi finanţare federală pentru clinicile care efectuează această procedură.”
„Oamenii din această sală cunosc foarte bine istoricul meu de vot şi vă asigur că nu sunt singurul senator din această comisie care are un istoric de vot de sută la sută când vine vorba de dreptul femeii de a alege.”
„Nu am de unde să ştiu. Nu urmăresc atât de îndeaproape şi, din nou, nu mă ocup de a judeca de ce toţi votaţi aşa cum o faceţi. Eu sunt cel care a fost acuzat de dumneavoastră, domnule senator, că sunt un

barbar lipsit de moralitate, aşa că încerc doar să îmi dau seama de unde vine toată indignarea dumneavoastră."
„Chiar nu înţelegeţi de ce găsesc tortura atât de ofensatoare?"
„Sunteţi o femeie inteligentă şi civilizată. Nu m-aş aştepta niciodată să aprobi în mod deschis tortura. Dar sunt confuz în legătură cu indignarea ta. Cu puţin peste un an în urmă, un saudit pe nume Abad bin Baaz emigrează în Statele Unite, îşi stabileşte reşedinţa în Washington, D.C., şi începe să primească transporturi de explozibili şi să furnizeze informaţii pentru aceeaşi celulă teroristă care săptămâna trecută a folosit acei explozibili pentru a arunca în aer clădiri şi a ucide civili nevinovaţi. L-am prins în flagrant delict şi, în încercarea de a-i prinde pe teroriştii care sunt încă în libertate, i-am dislocat umărul şi l-am pălmuit, făcându-l să vorbească despre mica lui bandă de huligani, iar dumneavoastră consideraţi că am avut un comportament reprobabil."
„Cred că orice persoană normală ar face-o", a răspuns Ogden.
„Ce zici de a înfige o ţepuşă în vârful capului unui bebeluş, de a-i străpunge craniul şi apoi de a-i suge creierul, totul pentru că mama primeşte un bilet de la doi doctori care susţin că are depresie sau alte probleme psihice care o împiedică să dea naştere unui copil la termen?".
„Domnule Rapp, cele două probleme sunt complet diferite, aşa cum am spus..."
„Ştiu ce aţi spus, domnule senator", a strigat Rapp, „şi m-am săturat de indignarea dumneavoastră fabricată".
„Domnule Rapp!", a sărit senatorul bărbos din Vermont, „Veţi avea grijă cum vorbiţi! Acesta este Senatul Statelor Unite".
„Ştiu foarte bine unde mă aflu, domnule. Aici nu numai că spunem că este perfect în regulă ca un doctor să ucidă un copil la termen, dar credem că contribuabilii ar trebui să ajute la plata pentru asta." Rapp a tras cu pumnii în Ogden. „Şi tu mă faci barbar."
„Domnule Rapp", a spus Ogden, „pentru ultima dată nu suntem aici pentru a discuta despre avort."
„Sunt foarte conştient de asta, domnule senator. Suntem aici pentru a discuta despre indignarea dumneavoastră morală faţă de ceea ce se presupune că am făcut eu. Iar eu încerc doar să subliniez ipocrizia pentru care acest stimabil organism este atât de renumit." Rapp s-a întors la masă.

CAPITOLUL 51

De unde naiba ai scos asta?" a întrebat Nash de îndată ce au ieşit din sala comisiei. Kennedy era încă înăuntru şi discuta în particular cu câţiva senatori.
Rapp a zâmbit, s-a gândit la biletul lui Lonsdale şi a spus: „Mi-a venit în minte".
„A fost genial. Adică al naibii de genial. Nu l-am văzut niciodată pe Ogden atât de frustrat."
„Da, păi mi-a deschis uşa destul de larg. „
„Cred că ai făcut-o să se răzgândească."
„Mă îndoiesc." Rapp a clătinat din cap. „Va face totul în legătură cu mine. Preferă să împuşte mesagerul decât să se confrunte cu ipocrizia ei."
„Ei bine, erau alţi şaisprezece senatori acolo care păreau să fie de acord cu tine."
Rapp a râs. „Poate paisprezece sau cel mult cincisprezece. Probabil suficient pentru a omorî chestia asta înainte de a ajunge la picioare, dar ea o va divulga presei şi tuturor prietenilor ei de la Amnesty International şi ACLU. Nu duc lipsă de avocaţi în oraşul ăsta care nu ar sări la şansa de a încerca să ne târâie fundurile în instanţă."
S-au oprit să îl aştepte pe Kennedy. „Da, dar cel puţin vom avea acoperire politică din partea comitetului."
„Probabil, şi îl vom avea pe preşedinte de partea noastră."
Nash a aşteptat să treacă câţiva membri ai personalului şi apoi a spus cu o voce conspirativă: „Nu ar fi frumos dacă preşedintele ne-ar strecura câteva graţieri generale?".
Rapp a râs. Nash, martirul, părea să fie în pauză.
„Am putea să le ascundem în seiful lui Irene pentru o zi ploioasă. Nimeni nu ar trebui să ştie".

Rapp s-a gândit la următoarea lor întâlnire. „Ar trebui să-l întrebi când ajungem la Casa Albă. Eu am sărit pe grenada de acolo," Rapp a dat din cap înapoi spre sala comisiei, „tu te ocupi de următoarea."
Nash s-a gândit o vreme şi a spus: „Poate că o voi face".
„Nu-ţi ţine respiraţia. Aştept să primesc una de ani de zile."
Kennedy li s-a alăturat pe hol şi, în timp ce se oprea, i-a aruncat o privire lui Rapp şi a spus: „A fost interesant."
„Sigur că a fost", a spus Nash.
„Cred că ne putem baza pe faptul că comisia va renunţa la problemă."
„Cum rămâne cu Ogden?" a întrebat Rapp. „Cui îi pasă", a spus Nash. „Aţi distrus-o."
„Ea încă ne poate face probleme", a avertizat Kennedy.
„Da... se va întoarce să lupte în altă zi", a spus Rapp. „Ea trebuie să o facă. Ori asta, ori să recunoască faptul că a greşit, iar ea a băut Kool-Aid-ul mult prea mult timp ca să recunoască asta."
„Ai avut noroc acolo", a spus Kennedy.
„Norocos?" Nash a luat-o în derâdere.
„Ştiu", a spus Rapp.
„Nu cred că norocul a avut ceva de-a face cu asta. Dacă ar fi fost o luptă cu premii, ar fi fost anulată după prima rundă."
„Ceea ce Irene vrea să spună este că, în condiţii normale, nu m-ar fi lăsat să scap cu asta. Mi-ar fi strigat, iar dacă nu ar fi fost conversia lui Lonsdale, în niciun caz nu aş fi scăpat."
Kennedy s-a uitat la Rapp şi a spus: „Nu am mai văzut aşa ceva în cei aproape douăzeci şi cinci de ani ai mei. Sunt speriaţi de moarte". S-a uitat înapoi pe hol, spre uşile de la sala comisiei şi, aproape neîncrezător, a spus: „Prietenul tău din Illinois".
„Cel căruia îi place să ne numească nazişti".
„Da. Tocmai m-a tras deoparte şi mi-a spus că orice vreau, trebuie doar să cer. Mi-a spus să-ţi scot lesa şi să te las în libertate."
„De necrezut. Tipul ăsta mă bate la cap de doi ani. Mii de oameni mor în Turnuri şi la Pentagon, iar avioanele cad din cer, iar el vrea să Mirandesc orice rahat pe care îl întâlnesc. Acum se loveşte un pic mai aproape de casă şi dintr-o dată trebuie să ne scoatem mănuşile şi să aruncăm cartea de reguli. Doamne ... sunt cei mai egocentrici nenorociţi de pe planetă".
„Da ... ... ei bine, nu te uita la calul de dar în gură", a spus Kennedy. „Nu asta ai vrut?"
„Da", a răcnit Rapp. „Doar că ar fi frumos dacă ar face-o pentru un alt motiv decât autoconservarea."
„Ei bine", a spus Kennedy, „uneori trebuie să iei ceea ce poţi obţine. Bucură-te doar că nu au lansat o anchetă. Ţi-ai putea petrece următorul an stând în săli de conferinţe, bând cafea slabă şi mâncând gogoşi vechi, vorbind cu avocaţii."
„Aveţi dreptate."
„În regulă", a spus Kennedy în timp ce-şi verifica ceasul, „nu-l putem lăsa pe preşedinte să aştepte."
Cei trei au mers pe hol. Două dintre gărzile de corp ale lui Kennedy au căzut, una în faţă şi una în spate. Nash şi-a întrebat şeful: „Ce vrea preşedintele?".
Kennedy i-a furat o privire rapidă lui Rapp şi apoi i-a spus lui Nash: „Habar n-am. Vom afla când vom ajunge acolo".
Rapp şi Nash s-au despărţit de şeful lor şi au coborât pe scările din spate până la locul unde era parcată maşina lui Rapp. Strada C era închisă pe această parte a clădirii, iar maşina lui era parcată pe unul dintre locurile diagonale. S-a oprit în dreptul uşii sale, cu cheile în mână, şi s-a uitat peste bulevard la echipele de agenţi speciali care scotoceau printre resturile a ceea ce fusese unul dintre cele mai renumite restaurante din Washington. Locul arăta mai degrabă ca o săpătură arheologică decât ca o scenă a crimei. Parcarea mare fusese împărţită în mai mult de o duzină de secţiuni separate de benzi de scenă a crimei şi de conuri portocalii. Agenţii scotoceau prin moloz cu lopeţi şi cu mâna. O macara era parcată în lateral, pentru orice eventualitate, dar majoritatea lucrurilor grele fuseseră deja îndepărtate din grămadă.
FBI-ul era în căutarea unor indicii. Cercetând fiecare grămadă de moloz. Aici era locul în care excelau – adunarea probelor şi construirea unui caz. Găsirea unei amprente latente pe un detonator, urmărirea detonatorului până la producător şi apoi urmărirea lui la fiecare pas până la cel care l-a folosit pentru a

comite o crimă. Şi-ar petrece ani de zile construind cazul, iar apoi chiar şi un deceniu încercând să convingă un guvern străin să predea indivizii. Ar fi un proces lent şi anevoios.
Rapp clătină din cap şi îşi dădu seama de ce voia preşedintele ca el să grăbească lucrurile. În această situaţie particulară, el nu ar fi jucat rolul de judecător şi juriu, dar ar fi jucat bucuros rolul de călău. S-a urcat în maşină, a pornit-o şi a dat cu spatele. În timp ce treceau peste baricada de securitate pop-up şi făceau la dreapta pe Second Street, Rapp a ascultat un mesaj vocal pe care i-l lăsase Coleman. La Constitution a făcut din nou la dreapta.
Un bloc şi jumătate mai târziu, Rapp se gândea la căsuţa vocală a lui Coleman când l-a întrebat pe Nash: „Ai fost vreodată la un psihiatru?". Ştia că Nash va crede că întrebarea era puţin deplasată, aşa că a adăugat rapid: „Irene a încercat să mă convingă să mă duc la unul".
„Probabil că ar trebui", a răspuns Nash fără să dezvăluie nimic.
„Eu am făcut-o imediat după ce Anna a fost ucisă. Nu a mers prea bine."
Nash i-a aruncat o privire deoparte. „Nu ... . Îmi imaginez că nu a mers."
„Ce naiba vrea să însemne asta?" a spus Rapp cu un râs autoironic.
„Tipii ca noi nu sunt foarte buni la a discuta despre sentimentele noastre. Eu nu am nimic împotrivă. Cred că terapia poate face mult bine, dar cred, de asemenea, că o mulţime de oameni o folosesc ca pe o cârjă."
„Da... Presupun că Maggie crede că este bună. Anna obişnuia să încerce să mă convingă să o fac. Spunea că ar fi o modalitate corectă de a ne rezolva unele dintre problemele noastre."
„Maggie spune acelaşi lucru. Ştiu că are pe cineva la care se duce din când în când. Nu spune prea multe despre asta, în afară de faptul că ea crede că ar fi bine pentru mine să stau de vorbă cu cineva."
Rapp a cotit pe Pennsylvania Avenue şi a adăugat: „Autorizaţia noastră de securitate nu ne permite tocmai să facem asta."
„Asta îi tot spun şi eu."
Rapp a fost pe jumătate tentat să-i spună despre mesajul lui Coleman. Se pare că Doc Lewis nu era singurul psihiatru pe care îl puseseră sub supraveghere. Max Johnson îi spusese lui Coleman că Adams îi dăduse indicaţii să o urmărească pe Maggie Nash şi să vadă ce putea să afle. Când a aflat că ea se vedea cu un terapeut de două ori pe lună, i-a ordonat lui Johnson să-i pună microfoane în birou. Mitch ştia însă că nu-i putea spune lui Nash. Cel puţin nu astăzi. Trebuia să-l ducă la Casa Albă şi să-l lase să aibă momentul lui. După aceea, avea să se asigure că îi va spune lui Nash toate detaliile sordide înainte de a lua o decizie cu privire la soarta lui Adams.
Au intrat în incinta Casei Albe prin poarta de sud-vest şi au tras pe unul dintre locurile pentru vizitatori de pe West Executive Avenue. I-au înmânat armele ofiţerului în uniformă al Serviciilor Secrete care i-a înregistrat la parter, chiar după colţ, lângă Sala de Situaţii. Acesta le-a pus într-un sertar încuiat şi le-a înmânat tichetele de revendicare. Rapp s-a uitat pe foaia de înregistrare şi s-a bucurat să vadă că Kennedy era deja aici. Detaşamentul ei de securitate ar fi venit în zbârnâind de la Capitoliu fără să se oprească pentru lumini.
Au mers pe holul scurt şi, când Nash s-a întors la dreapta pentru a merge în Sala de Situaţii, Rapp l-a apucat de braţ şi i-a spus: „Astăzi suntem sus".
„Unde?" a întrebat Nash surprins. Nu făcea prea multe şedinţe informative la Casa Albă, şi niciuna până acum cu acest preşedinte, dar când le făcea erau întotdeauna jos, în Sala de Situaţii.
„Nu sunt sigur", a minţit Rapp. A început să urce scările şi a sperat că nu zăbovea nimeni pe holuri. Totul era un pic ca şi cum ar fi fost ca şi cum ar fi livrat invitatul de onoare la o petrecere surpriză. Când au ajuns la etajul principal, au făcut o întoarcere în formă de U şi s-au îndreptat pe hol, trecând pe lângă Sala Cabinetului. Drept înainte, doi agenţi mari ai Serviciilor Secrete, în costume închise la culoare, stăteau la post în faţa uşii principale a Biroului Oval. Fiecare agent şi-a lărgit puţin poziţia şi i-a urmărit pe cei doi vizitatori cu ochi neînchipuiţi.
Rapp ştia că prezenţa a doi tipi ca el şi Nash în clădire îi punea întotdeauna pe tipii ăştia pe jar. S-a fixat în ochii celui din stânga şi a spus: „Domnilor".
Ei au dat din cap, dar nu au spus nimic. Rapp a atârnat la stânga chiar înainte de a ajunge la ei şi s-a ascuns într-un birou exterior unde stătea asistentul administrativ al preşedintelui. S-a uitat la femeia din

spatele biroului şi a spus: „Bună dimineaţa, Teresa. Domnul Nash este aici pentru a-l vedea pe preşedinte”.
„Vă aşteaptă. Intră imediat.”
„Mulţumesc.” Rapp s-a deplasat spre dreapta şi s-a oprit în dreptul uşii. Şi-a lipit ochiul stâng de vizor şi a privit scena. Erau cu toţii acolo – Maggie, Shannon, Rory, Jack şi Charlie, precum şi majoritatea, dacă nu chiar toată echipa de Securitate Naţională a preşedintelui şi reporterii de biliard necesari. Rapp a zâmbit în sinea lui, a deschis uşa, i-a făcut semn lui Nash să intre primul şi, de îndată ce Nash a trecut pragul, Rapp a închis uşa în urma lui şi şi-a pus din nou ochii pe vizor.

CAPITOLUL 52

MIKE Nash s-a oprit ca şi cum tocmai ar fi călcat într-un metru de ciment gros şi umed şi s-a uitat la feţele zâmbitoare care îl priveau. Pe unii nu i-a întâlnit niciodată, dar i-a recunoscut, iar pe câţiva îi cunoştea îndeaproape. A auzit uşa din spatele lui pocnind şi a întors capul, aşteptându-se să îi împărtăşească surpriza lui Rapp. În schimb, s-a trezit singur, uitându-se la uşă, şi în acea fracţiune de secundă şi-a dat seama că i se întinsese o cursă. Şi-a simţit faţa înroşită de jenă şi pentru o scurtă clipă s-a gândit să plece, dar ştia că nu putea. Oricât de mult şi-ar fi dorit, ar fi fost împotriva a tot ceea ce îl învăţase Corpul Puşcaşilor Marini despre a fi ofiţer. Liderii strângeau din dinţi şi acceptau, în timp ce laşii fugeau. În timp ce se întorcea încet, simţea că ar fi preferat să înfrunte un pluton inamic decât această mulţime.
Zâmbeau cu toţii, iar unii dintre ei nu erau tocmai cunoscuţi pentru a avea un comportament vesel şi vesel. Erau acolo secretarul apărării, secretarul de stat, consilierul pentru securitate naţională, directorul serviciilor de informaţii naţionale, directorul FBI, preşedintele Statului Major, câteva persoane pe care nu le recunoscuse, dar care era sigur că erau importante, şeful său şi, cea mai mare surpriză dintre toate, familia sa. Erau cu toţii adunaţi în probabil cel mai faimos birou din lume, toţi cu ochii aţintiţi asupra lui, soţia lui ţinându-l în braţe pe Charlie şi roşind aproape la fel de mult ca şi soţul ei.
Totul a început să se aşeze la locul lui. Maggie alegându-i costumul, cămaşa şi cravata, lucru pe care îl făcea rar, asigurându-se că toţi copiii erau îmbăiaţi şi în uniforme curate, iar Rapp – acel Iuda – distrăgându-l şi apoi livrându-l ca pe un oarecare Joe din suburbii la petrecerea surpriză de patruzeci de ani. În ciuda disconfortului său şi a gândurilor rele care-i treceau prin creier despre ce i-ar fi plăcut să-i facă lui Rapp, Nash încă zâmbea de la o ureche la alta. Habar n-avea de ce, dar se simţea ca un măgar.
Toţi ceilalţi îi zâmbeau înapoi, dând din cap unul altuia în semn de recunoaştere că surpriza funcţionase. Nash şi-a făcut o promisiune pe loc că oricât de mult timp ar fi durat, se va răzbuna pe Rapp.
„Domnule Nash”, a spus preşedintele în timp ce traversa propriul birou. „Tocmai am fost informat că aceasta este o mică surpriză pentru dumneavoastră.”
Nash a încercat să vorbească, dar gura îi era prea uscată, aşa că s-a limitat să dea din cap şi a luat mâna întinsă a preşedintelui. Irene Kennedy se afla brusc lângă preşedintele Alexander.
„Îmi pare rău, Mike, dar ştiam că nu ai fi fost de acord cu asta dacă ai fi ştiut dinainte.”
Nash şi-a lins buzele şi a răcnit: „Cu ce anume să fiu de acord?”.
„Aceasta”, a spus preşedintele, „este o ceremonie de decernare a unei medalii. Pentru curajul tău sub focul focului de săptămâna trecută”.
Nash a trecut cu privirea pe lângă şeful său şi preşedinte şi a zâmbit stângaci către soţia şi copiii săi. În dreapta lui, cineva a început să facă fotografii, ceea ce pentru un ofiţer de informaţii era pe locul doi după cineva care trăgea în tine cu o armă de calibru mare. „Este un reporter?”, a întrebat el nervos.
„Da”, a spus preşedintele.
„Dar eu sunt acoperire neoficială”, a protestat Nash. „Nu pot să fiu fotografiat”.
„Nu-ţi face griji”, a continuat preşedintele cu dezinvoltură, „eşti promovat”.
„Bucură-te de ea, Mike”, a spus Kennedy, „Foarte puţini dintre noi au această şansă”.
„Ce şansă?” a întrebat Nash din colţul gurii.
„Să primeşti un premiu în Biroul Oval.” Preşedintele s-a dat la o parte şi a pus o mână pe cotul lui Nash. „De obicei, voi trebuie să muriţi pentru a primi aşa ceva. Relaxaţi-vă şi bucuraţi-vă.”

„Nu sunt sigur că o vreau”, a murmurat Nash.
„Prostii. CIA-ului i-ar prinde bine o mică creştere a moralului . . . La naiba, după săptămâna trecută, cu toţii am putea.” Preşedintele a început să-l conducă pe Nash spre familia sa. „Soţia ta este minunată, la fel şi copiii tăi. Sunt foarte mândri de tine.”
Kennedy l-a apucat de celălalt braţ. „Cu toţii suntem mândri de tine, Mike. Meriţi un pic de recunoaştere”.
Nash s-a întors spre Kennedy şi a răcnit: „Cum rămâne cu Mitch?”.
Kennedy s-a uitat drept înainte şi a spus: „Vom vorbi despre asta mai târziu. Încearcă doar să te relaxezi şi să te bucuri”.
Nash voia să vorbească despre asta acum, dar soţia lui se îndrepta deja spre el cu copiii. Nash încă încerca să-şi dea seama cum reuşise Rapp să scape din asta când a observat lacrimile din ochii soţiei sale. Furia lui faţă de Rapp a fost dată la o parte când Maggie s-a întins şi i-a plantat una pe buze. Charlie, micul înjurat, a reuşit să se smulgă din braţele mamei sale şi să se agaţe de tatăl său. Ceilalţi trei copii s-au apropiat cu toţii pentru o îmbrăţişare, apoi s-a trecut la membrii individuali ai echipei de Securitate Naţională a preşedintelui. A fost nevoie de cinci minute bune pentru a trece prin toate strângerile de mână şi aplauzele din spate. Până când s-au terminat turele, Nash se simţea considerabil mai bine.
Când au ajuns la ceremonia propriu-zisă de decernare a medaliilor, Nash i-a înmânat-o pe Charlie înapoi lui Shannon, fata lui de cincisprezece ani, iar Maggie şi-a ocupat poziţia în dreapta lui, în faţa faimosului şemineu. Lucrurile au devenit serioase când Kennedy i-a înmânat preşedintelui citaţia şi a deschis cutia de catifea albastră. În timp ce preşedintele citea cuvintele cu voce tare, Nash s-a simţit ca şi cum ar fi avut o experienţă extracorporală.
„În numele unei naţiuni recunoscătoare, am onoarea de a vă înmâna cea mai înaltă distincţie pe care o poate obţine un membru al comunităţii de informaţii, Crucea Distinctă a Serviciilor de Informaţii, pentru un act voluntar de eroism extraordinar care a implicat acceptarea pericolelor existente cu o tărie de caracter remarcabilă şi un curaj exemplar.” Preşedintele a făcut o pauză, s-a uitat la Nash şi Maggie şi a zâmbit. „Vă mulţumesc pentru dedicarea, serviciul şi sacrificiul vostru. Acţiunile voastre decisive şi curajoase în timpul atacului terorist asupra Centrului Naţional de Contraterorism au salvat vieţile a nenumărate persoane. Sunteţi în faţa noastră ca un exemplu viu şi viu de onoare, curaj şi eroism. Această naţiune măreaţă vă va fi veşnic îndatorată şi sperăm că viitoarele generaţii de americani vor privi la acţiunile dvs. ca sursă de inspiraţie în vremuri turbulente.”
Kennedy i-a înmânat medalia lui Maggie, care a luat-o din cutia căptuşită cu mătase ca şi cum ar fi fost o veche moştenire de familie. A trecut-o uşor peste capul soţului ei şi l-a sărutat pe obraz. Au urmat fotografiile. O mulţime de fotografii. Mai întâi de grup, apoi fotografii individuale şi, în cele din urmă, familia Nash. Când au terminat cu toţii, Nash a mai avut parte de o surpriză.
Preşedintele s-a apropiat de el şi i-a spus: „Directorul Kennedy crede că ar fi o idee bună dacă familia ta ar rămâne aici în timp ce noi ieşim afară”.
Nash nu prea înţelegea, dar a avut senzaţia că nu era de bine. „Ce este afară?”
Preşedintele a aruncat o privire spre uşa de sticlă aflată chiar în spatele şi în stânga biroului său. „Presa. Ne aşteaptă.”
Ai fi crezut că preşedintele îi ceruse să se adreseze naţiunii. „Nu mă ocup de presă, domnule.”
Kennedy a apărut la fix, împreună cu secretarul de stat Wicka şi secretarul apărării England. Wicka a spus: „Prostii. Sunteţi exact ceea ce avem nevoie acum. Un erou arătos”.
„Şi un ofiţer de marină în retragere”, a adăugat England. „Nu uitaţi partea asta”.
„Nu vă faceţi griji”, a spus preşedintele. „Vom vorbi noi. Stai acolo şi fii tu însuţi”.
Nash s-a uitat la Kennedy pentru ajutor. Odată ce va ieşi pe uşa aceea, nu va mai exista cale de întoarcere. „Irene?”
„Las-o baltă, Mike. Asta e mai mare decât tine. Gândeşte-te la toţi oamenii de la Langley care sunt loviţi în presă în fiecare zi. Cu toţii vor putea să meargă acasă în seara asta şi să ţină capul puţin mai sus ştiind că există onoare în ceea ce facem.”

CAPITOLUL 53

NORDUL ARKANSASULUI

CÂND s-a trezit dimineaţa, soarele se filtra prin umbrele albe şi transparente. Hakim a clipit de mai multe ori înainte de a se putea concentra. Pe un raft de sub televizor se afla un DVD player. Patru numere mici şi albastre se holbau la el. Dacă aparatul avea dreptate, era nouă şi patruzeci şi unu dimineaţa. Hakim s-a uitat în jos şi a văzut sângele de pe cămaşa lui. A deschis gura şi a simţit sângele uscat şi închegat pe buze. Şi-a amintit de criza de tuse şi de sânge şi de mortul de pe verandă şi de femeia din dormitor şi ştia că nu visase nimic din toate astea. Nu cu Karim prin preajmă. Era un Înger al Morţii care respira în viaţă. Hakim nu a avut puterea să se ridice, aşa că a luat telecomanda care stătea pe măsuţa din capăt şi a apăsat butonul de pornire. O clipă mai târziu, pe ecran apăreau doi prezentatori de la un canal de ştiri de douăzeci şi patru de ore. Ahmed trebuie să fi auzit televizorul. A intrat în sufragerie cu un pahar de apă şi o lavetă.
„Cum te simţi?", a întrebat încet.
Hakim nu era sigur. Era bătut pe dinăuntru, dar respiraţia lui era mai bună decât fusese ieri. „Sunt în viaţă." A aruncat o privire peste umărul lui Ahmed şi a întrebat: „Unde este Karim?".
O încruntare a apărut pe faţa lui Ahmed şi a spus: „Este afară".
„Făcând ce?"
„Este foarte supărat".
„În legătură cu ce?"
„Pentru tine." Ahmed a clătinat din cap. „Crede că ne cauţi probleme."
Hakim şi-a spus să nu se enerveze. Nu el fusese cel care îi adusese în această situaţie dificilă. „Ce fel de probleme?"
Ahmed a ridicat din umerii săi mari şi a încercat să-şi amintească exact cuvintele. „A spus că ai devenit o responsabilitate operaţională."
„Eu?", a întrebat Hakim cu o surpriză autentică. În vremuri mai bune ar fi râs, dar nu şi acum. „El crede că eu sunt problema. Tu ce crezi, Ahmed?"
„Nu este treaba mea să gândesc. Sunt antrenat să urmez ordinele."
„Eşti o maimuţă? Dacă îţi ordonă să te împuşti, o vei face?"
Ahmed a luat lavetă şi i-a tamponat bărbia lui Hakim: „Arăţi oribil."
„Şi nu mi-ai răspuns la întrebare".
Ahmed a lucrat la o bucată de sânge cu crustă. „Sunt destule certuri între voi doi. Nu aveţi nevoie să mă alătur şi eu."
„Atunci lasă-mă să te întreb altfel. Ai fost antrenat să gândeşti tactic. Credeai că am avut lucrurile sub control în Iowa... ...la casă? Ai simţit că trebuia să iasă afară şi să-i împuşte?".
„Şi dacă ar fi fost poliţişti?"
„Dacă ar fi fost poliţie, am fi fost morţi acum. Împuşcarea lor nu ar fi rezolvat nimic. Cea mai bună soluţie era să aşteptăm şi să vedem. În plus, poliţia nu foloseşte băieţi tineri. Erau pur şi simplu un tată şi un fiu care voiau să vâneze."
„Dar noi nu ştiam asta în acel moment", a spus Ahmed.
„Noi?" a întrebat Hakim. „Vrei să spui că tu şi Karim nu ştiaţi, şi nu ştiaţi pentru că nu aţi petrecut timp în această ţară. Nu înţelegeţi America aşa cum o înţeleg eu. Aşa că nu vedeţi ceea ce este evident. Îl urmaţi orbeşte şi unde vă tot duce? În altă casă unde ucide un soţ şi o soţie. Doi oameni care îşi văd de treaba lor, nu încalcă nicio lege şi nu fac nimic care să-l ofenseze pe Allah."
Ahmed s-a uitat o clipă pe fereastră şi a spus: „Sunt vremuri ciudate".
„Spune-mi... de ce nu putea să-i lege?".
„Nu ştiu. Are motivele lui." Ahmed şi-a îndreptat atenţia spre televizor şi, o clipă mai târziu, a adăugat: „Nu e treaba mea să-l interoghez."
„Tot spui asta, dar dacă vrei să vezi vreodată Paradisul, ar fi bine să începi să gândeşti singur. Allah nu iartă acest lucru. Oamenii care au trăit aici nu erau necredincioşi. Nu făcuseră nimic care să-i provoace mânia."

„Asta e altceva. Ne aflăm în ţara duşmanului nostru, la mii de kilometri de orice sprijin. Trebuie să facem tot ce este necesar pentru a supravieţui.”
„Orice?” Hakim a pus la îndoială alegerea cuvintelor lui Ahmed. „Acum vorbeşti ca el. Ştii ce-i place lui Allah şi ştii ce-i displace. Spune-mi... crezi că Allah va tolera ceea ce s-a făcut aici noaptea trecută în numele lui?”
Înainte ca Ahmed să poată răspunde, Karim a intrat în casă pe uşa din faţă. A stat în hol şi i-a privit suspicios pe cei doi bărbaţi. „Ce aţi discutat?”
Ahmed a răspuns repede: „Îi spuneam că Casa Albă a anunţat o conferinţă de presă importantă.”
„Despre ce?”
„Presa spune că preşedintele lor va discuta despre ceea ce s-a întâmplat la Washington săptămâna trecută.”
„Ce urmează să discute?” Kakim şi-a pus pistolul în toc şi şi-a dat jos jacheta de blugi. „Noi am câştigat... ei au pierdut.”
Ahmed i-a aruncat lui Hakim o privire nervoasă, apoi a spus: „Ei speculează că este vorba despre anchetă.”
„Cine?”
Ahmed era confuz. „Nu înţeleg.”
„Cine face speculaţii?”
„Reporterii. Ei citează surse din interiorul administraţiei.”
„Bine”, a spus Karim, „ne-ar prinde bine nişte informaţii”. Cu asta, s-a deplasat pe hol spre bucătărie.
Ahmed i-a aruncat lui Hakim o privire îngrijorată şi i-a şoptit: „Fii respectuos. Nu-l supăraţi”.
Hakim şi-a privit prietenul marocan urmându-l pe Karim în bucătărie. Şi-a îndreptat atenţia spre televizor şi s-a întrebat cât va mai dura până când vor avea confruntarea finală. A trecut un minut până când Karim s-a întors în cameră. Ţinea în mână rucsacul negru al lui Hakim. L-a aşezat pe măsuţa de cafea şi a deschis unul dintre buzunarele laterale.
Karim a scos trei telefoane mobile şi a spus: „De ce nu mi-ai spus despre acestea?”.
Hakim s-a uitat la cele trei telefoane preplătite pe care le cumpărase cu câteva luni în urmă. „Ţi le-am spus.”
„Nu mi-ai spus.”
Hakim l-a privit cu prudenţă. Prietenul său căuta să provoace o ceartă. „Credeam că ţi-am spus în timp ce eram la fermă... în Iowa.”
„Nu mi-ai spus.”
Hakim a înghiţit în sec. „A doua zi după ce am ajuns, m-am asigurat că sunt încărcate. Erau în bucătărie. Pe tejghea.” În ciuda faptului că fusese bătut până la inconştienţă, îşi amintea clar. Karim îl interogase în legătură cu telefoanele.
„Nu le-am văzut niciodată”, a spus Karim.
Minţea, iar Hakim ştia asta. „Le-am cumpărat cu câteva luni în urmă. Sunt, de asemenea, aparate de radio. Putem vorbi între noi apăsând butoanele de pe laterale”.
„De unde le-ai cumpărat şi cum?” a spus Karim în timp ce scutura telefoanele.
„În New Orleans şi cu bani gheaţă”. Toate acestea fuseseră acoperite în weekendul precedent.
„Nu-mi amintesc să vă fi dat aprobarea”.
„Nu există nicio modalitate de a le urmări.”
„Ce zici de o casetă de supraveghere la magazinul de unde le-ai cumpărat?”.
„Este posibil, dar extrem de puţin probabil. Am purtat ochelari şi o şapcă de baseball şi am folosit un accent britanic când am vorbit cu vânzătorul.”
Karim a făcut o pauză şi s-a gândit la toate acestea. S-a uitat la telefoane şi a spus: „Gata cu secretele”. I-a aruncat un telefon lui Hakim şi al doilea lui Ahmed, care se afla în sufragerie. „Să nu le porniţi decât dacă vă spun eu. Sunt programate numerele celor trei telefoane?”.
„Da.” Hakim l-a privit pe Karim cum a băgat ultimul telefon în buzunar şi apoi a ieşit din cameră fără să mai spună nimic. Hakim s-a uitat la telefonul din mâinile sale şi şi-a pus pentru scurt timp la îndoială propria sănătate mintală. Oare tot ceea ce se întâmplase în Iowa fusese un vis? Era aproape sigur că nu

fusese. Se vorbise despre telefoane. Hakim îi spusese în mod special că fuseseră cumpărate cu mult timp înainte, ca măsură de precauţie. Îi spusese că aveau nevoie de telefoane în cazul în care ar fi fost separaţi. Asta însemna că Karim fie avea o memorie teribilă, fie că uita în mod convenabil că se discutase despre toate acestea. Hakim ştia adevărul şi, de asemenea, începea să înţeleagă profunzimea imaturităţii lui Karim. Totul era despre el şi nimic altceva. Nu era vorba de Allah, de mândria musulmană sau de o luptă împotriva puterilor coloniale. Era vorba despre nevoia de a hrăni ego-ul Leului din al-Qaeda.

CAPITOLUL 54
WASHINGTON, D.C.

RAPP a urcat pe Massachusetts Avenue spre Rock Creek. Mintea lui lucra geografic. Acesta a conectat puncte ca nişte ace pe o hartă, cu şiruri de caractere între punctele de interes, legând o locaţie sau un fapt de altul. Îl asculta pe agentul special Art Harris, omul de bază al FBI la NCTC. Art tocmai lipise un ac în harta lui Rapp şi nu prea avea sens. Avea totuşi încredere în Harris, aşa că l-a lăsat să se descurce cu preambulul, în loc să-i spună să treacă la subiect.
Harris şi Rapp aveau un aranjament frumos. Prin canale neoficiale, Art transmitea ceea ce ştia FBI-ul despre diverse cazuri care se loveau de lucruri cu care se confruntau Rapp şi oamenii lui. Şi se asigura că foarte puţine lucruri erau puse în scris. În ultimii ani, avertismentele sale timpurii îi permiseseră lui Rapp să se pună în faţa anumitor lucruri şi să se ocupe de ele înainte ca toate insignele şi avocaţii să apară.
Harris tocmai îi spusese lui Rapp despre o anchetă în Iowa. Două cadavre fuseseră găsite în subsolul unei ferme incendiate. Erau arse de nerecunoscut, dar rapoartele preliminare spuneau că fuseseră împuşcaţi. Şeriful local era aproape sigur că era vorba de doi vânători care dispăruseră cu o zi înainte. I-a povestit lui Rapp ce credea şeriful că se întâmplase. Deşi lui Rapp i s-a părut totul la fel de interesant ca un episod din Primetime cu cine a făcut-o, ştia că trebuie să fie mai mult decât atât, altfel Harris nu s-ar fi deranjat să sune.
„Şeriful a sunat la banda JTTF din Chicago”, a spus Harris.
JTTF însemna Joint Terrorism Task Force. Acestea au fost formate după 11 septembrie 2001 pentru a promova cooperarea şi pregătirea între nenumăratele agenţii locale şi federale de aplicare a legii din comunităţile din întreaga ţară. „Vă ascult.”
„Hambarul aproape că a luat foc, dar a supravieţuit incendiului. Înăuntru, şeriful a găsit o grămadă de provizii... genul de rahaturi pe care le-ar avea cei de la Armageddon. O grămadă de MRE-uri, arme, muniţie şi nişte explozibili de plastic C-4 de calitate militară, cu detonatoare la îndemână. Au găsit, de asemenea, câteva rucsacuri care conţineau hărţi, bani, cărţi de credit, acte de identitate şi paşapoarte.”
„Fotografii?” a întrebat Rapp, ştiind deja că numele vor fi o porcărie.
„Da.”
„Băieţii tăi le-au verificat prin TIDE?” TIDE însemna Terrorist Information Datamart Environment şi era o bază de date extinsă administrată de NCTC.
„O fac chiar acum, dar nu pare promiţător. Au prioritizat-o şi au trecut deja prin toţi suspecţii obişnuiţi. Ceea ce a rămas nu ne-ar interesa. Doar dacă nu credeţi că unul dintre aceşti tipi ar putea fi filipinez.”
„Nu. . . .” a spus Rapp în timp ce se gândea la asta. Se întâmplau nişte chestii ciudate în zonele rurale din zona centrală. Era uimitor tipul de echipament pe care aceste grupuri de miliţie puteau să pună mâna. Probabil că nu era nimic, dar, pentru orice eventualitate, a spus: „Fă-mi o favoare şi trimite-mi fotografiile pe BlackBerry-ul meu”.
„Aşa voi face, dar mai este un lucru care s-ar putea să te intereseze. Ferma a fost cumpărată în urmă cu aproximativ şase luni de un SRL. S-a ocupat de ea un avocat din New York.”
„Sunt sigur că oamenii fac asta tot timpul.” Rapp o făcuse el însuşi.
„Sunt sigur că aşa fac. Şeriful a mai spus că nimeni nu a văzut vreodată pe cineva folosind locul. Destul de ciudat când te gândeşti la acele grupuri care îl iubesc pe Hitler. Au tendinţa de a transforma aceste locuri în comune în toată regula. Oamenii vin şi pleacă toată ziua şi toată noaptea.”
„Da...” a spus Rapp, „Presupun că ai dreptate.”

„Ei bine, m-am gândit doar să transmit asta. Nu aş fi surprins dacă băieţii minune de la Justiţie ar decide să ne trimită luni să batem la uşa avocatului din New York. Dacă nu pentru alt motiv decât pentru C-4."
Era vineri dimineaţa târziu. Rapp se gândi la posibilităţi. „Şeriful le-a dat cumva şeriful băieţilor tăi o copie a actului şi a tuturor actelor de proprietate?".
„Înregistrare publică. Mă uit chiar acum la o copie."
„Bine. Trimiteţi-mi-o mie. Şi trimite-i-o lui Marcus. Băieţii tăi din Chicago sunt la faţa locului?" a întrebat Rapp.
„Au ajuns acolo acum o oră şi avem o echipă de desfăşurare rapidă în aşteptare."
„Bine." Rapp a făcut o jumătate de buclă în jurul lui Sheridan Circle şi a continuat un bloc scurt înainte de a face la dreapta pe Decatur Place. Locul pe care îl căuta se afla pe S Street, dar a vrut să treacă mai întâi prin spate pentru a vedea dacă nu cumva era ceva de interes. În faţă, pe stânga, a primit răspunsul. „Hei, Art, trebuie să plec. Mulţumesc pentru informaţii şi sună-mă de îndată ce mai afli ceva."
Rapp a apăsat butonul de încheiere şi apoi a apăsat butonul de apelare rapidă pentru Marcus Dumond. Câteva secunde mai târziu, geniul informaticii era la telefon. „Marcus ... ... vei primi un e-mail de la Art în următoarele câteva minute. Va avea o copie a unui act de proprietate şi a unui titlu de proprietate pentru o fermă din Iowa. A fost cumpărată cu câteva luni în urmă de către un SRL. Un avocat din New York s-a ocupat de asta. Crezi că ai putea intra în sistemul lui şi să afli de unde au venit banii?"
„Pentru a cumpăra proprietatea?"
„Da."
„Nu ar trebui să fie o problemă. Dă-mi o oră sau două."
„Mulţumesc. Sună-mă imediat ce afli ceva." Rapp a încetinit şi s-a uitat prin geamurile puternic fumurii la intrarea din spate a marii proprietăţi. Un bărbat serios cu un câine se afla de cealaltă parte a porţii. La capătul blocului, Rapp a făcut la stânga pe strada 22 şi apoi încă o dată la stânga pe strada S. La o treime din drum a tras pe dreapta şi a scos cartea de vizită. Era un număr local, aşa că a sărit peste primele trei cifre şi a introdus următoarele şapte. O femeie a răspuns la al doilea apel.
„Linia privată a domnului Sidorov, cu ce vă pot ajuta?"
„Peter, te rog."
„Îmi puteţi spune cum vă numiţi?"
„Nu, mulţumesc. Spuneţi-i doar că sunt prietenul lui de aseară. Mi-a dat cartea lui de vizită la club", a spus Rapp în timp ce se uita prin parbriz la casa în stil federal de 8 milioane de dolari, cumpărată recent.
„Crede-mă", i-a spus el tinerei, „va răspunde la telefon".
Rapp nu a trebuit să aştepte prea mult. Vocea familiară a lui Sidorov a intrat pe linie şi a spus: „Domnule Rapp, mă bucur să vă aud atât de repede. V-aţi hotărât să veniţi să lucraţi pentru mine?".
Rapp a tresărit la gândul că băieţii de contraspionaj de la FBI ar putea fi ascultaţi. Ar fi trebuit să joace lucrurile foarte corect în timp ce vorbeau la telefon. „De fapt, mă gândeam că ai putea veni să lucrezi pentru noi."
Sidorov a chicotit bine şi apoi a spus: „Nu cred că vă puteţi permite să mă plătiţi".
„Probabil că nu, dar m-am gândit să mă joc cu dragostea ta nou descoperită pentru libertate şi democraţie".
„Da, asta ar fi singura ta şansă. Acum ascultă ... . Am avut un prieten din serviciile secrete ruseşti care m-a pus la curent cu isprăvile tale în această dimineaţă. Eşti un om foarte interesant. Unul periculos, de asemenea, conform sursei mele."
„Doar dacă mă enervezi."
„Ei bine", a spus el dramatic, „sper că nu te-am jignit."
„Nu încă."
„Nu păreai prea încântat aseară."
„Eram mai supărat pe noul tău asociat decât pe tine."
„Încerca doar să facă nişte bani. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi fost să încerci să trăieşti cu una din pensiile pe care ţi le dau."
„Presupun că nu ai putea, cu stilul tău de viaţă de mare zbor, dar nu asta e problema. El cunoştea regulile şi le-a încălcat."

„Şi eu?” Sidorov a spus un pic mai timid.
„Nu ai încălcat nicio lege din câte ştiu eu.”
„Ei bine.” El a râs. „Încă nu mă cunoşti.”
„Ştiu suficient. Am dat şi câteva telefoane”.
„Şi?”
Rapp nu a răspuns nicio clipă. „Cred că ar trebui să ne aşezăm şi să discutăm câteva lucruri.”
„Mi-ar face plăcere. Cum arată seara ta?”
„Nu prea bine”, a spus Rapp, uitându-se la casă. „Ce zici de acum?”
Sidorov a râs. „Abia sunt treaz, domnule Rapp. Încă nu m-am adaptat la schimbarea orei şi am stat afară foarte târziu aseară.”
„Nu-i nimic. Nici eu nu am dormit prea mult. În plus ... ... voi, ruşii, puteţi să vă descurcaţi cu toţii cu băutura.” Rapp a pus maşina în marşarier şi a tras peste stradă în aleea plată în formă de U. „Ascultă, am parcat în faţa casei tale chiar acum. Invită-mă înăuntru la o ceaşcă de cafea. Am un program cam încărcat în dimineaţa asta.” Rapp a oprit motorul şi a coborât. A numărat până la zece şi apoi Sidorov a apărut la o fereastră de la etajul doi. Era încă în halat.
„Sunteţi un om descurcăreţ, domnule Rapp. De unde ştiu că nu sunteţi aici ca să mă omorâţi?”
Rapp s-a uitat la el şi s-a întrebat ce asigurare putea să-i ofere. „Pentru început ... . Nu-mi place să mă cac în propria mea curte.”
„Adică?” întrebă Sidorov.
„Aici suntem în Washington. Eu locuiesc aici. Nu am nevoie de o astfel de expunere. În plus, dacă aveam de gând să fac aşa ceva, nu te-aş fi sunat şi nu te-aş fi rugat să vorbeşti. Aş face-o pur şi simplu. Nu m-ai vedea niciodată venind.”
Sidorov s-a gândit mult timp la asta. „Presupun că ai dreptate. O să le spun oamenilor mei să te lase să intri. Lasă-mă câteva minute să mă îmbrac”.

CAPITOLUL 55
NORDUL ARKANSASULUI

HAKIM a rămas în fotoliul de piele supraîmbrăcat şi a mestecat cu grijă o banană. Între muşcături a sorbit apa caldă cu lămâie pe care Ahmed i-o pregătise. Marocanul înalt era afară, făcând o percheziţie a proprietăţii – pedeapsa lui pentru că îl îngrijise pe Hakim. Hakim îşi dădea seama că îl deranja pe Karim faptul că Ahmed încerca să aibă grijă de el. Întotdeauna îi dispreţuise pe cei fragili. Chiar şi când erau tineri. Nu avea timp pentru scuze sau copii care pretindeau că sunt infirmi.
Hakim îl privea cum se plimba de la un capăt la altul al casei şi îşi dădea seama că era iritat să fie în prezenţa prietenului său firav. Nu conta că el îi provocase rănile. Karim era mult prea narcisist ca să recunoască asta. În mintea lui, Hakim merita bătaia, iar el nu făcuse altceva decât să execute pedeapsa. Karim se gândea probabil că, dacă prietenul său ar fi fost într-o formă mai bună, ar fi suferit mai puţin în urma loviturilor. Nimic din toate acestea nu avea de fapt vreun sens, dar îi permitea să-şi raţionalizeze vina şi să-şi privească prietenul rănit cu dezgust.
Uşa din faţă s-a deschis şi Ahmed a intrat în cameră. Şi-a sprijinit puşca de perete şi şi-a luat binoclul de la gât. Cu obrajii înroşiţi, a spus: „Perimetrul este securizat. Nici urmă de cineva”.
Karim s-a ridicat în picioare cu postura lui militară deliberată şi s-a uitat pe fereastra mare. „Am auzit un câine.”
„Da”, a spus Ahmed cu o uşoară înclinare a capului. „Din josul dealului. De la casa vecină. La opt sute de metri distanţă. Sunt mai mulţi.”
„Sunt îngrădite?”
„Nu. „
„Şi ce ar trebui să facem dacă se rătăcesc pe aici?”
Ahmed s-a uitat nervos la Hakim pentru ajutor şi apoi a spus: „Să-i împuşcăm?”
„Poate.” Karim s-a întors încet şi l-a privit în ochi. „Nu-mi place locul ăsta.”
„De ce?” a întrebat Hakim, introducându-se în conversaţie.

Karim părea că nu va răspunde la întrebare, apoi a spus: „Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştim.”
„Cum ar fi?” a întrebat Hakim.
„Nu ştim dacă se aşteaptă ca cineva să apară. S-ar putea să aibă livrări. Telefonul a sunat deja de două ori.” S-a uitat la fotografiile de pe şemineu. „S-ar putea ca familia să locuiască în apropiere.”
Avea dreptate, dar toate astea puteau fi evitate. A pariat şi s-a hotărât să sublinieze ceea ce era evident.
„Poate că dacă nu te-ai grăbi să omori pe oricine de care dăm peste, am putea răspunde la unele dintre întrebările tale.”
Karim s-a uitat la Ahmed şi a clătinat din cap. Era una dintre acele priviri care spuneau: „Vezi . . ceea ce ţi-am tot spus. Întorcându-se spre vechiul său prieten, Karim a spus: „Ce este în neregulă cu tine? De ce trebuie să te cerţi cu tot ce spun?”.
„De ce trebuie să ucizi fiecare persoană pe care o întâlnim?”
Karim s-a uitat cu un dispreţ abia voalat la prietenul său. Era ca un câine bolnav care trebuia eutanasiat şi, dacă nu o făcea repede, boala risca să se răspândească la Ahmed. Trebuiau să părăsească acest loc.
Femeia era încă în pat. Se gândise să o mute, dar perna, aşternuturile şi salteaua erau îmbibate de sânge. Bătrânul şi câinele se aflau într-un colţ al garajului, sub o prelată. La fel de bine putea să-l ucidă pe Hakim în scaunul de piele şi să-l lase acolo. Poate chiar să facă să pară o sinucidere pentru a deruta poliţia. Ăsta era un plan bun. Să distrugă locul, să-l împuşte pe prietenul său în lateralul capului şi să-şi pună arma în mână. Karim se gândea cum să se deplaseze pe poziţie fără să-l alerteze pe Hakim, când Ahmed a păşit între ei şi a arătat spre televizor.
„A început”, a spus Ahmed.
Şi-au îndreptat cu toţii atenţia spre televizor şi au privit cum preşedintele american a urcat pe un podium în aer liber. A început să citească un discurs pregătit. Karim s-a încruntat la bărbat şi şi-a imaginat pentru scurt timp cum ar fi să-l ucidă pe preşedintele Statelor Unite. Acest lucru i-ar fi adus cu siguranţă gloria eternă în ochii lui Allah şi ai colegilor săi musulmani din întreaga lume. Preşedintele a continuat să vorbească despre munca grea, datoria, sacrificiul şi perseverenţa lucrătorilor de salvare, a personalului de urgenţă şi a forţelor de ordine din ultima săptămână. Karim a observat, nu pentru prima dată, că liderilor din întreaga lume le place să se audă vorbind. Era ca şi cum ar fi fost un tezaur ambulant. Descrierile veneau câte trei, când un singur adjectiv ar fi fost suficient. Presupunea că asta îi făcea să se simtă inteligenţi.
Preşedintele a continuat să vorbească despre pierderile pe care le suferiseră. S-a înecat la menţionarea unora dintre prietenii pe care îi pierduse în explozii şi a continuat să vorbească pe scurt despre înmormântările la care participase o mare parte din săptămână. Cu o voce mai impunătoare, a enumerat o jumătate de duzină de tragedii care au asaltat ţara în ultimii optzeci de ani şi a dat exemple despre cum de fiecare dată americanii s-au ridicat la înălţimea situaţiei şi au perseverat. Apoi a trecut la un subiect care i-a captat interesul lui Karim.
„În ceea ce priveşte atacurile laşe de săptămâna trecută, există un capitol nerostit pe care am decis să nu vi-l dezvălui până acum. Motivele pentru care nu l-am dezvăluit mai devreme sunt complicate, dar în esenţă implică probleme de securitate naţională. Pe lângă cele trei restaurante care au fost bombardate săptămâna trecută, a fost atacată şi o unitate federală din Virginia. Nu au lipsit zvonurile cu privire la instalaţia în sine şi la atacul asupra acesteia. Mă aflu aici în această dimineaţă pentru a pune capăt acestor zvonuri. Facilitatea care a fost atacată a fost Centrul Naţional de Contraterorism. După cum sugerează şi numele, această clădire relativ nouă găzduieşte elemente ale unităţilor de contraterorism ale FBI şi CIA, precum şi personal din peste o duzină de alte agenţii şi organizaţii. Clădirea este centrul nevralgic al luptei împotriva terorismului. La doar câteva ore după atacurile laşe de săptămâna trecută de la Washington, D.C., un ...”
Karim a arătat spre televizor şi a început să ţipe. „Laşitate! El pune drone fără pilot în aer deasupra Pakistanului şi trage asupra satelor cu femei şi copii şi îndrăzneşte să ne numească laşi.”
Hakim s-a gândit să sublinieze faptul că motivul pentru care au fost trase acele rachete era faptul că Al Qaeda îi plăcea să se ascundă în spatele fustelor chiar ale femeilor pe care le descria, dar s-a gândit că asta l-ar putea pune în cele din urmă pe prietenul său pe gânduri şi, în cele din urmă, a vrut să trăiască suficient de mult pentru a auzi versiunea preşedintelui.

Preşedintele a continuat, spunând: „Un Suburban negru deghizat în vehicul de urgenţă a apărut la poarta Centrului Naţional de Contraterorism. Înăuntru se aflau şase bărbaţi puternic înarmaţi, mascaţi ca personal SWAT. Aceştia au împuşcat şi au ucis mai mulţi paznici, apoi au intrat în clădire, unde s-au îndreptat spre ultimul etaj al clădirii, unde se află Centrul de operaţiuni antiteroriste. Cei şase bărbaţi au intrat cu forţa în centrul de operaţiuni şi au deschis focul asupra angajaţilor neînarmaţi care încercau cu atâta sârguinţă să ajute bărbaţii şi femeile implicaţi în operaţiunile de salvare. Din fericire, existau câţiva angajaţi care erau înarmaţi. Unul dintre aceştia se află astăzi aici cu noi."
Preşedintele s-a oprit şi s-a uitat peste umăr la un bărbat mai tânăr, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, care purta la gât o medalie cu o panglică de mătase tricoloră. „Aş vrea să vi-l prezint pe Mike Nash. Domnul Nash este un ofiţer în retragere din Corpul de Marină şi, până nu demult, un agent sub acoperire pentru serviciul clandestin al CIA."
Karim a arătat spre televizor şi a strigat: „Acesta este şarpele care îşi trimitea agenţii în moscheile noastre".
Preşedintele a continuat: „Domnul Nash se afla în incinta instituţiei săptămâna trecută, când aceasta a fost atacată, şi a privit cu groază şi confuzie cum cei şase bărbaţi înarmaţi au intrat în centrul de operaţiuni într-un singur rând şi au început să-şi ucidă colegii de muncă de la mică distanţă. Veteran de luptă şi expert în tactici, domnul Nash a evaluat situaţia şi a acţionat decisiv. Ignorând pericolul extrem la adresa propriei vieţi, domnul Nash a făcut ultimul lucru la care se aşteptau teroriştii.... A atacat frontal linia de oameni. Curajul său şi antrenamentul superb i-au luat pe terorişti prin surprindere. În doar câteva secunde, înarmat cu un singur pistol, domnul Nash i-a împuşcat şi i-a ucis pe toţi cei şase terorişti. Dacă acest lucru nu era de ajuns, domnul Nash şi-a dat seama în curând că toţi cei şase bărbaţi purtau veste sinucigaşe care aveau cronometre automate şi erau setate să explodeze în mai puţin de două minute. Gândindu-se rapid, domnul Nash şi colegii săi au reuşit să scoată toate cele şase cadavre pe o fereastră de la etajul şase. Explozibilii s-au detonat apoi fără alte victime. Curajul domnului Nash ar trebui să servească drept memento pentru ..."
Hakim a observat obiectul care zbura prin aer cu o fracţiune de secundă înainte de a se izbi de ecranul televizorului, făcând o gaură în sticlă şi trimiţând o ploaie de scântei pe covor. S-a întors să-l vadă pe Karim în picioare, cu pumnii strânşi de furie şi cu tendoanele de pe gât atât de încordate încât păreau că sunt pe cale să se desprindă de propria piele.
„Minciuni!" a ţipat Karim. „Toate minciunile!"
Hakim i-a furat o privire lui Ahmed, care îşi ţinea cu grijă ochii concentraţi pe podea, prea speriat să se uite la Karim.
„Ei vorbesc despre onoare şi curaj... ei nu ştiu nimic despre astfel de lucruri! L-aţi auzit? A spus o pregătire superbă!" Karim a mărşăluit de la un capăt la celălalt al camerei şi înapoi, călcând furios în picioare şi apoi lovind piciorul măsuţei de cafea din sticlă atât de tare încât s-a făcut ţăndări. „Superbă pregătire! Am să le arăt eu. O să le arăt ce înseamnă bravura, curajul şi antrenamentul superb!" Ca un animal sălbatic, s-a întors şi l-a înfruntat pe vechiul său prieten. „Şi o să vă arăt şi vouă. Te îndoieşti de curajul meu! Ai spus că i-am trimis fără rost la moarte! Că mi-e prea frică să mă martirizez. Ei bine, ne vom martiriza cu toţii", a strigat el. „De fapt, unii dintre noi mai devreme sau mai târziu. Vom merge la Washington şi vom arăta lumii că acest preşedinte este un câine mincinos. Îi voi arăta acestui Mike Nash cum este să te lupţi cu un războinic adevărat!"

CAPITOLUL 56
WASHINGTON, D.C.

CÂND uşa de la intrare s-a deschis, Rapp s-a confruntat cu o privelişte nedorită. În faţa lui se afla marele rus care, cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă, fusese la un centimetru sau doi de a-i smulge capul. Tâmpla stângă a lui Rapp a început să pulseze doar privindu-l pe tip. Bodyguardul avea un bandaj în jurul gâtului şi un ochi al naibii de vânăt din cauza locului unde Reavers îl marcase, dar era aici, la postul său, ceea ce spunea multe despre tip. După ce ţi-a fost tăbăcit fundul în halul ăsta, majoritatea tipilor nu ar fi prea dispuşi să se prezinte la muncă a doua zi dimineaţa. Tipul era fie foarte devotat, fie extrem de prost.

Rapp spera să fie prima variantă, pentru că tipii care sufereau de aceasta din urmă erau greu de învăţat o lecţie.
De data aceasta, tipul îl privi pe Rapp cu ceva mai multă prudenţă. A arătat cu degetul spre talia lui Rapp şi, cu o voce foarte răguşită, care era în engleză cu o tentă rusească, a spus: „Deschide-ţi geaca".
Rapp a deschis un singur nasture şi a tras de ambele părţi, dezvăluind pistolul de pe şoldul stâng.
„Lasă-ţi jucăriile afară", a ordonat bărbatul.
„Nu, mulţumesc." Era important să nu dea înapoi. Rapp nu avea nicio urmă fizică exterioară de la ultima lor întâlnire.
„Nu am de ales."
„Du-te naibii", a spus Rapp. „Ăsta e oraşul meu, nu al tău."
Marele rus l-a fixat cu privirea timp de zece secunde şi în cele din urmă a spus: „Aşteaptă". Apoi a închis uşa.
Rapp a stat acolo şi s-a întrebat cum va face faţă situaţiei dacă se vor întoarce şi îi vor spune să plece la drum. Îi spusese lui Kennedy în termeni foarte vagi încotro se îndrepta, doar pentru a-şi acoperi fundul în cazul în care vreo altă agenţie federală ar fi supravegheat, dar nu avea nicio rezervă reală în cazul în care lucrurile ar fi luat-o razna, iar ruşii nu erau tocmai cunoscuţi pentru că jucau după reguli. Învăţase cu mult timp în urmă că nu puteai niciodată să laşi garda jos şi să crezi că eşti în regulă fără armă. Nici măcar nu-i plăcea să o predea când se ducea la Casa Albă. Cu siguranţă nu avea de gând să intre aici fără ea.
Uşa s-a deschis în cele din urmă. De data aceasta a fost Sidorov. Era în picioarele goale, cu blugi rupţi şi un tricou albastru decolorat cu guler în V. Arăta mai degrabă ca un rocker mahmur decât ca un finanţist miliardar. Expertul rus a zâmbit şi a spus: „Întotdeauna eşti atât de dificil?".
Rapp s-a gândit la asta. „Presupun că sunt. Fără supărare pentru tine, Peter, dar nu te cunosc atât de bine şi nu am nicio idee despre cine ai acolo. Mi-am făcut câţiva duşmani de-a lungul anilor."
Sidorov a împins uşa până la capăt. „Pot să înţeleg paranoia ta. Eu însumi am avut trei atentate la viaţa mea." Sidorov s-a întors şi s-a deplasat prin holul de marmură în carouri albe şi negre.
Rapp a păşit peste prag şi a scanat la dreapta şi apoi la stânga în timp ce închidea uşa. O scară mare şi curbă, suficient de largă pentru patru persoane, se înfăşura în buclă şi se învârtea în dreapta lui. Sidorov a înaintat pe o galerie centrală care împărţea casa în două la mijloc. Rapp l-a urmat, verificând camerele din stânga şi din dreapta pe măsură ce înaintau. Era o sală de muzică, o bibliotecă, un salon, o sufragerie şi o altă sală de şedinţe. Toate erau goale. În cele din urmă, în partea din spate a casei, au intrat într-o bucătărie colosală, care părea că fusese restaurată cu grijă până la starea originală din anii 1930. O babuşka într-o rochie de casă gri stătea de cealaltă parte a insulei de bucătărie şi se holba la Rapp.
Sidorov i-a vorbit rapid în rusă femeii şi a continuat prin bucătărie şi a intrat într-un solar. S-a aşezat pe un scaun de răchită albă şi i-a făcut un gest celui aflat de cealaltă parte a mesei. Rapp s-a aşezat şi Sidorov i-a oferit să aleagă între Financial Times şi Wall Street Journal. Rapp nu a luat niciuna dintre ele.
Sidorov a început să parcurgă prima pagină a Financial Times şi a întrebat: „Deci, ce pot face pentru a-l ajuta pe faimosul Mitch Rapp?".
„Am avut o discuţie plăcută cu băiatul tău Max aseară".
„Un om foarte talentat", a spus Sidorov în timp ce continua să citească ziarul. „Sunt şocat că CIA-ul vostru nu i-a găsit mai multă utilitate."
„Presupun că a fost o vreme în care ar fi făcut-o, dar lucrurile s-au schimbat."
„Da, aşa este. Asta tocmai i-am spus gărzii mele de corp, care, din motive evidente, nu te place."
„Ca să ştii, nu am vrut să mă încurc cu el, dar nu mi-a lăsat prea multe opţiuni. Am vrut doar să-l iau pe Johnson şi să plec."
„De ce îl voiai atât de mult? Cu siguranţă nu era vorba de afacerile mele cu el."
Aceasta era partea de care Rapp nu era sigur. Îi vânduse Johnson vreo informaţie suplimentară lui Sidorov, sau altcuiva, de altfel? Avea să dureze ceva timp pentru a lămuri toate astea, dar deocamdată Rapp voia să discute altceva. „Afacerile lui cu tine nu mă privesc. Cel puţin nu în acest moment. Să spunem doar că a fost implicat în nişte chestii care au supărat câţiva oameni."
„Ce fel de lucruri?"
„Genul de lucruri în care ar trebui să ştie că nu ar trebui să se implice."

„Destul de corect.” Babuşka a lăsat tava de servire a cafelei şi a turnat o ceaşcă proaspătă pentru fiecare dintre ei. Sidorov a luat-o pe a lui cu frişcă şi zahăr. Rapp a luat-o pe a lui neagră. „Deci, cu ce vă pot ajuta la această oră matinală?”. a întrebat Sidorov.
„Devreme? E aproape amiază.”
Sidorov a zâmbit. „Sunt un om tânăr, domnule Rapp. Tinereţea este relativă.”
„Presupun că da.” Rapp a luat o înghiţitură şi a spus: „Max mi-a povestit despre mişcările pe care le faci în Cuba.”
„Mi-a spus? I-am plătit o sumă considerabilă de bani. M-aş fi gândit că ar fi ştiut cel puţin să-şi ţină gura.”
„Pot fi convingător.”
„Da... Cred că da.” L-a privit pe Rapp pentru o clipă, apoi a întrebat: „Deci, de ce eşti aici?”.
„Este vorba de Cuba.”
„Continuă.”
„Aţi avut nişte afaceri cu generalul Ramirez?”
„Oricine doreşte să obţină aprobarea unor lucruri în Cuba trebuie să trateze în cele din urmă cu generalul Ramirez.”
„Aşa am auzit şi eu.” Rapp şi-a împins ceaşca de cafea şi apoi a spus: „Trebuie să mă întâlnesc cu el.”
„Cred că se poate aranja asta.”
„În particular.”
„Bineînţeles, dar de ce ai nevoie de ajutorul meu?”
„Nu vreau ca el să ştie că stă de vorbă cu mine până când va fi prea târziu ca să se retragă. Şi aş prefera să mă întâlnesc cu el pe un teren neutru.”
„Generalul”, a spus Sidorov, „este un om foarte periculos.”
„Şi cum mi-ai spune, Peter?”.
Sidorov a expirat în timp ce se gândea la asta şi a spus: „Mi-am petrecut trei ani construindu-mi relaţiile acolo jos. Am sume importante de bani investite în diversele mele demersuri. De ce aş vrea să risc toate astea într-o situaţie atât de evident inflamabilă?”.
Rapp anticipase acest răspuns. „Pentru că eu cred că o poţi întoarce în avantajul tău.”
„Cum?”
Rapp a zâmbit. „Totul este neoficial, dar există un om care locuieşte nu departe de aici. O casă mare şi albă. Aţi prins ideea. Din motive pe care sunt sigur că le puteţi înţelege, nu este mulţumit de evenimentele de săptămâna trecută.” Rapp se pregătea să exagereze puţin. „Mi-a ordonat să pedepsesc pe oricine a fost implicat în ajutorarea teroriştilor.”
„Şi cum se încadrează generalul Ramirez în asta?”.
Rapp i-a povestit cum fuseseră furate drogurile şi transportate cu avionul în Cuba. Cum Ramirez le permisese teroriştilor să folosească Cuba ca zonă de pregătire a atacului lor şi, în schimb, primise o mare parte din drogurile furate.
Faţa lui Sidorov a devenit dureroasă pe măsură ce detaliile se desfăşurau. Când Rapp a terminat, a spus: „Urăsc comerţul cu droguri. Îl evit ca pe ciumă. Totul este foarte rău pentru afaceri, în special pentru afacerea mea, dar nu-i condamn pe cei care aleg să-şi câştige existenţa în acest fel.”
„Şi nu vă cer să luaţi o poziţie împotriva lui Ramirez.”
„Vrei doar să te ajut să-l omori.”
Rapp nu a răspuns imediat. „Aş vrea să-i dau generalului o şansă de a se împăca.”
„Făcând ce?”
„Furnizându-mi anumite informaţii despre persoana cu care avea de-a face.”
„Unul dintre terorişti?”
„Da.”
„Şi dacă nu vrea să coopereze cu dumneavoastră?”
„Crede-mă, va coopera.”
Sidorov s-a gândit mult timp la asta şi apoi a spus: „Acest terorism este rău pentru afaceri. Nu îi înţeleg, dar chiar nu este lupta mea. Nu reuşesc să văd un motiv întemeiat pentru care să-mi pun gâtul în pericol.”

Rapp a zâmbit. Sidorov, ca orice bun om de afaceri, a vrut să ştie ce avea de câştigat. „Când Castro va pleca în cele din urmă, va fi o adevărată dezordine acolo. Nu contează ce spui că ai cumpărat sau închiriat, va fi contestat de cei din Miami – expatriaţii cubanezi cărora Castro le-a confiscat terenurile. Îl vor dori înapoi sau cel puţin vor fi despăgubiţi pentru el. Va fi o luptă foarte urâtă şi costisitoare şi veţi avea nevoie de toţi aliaţii pe care îi puteţi găsi. Dar, din nou, ştii deja toate astea şi de aceea l-ai angajat pe Max Johnson să înceapă să scoată mizerii despre senatorii şi congresmenii importanţi."
A fost rândul lui Sidorov să zâmbească. „Cu siguranţă că ai mai mult de oferit decât atât."
„Serviciile mele."
„Serviciile tale?"
„După cum reiese din flota ta de gărzi de corp, ai reuşit să-ţi faci câţiva duşmani în timpul carierei tale relativ scurte."
„Este adevărat."
„După cum ştii, am o anumită reputaţie... anumite abilităţi care, uneori, îi pot face pe oameni nervoşi."
„Vă ascult."
„Aş fi dispus să vă ofer un pic de acoperire. Eventual să mă ocup de unii dintre duşmanii tăi mai nesuferiţi într-un mod care să le spună celorlalţi să te lase în pace."
Sidorov şi-a împăturit exemplarul din Financial Times şi s-a bătut de mai multe ori pe picior înainte de a spune: „Cred că am putea găsi o soluţie."

CAPITOLUL 57
NORDUL ARKANSASULUI

KARIM şi-a descărcat mai mult din furia sa spărgând mai multe lămpi şi dând jos toate fotografiile de pe şemineul şemineului. Hakim stătea în fotoliul mare de piele şi nu îndrăznea să mişte un muşchi. Sub cămaşa descheiată a lui Karim, umflătura pistolului său era evidentă. Cel mai bine era să lase furtuna să treacă. A durat câteva minute, dar Karim s-a liniştit în cele din urmă. A anunţat că vor pleca în exact o oră. Voia ca toată lumea să fie spălată şi bărbierită pentru călătorie. I-a spus lui Ahmed să se ducă prin bucătărie şi să împacheteze orice fel de mâncare pe care o putea găsi, apoi a luat atlasul rutier mare pe care îl găsise pe raftul cu cărţi şi l-a aruncat spre Hakim.
„Găseşte cea mai bună cale de a ajunge acolo".
„Să ajungem unde?" Hakim a întrebat cu o voce cât se poate de neamenințătoare.
„La Washington!"
Hakim a avut impresia că Karim căuta o scuză pentru a scăpa de el, aşa că a dat din cap şi a început să răsfoiască paginile.
„Şi fii cu ochii pe fereastră", a lătrat Karim.
Hakim l-a privit cum pleca. S-a oprit în bucătărie şi i-a spus ceva lui Ahmed, apoi s-a dus în camera proprietarului. O clipă mai târziu s-a pornit duşul. La zece secunde după aceea, Ahmed a apărut după colţ cu o privire nervoasă. În timp ce traversa camera, s-a uitat de două ori peste umăr.
Când a ajuns lângă Hakim, i-a şoptit: „Poţi să te mişti?".
Hakim nu a înţeles, apoi, deodată, Ahmed a scos ceva din buzunar şi i l-a dat.
Într-o şoaptă grăbită a spus: „O să te omoare. El mi-a spus. Ia astea". Hakim i-a împins cheile de la maşină în mână. „Este o maşină albă în garaj. Ţi-am pus rucsacul pe bancheta din faţă. Du-te! Du-te acum, înainte să iasă de la duş." Ahmed l-a tras de pe scaun şi l-a ridicat în picioare.
Corpul lui Hakim îi striga din aproape toate punctele. Avea dureri atât de mari încât nu ştia dacă se mai putea mişca, dar cumva a reuşit. Au fost paşi scurţi la început. Mai mult ca o târâre a unui bătrân. A ajuns singur la uşa din faţă şi s-a uitat peste umăr ca să-i mulţumească lui Ahmed, dar acesta era deja plecat. Dulapurile erau deschise şi trântite zgomotos în bucătărie. Hakim a deschis uşa şi a închis-o în urma lui. S-a deplasat pe verandă până la trepte şi apoi a îngheţat. Erau doar trei trepte, dar ar fi putut la fel de bine să fie o stâncă. Hakim s-a prins de balustradă şi a coborât cu voinţa. Trunchiul i s-a răsucit cu rigiditate la primul pas şi a simţit instantaneu o durere albă şi fierbinte. Era ca şi cum cineva l-ar fi înjunghiat în

coaste cu un cuţit. După ce îşi pusese deja diagnosticul, a ghicit că exact asta se întâmpla. Una dintre coastele rupte îi sfâşia ţesutul moale al plămânului stâng cu o muchie zimţată şi zimţată.
Practic, a căzut pe următoarele două trepte şi apoi s-a târât pe pietriş, mai întâi cu piciorul drept, după care îşi târa piciorul stâng pentru a recupera. Durerea era aproape insuportabilă. Simţea că în orice moment va izbucni într-o criză de tuse şi apoi se va termina. Se va prăbuşi chiar acolo, în mijlocul curţii cu pietriş şi va leşina. Karim ar fi ieşit apoi cu privirea aceea arogantă şi dezaprobatoare pe faţă şi, înainte de a-l ucide, ar fi avut ceva stupid de spus. O frază care să-i ridice fapta la rang de nobleţe, în timp ce deplângea trădarea celui mai bun prieten al său. Asta, mai mult decât orice altceva, a fost ceea ce l-a împins pe Hakim spre garaj. Ura pe care o simţea pentru Karim în acel moment nu se asemăna cu nimic din ceea ce experimentase vreodată.
Hakim voia să câştige. Voia să supravieţuiască şi voia ca prietenul său arogant să simtă înţepătura trădării. Voia ca prostul îngust la minte să încerce să facă singur călătoria spre Washington şi voia ca Leul al-Qaeda să eşueze şi să simtă usturimea morţii, la fel ca cei şase războinici curajoşi ai săi.
Din fericire, garajul era mai aproape decât hambarul mare în care ascunseseră rulota. Hakim s-a năpustit spre uşa laterală, respirând superficial în timp ce înainta. Era singura modalitate de a preveni durerea înjunghiată. Nu a îndrăznit să se uite înapoi până nu a ajuns la uşa metalică de serviciu şi atunci a făcut-o doar pentru o secundă. Nu era niciun semn că cineva ar fi ieşit din casă. Hakim a răsucit clanţa şi practic a plutit peste prag. Luminile de deasupra capului se declanşaseră automat de un senzor de mişcare. Hakim a trântit uşa în urma lui şi era pe punctul de a deschide uşa mare a garajului, apoi s-a oprit. S-a hotărât să se urce mai întâi în maşină. Înăuntru trebuia să existe un deschizător automat.
Era un Cadillac DTS alb, mare, cu patru uşi, de culoare albă. Proprietarul fusese destul de amabil să o bage cu spatele pentru el. Hakim a deschis portiera şoferului şi a fost uşurat să vadă rucsacul său aşezat pe scaunul din faţă, aşa cum îi spusese Ahmed. Punând o mână pe plafon şi cealaltă pe portieră, s-a coborât cu grijă pe scaun. La un moment dat, nu a mai putut suporta durerea şi s-a lăsat pur şi simplu dus, căzând ultimul picior. Ţinându-se de volan, şi-a târât piciorul drept în maşină, apoi pe celălalt, după care a rămas complet imobilizat, întrebându-se dacă va leşina.
I s-a părut o eternitate, dar probabil că nu au fost mai mult de cinci secunde. O voce părea să-l ghideze. Îl îndruma la fiecare pas. Acum îi spunea să pună cheia în contact. A făcut-o şi a pornit de la prima încercare. Tabloul de bord s-a luminat cu diverse indicatoare şi lumini. Hakim a căutat deschizătorul de portiere pe vizor, dar nu era acolo. I-a luat o clipă, cu ochii scanând fiecare centimetru al tabloului de bord în căutarea butonului, apoi şi-a dat seama că acesta se afla pe oglinda retrovizoare. A apăsat butonul şi uşa s-a ridicat brusc.
Hakim a pus piciorul pe frână, a tras schimbătorul de viteze în poziţia de condus şi s-a pregătit pentru ce era mai rău. Dacă Karim îi bloca calea, va trebui să dea peste el. Partea optimistă din el spera că nu va fi întâmpinat decât de lumina zilei, dar partea răzbunătoare din el spera că nemernicul arogant îl va aştepta. A alunecat mai jos pe scaun şi s-a pregătit să se aplece mai departe şi să apese acceleraţia în cazul în care prietenul său ar fi încercat să-i blocheze fuga. Cu fiecare metru de spaţiu liber care trecea, conflictul se adâncea, până când uşa s-a deschis şi a văzut că curtea stătea goală. Hakim a rămas jos şi şi-a alunecat piciorul de pe frână pe acceleraţie.
Întorcându-se în casă, Ahmed a continuat să scotocească prin dulapurile din bucătărie, făcând cât mai mult zgomot posibil, în timp ce număra în tăcere pentru sine. Cea mai mare teamă a lui era că Hakim nu va reuşi să ajungă la maşină. Cum ar fi reacţionat Karim dacă l-ar fi găsit afară leşinat pe pietriş? S-a întors să se îndrepte spre sufragerie şi să se uite pe fereastră, dar s-a oprit. Îi mai acorda încă treizeci de secunde. Nu putea risca să-l ajute mai mult, altfel el ar fi fost cel care s-ar fi confruntat cu un pluton de execuţie format dintr-un singur om. Ahmed s-a rugat la Allah iar şi iar, din ce în ce mai tare, implorându-l să vindece rănile lui Hakim şi să-i dea puterea de a scăpa.
Ahmed nu înţelegea nimic din toate acestea. Nu avea decât respect pentru Karim. Era un comandant uimitor şi era un lider cum nu mai văzuse niciodată, dar când venea vorba de prietenul său din copilărie, nu era el însuşi. Existau momente, în ultimele zile, în care avusese impresia că se uita la doi copii de opt ani cum se luptă. Certurile constante. Datul înainte şi înapoi în legătură cu orice lucru mărunt pe care îl puteau visa şi apoi decizia din Iowa de a-i ucide pe tată şi pe fiu. A fost prima dată când a crezut sincer că

Karim făcuse o greşeală tactică. Toată lumea făcea greşeli, dar aceasta era evidentă, iar Ahmed nu se putea abţine să nu creadă că îşi avea rădăcinile în gelozia pe care Karim o nutrea faţă de Hakim. Karim trebuia să fie eroul, iar toţi cei din jurul lui trebuiau să ofere supunere absolută. De aceea a ieşit din casa din Iowa şi a distrus toate planurile atente şi i-a pus pe acest curs periculos şi neexplorat.
Ahmed a terminat de numărat pentru a doua oară până la treizeci şi apoi a lovit cu piciorul într-o tigaie în timp ce traversa podeaua bucătăriei şi se întorcea în sufragerie. A privit pe lângă sufragerie şi prin fereastra mare. Inima i-a tresărit când a văzut capota sedanului alb ieşind uşor din garaj. L-a zărit pe Hakim prin parbriz şi i s-a părut că vede sânge pe bărbie.
„Continuă să mergi", şi-a spus el însuşi. „Nu leşina. Allah, te rog, dă-i putere. Te rog, protejează-l".
Ahmed a privit maşina cum a virat şi a accelerat pe lângă hambarul mare. A început să serpeze pe alee, o dâră slabă de praf se ridica, apoi farurile spate au dispărut. Ahmed a exhalat un oftat de uşurare, dar nu a durat mult. Din dormitor, zgomotul duşului care curgea s-a oprit brusc.

CAPITOLUL 58
CARTIERUL GENERAL AL CIA, LANGLEY, VIRGINIA

RAPP a parcat sub clădire şi a urcat cu liftul până la primul etaj. Zâmbea de nerăbdare în timp ce trecea pe lângă magazinul de cadouri şi cafeneaua CIA. Uşile duble şi largi de la Apartamentul de Premiere erau deschise şi a putut vedea un număr bun de oameni care se agitau înăuntru. A trecut pragul şi s-a oprit pentru o scurtă secundă, ochii lui măturând încăperea de la dreapta la stânga, scanând feţele doar cât să vadă dacă nu cumva îl aştepta vreo mină de teren, dar nu atât de mult încât să stabilească un contact vizual cu o singură persoană. Rapp avea tendinţa de a sări peste aceste evenimente. Era mai bine să vină şi să plece de la Cartierul General şi să aibă cât mai puţine contacte reale. Totuşi, după-amiaza aceasta merita să facă o excepţie.
Era un adevărat „cine e cine" al comunităţii de securitate naţională, cei mai importanţi oameni din fiecare agenţie şi departament care aveau de-a face cu supa alfabetică a contraterorismului. Aşa cum era procedura standard, în sală nu se afla niciun reporter sau fotograf. Va fi destul timp pentru asta mai târziu, dar pentru moment, aceasta era singura şansă pentru bărbaţii şi femeile din serviciile clandestine de a scoate capul din vizuina de iepure şi de a sărbători curajul unui coleg. Majoritatea acestor oameni aveau autorizaţia de securitate, sau cel puţin legăturile necesare pentru a cunoaşte întreaga poveste a ceea ce se întâmplase în după-amiaza atacurilor, iar o bună parte dintre ei se întorceau pentru a-l vedea pe Rapp – celălalt om care îşi riscase viaţa. Aceşti profesionişti aveau să şoptească între ei, dar aveau să-şi onoreze jurământul. Cu toţii ştiau că existau motive întemeiate pentru ca un om în poziţia lui Rapp să nu-şi ţină capul plecat. Totuşi, Rapp trebuia să fie realist. Rolul său în această afacere urma să fie transmis de la o persoană la alta şi, cu fiecare povestire, era probabil ca faptele să fie deformate ca o bucată de lemn îmbibată de ploaie – imposibil de ştiut dinainte cum se va termina.
Rapp a auzit chiţăitul unui copil în stânga sa şi s-a îndreptat în acea direcţie. S-a gândit că nu puteau fi prea mulţi copii mici la recepţie, aşa că şansele erau ca zgomotul să provină de la Charlie Nash. Voia să intre, să-i felicite pe copii şi pe Maggie şi să le spună cât de mândru era de tatăl şi soţul lor, dacă era posibil să dea de urma lui Art Harris pentru o scurtă informare şi apoi să plece naibii din Dodge.
Rapp a făcut trei paşi înainte ca o Julie Trittin zâmbitoare să-i taie calea. Înaltă de abia un metru şi jumătate pe tocuri, micuţa brunetă era vedeta în ascensiune de la Consiliul Naţional de Securitate. Urcase în rândurile armatei şi, până acum câteva luni, ajutase la conducerea unei operaţiuni extrem de sensibile la Agenţia de Informaţii a Apărării.
Trittin s-a uitat la Rapp şi, cu un zâmbet răutăcios, a spus: „Măi, măi, Mitchell. Cum naiba ai reuşit să faci asta?".
Rapp a schiţat un zâmbet sec şi a spus: „Habar nu am despre ce vorbeşti, Julie".
Trittin şi-a ridicat flautul de şampanie şi i-a dat o minisalută. „Mă gândeam că vei spune asta". Ea s-a rotit în jurul părţii drepte a lui Rapp şi şi-a prins braţul prin al lui. Conducându-l spre cel mai apropiat colţ, ea a şoptit: „Asta e bine."
Rapp a dat din cap şi a continuat să scruteze mulţimea. „Frumoasă prezenţă."

„Știi la ce mă refer. Pentru moral. Şi apropo, unde ţi-e medalia?”.
Rapp a râs de comentariu.
„Sursele mele mi-au spus că povestea e puţin cam pe dos în legătură cu cine a împuşcat pe cine săptămâna trecută.”
„Sursele tale?”
„Nu încerca să te joci cu mine. Știu că tu ai fost cel care a atacat acel şir de oameni şi ştiu că Mike era pe pasarelă şi trăgea în jos spre ei.”
„Știi cum se confundă unii oameni în focul luptei. Nu crede tot ce auzi.”
Trittin s-a uitat spre locul în care se afla Mike Nash. Era înconjurat de un număr bun de binevoitori. Cu toţii zâmbeau şi radiau în faţa eroului momentului. „Ei bine ... . Mă bucur pentru amândoi.”
„Amândoi?” a întrebat Rapp.
„Da. Preşedintele a fost puţin dezamăgit că aţi reuşit să vă furişaţi din Casa Albă în această dimineaţă.”
Rapp a oftat. „Știi cum e, Julie... . Nu mă descurc prea bine în preajma politicienilor.”
„O tranziţie perfectă”, a spus Trittin pe un ton mai serios. „Preşedintele a vrut să-ţi spun că te consideră un rahat nesupus şi că medalia te aşteaptă pe biroul lui. Totuşi, ar vrea să treci personal să o ridici.”
„Să primesc şi eu una?” a spus Rapp în mod simulat surprins.
„Da, o primeşti.” Trittin a dat din cap şi a zâmbit. „Chiar eşti ceva.”
„Îţi mulţumesc, Julie. Şi eu cred că eşti destul de specială.”
Trittin a râs de el înainte de a deveni serios. „Încă două lucruri pentru tine. FBI-ul are acum conducerea în căutarea lui Glen Adams.”
„Destul de standard, nu-i aşa?”
„Da, dar poţi să-i mulţumeşti senatorului Ogden că te-a pus în fruntea listei.”
Rapp nu dădea niciun semn exterior de îngrijorare, dar Trittin tocmai îi atrăsese atenţia. „Ce listă ar fi aceea?”
„Lista persoanelor care ar fi putut avea legătură cu dispariţia lui.”
„Din câte am auzit eu... a plecat pur şi simplu din ţară.”
Trittin a ridicat din umerii ei mici şi i-a dat lui Rapp o expresie de cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla.
Rapp i-a zărit pe copiii Nash şi a spus, din colţul gurii: „Am auzit, de asemenea, că a băut mult.”
„Şi eu am auzit acelaşi lucru, dar după cum ştiţi... FBI-ul va urmări orice pistă.”
„Chiar dacă vine de la un partizan răzbunător ca Ogden?”
„Mai ales dacă vine de la un partizan răzbunător ca Ogden.”
„Grozav.”
„S-ar putea să fie vulnerabilă în acest moment”, a spus Trittin fără să se uite la el.
„Cum aşa?”
„Un nou prieten de-al nostru mi-a spus că Ogden le-a spus apropiaţilor ei că ea crede că atacurile de săptămâna trecută nu au fost în regulă.”
Rapp a încremenit o secundă şi apoi s-a întors spre Trittin. „Ce naiba vrea să însemne asta?”.
Trittin a verificat să se asigure că nu era nimeni în apropiere şi apoi a spus: „Ea crede că ar fi putut fi un complot al anumitor persoane din această clădire pentru a-şi elimina criticii şi a stârni sentimente anti-musulmane.”
„Haideţi.” Rapp nu ştia dacă să fie supărat, îngrijorat sau doar să râdă. A decis să meargă pe prima variantă. „Şi să ucidă o grămadă de oameni nevinovaţi în acest proces. Inclusiv o mulţime de colegi de la NCTC.”
„La fel ca majoritatea teoriilor conspiraţiei, este foarte greu de crezut în motive şi foarte slabă în dovezi.”
„Este, de asemenea, o nebunie... Adică, nu mă înţelegeţi greşit, m-am gândit să îi omor pe câţiva dintre acei idioţi egoişti, dar să o fac este o nebunie.”
„Preşedintele este de acord şi de aceea m-a rugat să văd în linişte dacă pot să fac o scurgere de informaţii către presă.”
„De ce?” a întrebat Rapp şocat. „Nu e genul de lucru pe care vrei să-l vezi plutind pe acolo.”

„Deja este. Cel puţin pe internet. Sunt aceiaşi glumeţi care cred că 11 septembrie 2001 a fost o conspiraţie. Concluzia, Mitch, este că preşedintele este dispus să facă o mişcare împotriva ei. S-a săturat de prostiile ei. Nu ar spune-o niciodată în public, dar crede că a ajuns să fie dezechilibrată."
„Crede că . . rahat, puteam să-i spun asta cu ani în urmă."
„Păi... Vroiam doar să ştii că te susţinem în cazul ăsta. Tu rămâi concentrată pe găsirea acestui Leu al Al Qaeda, iar noi ne ocupăm de Ogden şi de FBI."
„Mulţumesc, Julie. Apreciez asta."
Trittin l-a îmbrăţişat rapid şi apoi s-a îndepărtat. Rapp a înconjurat perimetrul până când a ajuns la copiii Nash. Îşi stabiliseră propriul teritoriu lângă peretele din spate. Nici un adult pe o rază de 15 metri. Doar cei patru copii Nash şi Tommy Kennedy, fiul de zece ani al lui Irene. Când Rapp s-a oprit, stăteau într-un cerc informal, iar Charlie, copilul mic, se plimba în mijloc, arătând ca un marinar britanic beat – mama lui îl îmbrăcase cu o haină sport albă, pantaloni scurţi albi şi pantofi albi. Ceilalţi copii, printre care şi Tommy Kennedy, erau îmbrăcaţi în uniformele lor de şcoală pregătitoare. Cu toţii s-au întors să-l salute pe Rapp, iar Charlie şi-a văzut şansa. A ieşit din cerc şi l-a atacat pe prietenul tatălui său. Rapp s-a aplecat, l-a prins şi l-a aruncat în aer. Charlie a scos un ţipăt înainte de a ateriza în siguranţă în braţele lui Rapp.
„Copii", a spus Rapp, „cum merge treaba?".
Jack Nash a făcut un pas în faţă. „Tatăl meu este foarte supărat pe tine".
„Eu... haide... nu poţi vorbi serios."
„A încercat să vorbească liniştit pe drum încoace, dar este pe jumătate surd de la explozia aia, aşa că nu ştie că putem auzi tot ce spune. Era foarte supărat."
Shannon a făcut un pas în faţă zâmbind şi a spus: „Mama râdea de el, aşa că nu cred că era chiar atât de supărat, dar a spus nişte lucruri nu foarte drăguţe despre tine."
„Nu ar fi prima dată. V-a plăcut, copii, întâlnirea cu preşedintele?"
„Da", a spus Jack cu entuziasm. „Am reuşit să facem poze şi toate cele."
„Capul sus", a spus Rory, în timp ce se uita peste umărul lui Rapp. „Uite-l că vine."
Rapp s-a întors şi l-a văzut pe Nash venind direct spre el, cu ochii aţintiţi asupra lui ca şi cum ar fi fost un berbec-elicopter hotărât să dea ceva jos de pe pervaz. Câţiva oameni au încercat să-l oprească şi să-i ofere felicitări, dar Nash a continuat să se mişte. Rapp s-a bucurat brusc că îl ţinea în braţe pe Charlie. Îşi închipuia că micuţul ar fi descurajat orice confruntare fizică serioasă. S-a întors astfel încât Charlie să se afle în linia directă a focului.
Nash s-a apropiat de grup. „Sunteţi incredibili."
„Frumoasă medalie", a spus Rapp, arătând spre pieptul lui Nash.
Nash s-a uitat în jos şi l-a pipăit. „L-am dat deja jos de două ori. Soţia mea, Irene şi un responsabil cu relaţiile publice mă tot obligă să o pun la loc."
Rapp a râs pe seama disconfortului evident al prietenului său.
„Crezi că e amuzant? Jur că dacă nu-l ţineai în braţe pe Charlie te-aş fi lovit."
Rapp a încercat să devină serios. „Trebuie să recunoşti că te-am prins."
„Da... şi eu am de gând să te prind pe tine", a spus Nash în timp ce se apleca. „Asta e o tâmpenie şi tu ştii asta."
Rapp şi-a pus mâna liberă peste urechea lui Charlie şi s-a prefăcut şocat de alegerea cuvintelor prietenului său. „Hei!"
„Tată, am auzit asta", a anunţat Jack în timp ce a apărut lângă Rapp.
„Nu ştiu dacă ai observat, Jack, dar este ziua mea. Când ai treizeci şi opt de ani şi preşedintele Statelor Unite îţi dă o medalie, poţi să înjuri cât vrei. Acum ia-ţi fratele. Trebuie să vorbesc cu Mitch."
Rapp i l-a predat pe Charlie lui Jack şi apoi l-a urmat pe Nash până la un loc liber din apropiere.
Nash s-a uitat la oamenii care se adunaseră în numele lui. „Nu-mi vine să cred că m-aţi prins într-o ambuscadă ca asta."
Rapp nu se putea opri din zâmbit. „Şi mie nu-mi vine să cred cât de uşor a fost să te păcălesc."
„Da, ei bine, am fost puţin preocupat în ultima vreme."
„Lucrezi pentru CIA . . ştii tu. Trebuia să te aştepţi la aşa ceva."

„Nu vreau să aud asta de la tine. Nu acum... probabil niciodată. Nu aveai dreptul să inventezi rahatul ăsta.”
„Ei bine, cu plăcere.” Rapp a arătat cu degetul în cealaltă parte a camerei spre soţia lui Nash. „N-am mai văzut-o pe Maggie atât de fericită de ani de zile.”
Nash s-a uitat la soţia lui. Ea vorbea cu Kennedy, Dickerson şi alte câteva persoane importante, iar Rapp avea dreptate. Arăta de parcă i se luase greutatea lumii de pe umeri. „Asta nu înseamnă că a fost în regulă să mă dai de gol. Cum naiba ţi-ar fi plăcut dacă ţi-aş fi făcut-o eu ţie?”.
„Ai încălca legea.”
„De ce nu încalc legea când mi-o faci tu mie?”
„Pentru că preşedintele nu a spus că poţi. El mi-a dat undă verde... şi, în plus, nu am o soţie şi patru copii care să depindă de mine.” Rapp s-a uitat înapoi la puiul Nash şi a spus: „Crede-mă ... nu vrei să ajungi ca mine. Ei au nevoie de tine, iar tu ai nevoie de ei”.
Cuvintele au părut să-l facă pe Nash să se oprească şi să se gândească măcar. Le-a luat în considerare pentru o clipă şi a spus: „Mi-ar fi plăcut măcar să am un cuvânt de spus”.
„Şi ai fi spus nu”.
„Ai perfectă dreptate, aş fi spus. Nu am făcut toate acele lucruri pe care preşedintele a spus că le-am făcut. Tu ai făcut!”
„Am făcut unele dintre ele, şi nu mă lua cu Semper Fi. Tu ai fost o mare parte din asta. Dacă nu i-ai fi tras fermoarul primului tip, aş fi fost mort şi la fel o mulţime de alţi oameni, inclusiv tu.” Rapp l-a înţepat în piept. „Meriţi medalia aia.”
„Dar tu?”
„La naiba ... . Eu am deja trei.”
„Pe naiba.”
Rapp a ridicat din umeri. „Vezi şi tu cu ochii tăi. Acum, că eşti promovat, ai putea să citeşti despre unele dintre lucrurile pe care le-am făcut.”
Nash s-a luminat brusc. „Irene spune că acum sunt şeful tău. Cam singurul lucru bun care s-a întâmplat astăzi.”
„Încetează să te mai plângi şi să te plângi. Uită-te cât de fericiţi sunt soţia şi copiii tăi. După ce te vei calma, vei privi înapoi la această zi şi îmi vei mulţumi.”
Nash s-a uitat peste ambii umeri şi a spus: „O să te călăresc, asta o să fac. Voi fi cel mai rău şef pe care l-ai avut vreodată”.
Rapp a râs. „Mult noroc. Nu eşti primul tip care îmi spune asta.”
Art Harris, directorul adjunct adjunct al Diviziei de combatere a terorismului din cadrul FBI, s-a apropiat cu un zâmbet uriaş pe faţă. Rapp l-a egalat şi Nash s-a încruntat. Harris şi-a scos mănuşa mare şi a spus: „Mitch, bună treabă! L-ai prins bine!”
„Mulţumesc, Art, apreciez asta, dar nu e prima dată când cineva păcăleşte un cap de borcan”.
„Sunt ca labradorii”, a spus Harris, „extrem de loiali, dar până la urmă nu sunt prea deştepţi”.
„Băiete . . voi doi sunteţi ca Rowan şi Martin.”
„Cine?” a întrebat Harris.
„Nu contează.” Nash s-a întors de la ei şi l-a văzut pe directorul de afaceri publice al CIA îndreptându-se spre ei. „Oh, la naiba.”
Marian Rice s-a apropiat de noua ei marfă fierbinte şi a spus: „Veşti bune: „60 Minutes vrea o exclusivitate cu tine. Sunt dispuşi să pună toţi cei mai buni oameni ai lor să se ocupe de asta.” Când l-a văzut pe Nash ezitând, a spus: „E ceva uriaş. Ştiu că nu-ţi place, dar este uriaş şi trebuie să lovim acum, cât timp eşti fierbinte. Haide”, a spus ea, apucându-l de braţ. „Mai sunt câteva persoane care ar vrea să te cunoască”.
Nash s-a împotrivit pentru o secundă, apoi, când a văzut rânjeturile de rahat de pe feţele lui Rapp şi Harris, a spus: „Râdeţi în continuare. Grozavi prieteni v-aţi dovedit a fi”. A început să se îndepărteze şi apoi s-a uitat peste umăr cu toată emoţia unui om care era condus spre propria execuţie.

CAPITOLUL 59

NORDUL ARKANSASULUI

HAKIM s-a aplecat şi a mai ajustat puţin scaunul, înclinându-l mai mult spre spate. Părea că se simţea mai bine cu fiecare kilometru care trecea. Aproape că leşinase de două ori în timpul evadării sale. Prima dată coborâse treptele casei, iar a doua oară fusese când a trebuit să se coboare pe scaunul maşinii. De fiecare dată, durerea coastelor rupte care îi sfâşiau ţesutul moale al plămânilor era aproape prea mult pentru a fi suportat. Privind acum în urmă, era sigur că Allah îi dăduse o mână de ajutor. Nimic altceva nu putea explica faptul că nu şi-a pierdut cunoştinţa din cauza durerii. Când a virat pe autostrada 65 şi s-a îndreptat spre sud, un atac de tuse aproape că a devenit o realitate îngrozitoare, dar s-a forţat să respire încet şi superficial.
Acum, aproape două ore mai târziu, se simţea destul de bine. Sedanul mare era confortabil, iar proprietarul îi lăsase, din fericire, un rezervor plin de benzină. Vântul urla dinspre nord, iar el se îndrepta spre sud, aşa că s-a gândit că ar putea parcurge cel puţin cinci sute de kilometri înainte de a fi nevoit să facă plinul de benzină. Se apropia de periferia oraşului Little Rock, aşa că totul revenea la o autostradă cu două benzi separate. Trecuse deja prin mai multe oraşe mici în drumul spre sud. Limita de viteză a trecut de la 65 la 30 de mile pe oră şi nici măcar nu observase până când un tip care stătea la colţ i-a făcut semn să încetinească. După această greşeală, a încercat să fie mai atent. A setat viteza de croazieră la 68 mph şi a găsit un post de ştiri AM cu un semnal puternic şi s-a instalat pentru drum. Ascultase deja două buletine de ştiri locale şi unul naţional, şi tot nu era nici măcar o singură menţiune despre ceva legat de ceea ce se întâmplase în Iowa.
Exista o problemă mare de care trebuia să se ocupe şi una mică care putea deveni una mare. Avea nevoie să meargă la baie şi, în orice circumstanţe normale, ar fi găsit cea mai apropiată benzinărie şi ar fi făcut acest lucru, dar era într-o stare atât de proastă încât nu îndrăznea să încerce să iasă din vehicul. Numai gândul la durerea care îi sfâşia corpul când intrase în vehicul i-a provocat un val de greaţă. Hakim credea că are o soluţie şi a început să scruteze panourile publicitare de pe marginea drumului pentru a găsi locul potrivit.
Cu siguranţă, la câţiva kilometri distanţă se afla un panou pentru un McDonald's. Hakim s-a aşezat la rând cu toate celelalte maşini. S-a verificat în oglindă în timp ce aştepta. Găsise în consola centrală o pereche de ochelari de soare mari, din acelea pe care vedeai că le purtau oamenii în vârstă peste ochelarii obişnuiţi. Erau atât de mari încât îi acopereau efectiv majoritatea vânătăilor din jurul ochilor şi, de asemenea, îl ajutau să îmbătrânească. A comandat un shake de vanilie, o cafea mare, două sticle de apă, doi cheeseburgeri, nişte cartofi prăjiţi şi câteva şerveţele în plus. Nu îi era foame, dar s-a gândit că ar fi bine să aibă ceva de mâncare în maşină, pentru orice eventualitate. A umplut suporturile de pahare cu shake-ul şi cafeaua şi a aruncat restul pe scaunul pasagerului. În timp ce ieşea din parcare, a văzut două semne care i-au spus că Allah avea cu adevărat grijă de el. Primul era o farmacie de tip drive-through şi al doilea era o benzinărie cu servicii complete. Dacă făcea plinul acum, nu ar fi avut nicio problemă să treacă graniţa de stat fără să mai oprească din nou.
Hakim s-a oprit la rândul de pompe cel mai îndepărtat de clădire şi a aşteptat ca un bărbat să iasă. S-a dovedit a fi un puşti tânăr, ceea ce era cu atât mai bine. În timp ce puştiul umplea rezervorul mare al Cadillac-ului, Hakim a început să îşi sorbească încet shake-ul de vanilie. Totalul a ajuns la 38,50 dolari. Hakim i-a dat două bancnote de douăzeci de dolari şi i-a spus să păstreze restul. În timp ce traversa strada aglomerată şi intra pe banda de acces la farmacie, a început să se gândească la decizia sa. Hakim fusese în sus şi în jos pe Coasta Golfului. De la Florida Keys şi până la Brownsville, Texas. Avea contacte într-o jumătate de duzină de oraşe, niciunul dintre ele musulman şi majoritatea implicate în comerţul ilegal cu droguri. Contactele sale cele mai de încredere, şi cele care îi datorau cel mai mult, erau în Miami, dar era un drum lung. Brownsville era la fel de departe. În starea în care se afla, nu ar fi putut ajunge niciodată în niciunul dintre cele două oraşe fără să se oprească, iar asta ar fi complicat lucrurile. Ar fi trebuit să se debaraseze de maşină pentru că, în cele din urmă, cineva ar fi găsit cuplul ucis şi ar fi raportat maşina furată.
Nu, a hotărât el, ar fi mai bine să conducă până la New Orleans. Ar putea ajunge acolo în zece ore, ajungând cu mult înainte de miezul nopţii. Trebuia să abandoneze maşina şi să-şi sune persoana de

contact. Mai exista o singură opţiune şi era tentat să o urmeze, dar mai întâi trebuia să vadă cum decurg lucrurile. A luat nişte aspirină de mare putere şi o cremă antibiotică de la farmacie şi a fost din nou pe autostradă câteva minute mai târziu. Hakim s-a gândit că atunci când va termina cu shake-ul va face pipi în pahar şi apoi îl va arunca pe fereastră. Cu toate acestea, odată cu decizia de a merge la New Orleans, trebuia să dea un telefon. A scos telefonul mobil din buzunar şi s-a hotărât să îl pornească pentru prima dată.
Hakim a setat viteza de croazieră la şaizeci şi opt de mile pe oră şi a ţinut telefonul pe volan în timp ce aştepta ca toate semnalele diverse să se aprindă. A durat aproximativ douăzeci de secunde, telefonul scoţând nişte zgomote ciudate în timp ce se derula prin configurare, apoi a scos un ciripit ciudat şi ecranul i-a spus că avea un mesaj nou. Pentru o fracţiune de secundă, inima lui Hakim s-a scufundat, apoi şi-a dat seama că era probabil unul dintre acele mesaje lăsate de compania de telefonie mobilă. A ţinut apăsat butonul de mesaje câteva secunde şi apoi a auzit telefonul formând numărul. A apăsat butonul difuzorului şi a ascultat cum vocea computerizată i-a spus ceea ce ştia deja – că avea un mesaj. Câteva secunde mai târziu, o voce din trecutul său nu foarte îndepărtat i-a provocat un fior pe şira spinării.
„Îndrăzneşti să mă faci laş. Cine eşti tu? Te furişezi de aici ca o femeie speriată în timp ce eu sunt la duş şi mă laşi să lupt pentru mine. Blocat în mijlocul Americii. Vei plăti!" Karim părea atât de furios încât Hakim se întreba dacă Ahmed primise o bătaie pentru că nu-l oprise. „Allah te va face să plăteşti. Voi spune tuturor că eşti un trădător. Nimic mai mult decât o femeie cu organele genitale ale unui bărbat. Şi de asta nici măcar nu sunt sigur. Când îmi voi încheia misiunea, te voi găsi. Te voi vâna ca pe un câine şi te voi face să înduri suferinţe şi umilinţe de neimaginat. Şi crede-mă, nu voi da greş. Te voi găsi."
Hakim a ascultat-o din nou. De data aceasta, surpriza dispăruse şi, odată cu ea, frica de Karim. S-a uitat o clipă pe autostradă şi a decis să arunce prudenţa în vânt. A apăsat butonul de rechemare a telefonului şi l-a lăsat pe speaker. A fost preluat la al şaselea apel.
„Nu-mi vine să cred că mă suni!" vocea furioasă a lui Karim a răsunat pe difuzor.
„Nu-mi vine să cred că ai telefonul pornit. Ai alunecat? Îţi laşi emoţiile să ia faţa celei mai bune dintre toate disciplinele tale militare autoproclamate?".
A fost un râs furios şi apoi: „Fugi... exact ca în Afganistan. Eşti un laş".
Hakim ştia că încerca să îl momească cu minciuni. „Iar tu eşti un ucigaş psihotic de oameni nevinovaţi, precum şi un mincinos delirant".
„Spun adevărul, Allah îmi este martor."
„Eşti atât de arogant. Allah nu aprobă ceea ce faci tu. Nu eşti suficient de important pentru ca Lui să îi pese de tine."
„Şi tu ai pierdut calea. Ai petrecut prea multe zile în Occident şi ai fost slăbit. Sunteţi moale. De aceea te-am învins atât de uşor".
„Vom vedea cine pe cine învinge în cele din urmă."
„Eu nu fug. Ca şi Iona, mă îndrept spre burta fiarei, în timp ce tu fugi la prietenii tăi traficanţi de droguri."
„Vrei să spui că vei ucide mai mulţi oameni nevinovaţi... sau îl vei pune pe Ahmed să o facă pentru tine, aşa cum ai făcut cu ceilalţi?" Hakim făcu o pauză şi apoi îşi răspunse la propria întrebare. „Cred că îl vei pune pe Ahmed să o facă. Te iubeşti prea mult ca să rişti să fii ucis".
„De ce nu te întâlneşti cu mine la Washington ca să afli".
„Nu cred. Este de datoria mea să spun lumii adevărata poveste a Leului din Al Qaeda."
A fost o pauză lungă, apoi Karim a întrebat: „Şi care ar fi aceasta?".
„De ce nu-ţi plac femeile?".
„Despre ce vorbeşti?"
„Cred că voi spune tuturor că Leului din al-Qaeda îi plac băieţii mici şi că îi este frică să ucidă bărbaţi adevăraţi cu arme. El trebuie să ucidă bătrâni şi femei în miez de noapte ca un criminal de rând."
A fost o tăcere lungă. Hakim îşi putea auzi prietenul respirând greu la celălalt capăt al firului. Ştia că îl ţinea aproape de punctul său de rupere. Hakim a zâmbit în sinea lui şi a râs la telefon. „O să le spun cum îi trimiţi pe alţi oameni la moarte în timp ce tu îţi iei toate meritele şi apoi împuşti băieţi neînarmaţi. Voi spune lumii că eşti un om mic şi rău".

Cu o voce clocotitoare de furie, Karim a spus: „Te voi ucide chiar dacă acesta este ultimul lucru pe care îl voi face vreodată."
„Va trebui să mă găseşti mai întâi şi, din moment ce nu eşti foarte deştept, acest lucru se va dovedi imposibil."
„Poate că voi spune poliţiei despre maşina în care te afli. Să o declar furată."
Hakim a râs cu voce tare de data aceasta. „Ai auzit vreodată expresia: „E mai bine să ţii gura închisă şi oamenii să se întrebe dacă eşti prost, decât să o deschizi şi să înlături orice îndoială"? Dacă raportezi că maşina pe care o conduc este furată şi sunt arestat, le voi spune pur şi simplu tot ce ştiu despre tine. Am chiar şi o fotografie frumoasă pe care aş putea să le-o dau." Hakim a râs din nou şi apoi, ştiind că îl va înnebuni pe Karim, s-a grăbit să aibă ultimul cuvânt. „Trebuie să prind un avion. Poate că te voi suna mai târziu. Încearcă să nu mai ucizi alţi oameni nevinovaţi. La revedere."
Hakim nu se mai simţise atât de bine de săptămâni întregi. A răsturnat telefonul şi a scos bateria. La câteva sute de kilometri spre nord, şi-a imaginat că Karim rupea mai multe lucruri şi făcea o altă criză. După o clipă, s-a gândit la Ahmed şi a sperat ca prietenul său irascibil să nu-şi descarce furia pe marocan. Hakim s-a uitat pe autostrada lungă şi netedă şi a spus: „Sunt liber. Liber de chinul şi de prostia unui om care nu ar fi trebuit să-mi fie niciodată prieten."

CAPITOLUL 60
CIA, LANGLEY, VIRGINIA

DUPĂ ce reuşiseră să se adune şi să nu mai râdă de suferinţa prietenului lor, Harris l-a întrebat pe Rapp: „Ai primit fotografiile?".
Rapp uitase cu totul de ele. Şi-a scos BlackBerry-ul şi a găsit e-mailul pe care Harris i-l trimisese cu câteva ore mai devreme. A aşteptat ca fotografiile să apară pe ecran şi apoi a derulat în jos. Pe primul bărbat nu l-a recunoscut, dar cel de-al doilea semăna foarte mult cu un marocan pe care îl văzuse într-o fotografie furnizată de Catherine Cheval. Rapp a derulat înapoi la prima fotografie şi s-a întrebat dacă era posibil. Ar putea fi acesta Leul al-Qaeda? Se simţea ca şi cum ar fi avut în mână biletul câştigător la loto.
Harris a văzut schimbarea din expresia lui Rapp şi a întrebat: „Ce este?".
Rapp şi-a coborât BlackBerry-ul şi a încercat să-şi dea seama cât de mult putea dezvălui. Nu avea cum să stea degeaba cu această informaţie. Iowa, s-a gândit el în sinea lui. Ticăloşii se duseră în mijlocul ţării să se ascundă.
„Ce ştii?" a întrebat Harris cu nerăbdare.
„Lasă-mă să verific cu câteva dintre sursele mele".
Harris l-a studiat cu ochii unui om al legii de carieră. „Te reţii."
Rapp a ezitat. Faptul că se reţinea era evident. Se aflau aici, la intersecţia încâlcită şi încâlcită a politicii, a aplicării legii şi a spionajului internaţional. Putea să aibă încredere în Harris, dar FBI-ul făcea totul cu un singur ochi pe o posibilă urmărire penală şi pe un termen de judecată, iar chiar în spatele lor se aflau toţi avocaţii de la Justiţie. Aceştia ar fi fost obsedaţi să urmărească urma probelor, ştiind că orice avocat al apărării ar fi făcut acelaşi lucru în încercarea de a da găuri în cazul guvernului.
Exact de acest lucru se temeau preşedintele şi Dickerson. Era terminat în ambele sensuri. Dacă îi aducea înăuntru şi le spunea totul, în cele din urmă le-ar fi explodat în faţă francezilor şi le-ar fi afectat şi mai mult cooperarea. Rapp ar fi minţit cu neruşinare înainte de a lăsa să se întâmple asta. Dar avea nevoie de ajutorul FBI-ului. Pur şi simplu nu avea forţa de muncă necesară pentru a face ceea ce trebuia făcut. La un moment dat aveau nevoie de o lovitură norocoasă, sau ar fi trebuit să facă publice aceste fotografii. Rapp s-a gândit brusc la altceva şi asta i-a dat o stare de spirit proastă. Dacă se afla după aceea că stătuse cu aceste informaţii, chiar dacă era vorba doar de o zi sau două, el şi CIA ar fi fost crucificat.
Rapp l-a privit pe Harris şi s-a gândit la echipele de intervenţie rapidă ale FBI. Nu-şi putea aminti câte aveau, dar credea că erau cel puţin şase. „Încă mai ai în aşteptare echipa de intervenţie rapidă din Chicago?".
„Da."
Rapp a ezitat un minut. „Cred că ar trebui să îi desfăşori."

„Am nevoie de un motiv pentru a-i desfăşura”, a spus Harris, insistând pentru informaţii.
„Douăzeci şi ceva de ani de experienţă. Nu eşti un om de serviciu. Spune-le tuturor să se grăbească şi să facă să se întâmple.”
Harris s-a împotrivit. „O nouă evoluţie de când am vorbit ultima dată. Directorul a trimis un edict în această dimineaţă. Primim piste false de o săptămână, Mitch. Echipele astea au zburat prin toată ţara. Au ajuns la punctul de rupere. Directorul ne-a spus să nu mai urmărim fantome. Ţineţi echipele acasă până când vom avea dovezi concrete.”
„Aş spune că două cadavre, o grămadă de C-4 de calitate militară şi două seturi de acte de identitate false cu fotografiile a doi bărbaţi cu posibile convingeri din Orientul Mijlociu sunt un început decent.”
„Ce nu-mi spui, Mitch?” a întrebat Harris.
„Art, ştii cum funcţionează asta. Nu pot să-ţi spun ce ştiu acum, pentru că voi o să mă puneţi să stau în faţa unor avocaţi, să mă puneţi sub jurământ şi să mă întrebaţi de unde ştiu ceea ce ştiu.” Rapp a clătinat din cap. „Asta nu se poate întâmpla.”
„Dar, Mitch...”
„Dar nimic. Lasă-mă în pace. Du-ţi echipa acolo, pune pozele astea pe fir, pune-i pe listă ca posibili suspecţi într-o dublă omucidere şi lasă-ţi băieţii să pună totul cap la cap.”
„Încerci să-mi spui că tu crezi că aceştia sunt doi din cei trei terorişti pe care îi căutăm?”
„Nu-ţi spun nimic, Art.” Rapp a făcut cu ochiul. „Singurul lucru pe care îl spun este că creierul meu îmi spune că aceşti doi tipi sunt din Orientul Mijlociu, nu mexicani, aşa cum ar sugera numele lor.” Rapp s-a uitat la BlackBerry-ul său şi a spus: „Instinctul meu îmi spune că există o şansă ca aceştia să fie doi dintre cei trei tipi pe care îi căutăm şi instinctul tău ar trebui să-ţi spună acelaşi lucru.”
„Asta e tot ce ai de gând să-mi spui... instinctul tău?”
„Deocamdată... da. Trebuie să plec, Art. Trimite echipa şi vezi ce descoperă.” Rapp s-a întors să se uite după Kennedy.
„Unde te duci?” a întrebat Harris.
Rapp l-a ignorat şi şi-a croit drum prin mulţime spre Kennedy. Ea era înconjurată de prea mulţi oameni cu care Rapp nu voia să vorbească, aşa că a manevrat într-o poziţie în care putea să-i atragă atenţia. A durat câteva secunde, dar Kennedy l-a văzut în cele din urmă.
A arătat cu degetul drept în sus şi a rostit cuvântul Acum. Rapp a ieşit din cameră şi a scos numărul de telefon al lui Marcus Dumond. L-a ascultat cum suna în holul de vizavi de magazinul de cadouri în timp ce îl aştepta pe Kennedy. Geniul informaticii a răspuns la al patrulea apel.
„Ce s-a întâmplat?”
„Eşti în clădire?” a întrebat Rapp. „Care clădire?”
„Vechiul sediu.”
„Da. Sunt la subsol şi lucrez la...”
Rapp i-a tăiat calea. „Lasă orice ar fi şi mişcă-ţi fundul la biroul lui Irene, imediat.”
„Am probleme?”
„Doar dacă întârzii.” Rapp a încheiat convorbirea şi a pus telefonul la loc în buzunar, exact când Kennedy i s-a alăturat în hol. Două dintre gărzile ei de corp se aflau în apropiere.
„Ce s-a întâmplat?”
Rapp a început să meargă. „O să păstrez lucrurile bune pentru biroul tău.”
S-au deplasat rapid pe holul larg, în timp ce Rapp a pus-o la curent cu evoluţiile din Iowa. S-au întors de câteva ori până când au ajuns la o uşă care ducea la liftul privat al lui Kennedy. Nimeni nu a vorbit în timpul urcării până la etajul şapte. Când uşa s-a deschis, cele două gărzi de corp s-au dat la o parte şi Rapp a urmat-o pe Kennedy spre stânga şi a intrat în biroul ei.
„L-am rugat pe Marcus să ni se alăture”, a spus Rapp. „Ar trebui să fie aici în orice clipă.”
Kennedy s-a sprijinit în faţa biroului ei, şi-a pus mâinile pe margine şi şi-a încrucişat picioarele la glezne. Era îmbrăcată la patru ace pentru camerele de filmat. Fustă şi jachetă albastru închis cu ciorapi de nylon negri, pantofi negri şi o bluză de fildeş. „Nu sunt sigură că înţeleg de ce eşti atât de îngrijorată”.
„Ieri, când m-ai trimis să mă întâlnesc cu Catherine şi George?”.
„Da.”

„Ei bine, ţi-am spus că aseară mi-au dat nişte informaţii destul de bune.”
Kennedy şi-a dat seama după expresia lui acră că există o capcană. „Şi?”
„Să spunem doar că prietenii tăi de pe Deal nu ar fi de acord cu metodele lor.”
Kennedy a observat cum s-a referit la ei ca la prietenii ei. „Deci ai emoţii în legătură cu împărtăşirea informaţiilor cu FBI-ul?”.
„Da ... şi i-am promis de la început lui George că voi fi foarte atentă cu lucrurile pe care mi le va da. Între noi doi, sunt sigură în proporţie de 99 la sută că provin de la sursa lui de top din interiorul guvernului cubanez.”
Kennedy a dat din cap şi s-a gândit cât de nervoasă ar fi fost dacă ar fi trebuit să împărtăşească una dintre sursele ei de top. „De înţeles.”
„Ţi-am spus că i-au identificat pe doi dintre cei trei şi că au o pistă pentru al treilea.”
„Îmi amintesc.”
„Ei bine... n-o să-ţi vină să crezi asta.” Rapp şi-a scos telefonul şi i-a arătat fotografiile. „Art tocmai mi-a trimis astea. De aceea te-am rugat să vii aici. Au găsit aceste legitimaţii false la locul crimei din Iowa. Unul dintre acestea...” Rapp a verificat micul ecran. „Ăsta de aici, sunt aproape sigur, este un marocan pe nume Ahmed Abdel Lah, despre care Catherine mi-a spus că este unul dintre cei trei bărbaţi pe care îi căutăm.”
„Şi de unde ştie ea asta?”
„Neoficial, şi vreau să spun chiar neoficial, cineva în care Catherine are încredere l-a luat pe fratele lui Ahmed şi a avut o discuţie lungă cu el. Nu cunosc toate detaliile, dar mie mi s-a părut destul de solid.”
„Şi?”
„O cunoşti pe Catherine la fel de bine ca şi mine. Ea nu mi-ar arunca aşa ceva în faţă dacă ar fi o prostie.”
„Dar cealaltă fotografie?”
„Nu ştiu. Când Marcus va ajunge aici, îl voi pune să o trimită lui George şi Catherine. Nu vreau să vină direct de la niciunul dintre noi. Mai bine să pară că face parte dintr-o informaţie.”
Kennedy s-a gândit o secundă şi a spus: „Deci fratele lui Ahmed a fost mai mult ca sigur torturat.”
Rapp a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus că bineînţeles că a fost.
„Şi dacă împărtăşim aceste informaţii cu FBI-ul, ei vor dori să ştie de unde le avem?”.
„Exact.”
„Şi apoi, la un moment dat, într-un viitor nu foarte îndepărtat, vor trimite câteva duzini de agenţi şi avocaţi acolo pentru a-i interoga pe fratele lui Ahmed şi pe bărbatul lui Catherine.”
„Şi nu putem lăsa să se întâmple asta”, spuse Rapp.
„Nu, nu putem.” Kennedy se holba pe fereastră.
„Ceea ce vreau să faci este să găseşti o explicaţie plauzibilă pentru motivul pentru care credem că această dublă omucidere are legătură cu atacurile de săptămâna trecută, şi să o faci într-un mod care să nu-i compromită pe George şi Catherine sau pe oamenii lor.”
„Am putea modifica acele fotografii şi să le introducem în baza de date.”
„Nu este o idee rea, dar Art le-a trecut deja prin TIDE şi nu a găsit nimic. Asta trebuie să vină de peste ocean.” Rapp s-a uitat spre uşă, sperând să-l vadă pe Dumond. „Imediat ce Marcus ajunge aici, va şti cum să se ocupe de asta fără să lase amprente. L-am pus şi pe el să se ocupe de o problemă din New York.”
„New York?”
Rapp se grăbea. „Ferma din Iowa a fost cumpărată prin intermediul unui SRL... . Nu ştiu... cu şase... opt luni în urmă. Avocatul care s-a ocupat de asta era din New York. Am vrut să arunc o privire în dosarele lui înainte ca toţi Dudley Do-Rights să apară luni.”
„Să urmăresc banii?”
„S-a făcut. Sunt pe jumătate tentat să zbor eu însumi până acolo şi să-l bat un pic pe tip. Să mă asigur că voi scoate toată povestea de la el.”
Kennedy a clătinat din cap. „Nu-mi place ideea asta.”
Rapp ştia că nu-i va plăcea, dar a întrebat oricum. „De ce?”
„Dacă totul se leagă aşa cum spui tu, FBI-ul va fi cu siguranţă peste tot pe acest avocat luni. Ştiu că poţi fi convingătoare, dar nu există nicio garanţie că avocatul nu va depune o plângere... de fapt, odată ce va fi

înconjurat de o grămadă de agenţi federali, pot aproape garanta că va depune plângere, iar apoi va trebui să explic unei grămezi de oameni supăraţi ce făcea unul dintre agenţii mei de top bătând un cetăţean american şi subiect într-o anchetă penală majoră."
Înainte ca Rapp să poată răspunde, s-a auzit o bătaie în uşă. Dumond a intrat în birou şi s-a apropiat ambled. Purta pantaloni kaki cu front plat, o cămaşă albastră cu mânecă scurtă cu nasturi şi o cravată veche neagră tricotată, cu fundul pătrat. Cu părul său afro, arăta ca un rebut din anii '70. „Care-i treaba?"
„Avem nevoie de expertiza ta", a spus Rapp. I-a arătat lui Dumond cele două fotografii. „Vreau să le scoţi de aici şi să le trimiţi la Charles şi Catherine. Poţi să faci să pară ca un depozit de informaţii? Trimite-le mai întâi lor şi apoi trimite fotografiile la toţi aliaţii noştri cerând ajutor pentru a-i identifica."
„Nici o problemă."
„Cum merge treaba cu avocatul din New York?"
„James Gordan", a spus Dumond.
Rapp îşi dădu seama după tonul lui că nu era impresionat. „Aţi găsit urma banilor?"
„Începutul ei. Chase Manhattan a furnizat fondurile pentru încheierea aici, în State."
„De unde au venit banii înainte de a ajunge la Chase?".
„Din Nassau, iar asta va dura ceva mai mult să o rezolvăm."
„De ce?"
„Royal Bank of Nassau . . foarte bună securitate. Voi reuși să-l sparg în cele din urmă, dar va dura cea mai mare parte a unei zile, dacă nu chiar tot weekendul."
„La naiba." Tot acest secret bancar internaţional îl înnebunea pe Rapp.
„Dă-mi câteva ore. O să văd ce pot afla."
„Bine. Treci la treabă. Cobor să iau telefonul în câteva minute." Rapp s-a uitat înapoi la Kennedy şi a spus: „Cred că ar trebui să-i suni pe George şi pe Catherine. Încearcă să le explici situaţia noastră dificilă."
Kennedy s-a uitat la ceasurile de pe peretele din spatele biroului ei, apoi a apăsat butonul interfonului şi i-a cerut asistentei sale să-i sune pe Butler şi pe Cheval. „Spune-le că este urgent, te rog".
„Aveţi vreo idee?" a întrebat Rapp.
„Câteva. Nimic grozav, totuşi."
„Cred că aş putea fi în stare să înfiletez acul."
Treizeci de secunde mai târziu, Butler şi Cheval erau la telefon. „Îl am pe Mitch aici cu mine", a spus Kennedy în difuzor, în timp ce Rapp i s-a alăturat la marginea biroului.
„Bună, Mitch", a spus Cheval, „urma să-mi trimiţi acele mostre de ADN de la cei şase terorişti."
„Îmi pare rău, Catherine, dar s-ar putea să am ceva mai bun." Rapp i-a pus la curent cu dubla omucidere din Iowa, cu explozibilii şi cu actele de identitate false. „Unul dintre tipii ăştia îmi pare vag familiar. Aş putea jura că am văzut o fotografie cu el recent." Rapp a împărţit o privire cu Kennedy şi a adăugat: „Pare marocan".
A existat o tăcere prelungită, apoi Cheval a întrebat: „De ce nu-mi trimiţi fotografia?".
„Pe drum în scurt timp. Când o primeşti... poate ai putea să o treci pe la oamenii tăi din Africa de Nord şi să vezi dacă au un rezultat. Poate că se potriveşte cu un paşaport din dosar".
„Voi face asta."
Butler şi-a curăţat gâtul şi a întrebat: „Dar cealaltă fotografie?".
„Mie mi se pare saudit", a răspuns Rapp.
„Înţeleg", a spus Butler. „Ce anume cauţi, Irene?".
„Încerc doar să fiu prudentă, George. Ştii cum merge treaba. Dacă îi punem pe tipii ăştia pe lista noastră de urmărire şi dăm pontul la FBI, vor dori să ştie cum ne-am dat seama cine sunt. Până acum, Mitch merge pe ideea că nu arată a hispanici aşa cum sugerează numele lor."
„Da", a spus Rapp, „eu mă gândesc la marocani şi saudiţi."
„Tocmai am primit fotografiile", a spus Cheval. „Unul dintre bărbaţi este cu siguranţă marocan. Cred că vă pot obţine o confirmare independentă în decurs de o oră."
„Prin independent, vă referiţi la ceva ce FBI-ul ar putea folosi în instanţă?"

„Da. Totuşi, aş fi atent cu cealaltă fotografie. Nu sunt sigur că saudiţii vor fi de mare ajutor. S-ar putea chiar să înceapă să distrugă probele."
„Nu sunt sigur că avem nevoie de o confirmare pentru ambele fotografii în acest moment", a spus Kennedy. „Marocanul ar trebui să fie suficient de bun pentru a trece totul pe lângă FBI frumos şi curat."
„Ceva din partea mea?" a întrebat Butler.
Rapp s-a aplecat. „Dacă ai putea să arăţi a doua fotografie persoanelor potrivite, George, ar fi minunat."
„O voi face."
„Şi încă un lucru", a spus Rapp. „Nu cumva te îndrepţi spre Bahamas în acest weekend, nu-i aşa?".
Butler a râs. „Nu aveam de gând să fac asta."
„Ei bine, eu zbor spre Nassau dimineaţă."
„Pentru ce naiba?"
„Trebuie să vorbesc cu cineva despre un transport de droguri furate. Şi dacă tot sunt acolo s-ar putea să vizitez una dintre băncile voastre."
„Oh", a spus Butler, arătându-se puţin îngrijorat.
„Dacă eşti interesat, ne întâlnim la Graycliff. Să zicem în jurul orei unsprezece. Dacă nu... trimite pe cineva în care ai încredere. Cineva care ar putea ajuta la accelerarea lucrurilor."
„Lasă-mă să văd ce pot face."
„Destul de corect. Doar trimite-mi un e-mail şi anunţă-mă dacă poţi ajunge."
Kennedy a mai abordat câteva lucruri cu ei, le-a mulţumit pentru timpul acordat, apoi a închis apelul. S-a uitat la Rapp cu o privire gânditoare şi a spus: „Bahamas".
„Da."
„Şi când aveai de gând să-mi spui despre asta?".
„M-am gândit să-ţi trimit o carte poştală de pe plajă."
„Serios... şi cum ai de gând să ajungi acolo?".
„De fapt, trebuie să împrumut unul din avioanele tale. Tipul cu care merg trimite avionul lui în Cuba pentru a-l lua pe omul cu care trebuie să vorbesc."
„Cuba..." Kennedy s-a încruntat. „Cine?"
„Cred că ar fi mai bine pentru amândoi dacă te-aş scuti de detalii."
„Eşti de necrezut", a spus Kennedy dând din cap şi oftând.

CAPITOLUL 61
NEW ORLEANS

Ceasul L-A TREZIT cu un bip ... bip continuu. Hakim a oprit alarma şi s-a uitat la ceasul de bord. Era patru şi jumătate dimineaţa. S-a întins cu mâna stângă şi a căutat comenzile scaunului. După ce a găsit butonul vertical mare, a tras în sus şi scaunul şoferului a început să se ridice singur din poziţia complet înclinată. S-a uitat peste volan, aşteptându-se pe jumătate să vadă un cordon de poliţişti. Nu era niciunul. A zâmbit la maşinile de vizavi. Nu era nicio persoană la vedere şi dincolo de marginea rampei de beton a parcării putea vedea cerul din est devenind cenuşiu cu primele semne ale zorilor. Uşurarea se simţea bine. Până acum planul lui funcţionase.
Pe drumul spre New Orleans îşi cântărise opţiunile şi decisese că era timpul să-şi forţeze norocul, înainte ca fereastra de oportunitate să se închidă. Era timpul pentru o mişcare îndrăzneaţă. A avut o scurtă conversaţie cu asociatul său Cajun, Timmy, Regele Coca-Cola din Bayou. Regele Coca-Cola i-a spus că va conduce o barcă în cinci zile. Gândul era că Hakim ar putea să călătorească pentru transfer şi apoi să ceară trecere pe celălalt vas. Planul ar putea funcţiona, dar Hakim avea alte preocupări. Prima dintre ele presupunea să stea în coliba de mlaştină a lui Cajun timp de cinci zile. Locul era murdar. În starea în care se afla, era posibil să ia o infecţie debilitantă. Cea de-a doua îngrijorare era viziunea lui încercând să se caţere de pe o barcă pe alta în inevitabilele valuri. Şi asta după ce ar fi bătut cine ştie ce fel de mare, la aproape cincizeci de noduri. Dacă ar fi fost singura lui opţiune, tot ar fi ezitat, dar presupunea că, în cele din urmă, ar fi trebuit pur şi simplu să facă faţă durerii.

Din fericire, exista o alternativă. Exista un mare risc, în sensul că ar fi fost prins în capcană de îndată ce ar fi intrat într-un aeroport, dar uneori cea mai bună cale de acţiune era într-adevăr cea mai simplă. Avea un paşaport american şi un card de credit corespunzător, cu o limită de zece mii de dolari. Pe drum, cu o seară înainte, oprise într-o parcare Wal-Mart din afara oraşului Vicksburg şi îşi porni laptopul. Nu existau zboruri directe, dar, într-un fel, era mai bine aşa. Avea de ales între zece sau mai multe zboruri care ar fi putut funcţiona, dar cea mai bună combinaţie era cel de la ora 6:00 dimineaţa, cu plecare din New Orleans şi o legătură prin Miami. Era foarte familiarizat cu ambele aeroporturi. Agenţii de securitate de la Aeroportul Internaţional din New Orleans nu erau chiar cei mai buni, iar cei de la aeroportul din Miami nu erau cu mult mai buni. Miami era, de asemenea, unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din lume, iar ei erau mult mai îngrijoraţi de cine intra în ţară decât de cine ieşea din ea.
Aşa că Hakim a spus o rugăciune rapidă şi a rezervat biletele prin intermediul unui site de călătorii online. Apoi, cu mare grijă, s-a dat jos din maşină şi a intrat încet în Wal-Mart pentru a putea folosi baia şi a cumpăra ceea ce avea nevoie pentru următoarea etapă a călătoriei sale. Înapoi în parcare, şi-a scos toate cumpărăturile din ambalaj şi le-a aşezat cu grijă în noul bagaj de mână pe care îl cumpărase. În mai puţin de treizeci de minute a pornit din nou la drum şi s-a îndreptat spre Jackson, Mississippi, unde a oprit la un popas pentru camioane. A intrat şchiopătând cu noua sa valiză cu rotile şi a găsit duşurile cu plată pe care le foloseau camionagiii. A introdus bancnote de un dolar în fantă şi apoi a intrat în spaţiul înghesuit. Încet şi cu grijă, şi-a dat jos hainele şi le-a rulat într-o minge ordonată înainte de a le îndesa într-una dintre cele două pungi de plastic Wal-Mart pe care le păstrase.
Hakim a stat în faţa oglinzii stropite şi zgâriate şi şi-a inspectat întreaga amploare a rănilor sale. Partea stângă a corpului său, de sub axilă până aproape de talie, era o placă marmorată de mov. Ambii ochi erau vânătăi, nasul îi era spart, iar buza îi era despicată. Chiar şi în faţa gravităţii rănilor sale, îi era greu să creadă că prietenul său îi făcuse aşa ceva. A băgat maşina de tuns electrică în priză, a setat-o la unu, şi-a pus capul deasupra chiuvetei şi a început să-şi tundă părul negru de lungime medie. În câteva minute a terminat. Tot părul îi fusese tuns până la un centimetru uniform. Apoi a luat aparatul de ras electric şi a îndepărtat barba de două zile de pe obraji şi de pe gât, lăsând părul negru şi gros pe buza superioară şi pe bărbie. Era exact aşa cum îl purtase pentru fotografia pe care o folosise pe paşaportul său fals.
După un duş rapid, Hakim a pus aparatul de ras electric în valiză şi a pus aparatul de tuns în cea de-a doua geantă, împreună cu pantofii. Apoi şi-a pus pantalonii scurţi kaki cargo largi, un tricou polo alb-albastru deschis cu dungi, şlapii şi o şapcă Budweiser. Pe drumul de întoarcere la maşină, a aruncat cele două pungi Wal-Mart într-un coş de gunoi, apoi a condus până la New Orleans şi la Aeroportul Internaţional Louis Armstrong.
A ajuns cu câteva minute după ora unsprezece şi s-a oprit la chioşcul de parcare pe termen scurt, de unde şi-a luat biletul şi a intrat în marea structură de parcare pe mai multe niveluri. A găsit un loc liber perfect la etajul patru. Era întuneric, iar spaţiul era delimitat de un SUV mare şi de o camionetă. A dat cu grijă cu spatele la vehicul într-un spaţiu îngust. Abia dacă mai era un metru de fiecare parte, ceea ce era bine. Dacă vreun agent de pază ar fi fost în patrulare, acesta ar fi fost ultimul rând pe care l-ar fi ales pentru a trece prin el. Hakim a setat alarma ceasului său, şi-a înclinat scaunul, a predat totul lui Allah şi s-a culcat.
Acum avea un zbor de prins. Era pe punctul de a deschide uşa când şi-a dat seama că avea nevoie de mai mult loc. A pornit maşina şi a ieşit din loc. Aproape de capătul rândului a găsit două locuri libere şi a tras înăuntru. A deschis portbagajul şi a luat cheile cu el. A băgat cheile în buzunarul hanoracului cu glugă pe care îl purta peste tricoul polo şi apoi a strecurat cu mare grijă bagajul de mână pe margine şi l-a lăsat să alunece de pe bara de protecţie până la sol. După ce a întins mânerul, a apucat punga cu vată şi a rupt-o. A luat trei şi le-a îndesat în gură, în partea stângă, între dinţi şi obraz. Şi-a bătut obrazul cu palma mâinii şi a decis că i-ar mai trebui câteva. După care a pus doar două pe partea dreaptă şi a băgat câteva în plus în buzunarul de la geacă. Apoi a luat bastonul de metal mat pe care îl luase de la Wal-Mart şi a închis portbagajul. Cu mâna stângă pe baston şi cu mâna dreaptă deasupra bagajului de mână cu rotile, a început să şchiopăteze spre terminal.
Chiar înainte de a ajunge la uşile duble de sticlă, s-a oprit şi a aruncat celelalte forme de identificare în coşul de gunoi. Nu ar fi arătat bine dacă ar fi fost percheziţionat şi acestea ar fi fost descoperite. A coborât cu liftul câteva etaje şi apoi a luat liftul spre terminalul principal. Până acum văzuse o singură persoană, o

însoţitoare de bord care trecuse cu paşi vioi pe lângă el. În interiorul terminalului erau mai mulţi oameni, dar nu păreau prea mulţi în spaţiul mare. Hakim s-a uitat cu atenţie în ambele direcţii şi a văzut un singur poliţist. Supraponderal şi abia treaz, nu părea o ameninţare prea mare. Dacă ştiau că el venea, făceau o treabă minunată ascunzându-se.
American Airlines avea cel mai aglomerat ghişeu. Hakim a pus asta pe seama zborului de la ora şase spre Miami. S-a pus la coadă la autocar şi a aşteptat câteva minute până i-a venit rândul. Femeia din spatele ghişeului s-a uitat la el cu o combinaţie de şoc şi îngrijorare.
„Oh, sărmanul de tine", a proclamat ea. „Ce s-a întâmplat cu tine?"
„Carrr assssident", a mormăit Hakim prin gura umplută cu vată. I-a înmânat paşaportul.
„Îmi pare foarte rău", a spus femeia în timp ce i-a luat paşaportul şi i-a introdus numele în calculator. „Am rezervarea dumneavoastră chiar aici, domnule Andros. Sunteţi pe cursa de la ora şase spre Miami." A apăsat o serie de taste şi s-a uitat la ecran pentru o clipă. „Ştiţi ce am de gând să fac pentru dumneavoastră. Clasa întâi este larg deschisă. Cred că te vei simţi mai bine acolo sus. Acum, odată ce ajungi la Miami, va trebui să verifici cu agentul de la poartă. Computerul nu arată ce aeronavă aveţi pentru următoarea etapă a călătoriei, aşa că nu vă pot atribui acele locuri. Doriţi să vă înregistraţi bagajul?"
Hakim a zâmbit şi a spus: „Pweeeze".
Femeia a luat geanta şi i-a înmânat cartea de îmbarcare. După ce a terminat de mulţumit, Hakim s-a îndreptat şchiopătând spre linia de securitate. Doar un singur detector de metale era deschis şi, din nou, oamenii de la securitate păreau la fel de atenţi ca poliţistul de la uşa din faţă. Nu are rost să ne întoarcem acum, s-a gândit el în sinea lui. I-a arătat agentului TSA paşaportul şi cartea de îmbarcare. Agentul, un bărbat în vârstă de cincizeci şi ceva de ani cu ochii injectaţi în sânge, s-a asigurat că numele de pe paşaport şi cel de pe cartea de îmbarcare se potriveau şi cam atât. Hakim şi-a dat jos şlapii şi s-a aplecat foarte încet pentru a-i ridica. I-a pus pe banda rulantă şi şi-a aruncat banii, ceasul, telefonul şi cheile de la maşină într-o farfurie. O agentă TSA de sex feminin care se afla de cealaltă parte a detectorului de metale l-a întrebat dacă poate merge fără baston, iar el a dat din cap că da. Şi-a pus bastonul şi hanoracul cu fermoar pe bandă şi a trecut încet prin detector. La celălalt capăt, şi-a ridicat toate lucrurile fără probleme. S-a simţit atât de bine după ce a trecut de securitate încât a trebuit să-şi amintească să încetinească. Folosindu-se de baston, s-a îndreptat spre cea mai apropiată cafenea şi era pe cale să se aşeze la coadă când şi-a amintit de tampoanele de vată. A luat în schimb două ziare şi apoi s-a îndreptat spre poartă. Pe drum a extras câteva dintre tampoanele de vată şi le-a pus în buzunarul stâng împreună cu celelalte. Un canal de ştiri de douăzeci şi patru de ore era difuzat pe un televizor suspendat lângă poartă. S-a oprit şi s-a uitat timp de vreo cinci minute. Nu era nimic nou, cu excepţia faptului că directorul FBI-ului anunţase o conferinţă de presă pentru ora 11:00 a.m. Est.
Hakim s-a îmbarcat mai devreme, împreună cu singurul alt pasager de la clasa întâi, şi s-a aşezat pe scaunul său. Când însoţitoarea de bord a venit cu un pahar de şampanie şi suc de portocale, a decis că lucrurile arătau într-adevăr bine şi a acceptat oferta. Atunci a decis să-l sune pe Karim. A mai scos câteva tampoane de vată, a pornit telefonul şi apoi a apăsat de două ori pe butonul Trimite. În mod surprinzător, telefonul a intrat direct în căsuţa vocală. La semnalul sonor, Hakim s-a întors spre fereastră şi, cu o voce liniştită, a spus: „Păcat că nu ai avut încredere în mine. Sunt deja în drum spre ieşirea din ţară. Presupun că eşti blocat undeva în mijlocul Americii, pregătindu-te să ucizi o altă femeie nevinovată. Leul Al Qaeda". A râs. „Ar trebui să fie „Mielul Al Qaeda". Păcat că nu ai organele genitale pentru a te lupta faţă în faţă cu un bărbat adevărat."
Hakim a încheiat apelul şi a scos bateria ca măsură de precauţie. Nu s-a putut abţine să nu zâmbească la gândul a ceea ce i-ar fi făcut mesajul subţirelui Karim. Spera sincer ca idiotul să îşi găsească moartea într-o ploaie de gloanţe. Hakim spera să poată citi despre asta pe o plajă undeva. Ar lăsa în urmă nebunia Al Qaeda şi ar începe o viaţă nouă.

CAPITOLUL 62
NASSAU, BAHAMAS

RAPP purta o cămaşă neagră de bowling Nat Nast cu câteva dungi verticale crem, pantaloni de in şi mocasini negri. Faţa îi era bărbierită, iar ochii îi erau ascunşi în spatele unei perechi de ochelari de soare de aviator de culoare închisă. I-a văzut stând la cafeneaua în aer liber în timp ce se plimba pe stradă, aruncând priviri în vitrinele magazinelor de lux pe măsură ce mergea. Detaşamentul lui Sidorov ştia cine era şi îl aştepta, dar generalul adusese cu el doi oameni de-ai săi. Rapp nu avea nicio idee dacă erau înarmaţi sau nu. Era foarte posibil ca aceştia să-şi fi trecut armele prin vamă într-o geantă diplomatică, la fel ca şi el. Jocul cu arme de foc trebuia evitat. Dacă cubanezii deveneau duri, Coleman, Reavers şi Wicker se aflau la capătul străzii, într-o dubiţă, iar Butler şi oamenii lui se aflau la celălalt capăt al blocului, stând la o cafenea în aer liber.
Aşa că Rapp se deplasa pe stradă cu un calm relativ, observând cu dezinvoltură împrejurimile. Existau bănci la toate cele patru colţuri ale blocului şi între ele o sumedenie de magazine de bijuterii, cafenele, galerii de artă şi mărci de designer francez şi italian. Nu era nicio piatră de pavaj nelalocul ei şi nici o pată de gunoi care să fie văzută. Rapp se plimbase pe străzi exact ca aceasta în zeci de oraşe din întreaga lume. Ultra-bogaţii care doreau să evite taxele se îndreptau spre oraşe precum Nassau, cu legile lor stricte privind confidenţialitatea bancară. Împreună cu ei venea un procent mai mic de oameni care îşi făceau banii din comerţul ilicit cu arme, droguri şi crimă organizată. Rapp şi-a petrecut o mare parte din cariera sa urmărind aceşti piraţi ai zilelor noastre, iar pista ducea adesea spre aceste mici naţiuni insulare.
Rapp s-a oprit lângă cafeneaua în aer liber şi s-a prefăcut că se uită la exponatul de ceasuri Panerai din vitrina unui magazin de bijuterii. Prin reflexia din fereastra mare de sticlă, a putut vedea cinci gărzi de corp, trei pentru Sidorov şi două pentru general. Era suficient de aproape pentru a mirosi fumul de ţigară al generalului şi îl putea auzi slab vorbind cu Sidorov în engleză. Rapp a păşit cu nonşalanţă peste frânghia care despărţea scaunele de afară ale cafenelei de restul trotuarului. Îşi ţinea umărul drept la clădire şi ochii pe gărzile de corp. Dacă aceştia ar fi pus mâna pe o armă, Rapp ar fi ridicat mâinile şi i-ar fi lăsat pe Coleman şi pe britanici să intre călare. Cu gărzile de corp la o parte, Rapp se putea concentra asupra lui Ramirez.
Nici o gardă de corp nu a reacţionat până când Rapp nu a fost lângă masă. Sidorov şi Ramirez stăteau unul vizavi de celălalt. Mai erau încă două scaune, iar Rapp a păşit în spatele celui care era cu spatele la clădire. „Peter", a spus Rapp cu o voce prietenoasă, „mă bucur să te văd".
Sidorov s-a ridicat în picioare şi i-a oferit mâna. „Mitch, îmi pare foarte bine să te văd. Vă rog să vă alăturaţi nouă. Aş vrea să ţi-l prezint pe generalul Manuel Ramirez."
Generalul a rămas aşezat. Îl privea pe Rapp din spatele ochelarilor săi reflectorizanţi, cu buza superioară împinsă în afară în timp ce-l evalua pe această nouă persoană. După un moment de stânjeneală, i-a oferit mâna.
Rapp a prins mâna subţire a generalului şi a strâns-o cu putere. „Domnule general, aştept cu nerăbdare acest moment de ceva vreme."
Generalul s-a holbat. „Mă tem că nu ştiu cine sunteţi".
Rapp a clătinat din cap în timp ce a tras scaunul înapoi şi s-a aşezat. „Nu aveţi niciun motiv să mă cunoaşteţi. Peter a fost destul de amabil să organizeze această întâlnire."
„Despre ce vorbiţi?" Şi-a scos ochelarii de soare şi i-a aruncat lui Sidorov o privire dezaprobatoare. „Nu-mi plac surprizele."
„Atunci o să urăşti asta", a spus Rapp, fără să vrea să-i dea lui Ramirez şansa de a se pune pe treabă. „După cum probabil ai ghicit deja, sunt american şi, deşi asta nu te interesează prea mult, cred că asta va ... . Sunt agent antiterorism pentru CIA, ceea ce este un mod drăguţ de a spune că omor teroriştii şi pe nemernicii care îi ajută."
Dacă Ramirez a fost impresionat, nu a arătat-o.
Rapp a continuat. „O să presupun că sunteţi familiarizat cu atacurile teroriste de săptămâna trecută de la Washington. Mulţi americani au fost ucişi, iar preşedintele meu nu este foarte mulţumit de asta. Mi-a dat undă verde să ucid pe oricine a avut vreo legătură cu atacurile."
Ramirez a rămas stoic. „Şi în ce fel m-ar interesa asta?"
„Ei bine... . după cum se pare, celula teroristă care a atacat Washingtonul a folosit insula dvs. ca zonă de pregătire pentru atacurile lor."

„Nu vă cred”, a spus generalul, aruncând o privire peste umăr către una dintre gărzile sale de corp.
Rapp a ignorat negarea şi a spus: „Săptămâna trecută, un avion a aterizat pe insula dvs. şi le-aţi ordonat oamenilor dvs. să ajute la descărcarea unei cantităţi mari de cocaină pe două ambarcaţiuni rapide şi un camion.”
„Nu ştiu despre ce vorbiţi”.
Ochii lui Rapp au rămas fixaţi pe general. „Ne putem ocupa de asta în trei moduri. Primul mod este cel mai bun. Îmi spui tot ce ştii despre Hakim al Harbi.”
„Nu am auzit niciodată de acest om.”
„Acesta este numele real al contrabandistului cu care ai avut de-a face. Este un saudit care a luptat puţin timp în Afganistan şi apoi a plecat ca cercetaş pentru celula al-Qaeda care a lovit Washingtonul săptămâna trecută.” Rapp a scos un plic din buzunar şi a extras trei fotografii care fuseseră luate de pe permisul de conducere, legitimaţia de student la facultate şi paşaportul lui al Harbi. Dumond intrase în diferitele baze de date şi sustrăsese fotografiile fără să-i alerteze pe saudiţi. Rapp îl urmărea cu atenţie pe general. „Acesta este tipul cu care ai făcut înţelegerea. S-a dat drept un intermediar care îi ajuta pe talibani să facă contrabandă cu opiu.”
Generalul a expirat nervos şi s-a uitat din nou peste umăr la cea mai apropiată gardă de corp.
„El nu vă poate ajuta, domnule general. Trebuie să-mi spuneţi tot ce ştiţi, şi mă refer la tot. Conturile de e-mail, hotelurile, companiile aeriene cu care a călătorit, orice contacte pe care le cunoaşteţi... şi cel mai important, băncile cu care a făcut afaceri.” Dumond îşi pusese echipa să cerceteze comunitatea bancară internaţională timp de aproape douăzeci şi patru de ore şi până acum nu găsiseră nimic.
„Nu-l cunosc pe acest om.”
„O să fac o înţelegere cu dumneavoastră, domnule general. Nu mă insultaţi, iar eu nu vă voi insulta.”
„Mă aduci aici sub pretexte false şi apoi te plângi că te insult.” Generalul a scuturat supărat din cap.
„Aroganţa voastră, a americanilor”.
„Ştiu mai multe despre dumneavoastră decât vă puteţi imagina, domnule general. Ştiu, de exemplu, că înainte de a face afaceri cu cineva, cereţi un avans. Obişnuiaţi să-l luaţi în numerar, dar, odată cu recenta scădere a stării de sănătate a lui Fidel, aţi început să depuneţi aceşti bani în conturi offshore. De fapt, mi s-a spus că îi preferaţi în aur... o sută de mii de dolari.”
„Minciuni.”
Răbdarea lui Rapp era în scădere. S-a gândit să mai încerce o dată înainte de a arunca bomba. „Generale, nu trebuie să fie dificil. Chiar nu dau doi bani pe drogurile astea. Vreau doar informaţiile.”
Generalul Ramirez s-a uitat lung la cea mai apropiată bancă, apoi s-a întors spre Rapp şi i-a spus: „Pentru un milion de dolari, vă voi da informaţiile pe care le cereţi. Şi îi vreau în aur”, a adăugat el cu un zâmbet ironic. „Dolarul american nu mai valorează nimic în zilele noastre.”
Întreaga impresie a lui Rapp despre acel om s-a schimbat în acea clipă. Ori era incredibil de lacom, ori extrem de prost. „Să lămurim un lucru. Sunt aici pentru că Peter m-a convins să stau măcar de vorbă cu tine. Mi s-a ordonat să ucid până la ultimul rahat de gunoi care a avut vreo legătură cu mizeria asta. Nu te cunosc, şi când am început întâlnirea asta cred că mi-am pus în cap că eşti un om rezonabil. Ai recunoaşte că ai fost de partea greşită a unei situaţii foarte urâte şi ai ajuta cu plăcere să te împaci.”
„Va trebui să mă scuzaţi, domnule, oricare ar fi numele dumneavoastră, dacă nu am chef să îngenunchez în faţa altarului american. Ţara dumneavoastră nu este lipsită de păcate. Nu puteţi să mă atrageţi aici sub pretexte false şi să mă ameninţaţi. Ce aveţi de gând să faceţi – să mă omorâţi? Chiar aici?” Ramirez şi-a întins mâinile şi s-a uitat în jur. „Mă credeţi un mic infractor şi vă înşelaţi amarnic. Sunteţi o ţară bogată. Un milion de dolari nu înseamnă nimic pentru voi. Poţi să ameninţi cât vrei, dar la sfârşitul zilei ştiu că vei plăti. Este mult mai uşor să faci lucrurile în acest fel. Aşa că pune mâna pe telefon”, a făcut un gest de mişcare cu mâna dreaptă, „şi obţine aprobarea pentru a transfera banii. Când îl vei avea, mă voi gândi să-ţi furnizez informaţiile pe care le cauţi.”
Sprâncenele lui Rapp se încreţiră cu dezaprobare în timp ce îl evalua pe general. Ştia că Butler şi oamenii lui se aflau în apropiere, ascultând conversaţia, iar în acest moment prietenul său britanic spera să-i dea generalului grosolan un milion de dolari şi să treacă mai departe. Totuşi, asta nu avea să se întâmple.

Rapp şi-a curăţat gâtul şi şi-a aşezat ambele coate pe masă. „Nu mă cunoşti, aşa că presupun că va trebui să mai încerc o dată. Am venit la această întâlnire cu câteva planuri de rezervă. Când ai avut de-a face cu atâtea jigodii ca mine, înveţi că trebuie să fii pregătit pentru ce e mai rău. Gândul meu iniţial a fost că te voi împuşca chiar aici şi voi trimite un mesaj clar tuturor celorlalţi tâmpiţi lacomi din lumea a treia care vor să facă înţelegeri cu teroriştii. Al doilea gând a fost că aş pune pe unul dintre oamenii mei să te împuşte în ceafă la aeroport. O lovitură destul de uşoară, într-adevăr. Am mai făcut-o şi înainte. Totul este pregătit dinainte. Începi să urci scările pentru a te urca în avion şi, când ajungi pe ultima treaptă, bam! Un glonţ frumos, cu glonţ cu vârf moale, de calibru mare, direct în ceafă, de la aproximativ 300 de metri. Cazi în avion, uşa se închide, avionul decolează, iar cadavrul tău este aruncat pe uşa din spate, în mijlocul marelui ocean albastru, pentru a nu mai fi găsit niciodată."
„Nu mă sperii, domnule Rapp. Dă-mi banii şi vom vorbi. Până atunci am terminat cu tine." Ramirez a început să se ridice.
Sidorov şi-a pus capul în mână şi a început să mormăie singur. După o clipă, rusul şi-a ridicat privirea şi a spus: „Generale, aceasta nu este abordarea înţeleaptă".
„Nu-mi daţi lecţii", a răbufnit Ramirez.
Rapp a întins mâna şi s-a prins de încheietura generalului. „Luaţi loc." L-a tras înapoi în scaunul său.
„Nu mă atingeţi! Voi, ruşii şi americanii, sunteţi la fel. Manierele voastre condescendente s-au învechit. Nici unul dintre voi nu mă sperie. Un singur cuvânt din partea mea către gărzile mele de corp şi veţi fi amândoi morţi. Aşa!" Ramirez a pocnit din degetele de la mâna liberă.
Rapp l-a privit o clipă şi apoi a decis că era timpul să-l lovească cu opţiunea numărul trei. „Domnule general, credeţi că, pentru că sunt american, nu-mi voi pune în practică ameninţările."
Ramirez a pufnit în nas. „Aşa este. De fiecare dată când aţi încercat subterfugii cu Cuba aţi eşuat. La fel cum nu veţi reuşi să mă intimidaţi pe mine."
„Vom vedea asta. Acel avion încărcat cu droguri pe care tu şi oamenii tăi aţi ajutat să-l descărcaţi săptămâna trecută... aveţi vreo idee de unde a venit?"
„Nu ştiu despre ce vorbiţi", a spus generalul cu o voce arogantă.
Rapp a ignorat negarea lui. „Noul tău prieten al Harbi – tipul cu care ai pus la cale afacerea cu droguri – a furat-o de la Cartelul Red Command." Rapp a lăsat cuvintele să stea în aer o clipă şi a văzut o sclipire de recunoaştere în ochii generalului.
„Nu te cred."
„Chiar nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Important este că ei mă vor crede, pentru că am informaţiile care să o dovedească. Fotografii din satelit cu oamenii tăi descărcând avionul. Sursa mea mi-a spus că ai vândut deja jumătate din marfă. Interceptări telefonice cu tine vorbind despre un nou partener de afaceri profitabil." Rapp a inventat unele dintre ele, dar ştia că generalul era prea concentrat pe Cartelul Comandamentului Roşu ca să se îndoiască de el. Dintre toate cartelurile de droguri din America de Sud, Comandamentul Roşu era de departe cel mai violent. „Mă gândesc că aveţi două probleme. Le spun celor de la Comandamentul Roşu că ai ajutat la orchestrarea furtului şi apoi le spun britanicilor ce ai făcut. Ei vor veni în forţă şi vor confisca toate conturile offshore cu numele tău pe ele. Toţi acei dolari pe care i-ai ascuns vor fi blocaţi într-o luptă legală pentru anii ce vor urma. Familiile care au pierdut oameni săptămâna trecută se vor alinia cu sutele pentru a te da în judecată şi vor lua până la ultimul bănuţ."
Ramirez s-a întors spre Sidorov şi i-a spus: „Vei plăti pentru asta".
„Pentru ce?" a întrebat Sidorov. „Pentru că am încercat să-ţi salvez viaţa?"
„Consideră că tot ce ai investit în ţara mea s-a dus. Totul."
Rapp a râs şi a spus: „Ce nemernic. Iată că Peter încearcă să te ajute, iar tu aşa îl răsplăteşti".
„Nu încearcă să mă ajute."
„Crede-mă... Dacă nu ar fi fost el, ai fi fost deja mort." Rapp a scuturat din cap în faţa nemernicului încăpăţânat şi a spus: „Ştii, înainte de a te întâlni, am crezut că voi face asta curat şi uşor. Ori îmi spui tot ce ştii despre acest Hakim, în special orice tranzacţii financiare, ori te omor."
„Te rog, ajunge cu ameninţările tale false şi cu teatrul. Plăteşte-mi un milion de dolari sau voi pleca."

„Ce-ai zice dacă ţi-aş spune să te duci dracului şi să suni la Cartelul Red Command şi să le spui că ai ajutat la plănuirea raidului care a ucis şapte dintre oamenii lor şi a jefuit una dintre facilităţile lor de distribuţie de aproximativ douăzeci de milioane de dolari în cocaină."
„Blufezi."
„Mă îndoiesc că vor fi atât de amabili încât să te ducă în Bahamas cu avionul lor privat. De fapt, nu-i veţi vedea niciodată venind. Vor apărea la tine acasă într-o noapte şi vor tăia gâtul tuturor. Îţi vor ucide nepoţii, servitorii, pe oricine şi pe oricine vor găsi şi probabil că te vor ţine în viaţă doar ca să privească."
Rapp l-a privit pentru prima dată cum se strâmbă. S-a ridicat în picioare, împingându-şi scaunul înapoi şi privindu-i pe bodyguarzii cubanezi. „Deci, ce va fi, domnule general? Vrei să trăieşti şi să-ţi păstrezi banii, sau vrei să mori?"
Rapp a aşteptat cinci secunde. L-a privit pe generalul lacom încercând să-şi dea seama ce avea să facă. După cinci secunde, Rapp a decis că nu mai avea de-a face cu idiotul. „Du-te naibii, generale." Rapp a început să plece.
„Aşteaptă."
Uitându-se peste umăr, Rapp l-a văzut pe general băgând mâna în buzunar. A scos un stilou şi un carneţel. „Mi-a spus că e libanez." Generalul a început să noteze un nume. „Adam Farhat." A mai scris câteva rânduri pe hârtie, apoi a rupt-o şi i-a dat-o lui Rapp. „Aceasta este banca pe care a folosit-o. Mi-a dat indicaţii precise să contactez un bancher, Christian ceva... . Nu-mi amintesc numele de familie. Depozitul urma să fie păstrat în escrow până la încheierea tranzacţiei noastre."
„Numerele de cont?"
„Nu am numerele de cont, dar îmi imaginez că un om cu resursele tale poate afla asta."
Aveţi perfectă dreptate, se gândi Rapp în sinea lui. S-a uitat la Sidorov şi a spus: „Vorbim mai târziu." Apoi, întorcându-se spre general, a spus: „Pentru binele tău, sper să nu ne mai întâlnim niciodată".

CAPITOLUL 63
NASSAU, BAHAMAS

Transferul în Miami a fost uşor. Hakim s-a aşezat la coadă la poartă şi i s-a repartizat locul pentru zborul spre insulă. De data aceasta nu a primit clasa întâi, pentru că nu exista clasa întâi. Avionul era un turbopropulsor operat de American Eagle. Singurul moment real de stres a venit la celălalt capăt, când au aterizat pe Aeroportul Internaţional Lynden Pindling. La vămuire, a minţit pe formular şi a spus că va sta la megaresort-ul Atlantis. Nu plănuia să se ducă nicăieri în apropierea acelui loc şi a început să se îngrijoreze în timp ce agentul vamal îi introducea numele şi îşi lăsa ochii să zăbovească pe ecranul computerului pentru o perioadă de timp ce părea neobişnuită. Mai folosise paşaportul şi cu alte ocazii, dar aceasta ar fi fost ultima. Când Michael Andros nu se va prezenta la zborul de întoarcere, luni dimineaţă, paşaportul va fi marcat, dar până atunci Hakim plănuia să se afle la cel puţin câteva sute de kilometri la sud de locaţia actuală.
Bărbatul i-a dat ştampilele corespunzătoare, iar el a ieşit în faţă pentru a prinde un taxi. Acum era hiperalert. Prea alert. În spatele fiecărei perechi de ochelari de soare vedea un potențial spion care îi urmărea fiecare mișcare. S-a hotărât că avea nevoie de un somn bun şi lung într-un pat cald. Hakim i-a spus şoferului să-l ducă la spitalul Princess Margaret. Drumul prin oraş a fost lipsit de evenimente, dar, din nou, nu se putea întoarce ca să vadă dacă îi urmărea cineva. Şoferul l-a întrebat dacă vrea să meargă la camera de urgenţă sau la intrarea principală. Hakim i-a spus că la uşa principală.
L-a plătit pe om în dolari americani şi i-a dat un bacşiş de cinci dolari. A petrecut cinci minute plimbându-se prin spital, cu valiza în urma lui. La prima pubelă de gunoi pe care a găsit-o a aruncat tampoanele de vată. Când a ajuns în zona de urgenţe, şi-a sprijinit bastonul de un scaun şi a ieşit din clădire. Peste drum a găsit un şir de taxiuri. S-a strecurat cu grijă pe bancheta din spate a primului şi l-a rugat pe şofer să-l ducă la Towne Hotel. Hakim se mai cazase acolo. Nu era nimic deosebit, de fapt, era destul de josnic, dar ar fi fost suficient pentru o după-amiază. Drumul a durat doar câteva minute. Când Hakim a coborât, s-a uitat peste drum şi a râs de ironie. Întregul bloc era dominat de Ambasada americană.

Funcţionarul din spatele ghişeului era un bărbat tânăr. Hakim a scos un teanc de bani şi a spus: „O cameră pentru o noapte, vă rog”.
„Doar dumneavoastră, domnule . . . ? „
„Smith”, a spus Hakim în mod plăcut, în timp ce a strecurat o bancnotă de o sută de dolari peste tejghea. Funcţionarul a aruncat o privire spre restaurant pentru a vedea dacă se uită cineva, apoi a tras cu dezinvoltură bancnota spre el şi a aşezat un teanc de plicuri deasupra ei. „Plătiţi în numerar, domnule Smith?”.
„Da.”
Funcţionarul i-a cotat tariful şi apoi a adăugat taxele. În total, a ajuns la puţin mai puţin de nouăzeci de dolari pe noapte. Hakim i-a dat încă o sută şi i-a spus să o păstreze. A luat cheia şi s-a îndreptat pe hol spre camera lui, zâmbind în sinea lui. Abia aştepta să simtă nisipul pe picioare, dar mai întâi trebuia să dea un telefon şi să ceară o favoare. Când a ajuns în cameră, a lăsat valiza lângă uşă şi s-a aşezat pe marginea patului. S-a holbat la telefon pentru o secundă şi s-a asigurat că îşi aminteşte numărul. Ochii i-au dansat pe taste, apoi a ridicat receptorul şi a format numărul prietenului său.
„Alo”, a spus vocea masculină de la celălalt capăt al firului.
„Christian”, a spus Hakim cu o voce veselă care îi ascundea nervii. „Sunt Adam. Ce mai faci?” A ascultat cu atenţie cel mai mic semn de nervozitate din partea celuilalt bărbat.
„Adam! Mă întrebam când o să apari. Am primit câteva depuneri foarte frumoase pentru contul tău săptămâna aceasta. Destul de mult mai multe decât mi-ai spus.”
„Da”, a spus Hakim, gândindu-se la cei doi paleţi de droguri. „Importatorul meu a decis să-şi dubleze comanda în ultimul moment.”
„Asta înseamnă multă cafea.”
„Da.” Lui Hakim i s-a părut că suna normal şi se pare că încă mai credea povestea lui că era importator de boabe de cafea. „Chiar şi în timpul recesiunii, oamenii au nevoie de cofeină.”
„Ştiu. Eu nu aş putea trăi fără ea. În orice caz, trebuie să vă mulţumesc. Şeful meu este foarte mulţumit de depozitele dumneavoastră. Mă faci să arăt foarte bine. Acum presupun că veţi dori să o mutaţi.”
„Nu înainte de a vă da şansa de a încerca să-mi vindeţi nişte investiţii.”
„Bine. Eşti liber la cină?”
„Posibil...” Hakim, sincer, nu era sigur. Trebuia să pună ceva pe masă pentru a nu-l surprinde prea tare pe Christian când se vor întâlni. „Am avut un accident de maşină şi nu mă simt sută la sută”.
„Oh, Doamne . . . Îmi pare rău să aud asta. Cât de grav?”
„Câteva coaste rupte, dar mai mult vânătăi.”
„Pot să vă ajut? Sunteţi pe insulă? Ai nevoie să stai la mine?”
„Da. Tocmai am sosit. Am plănuit să ajung aici ieri, dar nu m-am simţit suficient de bine pentru a călători.”
„Cu ce te pot ajuta?”
„Păi... Trebuie să scot ceva din cutia mea de valori. Plec mâine şi îmi amintesc că atunci când am cumpărat cutia mi-aţi spus că pentru clienţii speciali se poate aranja accesul la cutie şi în weekend.”
„Absolut! Sunteţi unul dintre cei mai buni clienţi ai mei. Când aţi dori să aveţi acces la cutia de valori?”
„Peste o oră ar fi bine?”
„Absolut! Şi sper că îmi veţi permite să vă fac cinste cu o băutură. Şi trebuie să ne planificăm excursia de pescuit. Ţine minte... mi-ai promis.”
„Aşa vom face”, a spus Hakim râzând. „Nu vă faceţi griji. Ne vedem peste o oră”. Hakim a închis telefonul cu încrederea că acoperirea lui era asigurată. A luat telecomanda şi a pornit televizorul. A răsfoit canalele până când a găsit CNN şi apoi a îngheţat. Pe ecran erau lipite două fotografii de paşaport pe care Hakim le-a recunoscut instantaneu. Erau fotografiile de cap pe care îl pusese pe Karim să le facă în timp ce acesta îi instruia pe oameni în jungla de lângă Ciudad del Este. Karim i-a trimis apoi fotografiile prin e-mail, iar Hakim le-a folosit pentru a cumpăra două paşapoarte false, unul pentru Karim şi celălalt pentru Ahmed. Acestea erau paşapoartele pe care le pusese în rucsacuri şi pe care le ascunsese în hambarul din Iowa. Acelaşi hambar despre care Karim era convins că fusese ars până la temelii.

CAPITOLUL 64
WASHINGTON, D.C.

TRECUSERĂ prin Centerville pe autostrada 66 chiar înainte de prânz. Planul fusese să ajungă în suburbia din afara inelului la ora 8:00 dimineaţa, dar luaseră o curbă greşită în Tennessee. Cea mai rapidă rută spre Washington i-ar fi adus înapoi prin St. Louis, iar Karim a considerat că ultimul lucru pe care voiau să-l facă era să se întoarcă în aceeaşi direcţie în care veniseră, aşa că au coborât spre sud şi au luat-o pe o rută foarte confuză. Asta îşi tot spunea Karim, pentru că alternativa era să îşi asume vina, iar asta pur şi simplu nu avea să se întâmple. El fusese la volan când s-a făcut greşeala, în timp ce Ahmed dormea în spate.
Karim era obosit şi iritabil, dar, cu Washingtonul la orizont, perspectiva răzbunării îl ajuta să-i ridice moralul. Era un om de acţiune. Nu i se potrivea să stea ascuns într-o fermă, deşi trădarea celui mai apropiat prieten îl împovăra foarte tare. Ştia că acesta era adevăratul motiv pentru care ratase rândul. Fusese absorbit de propria-i autocompătimire. În beneficiul lui Ahmed, încerca să se poarte ca şi cum nimic din toate acestea nu-l deranja, dar o făcea, şi în moduri pe care nu şi le-ar fi putut imagina niciodată. Trădarea, cuvintele, faptele cuiva atât de egoist. Îi dăduse atât de multe lui Hakim şi aşa îl răsplătea. Cum a putut să nu-şi dea seama mai devreme?
Toată planificarea lui atentă, mişcările lui îndrăzneţe, curajul lui, toate erau pe punctul de a fi distruse, de un singur om, un om care trebuia să-i fie prieten. Privind acum în urmă, totuşi, semnele erau evidente. Hakim nu fusese niciodată un musulman adevărat. Întotdeauna îi pusese la îndoială pe profesorii şi pe clericii lor. Fusese otrăvit de tot timpul petrecut în Occident. Obsesia lui pentru literatura americană şi pentru pescuitul sportiv. Toate acestea ar fi trebuit să fie un avertisment pentru el, dar voia să creadă că prietenul său o făcuse doar pentru a se da în spectacol, pentru a se putea amesteca şi a deschide calea grupului său de elită pentru a lovi Washingtonul. Fusese ideea lui Hakim să fugă în Iowa şi să aştepte ca furtuna să se liniştească. Îl numise Leul al-Qaeda. El a plantat seminţele îndoielii în ceea ce priveşte conducerea al-Qaeda. Hakim îi şoptise la ureche să nu aibă încredere în ei. Că ar putea finanţa operaţiunea pe cont propriu. Lui Karim nu-i venea să creadă că fusese atât de naiv încât să nu vadă adevăratele motive egoiste ale prietenului său.
Iar acum, laşul fugise şi ameninţa să răspândească minciuni, fabulaţii complete care l-ar fi făcut de râsul lumii musulmane. Karim îşi petrecuse o bună parte din noapte la volanul rulotei, spunându-şi că Hakim fie nu va merge până la capăt, fie nu era capabil să reuşească. Pe măsură ce kilometrii treceau, însă, ştia că se înşela în ambele cazuri. Hakim ajutase la crearea Leului al-Qaeda şi cu siguranţă era capabil să distrugă legenda construită cu grijă. La un moment dat, când Karim era sigur că Ahmed dormea, chiar a plâns. Fusese pentru prima dată în ultimii ani. Lacrimile curgeau peste nedreptate. Cum putea un consătean musulman să facă aşa ceva? Când lacrimile s-au oprit în sfârşit, Karim şi-a îndreptat furia asupra sa. Îşi permisese ca prietenia şi afecţiunea pentru Hakim să-l orbească. Timp de prea mulţi ani i-a permis lui Hakim să scape cu lucruri pe care nu le-ar fi tolerat niciodată din partea unui alt războinic.
Dis-de-dimineaţă, în timp ce treceau peste un lanţ muntos necunoscut, Karim a fost întâmpinat de poate cel mai frumos răsărit de soare pe care îl văzuse vreodată, mai frumos decât toate răsăriturile de soare la un loc pe care le văzuse înainte de a intra în luptă împotriva americanilor în Afganistan. Ceaţa se agăţa de valea de jos şi părea că se află în paradis, privind înapoi pe pământ. În acel moment orbitor şi frumos, Karim a simţit că Allah îl cheamă. Hakim îl înşelase şi îl distrase de la destinul său. Îi răpise gloria meritată, moartea onorabilă a unui comandant care-şi conducea războinicii în luptă, stând alături de ei şi murind alături de ei. Lacrimile au venit din nou, dar de data aceasta erau lacrimi de furie, nu de autocompătimire. S-a gândit la războinicii săi curajoşi şi frumoşi care încărcau în faţa dinţilor lui Satana însuşi. Nici unul dintre ei nu a ezitat şi nici măcar nu s-a uitat înapoi. A fost cel mai curajos lucru pe care îl văzuse vreodată.
Iar preşedintele american îi numea laşi. Karim a apucat volanul atât de tare încât a crezut că îl va rupe. Minţise lumea şi etalase tacticile umflate ale propriilor săi oameni – acest Mike Nash şi medalia lui fără sens. De fiecare dată când îşi amintea de conferinţa de presă orchestrată, îi venea să ţipe. Preşedintele american nu putea să deschidă gura fără să scuipe minciuni, dar acolo era presa, complice în toate

privinţele, repetând şi amplificând minciunile. Karim avea să-i trezească. Le-ar fi dat ceva care să le amintească de el. Îşi va face oamenii mândri şi va arăta lumii că preşedintele american era un mincinos. Karim memorase atât adresa, cât şi numărul de telefon. Îi fusese imprimat în subconştient cu aproape un an în urmă. Făcea parte din planul iniţial orchestrat de conducerea superioară a Al Qaeda. Nu erau departe de casa sigură, dar mai întâi trebuia să scape de rulota. Karim l-a chemat pe Ahmed să i se alăture în faţă.
„Încă două ieşiri. Sunteţi gata?”
„Da.”
Karim a rămas pe banda din dreapta, încetinind odată cu maşinile care fuzionau şi ieşeau. La ieşirea Fairfax County Parkway a făcut o buclă şi s-a îndreptat spre nord. A virat a doua oară la dreapta la Fair Lakes Parkway şi apoi a urmat-o direct spre marele mall. Locul era imens, cu rânduri şi rânduri de maşini din care putea alege. Karim a indicat mai multe camere de luat vederi, precum şi un vehicul de securitate al mall-ului parcat lângă una dintre intrările principale.
„Ţineţi minte”, a spus Karim, ţinând telefonul în mână. „Porneşte-l pe al tău, iar noi vom folosi butonul de vorbire de pe lateral”.
„Îmi amintesc.”
Lângă un bulevard cu iarbă şi un rând de copaci, Karim a oprit rulota mare. Ahmed a coborât din vehicul şi a traversat bulevardul. Zece secunde mai târziu, el străbătea o mare de maşini, îndreptându-se spre intrarea Macy's, la fel ca miile de cumpărători care urmau să participe la mall în această după-amiază însorită de sâmbătă. Karim a condus o sută de metri şi a parcat în zona cea mai îndepărtată de mall. Parcarea era plină în proporţie de aproximativ 70 la sută. Şi-a aruncat privirea spre ceasul său digital. Fiecare om din echipa sa fusese învăţat cum să fure o maşină. Se concentrau pe cele mai comune mărci şi modele şi ştiau exact ce fire să prindă şi cum să dezactiveze blocarea direcţiei. Chiar şi aşa, inima lui Karim bătea cu putere.
Telefonul său a sunat şi, pentru o clipă, Karim a crezut că Ahmed încerca să vorbească cu el. S-a uitat la ecran şi a văzut că lumina mesajului clipea. S-a holbat la telefon, întrebându-se dacă putea să asculte mesajul şi să primească totuşi un apel de la Ahmed. Ştia că mesajul era de la Hakim, iar atracţia de a afla ce spusese era prea mare. Karim a apăsat butonul de mesaj şi a aşteptat indicaţiile vocale.
Ochii lui Karim au scanat parcarea în timp ce vocea liniştită a lui Hakim se auzea pe micul difuzor. „Păcat că nu ai avut încredere în mine. Sunt deja în drum spre ieşirea din ţară. Presupun că eşti blocat undeva în mijlocul Americii, pregătindu-te să ucizi o altă femeie nevinovată. Leul din Al Qaeda . .” cuvintele au fost urmate de un râs batjocoritor. „Ar trebui să fie „Mielul Al Qaeda”.” Maxilarul lui Karim s-a încleştat.
„Păcat că nu ai organele genitale pentru a te lupta faţă în faţă cu un bărbat adevărat”.
Karim a dat drumul unui ţipăt de furie dezlănţuită care a răsunat în rulotă, în timp ce îşi izbea pumnul în mod repetat de bord. Când a terminat, s-a uitat în jur să vadă dacă era cineva suficient de aproape pentru a auzi şi apoi a repetat procesul. Nu credea că-şi dorise mai mult în viaţa lui să ucidă pe cineva. Karim a reluat mesajul încă o dată şi apoi a apăsat butonul pentru a răspunde. La semnalul sonor, a spus: „Eşti un laş şi ai fost întotdeauna un laş. Ai dovedit-o încă o dată, fugind şi lăsându-mă pe mine să lupt. Voi dovedi lumii că eu sunt leul şi tu eşti mielul. Singurul meu regret este că nu voi putea să te ucid cu propriile mele mâini, dar nu-ţi face griji. . . Mă voi asigura că vei fi marcat ca trădător al Islamului şi că vei fi vânat până la capătul lumii.”
La câteva momente după ce a lăsat mesajul, telefonul a sunat cu vocea lui Ahmed. „Trag în spatele tău.”
Karim şi-a verificat oglinda laterală şi a văzut o camionetă albastru închis. A apăsat butonul de pe partea laterală a telefonului şi a spus: „Urmează-mă”.
Au ieşit din parcarea mall-ului şi s-au întors pe Fair Lakes Parkway. Karim şi-a amintit că a văzut un parc de birouri nu departe. Într-o sâmbătă după-amiaza ar fi aproape goală. A virat la dreapta la Fair Lakes Court şi a intrat în parcarea mărginită de copaci aflată la câteva sute de metri în faţă, în stânga sa. A fost mulţumit de absenţa camerelor de supraveghere. Karim a parcat rulota, a coborât de pe scaunul şoferului şi s-a întors în zona bucătăriei, unde două genţi erau împachetate şi aşteptau lângă uşă. A ieşit pe uşa laterală, a încuiat-o şi a închis-o în urma lui. Ahmed deschisese deja compartimentul de depozitare din partea din spate. A luat două genţi din compartiment şi le-a pus în partea din spate a camionetei înainte de a se întoarce după o a treia.

Ahmed s-a urcat apoi din nou la volanul Ford F-150, în timp ce Karim a sărit pe scaunul pasagerului. Karim a scos harta din buzunar şi a verificat încă o dată locaţia lor înainte de a-i spune lui Ahmed unde să meargă. L-a condus înapoi spre mall şi l-a pus să o ia la stânga pe Ox Road. Au trecut prin câteva cartiere rezidenţiale luxoase până când s-au trezit pe Stuart Mill Road. Pe această stradă cu copaci, plină de copaci, se aflau unele dintre cele mai scumpe case din judeţ. Karim, însă, nu a fost impresionat.
Casa era în faţă, pe dreapta. Karim a recunoscut instantaneu poarta, chiar dacă trecuse aproape un an de când se uitase la fotografii. Înainte de a pleca din Pakistan, petrecuseră săptămâni întregi analizând fiecare detaliu al planului. Iniţial, acest loc urma să servească drept zonă de pregătire a atacurilor. Domeniul din vârful dealului era învăluit în copaci şi era suficient de mare pentru a găzdui un batalion de oameni. Peste treizeci de mii de metri pătraţi de opulenţă deţinută de Saudi Aramco. Era folosită pentru a distra şi a-l găzdui pe omul care conducea biroul din Washington al companiei petroliere naţionale saudite. Karim fusese asigurat că executivul va fi plecat din ţară în săptămâna dinaintea atacului şi în săptămâna următoare. De asemenea, personalul ar fi primit timp liber.
Au tras la poartă şi s-au oprit. Amândoi bărbaţii au privit în sus pe aleea lungă şi pavată. De la poziţia lor avantajoasă puteau să întrevadă doar o parte din casă. Karim a aruncat o privire spre tastatură şi şi-a amintit codul. Era destul de simplu. „Cele patru colţuri”, i-a spus el lui Ahmed. „Unu, trei, nouă, şapte.”
Ahmed a apăsat cifrele şi poarta a alunecat şi s-a deschis. Au urcat încet pe alee, au continuat să treacă de cercul care ducea la uşa din faţă şi au ocolit partea dreaptă a casei, unde se aflau uşile garajului. Karim şi-a scos pistolul şi a învârtit amortizorul la locul lui înainte de a sări din vehicul. A găsit tastatura de la prima dintre cele patru uşi, a introdus acelaşi cod pe care îl folosiseră pentru poartă şi apoi a apăsat enter. Uşa a început să alunece uşor în sus. Karim s-a îndepărtat în dreapta şi a privit după colţul casei spre curtea din spate. Aceasta era amenajată în aşa fel încât vederea îi era blocată. S-a mutat înapoi la marginea garajului şi s-a aplecat să se uite sub uşa care se ridica. Spaţiul din faţă era liber, dar celelalte trei erau ocupate. Karim era mulţumit. S-a ascuns sub uşă şi s-a deplasat pe podeaua cenuşie. Ahmed a pus camionul în marşarier şi l-a urmat.
Când vehiculul a fost la distanţă de uşă, Karim a apăsat pe buton şi a coborât-o. A coborât uşa. Ahmed a oprit camionul şi a sărit afară. Înainte ca Karim să fie nevoit să-i spună, marocanul şi-a scos pistolul şi a învârtit rapid un amortizor la capătul acestuia. Karim a pus mâna pe clanţa uşii.
I se spusese că probabil va fi descuiată, dar dacă nu era, exista o cheie ascunsă în spatele coşului de gunoi. A încercat mânerul şi acesta s-a mişcat. Amândoi bărbaţii au păşit pe un hol din spate şi şi-au îndreptat atenţia spre tastatura care bâzâia pe perete. Karim a introdus codul, dar de data aceasta în sens invers. Zbârnâitul s-a oprit o fracţiune de secundă mai târziu şi amândoi au răsuflat uşuraţi, dar nu a durat mult. Se auzeau paşi pe hol şi apoi vocea unui bărbat a strigat. Karim şi-a îndreptat arma şi a alunecat pe hol în aproape linişte. Ahmed a mers în urma lui cu doi paşi. Holul larg avea uşi în stânga şi în dreapta. Karim le-a ocolit pe amândouă, lăsându-le în seama lui Ahmed. O pictură modernă în ulei atârna pe peretele din faţă şi existau arcade deschise în stânga şi în dreapta. Karim s-a mutat în partea dreaptă şi a aruncat o privire rapidă în camera din stânga, înainte de a sări înapoi în stânga, pentru a putea obţine un unghi mai bun asupra camerei în care credea că auzise vocea. Era o mişcare. Cel puţin o persoană. Karim a atacat înainte, cu arma pregătită să elimine orice ameninţare. Un bărbat era aşezat la masa din bucătărie, îmbrăcat într-un halat alb, iar o femeie stătea în mijlocul bucătăriei, tot într-un halat alb, încremenită ca o statuie, cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi o farfurie în cealaltă.
Karim nu avea să ştie niciodată dacă a fost căderea ceştii şi a farfuriei şi felul în care s-au sfărâmat pe podeaua de piatră sau ţipătul de urechi al femeii ceea ce l-a făcut să apese pe trăgaci, dar ştia că s-a întâmplat fără nicio prevedere. Glonţul a trecut clar prin gura ei deschisă şi i-a zburat o bună parte din ceafă. O clipă mai târziu era pe podea, zvârcolindu-se printre cioburile de ceramică albă sparte ale ceştii şi farfuriei de cafea. Karim s-a uitat la ea şi apoi ochii lui au călătorit înapoi spre dulapurile albe care fuseseră în spatele ei. Erau acoperite cu materie cerebrală şi sânge şi semănau uimitor de mult cu tabloul modern pe lângă care tocmai trecuse pe hol. Ochii lui au călătorit pe lângă bărbatul tăcut de la masă. Avea în jur de cincizeci de ani şi era fără îndoială arab. Femeia ar fi putut fi fiica lui.
Bărbatul a înghiţit în sec şi apoi, cu buza tremurândă, a spus: „Vă rog, nu mă omorâţi”.
Karim a dat din cap şi a întrebat: „Cum te cheamă?”.

„Khalid”, a spus el. „Khalid al Saeed.”
„Tu conduci biroul Aramco din Washington.”
„Da.”
„Ar trebui să fiţi plecat din ţară”.
El a dat din cap. „Eşti Leul Al Qaeda.”
Karim a fost luat prins cu garda jos. „De unde ştii aşa ceva?”.
„Fotografia ta este la televizor. Amândoi.” A arătat cu degetul peste umărul lui Karim către Ahmed.
Karim a simţit cum i se răsucesc maţele. A încercat să rămână concentrat şi a întrebat: „Ce cauţi aici? Trebuia să fiţi plecaţi”.
„Am decis să mă întorc mai devreme”.
„Familia ta?” a întrebat Karim.
„Sunt încă în Regat”.
Karim s-a uitat la femeia de pe podea. Roba ei se revărsase parţial deschisă şi a putut vedea că nu purta lenjerie intimă. „Cine este ea?”
„O prietenă.”
Karim a dat din cap, a rulat câteva scenarii prin cap şi a luat o decizie rapidă. S-a uitat la ochii nervoşi ai bărbatului şi a spus: „Allahu Akbar”.
„Nu”, a implorat bărbatul. „Eu sunt saudit. Sunt un credincios. Am contacte ... ... contacte foarte bine plasate. I . . .”
Karim şi-a ridicat pistolul şi l-a împuşcat pe bărbat de două ori în inimă.

CAPITOLUL 65
NASSAU, BAHAMAS

GEORGE Butler s-a uitat peste masă şi a spus: „Puteai să-i plăteşti milionul de dolari”.
Rapp a zâmbit, a ridicat din umeri şi a spus: „Presupun că da”.
„Mă bucur că nu ai făcut-o”, a spus Dumond în timp ce ciugulea la laptop. „Tipul era un nemernic de talie mondială.”
Rapp a râs. Nu-i stătea în fire lui Dumond să ofere o părere atât de dură. Stăteau în Chairman's Club din Graycliff, casa de plantaţie din secolul al XVIII-lea transformată în hotel şi restaurant. Locul era foarte privat şi foarte britanic. Rapp îl sugerase ştiind că Butler avea o înţelegere discretă cu managerul. Un chelner a intrat în cameră cu o tavă mare. A aşezat trei farfurii şi a reumplut paharele cu apă şi ceai cu gheaţă.
Când a plecat, Butler i-a spus lui Rapp: „Aproape că l-ai pierdut. Nu ar fi fost mai simplu să-l plăteşti?”.
Rapp a clătinat din cap. „Poate, dar cred că un tip ca el este la fel de probabil să-ţi ia banii şi să te mintă. Este un golan. Îşi face treaba ameninţând oamenii cu violenţa.”
Butler şi-a lăsat jos ceaiul cu gheaţă. „Aşa că l-ai lovit cu singurul lucru pe care îl înţelege cu adevărat.”
„Presupun că da. A funcţionat, nu-i aşa?”
„Da, dar ştii că nu te-aş fi lăsat niciodată să pui un deget pe el. Cel puţin nu cât timp a fost aici.”
„Știu”, a spus Rapp cu un zâmbet uşor. „Niciodată nu te-aş fi pus în situaţia asta.”
„Ba da, ai face-o”, a spus Butler cu o sinceritate seacă.
„Ei bine... cel puţin nu intenţionat”.
„Acesta a fost întotdeauna călcâiul tău lui Ahile”.
„Ce?”
„Unii oameni au atingerea lui Midas ... tu, pe de altă parte ... ai toată graţia unuia dintre acei fotbalişti americani care îl loveşte pe fundaşul advers până la supunere.”
„Mulţumesc”, a spus Rapp cu un zâmbet.
Telefonul lui Butler a vibrat. Nu s-a deranjat să-l ridice. S-a uitat pur şi simplu la ecran, a citit mesajul şi a spus: „L-am localizat pe bancherul nostru”.
„Christian?” a spus Rapp.
„Da, numele lui de familie este Nelson. Are un apartament în Grove, nu departe de aici.”

„Băieţii tăi îl au în vizor?” a întrebat Rapp.
„Nu încă. O maşină este pe drum, dar îi avem monitorizate telefonul mobil, numărul de telefon de la serviciu şi contul de e-mail.”
Rapp a zâmbit. Când venea vorba de securitate naţională şi secretomanie, britanicii se puteau mişca de cinci ori mai repede decât americanii. „Ştim dacă se află pe insulă?”.
„Conform vămilor... ... da.”
„Sunt de acord”, anunţă Dumond, ridicând mâinile în aer ca şi cum tocmai ar fi câştigat o medalie olimpică.
„Unde?” întrebă Butler.
„La First Caribbean Bank”.
„Imposibil.” Butler s-a uitat nervos înapoi spre uşă. „Cum ai făcut asta atât de repede?”
Rapp s-a aplecat şi a respins întrebarea lui Butler. „Dacă vrei să ştii cu adevărat, poate că aţi putea face o plimbare pe plajă mai târziu.”
„Dar...” Butler a încercat să insiste cu întrebarea.
„Nu”, a spus Rapp, ştiind unde îi va duce asta. Butler era un tehnician înrăit. „Voi doi o să începeţi să vorbiţi despre toate trapele voastre şi uşile voastre ascunse şi portalurile şi haşurile şi injecţiile şi ochii mei vor deveni sticloşi şi apoi o să mă doară capul. Aşa că puteţi trece peste toate astea mai târziu. Deocamdată”, a spus Rapp, întorcându-şi toată atenţia către Dumond, „vreau să aud despre datele financiare ale lui Adam Farhat.”
Dumond era un multitasker prin excelenţă şi nu se oprise niciodată din tastatură. „Sfântă Fecioară Maria!”, a anunţat el, cu ochii încă fixaţi pe laptop.
„Ce?” întrebă Rapp.
„Are peste treisprezece milioane de dolari în acest cont. Aproape zece dintre ei au fost depuşi numai săptămâna aceasta. „
„Ar avea sens”, a spus Butler. „Plăţi pentru medicamente.”
„Ce altceva?” a întrebat Rapp.
„Se pare că are un fel de companie de import de cafea.”
„Ce-i cu plăţile? Unde a trimis bani?”
„În afară de acest debit de o sută de mii de dolari, care era probabil către generalul Scumbag, nu există nimic. Doar depozite.” Dumond a privit cu coada ochiului la ecran şi a ciugulit câteva taste. „Are şi o cutie de valori.”
Telefonul lui Butler a început să sune. A aruncat o privire la identificatorul apelantului şi apoi a răspuns. „Alo.” A ascultat zece secunde, ochii lui devenind din ce în ce mai alerţi cu fiecare secundă. „Şi avem oameni la faţa locului?” A ascultat din nou timp de câteva secunde şi a dat din cap cu entuziasm. „Bine. Mă întorc la tine în scurt timp.” Butler a pus telefonul jos şi a spus: „Se pare că domnul Nelson tocmai a vorbit la telefon cu superiorul său de la bancă.”
„Şi?” a întrebat Rapp.
„Unul dintre cei mai importanţi clienţi ai săi ar dori să aibă acces la cutia sa de valori în această după-amiază.”
„Este normal pentru o zi de sâmbătă?” a întrebat Rapp.
Butler a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus cine ştie. „Toate băncile astea fac excepţii pentru clienţii lor mai buni.”
„Unde este Nelson acum?”
„Pleacă de la apartamentul lui. Presupunem că în drum spre bancă.”
Rapp l-a privit pe Butler pentru o clipă lungă şi apoi, fără să spună un cuvânt, ambii bărbaţi s-au ridicat în picioare.
Dumond îşi ridică privirea. „Unde vă duceţi? Sandvişurile noastre abia au ajuns aici.”
„Aduceţi-le cu voi”, a spus Rapp. „Puteţi mânca în maşină”.

CAPITOLUL 66
LANGLEY, VIRGINIA

Meciul a fost o explozie. McLean a câştigat cu 14-1 în faţa rivalilor lor detestaţi, Langley Saxons. Diferenţa în acest an a fost Rory Nash şi toată lumea ştia asta. Tânărul de 13 ani a avut opt dintre punctele echipei sale. Nash a urmărit cu atenţie cum Rory a trecut prin apărarea saxonilor. În orice alt meci ar fi fost pe bancă în acest moment, dar antrenorul lui McLean a vrut să se răzbune pentru victoria de anul trecut. Langley avea un apărător mare pe care Nash l-a urmărit tot meciul. Îi amintise fiului său înainte de meci să fie atent la el. Puştiul era cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi jucători de pe teren şi era cunoscut pentru că întindea cel puţin un adversar pe meci. În timp ce Nash se uita pe teren, Rory se mişca din dreapta în stânga, legănând mingea. A trecut printre doi apărători şi se părea că puştiul cel mare din Langley avea să aibă în sfârşit şansa de a-l lovi pe Rory. În ultima secundă, însă, Rory a frânat brusc şi a reuşit o eschivă perfectă. Puştiul cel mare a trecut pe lângă Rory cu un mârâit furios, în timp ce încerca să comande cadrului său mare să facă imposibilul. Rory s-a apropiat de poartă, mutându-se spre stânga în timp ce înainta. S-a prefăcut o dată şi l-a îngheţat pe portar şi apoi din nou în timp ce închidea spaţiul. Picioarele lui dansau pe marginea careului. S-a prefăcut jos pentru a-l face pe portar să muşte şi apoi băţul a pocnit în spatele capului său, mingea arcuindu-se uşor prin aer până în partea opusă a spaţiilor, unde unul dintre coechipierii săi a prins-o şi a trimis-o în plasa deschisă.
„Super!" a strigat Jack.
„Da", a fost de acord Nash cu o oarecare uşurare. „Fratele tău nici n-ar trebui să fie acolo acum". Nash s-a uitat mai departe pe linia de margine în căutarea soţiei sale. Ea stătea la vreo douăzeci de metri distanţă şi vorbea cu două dintre celelalte mame. I-a zâmbit soţului ei şi a arătat spre el. Celelalte două mame s-au întors şi i-au făcut cu mâna lui Nash. Zâmbeau şi dădeau din cap în timp ce Maggie le şoptea ceva. Nash a tresărit. Nu era obişnuit cu atâta atenţie. Din momentul în care ajunsese pe câmp, oamenii vorbiseră şi arătaseră cu degetul.
„Tată", a spus Jack, în timp ce îşi ridica privirea, „eşti faimos?".
Comentariul l-a lovit pe Nash ca o palmă peste faţă. A simţit că se enervează, dar şi-a spus să respire adânc. Nu era vina lui Jack. Avea doar zece ani. „Nu, Jack, nu sunt faimos".
„Ei bine... cam eşti. Fotografia ta a fost pe prima pagină a ziarului de dimineaţă şi ai fost peste tot la ştiri aseară."
„Doar pentru că ai poza în ziar nu înseamnă că eşti faimos."
„Nu asta a spus prietenul meu Scott."
„Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, Jack. Nu sunt faimos, bine?"
Maggie a venit la timp. Şi-a strecurat braţele în jurul taliei lui şi l-a îmbrăţişat puternic. „Eşti un adevărat subiect de discuţie pe aici."
„Oh... Doamne..." a gemut el.
„De ce nu poţi să te relaxezi şi să te bucuri de ea?"
„Pentru că nu sunt aşa cum sunt eu. Eu nu m-am schimbat. Sunt acelaşi tip care merge la aceste jocuri de nu ştiu câţi ani. Singurul lucru care s-a schimbat este percepţia pe care o are toată lumea despre mine."
„O percepţie care se bazează pe adevăr. Oamenii ăştia ştiu acum pentru cine lucrezi şi ce ai făcut şi trebuie să-ţi spun", a spus Maggie coborând vocea, „unele dintre aceste doamne, cum ar fi Stacy şi Claudia, sunt foarte excitate. Foarte sexy faptul că sunt căsătorită cu un spion".
„Am auzit asta", a spus Jack fără să-şi ia ochii de pe teren. „Scârbos."
Maggie l-a apucat şi l-a tras înăuntru pentru o îmbrăţişare de grup. O secundă mai târziu a sunat fluierul şi meciul s-a terminat. În timp ce cele două echipe se aliniau pentru a-şi strânge mâinile, Nash a început să se uite prin parc după fiica lui.
„Unde e Shannon?"
„Nu sunt sigur. „ Maggie s-a uitat spre locul de joacă. „Uite-o, îl împinge pe Charlie în leagăn."
Nash a privit-o cum împingea găleata verde în care se afla frăţiorul ei. A simţit o tresărire de anxietate şi a întrebat: „Trebuie să o las să conducă până acasă?".
„Da", a spus Maggie.
„Nu se pricepe prea bine. Adică, nu mă înţelegeţi greşit... este un copil grozav, dar nu ştie să conducă."
„Michael, tocmai şi-a luat permisul azi dimineaţă. Te aştepţi să fie o şoferiţă grozavă din prima zi?"

„Nu mă aştept ca ea să fie perfectă, dar...”
„Dar ce?”
„E naşpa, mamă”, a spus Jack.
Maggie l-a apucat de obraji. „Oh . . . . Jack, uneori, îţi jur”.
„Mamă”, a spus Jack în timp ce se scutura din strânsoarea ei, „nu spun că e proastă sau că e o persoană rea. Îţi spun doar adevărul. E o şoferiţă proastă”.
„Ei bine, poate că tu şi tatăl tău puteţi merge pe jos până acasă.”
Jack a făcut un pas înapoi ca să iasă din raza de acţiune a mamei sale şi a spus: „Putem, tată? Ştii cât de amuzant ar fi ...”.
„Jack Nash.” Maggie s-a întins spre el, dar el a fost prea rapid. A fugit pe teren în căutarea fratelui său.
„Seamănă cu tine”, i-a spus ea soţului ei.
„Cred că are mai mult decât puţin din mama lui în el.”
„Partea de deşteptăciune vine de la tine”.
„Iar partea de încăpăţânat psihopat... ... de la cine crezi că o ia, de la tine?”.
Maggie era pe punctul de a ridica miza când un cuplu în vârstă s-a apropiat de ei. „Scuzaţi-mă”, a spus bărbatul, „Mike şi Maggie Nash?”.
Soţii Nash au dat din cap.
„Eu sunt Charlie Kelly. Ea este soţia mea, Mary.”
„Încântat de cunoştinţă”, a spus Nash în timp ce îi strângea mâna bărbatului.
„Nepotul meu joacă pentru Langley”.
„Ohh... minunat”, a spus Maggie.
„Nu şi astăzi. Băiatul tău ne-a bătut. Un jucător al naibii de bun”, a adăugat el aspru.
„Mulţumesc”, a spus Nash.
Kelly a privit peste teren, cu ochii lui albaştri tulburi, nefocalizaţi, buza de jos tremurându-i foarte puţin. „Am vrut doar să te salut.” Nu se putea uita la Nash. Soţia lui atârna lângă el. „Şi îţi mulţumesc. Am fost în Marină şi apoi am petrecut patruzeci de ani la Langley. Servicii clandestine ... operaţiuni . . mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în Europa. Ceea ce ai făcut”, s-a uitat în cele din urmă la Nash, „a făcut ca mulţi dintre noi să fie mândri... şi nu au mai rămas mulţi dintre noi.” A clătinat din cap şi apoi a spus: „M-am gândit că ar trebui să ştii asta”.
Nash a fost luat prins cu garda jos. S-a bâlbâit pentru o secundă şi apoi a spus: „Mulţumesc, domnule”.
„Charlie”, a spus bătrânul, „te rog să-mi spui Charlie”.
„Aşa voi face. Mulţumesc, Charlie.”
„Ei bine...”, a spus el în timp ce se uita spre maşini. „Ne mai vedem.”
„Sigur”, a spus Nash.
„Încântat de cunoştinţă”, a spus Maggie. În timp ce cuplul mai în vârstă se îndrepta spre parcare, Maggie a spus: „A fost frumos”.
„Da. Nu facem destule pentru a-i sărbători pe tipii ăştia.”
Jack s-a întors din mijlocul terenului cu Rory şi câţiva dintre coechipierii săi. „Mamă”, a spus Jack în timp ce venea în viteză, „chiar ai de gând să o laşi pe Shannon să conducă?”.
„Nu cred că e treaba ta, tinere”.
„Ei bine, dacă este”, Jack a scos brusc casca de lacrosse a lui Rory, „o port pe asta”.
„Bine, asta e...” Maggie a făcut un pas şi a întins mâna pentru a apuca mâneca hanoracului său, dar din nou a fost prea rapid. A sărit în fugă pe teren. Maggie s-a liniştit când a ajuns faţă în faţă cu Rory şi cei doi prieteni ai săi. „Frumos joc, dragă.”
„Mulţumesc”, a spus Rory. „Pot să doarmă Will şi Ben peste noapte?”
„Ei bine”, a spus Maggie, prinsă un pic cu garda jos, „eu şi tatăl tău mergem la cină, aşa că Shannon va fi responsabilă...”. Vocea ei s-a întrerupt şi s-a întors spre soţul ei pentru a vedea dacă era în regulă.
„Frumos joc, băieţi”, a spus Nash.
„Mulţumesc, domnule Nash”, au spus cei doi băieţi la unison.
„Sunt de acord să rămâneţi peste noapte. I-aţi întrebat pe părinţii voştri?”
Ambii băieţi au spus că da şi au fugit să-şi găsească părinţii.

„Mergem la cină în seara asta?” Nash şi-a întrebat soţia.
„Da”, a spus ea cu un zâmbet larg. „Nu am petrecut cinci minute singur cu tine în ultima săptămână. Ai vreo problemă cu asta?”
„Deloc.” El şi-a pus braţul în jurul umărului ei. „Vom mânca undeva în apropiere”.
„Oriunde vrei tu, dragă.”
„Italian?” Au început să meargă spre maşini. Rory a alergat înainte să vadă ce făceau Charlie şi Shannon.
„Sigur.”
„Şi apoi când ajungem acasă?” Nash a întrebat pe un ton plin de speranţă.
„Ne putem juca de-a spionii şi tu îmi poţi arăta arma ta”.
Nash a râs. S-a uitat la Shannon care îl împingea pe Charlie în leagăn. L-a privit ţipând în timp ce fratele său alerga cu braţele întinse ca şi cum ar fi fost Frankenstein. Charlie a dat drumul unui ţipăt de groază care i-a spart urechile şi apoi a început să râdă. Nash a zâmbit şi s-a gândit în sinea lui: Aşa trebuie să fie.

CAPITOLUL 67
NASSAU, BAHAMAS

HAKIM s-a hotărât să meargă pe jos până la bancă. Nu era departe şi avea nevoie de timp pentru a se gândi. Aşa cum se temea, hambarul nu arsese. Karim era un idiot, cu atât mai mult cu cât se credea de fapt inteligent. Era un nesimţit intolerabil. Hakim se tot întreba dacă nu cumva în hambar mai fusese şi altceva care ar fi putut pune FBI-ul pe urmele lui. Fusese norocos că îşi făcuse bagajul în compartimentul de depozitare al rulotei cu câteva luni înainte. Pachetele lui Karim şi ale lui Ahmed erau ascunse sub o prelată în hambar, aşa cum ordonase Karim. Ceva legat de faptul că voia să le inspecteze personal. I-a prins bine prostului că nevoia lui de a controla fiecare detaliu a dus la propria lui cădere.
În timp ce ieşea din hotel în după-amiaza însorită, era sigur că singura lui legătură cu Iowa era fondul de conservare pe care îl înfiinţase pentru a cumpăra ferma în sine. Avea să aibă timp, totuşi, înainte de a putea ajunge la capătul acelei reţele încâlcite, iar când o vor face nu vor găsi decât o fundătură. Banca Regală din Nassau se afla la aproape o milă distanţă şi el nu pusese niciodată piciorul în acel loc. Totul fusese rezolvat prin telefon. În cont se aflau aproximativ douăzeci de mii de dolari pentru a face faţă cheltuielilor şi taxelor, mărunţiş în comparaţie cu depozitele sale la First Caribbean. Puteau să aibă totul.
Hakim a înaintat pe trotuar, încrezător că se afla în faţa furtunii care se apropia. În plus, Christian nu era un actor bun. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care îl alesese să fie bancherul lui personal.
Cu o stradă înainte de bancă, s-a oprit şi şi-a verificat ceasul. Avea zece minute înainte de a se întâlni cu Christian. Lucrul cel mai înţelept ar fi fost să-şi petreacă acest timp verificând dacă era supravegheat, aşa că a traversat strada şi s-a plimbat cu dezinvoltură în josul blocului. Din când în când se oprea şi se prefăcea că se uită pe fereastră. De fapt, se uita în reflexie pentru a vedea dacă îl urmărea cineva. Nu era nimeni, iar el devenea puţin ameţit de noua viaţă care îl aştepta. Avea să meargă în Brazilia. Peste 200 de milioane de oameni şi un peisaj la fel de divers ca cel al oricărei ţări de pe planetă. Populaţia vorbea portugheză, engleză şi puţină spaniolă şi, cel mai important, accentele erau foarte greu de detectat. Linii de sânge din toată Mediterana, Spania şi Portugalia se amestecaseră cu băştinaşii de câteva sute de ani. Pielea sa naturală închisă la culoare nu ar fi fost mai deplasată decât în Arabia Saudită, ţara sa natală.
Hakim străbătuse coasta şi găsise zeci de locuri în care putea pur şi simplu să dispară şi să înceapă o nouă viaţă. Singura lui cerinţă era să fie pe apă. Ar fi cumpărat o barcă şi ar fi trăit pe ea în primul an, mutându-se din port în port, stabilindu-şi o identitate şi făcându-şi prieteni. Poate că într-o zi, într-un viitor nu foarte îndepărtat, se va aşeza la casa lui şi îşi va întemeia o familie. Totuşi, s-a întrebat despre credinţa sa. Brazilia nu era tocmai un loc în care un musulman să îşi poată practica credinţa fără să iasă în evidenţă. Deocamdată va trebui să păstreze această parte a vieţii sale foarte privată.
Hakim era atât de cufundat în gânduri, încât nu a auzit că i s-a strigat numele până când Christian nu a traversat strada. Şi-a ridicat privirea pentru a vedea privirea de profundă îngrijorare de pe faţa bancherului său.
„O, Doamne . . uite-te la tine! Ce s-a întâmplat?”
„Un grav accident de maşină”.

„Airbag-ul ţi-a făcut asta la faţă? Am auzit că îţi pot distruge faţa.”
„Da, dar mi-a salvat viaţa.”
Christian a stat acolo o clipă, privindu-l. „În afară de asta, cum te simţi?”.
„Bine ... . Câteva coaste rupte, dar voi supravieţui.”
„Ei bine, îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. Hai să te ducem înăuntru şi să te îngrijim”.
Christian l-a condus pe Hakim peste stradă, până la uşa din faţă a băncii, unde un agent de securitate aştepta de cealaltă parte a uşilor de sticlă. Paznicul i-a făcut cu mâna lui Christian, a introdus o cheie în uşă şi a deschis-o. Odată intrat înăuntru, bancherul i-a mulţumit paznicului şi l-a condus pe Hakim prin hol până la biroul său, unde s-a oprit pentru a-şi lua propriul set de chei şi pentru a extrage de pe calculator informaţiile despre caseta de valori a clientului său.
„Înainte de a coborî, pot să vă aduc ceva de băut... ceai, apă?”
„Nu, mulţumesc. Sunt bine.”
„Aveţi cheia?”
„Da.” Lui Hakim nu-i venea să creadă cât de calm era. A presupus că avea legătură cu familiaritatea lui cu Christian. Totuşi, avea să fie o uşurare imensă după ce avea să ia ceea ce avea nevoie din cutie şi să dispară.
Au luat liftul până la subsol. Christian l-a aşezat într-una dintre camerele private cu două scaune şi un birou şi a plecat să ia cutia în sine. Mai puţin de un minut mai târziu s-a întors, a pus cutia deasupra biroului şi a plecat. Hakim şi-a scos cheia, a introdus-o în încuietoare şi a rotit-o cu 180 de grade spre stânga. Încuietoarea s-a dezactivat şi el a ridicat capacul cu balamale lungi. Înăuntru se afla un set nou de documente, inclusiv un card de credit cu o limită de 25.000 de dolari, o centură cu bani care conţinea 100.000 de dolari şi un teanc de obligaţiuni corporative la purtător în valoare totală de 1 milion de dolari. Hakim şi-a ridicat cămaşa şi şi-a legat centura cu bani în jurul taliei. A pus noul card de credit şi paşaportul în buzunarul din dreapta faţă, apoi a aruncat o privire în plicul mare de manila pentru a verifica dacă obligaţiunile la purtător se aflau de fapt înăuntru.
A închis cutia, a pus cheia înapoi în buzunar şi i-a spus lui Christian că a terminat. După ce bancherul a pus cutia deoparte, au luat liftul înapoi la primul etaj şi apoi au ieşit din clădire. Aflat din nou pe stradă, Christian a insistat să bea ceva, dar Hakim i-a spus că nu se simte în stare. Bancherul i-a sugerat atunci să-l ducă înapoi la hotel, dar Hakim a scăpat spunându-i că are nevoie de aer, promiţându-i că se va întâlni cu el la cină mai târziu, chiar dacă acest lucru era foarte puţin probabil. S-au despărţit cu o oră şi o locaţie stabilite pentru cină. Hakim s-a întors la hotelul său cu un salt în pas pe care nu-l mai avusese de ceva vreme. Se gândea deja la barca cu pânze pe care urma să o cumpere. Ştia exact lungimea şi marca şi ştia de unde ar putea cumpăra unul frumos şi folosit. Asta dacă nu se vânduse în ultimele două luni.
În timp ce mergea pe trotuar, Hakim a început să rafineze următoarea parte a planului său, în principal, modul în care urma să ajungă la destinaţie prin intermediul unui island-hop. Vasul se afla în Farmer's Hill, la puţin peste o sută de mile spre sud. Nu exista niciun feribot direct şi el dorea cu disperare să evite aeroporturile pentru o vreme şi poate pentru totdeauna. Era atât de fixat să rezolve această problemă şi să plece în seara asta, dacă era posibil, încât nu a observat maşina care încetinea lângă el. Dintr-o dată, uşa laterală a monovolumului s-a deschis şi apoi a simţit o durere înţepătoare în ceafă şi o pereche de mâini puternice care îl apucau din spate. A fost ridicat şi împins în acelaşi timp. S-a simţit complet scăpat de sub control şi copleşit în timp ce era împăturit şi îndesat pe banchetă şi în braţele unui bărbat pe care nu-l recunoştea. A simţit durerea de la coaste, dar era cumva înăbuşită. S-a gândit să ţipe, dar nu a putut. Nimic nu-i răspundea. Nici gura, nici braţele, nici picioarele. Chiar şi ochii i se închideau împotriva voinţei sale, iar apoi totul s-a făcut negru.

CAPITOLUL 68
NASSAU, BAHAMAS

RAPP şi Butler îi văzură pe cei doi bărbaţi intrând în bancă şi chiar şi atunci nu erau siguri că erau ei. Câteva minute mai târziu, însă, Dumond a dat alarma. Se afla în reţeaua băncii şi a văzut a cui era caseta de valori pe care o accesa Nelson. Butler l-a lăsat pe Rapp să ia decizia. Vroia să-i prindă pe amândoi

chiar acum şi să vadă ce era în acea cutie de valori, sau voia să aştepte şi să-i urmărească când terminau? Rapp ştia ce ar fi preferat Butler. Din câte ştiau ei, Nelson nu făcuse nimic ilegal în acest moment. Intrarea în forţă în bancă ar fi implicat în cele din urmă poliţia şi superiorii lui Nelson. Atâta timp cât nu reprezenta un risc de fugă, era mai bine să-l lase deoparte pentru moment. Oamenii lui Butler îl puteau supraveghea îndeaproape, iar dacă aflau ceva peste o zi sau două se puteau ocupa de el atunci.
Rapp s-a hotărât să facă o „smulgere şi o capturare". Coleman avea trusa cu tranchilizant, cătuşe flexibile şi cagulă. Microbuzul cu Coleman, Wicker şi Reavers a făcut un exerciţiu în timp ce se aflau în bancă şi a căutat locuri probabile pe două străzi. Rapp s-a rătăcit într-un magazin de suveniruri aflat vizavi şi chiar în josul străzii de bancă. A salutat-o pe femeia din spatele tejghelei şi a întrebat-o dacă are vreo hartă turistică laminată. A cumpărat una şi apoi a stat lângă faţa magazinului prefăcându-se că se uită la ea. Au stat în bancă puţin mai puţin de cincisprezece minute. Rapp se uita în direcţia opusă când ţinta a ieşit din bancă. Cinci dintre oamenii lui Butler făceau acelaşi lucru. Nu aveau nicio idee dacă ţinta era singură şi nu voiau să fie prinşi cu o viziune în tunel.
„Au ieşit."
Rapp îl auzi pe Butler strigând-o prin intermediul micuţei sale căşti de culoarea cărnii. Rapp îşi întoarse încet capul în direcţia băncii. Al Harbi şi Nelson stăteau pe trotuar şi vorbeau. După aproximativ o jumătate de minut, şi-au strâns mâna şi s-au despărţit. Rapp a ridicat harta cu un centimetru şi şi-a coborât ochii când ţinta a traversat strada şi a venit aproape direct spre el. Când îl văzuseră apropiindu-se de bancă, venise din aceeaşi direcţie. Rapp nu era sigur dacă era leneş sau îndrăzneţ. Poate că avea legătură cu starea în care se afla. Tipul arăta de parcă ar fi avut parte de o bătaie infernală.
A trecut prin faţa poziţiei lui Rapp şi şi-a continuat drumul pe stradă. Rapp a numărat până la zece şi apoi a ieşit din magazin. L-a zărit aproape imediat la jumătate de bloc în faţa lui. Purta o şapcă Budweiser roşie care îl făcea uşor de găsit. Rapp ţinea harta în ambele mâini şi îşi înclina capul astfel încât să pară că încearcă să o citească. În spatele ochelarilor de soare, însă, ochii lui urmăreau pălăria roşie. Unul dintre băieţii lui Butler trebuia să îi verifice şasele chiar acum, dar Rapp nu avea de gând să lase genul ăsta de lucruri pe seama cuiva pe care nu-l cunoştea. Să te concentrezi prea mult asupra ţintei era o modalitate excelentă de a primi un glonţ în ceafă. Rapp s-a învârtit şi a mers câţiva paşi înapoi, prefăcându-se că consultă harta pentru a-şi da seama unde se afla. Traficul pietonal era moderat, ceea ce îl ajuta. Rapp a observat cine fusese în spatele lui şi apoi s-a învârtit înapoi. A observat câteva camere de supraveghere de care avea să se ocupe mai târziu şi şi-a notat poziţia lor, în caz că ceilalţi le-ar fi ratat.
Staţia de autobuz era în faţă. Patruzeci de metri de spaţiu gol pe trotuar. Perfect pentru ceea ce au plănuit. Rapp şi-a alungit pasul şi a accelerat puţin ritmul. Prefăcându-se în continuare că consultă harta, a spus: „Arată bine".
Când s-a apropiat la mai puţin de 30 de metri, a dat semnalul punând harta în buzunarul de la spate. Nu a fost nici o pornire de motor. Nici un scârţâit de cauciucuri. Nimic care să alerteze ţinta. Monovolumul a intrat încet în spaţiul liber aflat la cincisprezece metri în faţa ţintei. Rapp a zâmbit şi s-a îndreptat spre un cuplu tânăr care părea că se afla în luna de miere. Rapp închise repede şi în linişte. Mâna stângă i-a alunecat în buzunarul din faţă şi a scos epipenul scurt. Era plină cu suficiente tranchilizante pentru a doborî un bărbat de 190 de kilograme în mai puţin de cinci secunde. Rapp a presupus că ţinta nu avea mai mult de 55 kg. A scos capacul şi l-a băgat în buzunarul drept.
Uşa laterală mare a dubei s-a deschis. Rapp s-a concentrat asupra capului ţintei şi a văzut cum aceasta începea să se întoarcă în direcţia dubei. S-a mişcat ca şi cum urma să treacă pe lângă ţintă pe partea stângă, a scos epipenul şi l-a lovit cu pumnul în partea stângă din spate a gâtului bărbatului. Mâna lui dreaptă s-a prins ferm de umărul ţintei şi l-a împins, pe jumătate împins, pe jumătate răsucit spre uşa deschisă. Tipul s-a mişcat ca o păpuşă de cârpe. Rapp l-a aruncat în braţele care-l aşteptau pe Reavers şi l-a urmat imediat după el. Coleman se retrăgea deja în trafic în timp ce Rapp trăgea de uşă.
Rapp a percheziţionat buzunarele ţintei. A găsit două seturi de acte de identitate, dintre care unul era pentru Adam Farhat. Fotografia se potrivea cu portretul robot. „L-am prins pe tipul potrivit. Bună treabă, băieţi."
Rapp a continuat să scotocească prin buzunarele bărbatului. A găsit un telefon, o baterie pentru telefon, o cheie de cameră pentru un hotel, o centură plină cu bani şi un plic de manila îndesat în centura din spate a

pantalonilor scurţi ai tipului. A pus totul într-o mică geantă de voiaj şi apoi a început să cerceteze mai atent conţinutul. Se afla în mijlocul deschiderii plicului mare când Butler a intrat în cască.
„S-ar putea să avem o problemă. Unul dintre proprietarii magazinului este pe stradă. Credem că ţi-a notat eticheta şi acum vorbeşte la telefon. Credem că ar putea vorbi cu poliţia".
„La naiba." Rapp s-a uitat la reflexia lui Coleman în oglinda retrovizoare şi a spus: „Începeţi să vă îndreptaţi spre Paradise Island. Pentru orice eventualitate."
Coleman a făcut-o fără să fie nevoie să întrebe de ce.
Rapp şi-a scos telefonul mobil şi i-a sunat pe piloţi. Le-a spus că s-ar putea să fie nevoiţi să facă o plecare în grabă. Era o procedură standard ca avionul să fie alimentat cu combustibil şi pregătit tocmai din acest motiv. Rapp a desfăcut plicul şi a scos un teanc de hârtii. A răsfoit în evantai printre hârtiile grele şi sigiliile sofisticate. „Obligaţiuni la purtător. Sfinte Sisoe. O grămadă de ele."
Le-a băgat înapoi în geantă, a luat telefonul şi a pus bateria la locul ei. A durat ceva timp până când telefonul a pornit. Rapp a vrut să vadă dacă dăduse vreun telefon recent. Lumina de mesaje era aprinsă, aşa că a decis să înceapă de acolo. A apăsat pe buton şi a ţinut telefonul la ureche. „Îndrăzneşti să mă faci laş." Vocea avea un accent arab şi Rapp a crezut că bărbatul părea foarte furios. „Cine sunteţi dumneavoastră? Te furişezi de aici ca o femeie speriată în timp ce eu sunt la duş şi mă laşi să lupt pentru mine. Blocat în mijlocul Americii. O să plăteşti! Allah te va face să plăteşti. Voi spune tuturor că eşti un trădător. Nimic mai mult decât o femeie cu organele genitale ale unui bărbat. Şi nici măcar nu sunt sigură de asta. Când îmi voi încheia misiunea, te voi găsi. Te voi vâna ca pe un câine şi te voi face să înduri suferinţe şi umilinţe de neimaginat. Şi crede-mă, nu voi da greş. Te voi găsi."
„Blocat în mijlocul Americii", a mormăit Rapp în sinea lui. S-a uitat la corpul lui al Harbi. Ochelarii de soare îi căzuseră, iar faţa lui arăta de parcă cineva l-ar fi bătut măr. Rapp încerca să înţeleagă totul când Butler a revenit prin radio, cu o voce mai urgentă decât înainte.
„Poliţia se află acum la faţa locului."
Rapp s-a gândit la mesajul pe care tocmai îl ascultase şi a luat o decizie: „Am înţeles. Am plecat de aici."
„Cum rămâne cu prietenul tău de la calculator de aici?" a întrebat Butler.
Rapp aproape că uitase de Dumond. „Voi trimite un alt avion. Şi încă ceva... . Am aici o cheie de la o cameră de la hotelul Towne. Numărul 12."
„O să pun să fie verificată."
Coleman a apăsat acceleraţia, iar Rapp le-a ordonat lui Reavers şi Wicker să-l bage pe Al Harbi în geanta de pânză pe care o aduseseră cu ei. În timp ce se luptau cu trupul şchiop, Rapp i-a sunat pe piloţi şi le-a spus că se apropie şi că voia să fie luat la volan imediat ce ajungeau. Ştampilele şi actele de vamă fuseseră deja rezolvate. Rapp s-a cutremurat la gândul că poliţia va prinde o echipă de operaţiuni secrete a CIA cu un terorist puternic medicamentat, unul pe care îl răpiseră în plină zi, în mijlocul uneia dintre cele mai cunoscute destinaţii turistice din lume. Indiferent dacă al Harbi era vinovat sau nu, acesta era genul de lucru care putea declanşa un incident internaţional. Coleman s-a dus direct la secţiunea de aviaţie privată a aeroportului.
Până când au ajuns pe pistă, geanta de voiaj era închisă şi motoarele de pe G550 erau în funcţiune. Coleman a rotit duba până la uşa de marfă din spate. Rapp a sărit afară cu micul sac de voiaj şi s-a îndreptat direct spre tipul de la sol care lucra pentru compania aviatică locală. Rapp i-a strecurat o bancnotă de o sută de dolari şi a purtat o discuţie de complezenţă în timp ce Wicker şi Reavers au introdus sacul mare în compartimentul de marfă din spate. Coleman a aruncat duba în parcare şi a tropăit înapoi la avion în timp ce uşa cargo era asigurată. Rapp l-a urmat pe scări şi a apăsat butonul pentru a ridica scările. A existat un moment de ezitare în timp ce se întreba dacă trebuiau să-l recupereze pe Dumond, apoi a decis că se putea descurca fără el pentru câteva ore. Ceea ce nu-şi doreau acum era ca turnul să stabilească o oprire la sol.
Toţi cei patru bărbaţi şi-au ocupat locurile şi şi-au pus centurile de siguranţă în timp ce avionul a rulat. Rapp a bătut în cască şi a întrebat: „George?".
„Da."
„Nu uitaţi etichetele de pe dubă."
„N-o să uit." A fost o pauză, apoi Butler a întrebat: „Avem confirmarea?".

Rapp s-a uitat la geanta mică de piele şi a luat ambele paşapoarte. Fotografiile se potriveau cu schiţa pe care i-o furnizase omul lui Butler. „Este el”, a spus Rapp. „Bună treabă, George. Îţi suntem datori cu mult.”
„Poate că ai putea să-mi faci rost şi mie de o medalie, aşa cum a primit Mike ieri.”
Rapp a râs la încercarea seacă de umor a lui Butler. „O să fac ceva mai bun. O să mă asigur că vei fi făcut cavaler.”
„Asta ar fi mult mai bine.” Butler a râs. „Vorbim peste câteva ore. Bună treabă.”
„Mulţumesc.” Rapp şi-a scos căştile, a luat micul radio de la centură şi l-a aşezat pe masa din faţa lui. Coleman s-a uitat la el şi a zâmbit. „Există vreun sentiment mai bun decât acesta?”.
Rapp i-a întors zâmbetul. „Nu în domeniul nostru de activitate.” Avionul a ajuns la capătul pistei şi nici măcar nu a făcut o pauză. S-a învârtit, şi-a pus nasul în vânt şi a continuat să meargă, cele două motoare turbofan Rolls Royce propulsând avionul înainte ca o rachetă. Câteva secunde mai târziu erau în aer şi se înclinau la babord deasupra apei. Rapp s-a uitat la Coleman şi a spus: „Unul a fost doborât şi mai sunt doi.”
„Da. Ar fi bine să-l trezim şi să vedem ce ştie.”
Rapp s-a uitat peste umăr la uşa de marfă presurizată din spate. „Într-un minut. Vreau să mă uit mai întâi prin lucrurile astea şi apoi ar trebui să o sun pe Irene.”

CAPITOLUL 69
OAKTON, VIRGINIA

CORPURILE au fost târâte într-un dulap de la subsol şi Ahmed a înmuiat sângele cu nişte prosoape, în timp ce Karim a cercetat rapid casa pentru a se asigura că erau singuri şi a verificat dacă toate uşile erau încuiate. Apoi s-au apucat să îşi cerceteze adversarul. Internetul era un lucru uimitor. Calculatoarele erau puţine acolo unde crescuse Karim, iar internetul era strict interzis. Liderul său spiritual, Imam bin Abdullah, îi avertizase pe toţi că internetul era o invenţie a Satanei pentru a corupe lumea. Cu toate acestea, Ahmed îşi petrecuse o mare parte din tinereţe navigând pe world wide web şi ştia cum să se descurce. Au început cu cele două ziare pe care le-au găsit pe masa din bucătărie. Erau pline de propagandă despre Mike Nash şi despre cariera sa.
S-au aşezat în biroul opulent al sauditului. Avea două ecrane de calculator pe birou şi o bancă de televizoare mari cu ecran plat pe peretele din depărtare. Nu se făcuse nici măcar o singură menţiune despre ei sau despre cadavrele din Iowa, dar televizorul şi internetul erau înfierbântate de speculaţii. Cele două fotografii erau peste tot. Nu puteai să te uiţi cinci minute la un program de ştiri prin cablu fără ca imaginile lor să fie împrăştiate pe ecran. Erau ştirea principală a fiecărui ziar online pe care Ahmed l-a verificat. Îşi dăduseră deja seama de numele lui Ahmed şi existau speculaţii semnificative că cealaltă fotografie nu era nimeni altul decât Leul al-Qaeda. Karim fusese alarmat la început, dar acum vedea beneficiile.
Reuşise să-l scoată cu succes pe Mike Nash de pe prima pagină. El era povestea, iar ei se aflau abia în primele etape ale acestui meci. După această seară, el va fi povestea pentru mulţi ani de acum încolo. El va dovedi lumii îndrăzneala şi curajul Leului din Al Qaeda. Hakim va fi făcut de ruşine şi va fi vânat până în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. După această seară, nimeni nu-i va mai crede minciunile.
Ahmed i-a arătat cum puteau accesa dosarele publice pentru a obţine informaţiile de care aveau nevoie. Karim a fost şocat de ceea ce puteau afla doar cu un nume. Unde locuiau oamenii, cât plăteau la impozitul pe proprietate, când şi-au cumpărat casa şi cu cât, numere de telefon, unde au mers la şcoală, totul era acolo. Nu exista intimitate. A existat chiar şi o enciclopedie online care avea o pagină nou-nouţă dedicată lui Mike Nash. Îi prezenta biografia completă. Unde s-a născut, realizările sale sportive, când s-a înrolat în Corpul Puşcaşilor Marini, când s-a căsătorit şi cu cine. Îi enumera cei patru copii după nume şi vârstă. Karim era uimit că asemenea lucruri puteau fi descoperite atât de uşor.
Au reuşit să scoată câteva decupaje din ziarele locale şi şcolare despre cei doi copii mai mari. Fiica, Shannon, jucase în mai multe piese de teatru şi făcuse parte dintr-o trupă de dans care câştigase un concurs important, iar fiul cel mare, Rory, era un jucător de fotbal şi de lacrosse de excepţie. Au găsit

online două dintre fotografiile echipei fiului. Era greu de spus cu siguranţă, dar din poză părea să semene foarte mult cu tatăl său. A existat o fotografie bună a fiicei, care o arăta pe aceasta jucând în timpul spectacolului Macbeth de la şcoală, iar apoi au dat peste pagina ei de MySpace şi au dat lovitura. Adolescenţii americani erau foarte ocupaţi. Lui Karim nu-i venea să creadă că îi permiteau fiicei lor să facă atâtea lucruri nesupravegheate. Au avut şi mai mult noroc cu soţia. Existau câteva fotografii în ziar în care ea stătea în fundal, dar online au găsit mai mult de o duzină de fotografii. Site-ul web al companiei ei oferea o biografie completă şi o fotografie a capului. O căutare a numelui ei a scos la iveală încă o jumătate de duzină de fotografii de societate de la diverse organizaţii de caritate în care fusese implicată. Ahmed a tipărit tot ce au găsit şi a pus totul într-un dosar pentru ca Karim să citească.

La ora cinci, Karim i-a dat lui Ahmed prima idee despre ceea ce voia să facă. Marocanul nu a pus nici măcar o întrebare. Ştia mai bine. O parte a planului, ultima parte, dacă funcţiona perfect, implica ceva pentru care Ahmed se antrenase deja. Era un plan de urgenţă pe care Karim îl pusese la punct cu luni în urmă. Nu era greu de pregătit. Nu şi pentru un lunetist antrenat ca Ahmed. Totuşi, prima parte a planului era o cu totul altă poveste. Ahmed şi-a dat seama, după pasiunea din vocea lui Karim, că acesta nu se va lăsa descurajat. Îl mai văzuse aşa de multe ori înainte şi văzuse ce se întâmpla cu oricine era suficient de nebun să pună o întrebare sau, mai rău, să semnaleze un potenţial defect. Tot ce putea face era să fie atent, să dea din cap şi să-şi amintească faptul că nu era treaba lui să se îndoiască de comandantul său. Îndoiala crea ezitare, iar ezitarea îi dădea inamicului avantajul.

Şedinţa de informare a durat aproape o oră. Hărţile au fost verificate şi reverificate. Dacă ajungeau la a doua parte a planului, urmau să folosească radiourile de pe telefoane pentru a comunica. Şi-au verificat puştile şi pistoalele pentru a se asigura că erau în stare optimă de funcţionare, apoi au compus scrisoarea scurtă pe care Karim dorea să o trimită presei. Era scurtă. Karim a vrut să fie aşa. Nu voia să se coboare la nivelul preşedintelui american cu limbă de şarpe. A compus-o cu un ochi pe publicul american şi cu celălalt pe lumea musulmană. Scria: „Sunt Leul Al Qaeda. Un fiu al lui Mahomed. Eu nu fug. Stau şi lupt. L-am ucis pe eroul vostru şi mi-am sacrificat viaţa pentru Islam, ştiind că o armată de bravi războinici musulmani va ridica steagul meu şi va lupta în locul meu. Allahu Akbar!

Karim a privit cu atenţie cuvintele şi ştia ce vor produce. Nicio înşelăciune din partea lui Hakim nu putea anula acest lucru. El va fi venerat în fiecare casă musulmană din întreaga lume. Un Saladin al zilelor noastre. În moarte, va atinge în sfârşit măreţia pe care o merita cu prisosinţă. Niciodată nu va fi suficient timp pentru a se pregăti complet pentru acest plan. Karim nu a vrut să aştepte. Nici măcar o zi. Cineva se putea întoarce în casa asta în orice moment. Toţi experţii în aplicarea legii de la televizor susţineau că se îndreptau fie spre Mexic, fie spre Canada. Câţiva s-au gândit că ar fi putut fugi mai departe spre vest, dar nimeni nu credea că se întorceau de două ori la Washington. Elementul surpriză era de partea lor, iar acest Nash ar fi fost atât de plin de sine încât nu şi-ar fi dat seama. Acum era momentul să lovească. Cu totul pregătit, şi-au luat un moment pentru a se ruga împreună. Karim nu se simţise niciodată mai aproape de creatorul său. Chiar şi în lumina care se stingea, putea simţi căldura lui Allah privindu-l de sus. Era învăluit de mândrie şi de o dreptate de scop. Karim ştia că nu va da greş.

În garaj erau trei vehicule în afară de camioneta furată – un Ferrari roşu aprins, un Mercedes Maybach argintiu şi un Suburban negru. Nu a fost o alegere dificilă, deşi la un moment dat Karim a luat în considerare avantajele sedanului mare argintiu. În cele din urmă, însă, un singur vehicul era în mod clar cel mai potrivit pentru treabă. Şi-au încărcat echipamentul în Suburban şi apoi au urcat la etaj pentru a vedea ce haine puteau găsi. Karim a găsit un costum gri-închis în dulapul uriaş al lui al Saeed. I se potrivea rezonabil de bine, deşi a trebuit să strângă cureaua cu câteva crestături. Mocasinii negri se potriveau aproape perfect. Lui Ahmed i-a fost mult mai greu să găsească ceva care să meargă. A trecut mai departe în celelalte camere şi a găsit în cele din urmă o haină sport albastră care era puţin scurtă la mâneci, dar în rest se potrivea.

În cămara din bucătărie a găsit o cutie de batoane energizante şi a luat nişte apă. Ahmed s-a urcat la volan şi a băgat adresa în sistemul de navigaţie. Computerul a trasat traseul şi le-a spus că destinaţia lor era la 15,3 mile distanţă, timpul de călătorie, douăzeci şi trei de minute. Karim a dat acordul şi au ieşit din garaj. Au aşteptat un minut pentru a se asigura că uşa s-a închis şi apoi au pornit pe alee şi au intrat în noaptea care se întuneca.

CAPITOLUL 70
MCLEAN, VIRGINIA

NASH a deschis uşa de la intrare şi a ieşit afară. Purta o cămaşă albă şi pantaloni negri. Charlie se afla pe şoldul stâng, deja îmbăiat şi în pijama. Rory era în mijlocul străzii cu cei doi prieteni ai săi, iar Jack se juca whiffle ball. Nash şi-a verificat ceasul. Rezervările erau pentru ora opt şi nu fuseseră uşor de obţinut. Managerul i-a spus lui Nash că erau pline, dar putea să aştepte la bar şi să vadă ce se elibera. Nash i-a dat numele său pentru a-l pune pe lista de aşteptare, iar bărbatul şi-a pierdut practic cumpătul. „Acesta este Mike Nash? Cel care a primit medalia de la preşedinte?".
Nash a confirmat cu reticenţă că, de fapt, el era acel Mike Nash, iar atunci omul a luat-o razna. I-a oferit cea mai bună masă din casă, oricând dorea, şi a insistat să plătească. Era cam singurul lucru bun care ieşise din ieşirea lui publică de până atunci. Maggie a coborât scările într-o rochie neagră de cocktail şi o eşarfă. S-a alăturat soţului ei şi lui Charlie pe veranda din faţă. Era aranjată pentru seară şi arăta grozav.
„Arăţi fabulos, dragă", a spus Nash.
„Mulţumesc, şi tu la fel".
Charlie i-a zâmbit mamei sale. Nash a strigat: „Haideţi, băieţi! Toată lumea înăuntru!"
„Dar, tată", a protestat Jack, „mai avem doar o singură repriză. Nici măcar nu s-a întunecat încă".
Nash s-a uitat spre vest. „Eu nu văd soarele, tu îl vezi?".
„E încă lumină afară."
Nash i-a dat pe Charlie soţiei sale. „De ce nu i-l dai lui Shannon şi să-i spui să îl lase jos. Eu o să-i adun pe clovnii ăştia." Nash a făcut schimbul cu soţia lui şi apoi a mărşăluit pe trotuar.
Jack a trântit bâta galbenă de plastic pe jos. „Nu e corect, tată!"
„Viaţa nu e corectă. Mişcă-ţi fundul înăuntru". Jack a încercat să protesteze din nou, dar Nash i-a tăiat calea. „Jack, nu am de gând să-ţi mai spun o dată. Nu am spus că nu te poţi distra. Aveţi o masă de ping-pong în pivniţă, sute de filme şi un Xbox. Mişcă-ţi fundul înăuntru şi nu-ţi mai spun din nou".
Rory a făcut un pas înainte. „Haideţi, băieţi. Vom juca cu voi în Madden 360."
Nash şi toţi cei patru copii au intrat în casă. Când au ajuns în bucătărie, Jack s-a aşezat pe un scaun şi şi-a trecut o mână peste faţa pistruiată. „Putem măcar să luăm o cutie de sucuri?".
Nash a dat din cap. „Puteţi lua fiecare câte o cutie. Şi dacă vă decideţi să puneţi nişte popcorn la microunde, apăsaţi butonul de popcorn de pe cuptorul cu microunde. Asta e tot ce trebuie să faceţi. Unul dintre voi doi continuă să le ardă şi pute toată casa."
„De unde ştii că nu e Shannon?" a întrebat Jack.
„Pentru că este singura persoană care îşi face curat aici şi am văzut-o făcând popcorn."
Maggie a intrat în bucătărie. „Sunt gata."
„Încă un lucru, băieţi. Nimeni nu părăseşte această casă. Nimeni nu răspunde la uşă. Când eu şi mama voastră vom pleca, o să pornesc alarma. Dacă voi o opriţi, telefonul meu va suna şi voi da nişte lovituri majore. Aţi înţeles?"
Toţi cei patru băieţi au dat din cap.
„Bine." Nash s-a uitat spre scări şi cu o voce mai tare a spus: „Shannon, plecăm".
Ea a coborât în fugă treptele câteva secunde mai târziu şi a intrat în viteză în bucătărie. „Distracţie plăcută." Şi-a sărutat tatăl pe obraz.
„Nimeni nu iese din casă. Aţi înţeles?"
„Da!", a spus ea cu o voce dramatică. „Te-am auzit de primele patru ori. Voi doi mergeţi şi distraţi-vă. Vom fi bine."
„Haideţi", a spus Maggie, apucându-l de braţ. „Restaurantul este la doar un kilometru şi jumătate de aici.
Nash şi-a urmat soţia în camera de baie. S-a oprit la dulapul său şi a deschis seiful pentru arme. Erau mai multe opţiuni. Pentru această seară a luat pistolul subcompact de calibru .40 G27 şi husa lui mică de piele. La uşa din spate a armat sistemul de securitate, apoi a ieşit şi a încuiat uşa. Înapoi în bucătărie, Shannon şi fraţii ei au împărţit o privire conspirativă şi apoi au fugit în faţa casei. S-au lăsat pe podea şi s-au târât în

sufragerie. De la fereastra mare i-au privit pe mama şi tatăl lor cum se întorceau pe alee şi plecau. Niciunul dintre ei nu s-a mişcat timp de aproape un minut, apoi au tresărit la viaţă.
Jack a anunţat: „În regulă ... . Să mergem. Eram în avantaj de două puncte la începutul reprizei a şaptea."
„Dar sistemul de securitate?" a întrebat prietenul blond al lui Rory.
„Spune asta de ani de zile", a luat în derâdere Jack. „L-am testat deja. Habar n-are dacă îl oprim sau îl lăsăm pornit." Jack a introdus codul de la uşa din faţă şi a dezarmat sistemul.
Shannon s-a întors din bucătărie şi i-a înmânat lui Rory monitorul pentru copii. „Poftim."
Rory l-a luat fără să protesteze. „Ai grijă."
„Ai grijă cu ce?" a întrebat Jack.
„Am de gând să conduc în jurul blocului de câteva ori."
Jack a clătinat din cap. „Eşti nebun. Dacă te prinde tata, te va ucide".
„Jack, mă duc doar cu maşina în jurul blocului! Nu e mare lucru."
„Atunci de ce i-ai aşteptat să plece?"
„De ce i-ai aşteptat să plece?"
Jack s-a gândit la asta o secundă. Oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască, ea avea dreptate, deşi a juca whiffle ball după lăsarea întunericului nu era o infracţiune. „Nu eşti un şofer bun. Ce se întâmplă dacă loveşti ceva? „
„Haide, Jack, se duce doar în jurul blocului. Nu vă mai certaţi şi haideţi să mergem acolo, altfel chiar vom rămâne fără lumină."
„Şi dacă sună?"
Shannon şi-a ridicat telefonul mobil. „Întotdeauna mă sună pe mobil."
„Bine, hai să mergem."
Cei patru băieţi au ieşit pe uşa din faţă cu monitorul pentru copii, bâta şi mingile, iar Shannon a ieşit pe uşa din spate cu cheile de la dubiţă. I-a luat trei încercări să o scoată din garaj şi a dat cu spatele doar peste un mic arbust în drumul ei pe alee. Băieţii s-au oprit din joacă ca să o privească în timp ce îşi croia drum pe stradă, apoi a pus-o în viteză şi a plecat cu pas de melc. La capătul blocului, a apăsat intermitentul şi a virat la dreapta. Băieţii au reluat jocul. Şase aruncări şi două lovituri mai târziu, ea a apărut la celălalt capăt al blocului. Băieţii s-au mutat cu toţii într-o parte şi au clătinat din cap în timp ce ea trecea din nou încet pe lângă ea. Apoi au început să joace din nou şi au uitat complet de ea.

CAPITOLUL 71
ŢINUTUL FAIRFAX, VIRGINIA

RAPP s-a aşezat de cealaltă parte a mesei faţă de Hakim al Harbi şi a încercat să înţeleagă totul. Văzuse o mulţime de lucruri ciudate în cele aproape două decenii de când făcea asta, dar asta era o premieră. Mai răsturnaseră tipi înainte, dar întotdeauna după ce exercitau fie presiuni, fie stimulente. Cu toţii au cedat în cele din urmă, dar cei mai mulţi dintre aceşti militanţi trebuiau să fie ameninţaţi până la limita vieţii înainte de a da informaţii bune. Mai erau şi alţii, nu trupele din prima linie, ci oamenii de sprijin, care ajutau la cumpărarea de arme şi alte provizii. Bancherii şi negociatorii care călătoreau prin Orientul Mijlociu pentru a strânge capital şi a recruta noi corpuri pentru cauză, aceştia puteau fi transformaţi doar cu aluzia violenţei pe de o parte şi cu posibilitatea de a primi bani grei pe de altă parte dacă cooperau. Acest lucru în sine îi spunea că poate că acest Hakim nu era decât un tip de logistică, dar, din nou, recunoscuse de bunăvoie că omorâse soldaţi americani şi ai coaliţiei în Afganistan.
În timpul zborului de urcare îl scoseseră din geantă şi îi dăduseră un medicament pentru a contracara tranchilizantul. S-a trezit ameţit, dar cu dureri şi disconfort evidente. După o scurtă inspecţie, au aflat că, pe lângă faţa vânătă şi lovită, avea cel puţin două coaste rupte şi un plămân pe punctul de a ceda. Wicker era un medic instruit. L-a tras pe Rapp deoparte şi i-a spus să fie atent. Dacă celălalt plămân se prăbuşea, omul putea muri. Lui Rapp nu-i păsa atât de mult dacă omul murea, voia doar să scoată mai întâi informaţiile de la el. Până când nu era în stare mai bună, trebuiau să se abţină de la chestii mai dure.
Spre surprinderea lui Rapp, însă, al Harbi a vorbit deschis şi fără nicio precondiţie. Rapp s-a ocupat de întrebări, în timp ce Coleman observa şi înregistra tot ce se spunea. În momentul în care au aterizat înapoi

la Dulles, Rapp era convins că al Harbi fie spunea adevărul, fie era cel mai mare mincinos pe care îl întâlnise în viaţa lui. La sfatul lui Wicker, au tras avionul în hangar şi au închis uşile. Să-l bage înapoi în geantă nu era o idee bună. Când au ajuns la carieră, doctorul Lewis îi aştepta. I-a administrat lui al Harbi un sedativ pentru a-l ajuta cu durerea şi i-a administrat nişte antibiotice puternice. După ce a scăpat de asta, Lewis l-a conectat la un detector de minciuni şi l-a condus printr-o serie de întrebări pentru a stabili o linie de bază. Rapp a rămas în cameră şi a urmărit orice semn că al Harbi încerca să păcălească aparatele. Nu a observat niciunul, dar asta nu însemna că nu o făcuse.
Fără ca Rapp să ştie, Coleman intrase în celula lui Max Johnson şi îl întrebase despre contactele sale din industria telecomunicaţiilor. Johnson a început să bâiguiască o listă de companii şi contactele sale în fiecare loc. Coleman l-a întrebat dacă, dacă îi dădea un număr de telefon, ar fi fost în măsură să-i spună unde se afla telefonul atunci când acesta efectua un apel. Johnson a explicat că ar putea să-i spună ce turn folosea pentru a se conecta la reţea, dar atât. Apoi a vorbit despre un echipament de supraveghere pe care îl dezvoltase şi care putea localiza un telefon până la cel mai apropiat picior. Coleman i-a explicat că deocamdată dorea doar să verifice locaţia unui singur apel telefonic. A continuat spunându-i lui Johnson că cooperarea lui va contribui în mare măsură la convingerea lui Rapp că poate fi de încredere. Johnson a profitat cu entuziasm de această şansă. I-a spus lui Coleman că tot ce avea nevoie era un computer cu acces la internet şi că va avea informaţiile pentru el în mai puţin de cinci minute.
Fidel la cuvânt, a verificat totul în doar trei minute. Coleman l-a întrebat dacă are o uşă de acces în vamă, iar Johnson a spus că da. L-a pus să verifice dacă Al Harbi călătorise de fapt sub pseudonimul Michael Andros prin New Orleans şi Miami în drum spre Nassau mai devreme în cursul zilei. A verificat şi această informaţie. Coleman i-a spus lui Reavers să fie cu ochii pe Johnson în timp ce el se ducea să vorbească cu Mitch.
Rapp se afla în mijlocul interogatoriului lui Al Harbi cu dr. Lewis când Coleman a bătut la uşă şi i-a cerut lui Rapp să iasă afară.
Rapp a închis uşa în urma lui şi a întrebat: „Ce se întâmplă?”.
„M-am gândit că ai vrea să vezi asta. Acel număr de telefon... cel despre care spune că aparţine lui Karim. Am pus să fie verificat.”
„S-a întors Marcus?” a întrebat Rapp cu speranţă.
„Nu, l-am pus pe Johnson să o facă.”
Rapp şi-a arătat surprinderea. „I-ai dat acces la un computer?”
„Linişteşte-te ... . L-am urmărit.”
„Pot să am încredere în nemernic?”
„Vrea să trăiască, aşa că eu cred că putem”. Coleman i-a înmânat harta pe care o tipărise. „Două lucruri. Primul... telefonul acela a tras în acest turn chiar aici, la sud de Branson, Missouri, şi se potriveşte cu ora de pe mesajul vocal lăsat pe telefonul lui Hakim.”
„Deci, cel puţin, nu a minţit în legătură cu locul în care se aflau.”
„Corect. De asemenea, l-am pus pe Johnson să verifice baza de date ICE. Michael Andros a plecat din New Orleans la ora şase dimineaţa şi s-a conectat prin Miami în drum spre Nassau. Călătorea singur, iar biletul a fost cumpărat online.”
„Dar celălalt mesaj?”
„Ce alt mesaj?” a întrebat Coleman.
„Karim a lăsat două mesaje.”
„Eu am auzit doar unul.”
„Verifică telefonul. Mai este unul. Începe foarte asemănător cu primul. Îl face laş... ... toate prostiile astea. Vezi dacă Johnson poate afla ce turn a folosit când a plecat de la al doilea.”
„Şi ce vrei să faci cu FBI-ul?”
Era întrebarea de un milion de dolari şi gorila de două sute de kilograme, toate la un loc. Rapp şi-a apucat ceafa şi a strâns-o în timp ce încerca să o rezolve. „Asta nu va fi uşor. Le dăm numerele de telefon şi vor vrea să ştie de unde le avem.”
„Sunt două cadavre în nordul Arkansasului şi, din tot ce ne-a spus”, Coleman a arătat spre uşa celulei, „acest nebun de Karim probabil că nu a terminat de ucis oameni. Trebuie să împărtăşim aceste informaţii.

Federalii sunt încă în Iowa încercând să pună lucrurile cap la cap, iar tipii ăştia sunt la sute de kilometri distanţă, ucigând bunici şi numai Dumnezeu mai ştie pe cine".
„Ştiu. Am vorbit deja cu Irene şi ea încearcă să găsească o modalitate de a găsi o sursă."
Coleman a făcut un pas înapoi şi a clătinat din cap.
„Scott, nici mie nu-mi place mai mult decât ţie, dar, haide... ai vreo idee mai bună? Vreau să spun că nu stăm chiar degeaba. Tocmai am descoperit noi înşine majoritatea acestor rahaturi."
„Şi dacă le dăm federalilor aceste numere de telefon, le-ar fi pus pe jar în zece minute."
„Prostii... ar aduce avocaţii, ar cere un nenorocit de mandat şi ar completa zece formulare în trei exemplare, şi numai atunci ar cere înregistrările companiilor de telefonie."
„Nu ştiu." Coleman a clătinat din cap.
„Ascultă ... . Irene este în drum spre Casa Albă chiar acum. O să se descurce ea. Între timp, întreabă-l pe noul nostru prieten Max Johnson dacă ar putea, te rog, să intre din nou în baza de date a companiei de telefonie şi să afle unde era Karim când a lăsat al doilea mesaj. Şi să vadă dacă mai există şi alte activităţi pe telefon."
Coleman a dat din cap şi s-a întors pe hol. Rapp şi-a adunat gândurile şi s-a întors în celulă. Lewis şi Hakim vorbeau. Rapp se aşează în spatele scaunului şi îşi puse mâinile pe spătar. Discutau despre temperamentul lui Karim. Rapp asculta doar pe jumătate ceea ce spunea Hakim. În momentul de faţă era mai preocupat de modul în care aveau de gând să scoată această mizerie sordidă din lumea întunecată a serviciilor secrete şi să o aducă în lumea transparentă a aplicării legii. Nu se îndoia nici măcar o clipă că trebuia să se facă acest lucru. Era doar o chestiune de cum. Rapp încerca să-şi dea seama de asta când Hakim a spus ceva care i-a atras atenţia.
„Ce-ai spus?" l-a întrebat Rapp pe Hakim.
„Era foarte mândru de oamenii lui. Cei şase care au fost ucişi în atacul asupra instalaţiei voastre antiteroriste."
„Nu ... ... chiar înainte de asta. Aţi spus altceva".
„Era supărat pe mine pentru că m-am îndoit de curajul lui. Era foarte supărat pe preşedintele vostru pentru că le spunea oamenilor lui că sunt laşi. A spus că vom merge la Washington şi vom arăta lumii că preşedintele vostru este un mincinos. Să arătăm..."
„Washington?" a întrebat Rapp. „Eşti sigur că a spus Washington?"
„Da, dar nu sunt sigur că-l cred. Adică... s-ar putea să-l fi trimis pe Ahmed. Asta făcea parte din planul lui iniţial. Să-l elibereze pe Ahmed în centrul oraşului Washington şi să-l lase să ucidă cât mai mulţi oameni înainte ca tu să reuşeşti să-l opreşti."
„Ahmed este un lunetist antrenat?"
„Da. Şi este foarte bun. L-am văzut lucrând în Afganistan."
„Dar a spus că mergeţi cu toţii la Washington?"
„Da. Să ne martirizăm." Hakim a clătinat din cap. „Dar nu cred că Karim o va face. Este prea vanitos."
S-a bătut în uşă şi apoi aceasta a fost smulsă. De data aceasta Coleman nu a aşteptat ca Rapp să iasă. „Al doilea mesaj a fost lăsat la ora douăsprezece-opt în această după-amiază. A tras un semnal la un turn de la intersecţia dintre Sixty-six şi Jackson Lee."
„La naiba." Rapp a început să se plimbe. Mâna lui era forţată. Trebuiau să spargă totul. Şi-a luat BlackBerry-ul din buzunar şi se pregătea să-l sune pe Kennedy când a văzut numele lui Nash apărând pe ID-ul apelantului. Rapp s-a gândit că ar putea fi cu Kennedy, aşa că a răspuns la telefon. A ascultat câteva secunde şi apoi a spus: „Mike, mai încet. Eşti sigur?" Rapp a mai ascultat câteva bătăi de cap şi, în timp ce îl asculta pe Nash explicându-se, a simţit cum stomacul începe să i se răsucească în noduri. „Venim imediat acolo. Nu face nimic nebunesc... aşteaptă să ajungem acolo."

CAPITOLUL 72
MCLEAN, VIRGINIA

NASH venea în viteză pe strada lui cu aproape şaptezeci de mile pe oră. A frânat brusc şi s-a oprit chiar în faţa casei sale. Maggie a ieşit pe uşă şi a urcat pe alee ca o puşcă. Îi spusese deja ce voia să facă şi îi

explicase cu o voce care lăsa să se înţeleagă că nu mai era loc de discuţii. Nu erau nici măcar la jumătatea primului pahar de vin când el a decis să sune acasă şi să vadă ce fac copiii. A încercat mai întâi numărul de acasă şi apoi numărul de mobil al lui Shannon şi nu a primit nimic. Tensiunea lui a început să crească, iar Maggie şi-a făcut datoria de soţie şi i-a spus să se relaxeze. Cinci minute mai târziu a obţinut acelaşi rezultat, iar sângele lui a început să fiarbă. Maggie a încercat să-l liniştească oferindu-i ceea ce ea credea că sunt explicaţii plauzibile. El nu a crezut niciuna dintre ele şi a început să formeze numărul de telefon la fiecare şaizeci de secunde până când, în sfârşit, la a cincea încercare, a răspuns Jack.
Încercarea slabă a băiatului de zece ani de a inventa o poveste de acoperire s-a prăbuşit în faţa furiei tatălui său şi a vărsat tot. Nash a aruncat două bancnote de douăzeci de dolari pe masă şi şi-a apucat soţia de încheietura mâinii. Nash şi-a prezentat scuzele sale bietului manager care îşi pusese deoparte cu atâta mândrie cea mai bună masă. Maggie a mormăit ceva despre faptul că unul dintre copii era bolnav. Au trecut două semafoare pe roşu şi au ajuns acasă în mai puţin de două minute. În timpul scurtei plimbări cu maşina, Nash i-a explicat că trebuia să intre în casă, să încuie uşa, să pornească alarma şi să ia una dintre armele lui din seiful din camera de gardă. Când Maggie a încercat să-i spună că exagerează, el a ignorat-o şi a sperat că avea dreptate.
Nash s-a asigurat că Maggie era în casă şi apoi a plecat în viteză. S-a oprit la capătul blocului şi s-a uitat în ambele sensuri. Nu era nimic în afară de câteva maşini parcate. S-a întrebat în ce direcţie ar fi luat-o ea şi a ghicit corect. A plecat în viteză şi s-a oprit în mijlocul următoarei intersecţii. S-a uitat la stânga şi apoi la dreapta. Două străzi mai încolo a văzut luminile unei maşini de poliţie. Nash a învârtit volanul şi a accelerat. Pe măsură ce s-a apropiat, a văzut monovolumul chiar dincolo de maşina de poliţie parcată în mijlocul străzii. Uşa şoferului era deschisă. Nash a aruncat maşina în parcare şi a răsuflat uşurat. Fusese oprită pentru că a condus fără un adult în maşină. Cu cele mai mari temeri în spate, a coborât şi s-a apropiat de poliţist, care stătea pe bulevard şi vorbea cu o femeie care părea să aibă în jur de 40 de ani.
„Celălalt vehicul a ocolit în viteză duba şi s-a oprit în faţa ei. Bloca drumul".
Nash a încremenit. A privit dincolo de dubă. Nu era niciun alt vehicul. S-a întors să se uite în spatele maşinii de poliţie, aşteptându-se să-şi vadă fiica. Era goală. Inima lui Nash a început să bată cu putere.
„Doi bărbaţi", a auzit-o pe femeie spunând. „Erau într-un Suburban mare şi negru. Amândoi erau îmbrăcaţi ca tipii ăia de la FBI, în negru. I-au tăiat calea şi apoi au tras-o din dubă. Au aruncat-o pe bancheta din spate a Suburbanului şi au plecat în direcţia aceea, spre Glebe Road."
Nash li s-a alăturat pe bulevard. Şi-a verificat emoţiile şi s-a uitat la ofiţerul de poliţie. „Numele meu este Mike Nash. Lucrez în domeniul antiterorismului pentru CIA. Aceea este camioneta mea şi aceea este fiica mea care a fost răpită. Vreau să pui mâna pe radio şi să emiţi o alertă Amber pentru acea camionetă, pentru acei bărbaţi şi pentru fiica mea de cincisprezece ani. Numele ei este Shannon Nash." Nash s-a holbat la ofiţerul uimit timp de câteva secunde, apoi a spus: „Aş aprecia dacă aţi călca pe ea, domnule ofiţer. Înainte să-mi pierd cumpătul şi să încep să ţip".
Ofiţerul a dat din cap. „Vă recunosc după fotografie".
„Da", a spus Nash, „Voi suna la FBI chiar acum. Te rog", a spus Nash urgent, „lansează alerta Amber chiar acum".
Ofiţerul şi-a luat radioul montat pe umăr şi a sunat la dispeceratul său. Nash l-a sunat pe Art Harris de la FBI şi l-a pus la curent cât de bine a putut. Harris a spus că va trimite imediat agenţi la faţa locului, precum şi la casă, şi că se va asigura că alerta Amber a fost lansată. Era pe punctul de a-l suna pe Rapp când i-a sunat telefonul. S-a uitat în jos şi a văzut faţa lui Shannon zâmbindu-i. Apelul era de la ea.
Nash a înghiţit în sec şi a răspuns la telefon. „Alo."
Nimeni nu a vorbit pentru o secundă, apoi un bărbat cu un uşor accent a spus: „O am pe fiica dumneavoastră".
„Dovedeşte-o."
„Tati!" Vocea a fost întreruptă.
„Este o dovadă suficientă?"
Nash a închis ochii şi şi-a spus să-şi păstreze calmul. „Ce vrei?"
„Te vreau pe tine."
„În regulă."

„Îţi voi schimba viaţa ta pentru a ei.”
Nash dădea din cap fără să-şi dea seama. „În regulă. Unde vrei să ne întâlnim?”
„Vei şti destul de curând.”
„Eu sunt chiar aici. Stau exact în locul în care ai scos-o din dubă. Vino înapoi. Îmi voi pune arma în mijlocul străzii şi vom face schimbul.”
S-a râs. „Vom vedea cine este adevăratul laş. Lumea va vedea cine este adevăratul laş. Într-o oră veţi şti unde vom face schimbul.”
„Cum?”
„Porniţi televizorul.”
Linia s-a întrerupt. Nash s-a holbat la telefon, mâna lui începând să tremure. Era pe punctul de a o suna pe Maggie, dar s-a oprit. Habar n-avea ce avea să-i spună. A decis să-l sune pe Rapp în schimb. Dacă cineva ar putea găsi o cale de ieşire din asta, acela ar fi el.

CAPITOLUL 73
WASHINGTON, D.C.

AHMED a coborât pe Constitution Avenue şi a făcut dreapta pe strada 22. Intrarea de serviciu a clădirii era în faţă, pe stânga, la jumătatea străzii. Era sâmbătă seara, aşa că singura persoană cu care se aştepta să aibă de-a face era un paznic de noapte. Karim o avea pe tânără legată şi cu căluşul în gură pe bancheta din spate. Ahmed a tras pe dreapta şi a coborât. A ocolit partea din spate a camionului şi a deschis uşile duble mari. Şi-a luat geanta lungă şi neagră pentru puşcă şi a închis uşile. Karim s-a întâlnit cu el pe trotuar şi i-a întins telefonul.
„Ţine minte... vom folosi funcţia radio pentru a comunica.”
Ahmed a dat din cap. „Da.”
„Şi când mă vei vedea parcat în faţă şi vei fi pregătit, vei începe să suni la posturile de televiziune. Şi apoi mă vei contacta prin radio.”
„Am toate numerele programate.”
„Bine.” Karim şi-a întins braţele şi l-a îmbrăţişat pe Ahmed. Era pentru prima dată când îl îmbrăţişa pe bărbat. „Sunt foarte mândru de tine. Asta ar fi trebuit să facem acum o săptămână. N-ar fi trebuit să-i permit şarpelui ăluia de Hakim să mă convingă să nu fac asta.”
Ahmed a dat din cap, chiar dacă nu era sigur că îl credea. „Allahu Akbar.”
„Allahu Akbar.”
Ahmed a înaintat pe alee şi a găsit uşa din spate. Era o sonerie în stânga. A apăsat-o de două ori şi câteva secunde mai târziu o voce l-a întrebat ce doreşte. „FBI”, a spus el într-o engleză aproape perfectă.
„Vin imediat.”
Ahmed s-a uitat la pistolul său şi s-a gândit la plan. Un bătrân în uniformă de securitate a apărut de cealaltă parte a uşii de sticlă şi i-a deschis-o.
„Cu ce vă pot ajuta?”
Ahmed a rămas cu planul, chiar dacă nu era sigur că inima lui era în el. „Avem o posibilă luare de ostatici în parc. Trebuie să îmi stabilesc o poziţie pe acoperişul tău ca să pot observa.”
„Sigur, intră. Lasă-mă să-ţi arăt cum să ajungi acolo sus”. Bărbatul l-a condus la un lift cu care au urcat la ultimul etaj. De acolo, s-au îndreptat pe hol până la o scară din spate şi au urcat încă un etaj. Au păşit în noaptea întunecată, iar paznicul i-a condus până la marginea sudică a clădirii.
La două sute de metri distanţă, coloanele masive ale Memorialului Lincoln erau scăldate într-o lumină puternică. Ahmed trebuia să i-o recunoască lui Karim. Era un decor pe cinste pentru a transmite un mesaj. Şi-a scos încet arma, în timp ce bătrânul era ocupat cu privelişte a.
„Uneori îmi place să vin aici în pauze. Te uiţi în jur şi îţi dai seama că există un Dumnezeu acolo. Cum altfel s-ar fi putut întâmpla toate astea? Prin haos ... . Nu prea cred.”
Ahmed a strecurat încet pistolul înapoi în toc. Karim îi ordonase să-l ucidă pe acel om, dar el nu putea s-o facă. Nu exista onoare în a ucide oameni neînarmaţi. Şi-a înfăşurat braţele mari în jurul gâtului şi capului bărbatului şi i-a ciupit artera principală din gât. A ţinut apăsat până când a simţit că bărbatul a slăbit. Apoi

l-a tras la o parte şi l-a legat. A durat mai puţin de un minut. Înapoi la marginea clădirii şi-a întins covorul şi şi-a pregătit puşca cu lunetă M-40. A aruncat o privire rapidă prin lunetă şi a reperat Suburbanul. Era parcat pe strada din faţa Memorialului Lincoln. Ahmed a scos telefonul şi a început să sune la diversele posturi de televiziune şi să întrebe de directorul de ştiri de la fiecare dintre ele. Erau cinci în total. După ultimul, a apăsat butonul de pe partea laterală a radioului şi a spus: „S-a făcut". Ahmed şi-a îndreptat atenţia spre Suburban şi a privit-o cum se apropia pe iarbă şi apoi începea să urce treptele. Focuri de puşcă au început să pocnească prin noaptea liniştită. Ahmed şi-a dus binoclul de teren la ochi şi a privit Suburbanul cum se clatină înainte. Dincolo de vehicul, a văzut cum oamenii se prăbuşeau la pământ în timp ce erau împuşcaţi de Karim. Şi-a scuturat capul la măcelul fără sens şi a început să se roage.

CAPITOLUL 74
MEMORIALUL LINCOLN

Până când Rapp şi Nash au ajuns la Memorialul Lincoln, poliţia parcului şi poliţia metropolitană din D.C. au izolat locul. Echipele de televiziune se aflau atât la nord-est, cât şi la sud-est de baricade, iar poliţia încerca fără succes să le mute înapoi. Ambele departamente aveau vehicule de comandă de mărimea unui camion de pompieri parcate în faţă. Rapp şi-a afişat legitimaţia de la Homeland Security la punctul de control şi i-a spus ofiţerului să permită şi următorului vehicul să îl urmeze. Nash se afla pe scaunul din faţă, lângă el. Reavers se afla pe bancheta din spate, chiar în spatele lui Nash. Rapp îi dăduse discret ordin SEAL-ului pensionat să îl urmărească pe Nash oriunde s-ar fi dus.
Dr. Lewis se afla în Suburbanul din spatele lor, împreună cu alţi câţiva dintre oamenii lui Coleman şi cu Hakim al Harbi. Lewis îl convinsese pe Rapp că ar trebui să-l aducă pe Hakim cu el. Pe baza mesajelor din mesageria vocală pe care le revăzuseră şi a cooperării sale de până atunci, Lewis a considerat că Hakim ar putea să ofere o perspectivă asupra minţii lui Karim. Rapp avea în minte şi alte posibile utilizări, dar deocamdată nu era dispus să le împărtăşească grupului. Coleman şi Wicker erau pe drum cu Max Johnson şi duba lui de supraveghere. Aveau de gând să încerce să obţină o localizare a celui de-al treilea telefon mobil pe care Hakim i-l dăduse lui Ahmed. Deocamdată, ei presupuneau că Karim se afla în interiorul monumentului cu cel puţin un ostatic foarte important. Rapp a parcat cât mai aproape de posturile de comandă, apoi a sărit din maşină şi a alergat să-i taie calea lui Nash.
„Încetineşte, Mike", a spus Rapp în timp ce îl apuca de braţul stâng. Abia scoase un cuvânt în cele douăsprezece minute de mers cu maşina de la casa lui. Din motive evidente, Rapp era îngrijorat că ar putea face vreo prostie.
Nash s-a întors şi s-a năpustit cu putere asupra lui Rapp, pumnul drept navigând într-un pumn rotund sălbatic.
Rapp s-a ferit exact la timp şi a simţit pumnul atingându-i vârful capului. Şi-a ridicat pumnii pentru a-şi bloca faţa şi a făcut un pas rapid înapoi.
„Du-te naibii!" a strigat Nash. Ochii îi erau plini de lacrimi şi faţa îi era înroşită de furie. „Este numai vina ta! Dacă nu m-ai fi dat în vileag, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. M-ai pus pe mine şi familia mea în pericol şi nu te voi ierta niciodată. Aşa că dispari şi pleacă naibii de lângă mine". Nash s-a întors şi s-a îndreptat spre vehiculele de comandă.
Rapp îl aşteptase. El însuşi o simţise. Doar că nu se aşteptase să vină atât de repede. S-a uitat la Reavers şi a dat din cap în direcţia în care tocmai plecase Nash. „Urmaţi-l. Rămâi aproape."
Dr. Lewis s-a apropiat. Hakim era la câţiva paşi în spatele lui, cu câte un tip la fiecare braţ. Încheieturile îi erau legate cu cătuşe flexibile, dar nu avea alte legături. Lewis s-a uitat la Rapp şi a spus: „A fost regretabil, dar cred că de înţeles având în vedere circumstanţele."
„Da, cred că da", a spus Rapp. Încerca deja să găsească o modalitate de a îndrepta lucrurile. Ştia ce ar fi făcut dacă ar fi avut o fiică. A început să se îndrepte spre vehiculele de comandă. A bătut în cască şi a spus: „Scott, fă-mi un raport de situaţie".
„Suntem aproape. Tocmai am trecut de Watergate. Ar trebui să ajungem în şaizeci de secunde."
„Ceva până acum?"

„Are ambele semnale, dar nu vom putea localiza până nu ne apropiem puţin şi ne oprim.”
„Am înţeles.” Rapp a făcut un 360 şi s-a uitat la teren. „Eu pariez pe partea de nord, dacă nu e acolo cu el.”
„Am înţeles.”
Rapp s-a uitat la Hakim şi l-a întrebat: „Care este scopul lui final?”.
„Nu sunt sigur.”
„Îmi ascunzi ceva?”
„Nu. Nu m-aş fi gândit niciodată că se va pune singur la colţ în halul ăsta.”
Rapp s-a uitat la toţi poliţiştii, la echipele de filmare şi la spectatori.
Lewis părea că îi citeşte gândurile şi a spus: „Şi-a creat singur o scenă. Tu l-ai provocat”, i-a spus Lewis lui Hakim, „spunându-i că vei spune lumii că este un laş. Este atât de narcisist încât reputaţia lui înseamnă totul pentru el. Nu poate suporta gândul că oamenii spun aceste lucruri despre el, aşa că se va asigura că nimeni nu se va îndoi vreodată de curajul său.”
„Dar a răpit o fată de cincisprezece ani”, a spus Hakim.
Lewis a arătat spre Nash, care vorbea cu poliţia. „Pe ea o urmăreşte. Chiar tu ai spus-o... că a intrat în furie în timpul conferinţei de presă de după ceremonia de decernare a medaliilor. El crede că va ucide un erou american pe această scenă grandioasă şi că va fi venerat şi sărbătorit de milioane de musulmani din întreaga lume.”
„Nu şi dacă eu am ceva de spus.” Rapp s-a întors şi s-a îndreptat spre locul unde Nash vorbea cu toţi şefii poliţiei. Din fericire, Art Harris se apropia de acelaşi punct din partea opusă a cercului. Nash se certa deja cu cei doi ofiţeri responsabili.
„Nu am de gând să o spun din nou. E fiica mea acolo. El mă vrea pe mine. Când mă cheamă, eu intru şi ea iese. E la fel de simplu ca asta”.
Harris purta vesta tactică a FBI. S-a prezentat celor doi comandanţi de la faţa locului şi le-a spus că echipa de salvare a ostaticilor a FBI-ului se îndrepta spre Quantico. „Şi nimeni”, a spus el grupului, „nu face nimic până când nu ajung aici. Proprietate federală”, a spus el arătând spre statuia lui Lincoln, „şi au răpit-o în Virginia şi au adus-o în District. Este jurisdicţia FBI-ului”.
„Mă doare-n cot de jurisdicţia cui este. E fiica mea acolo. Când sună înapoi, mă duc acolo. Şi nu vreau ca HRT să strice totul.”
„Mike, înţeleg situaţia ta, dar nu tu eşti şeful.”
„Du-te naibii, Art.” Nash a arătat spre clădire şi a strigat: „Acolo e fiica mea! Shannon! O cunoşti de când era mică. Ce ai face dacă ar fi fost Shelly? Ai avea încredere în HRT, sau te-ai duce acolo şi ţi-ai da viaţa ta pentru cea a fiicei tale?”.
Rapp a auzit vocea lui Coleman în cască şi s-a îndepărtat de grup. „Mai spune o dată.”
„Max crede că l-a localizat pe lunetist. Spune că e la nord de poziţia ta. Constitution şi 23.”
Rapp a ieşit din spatele vehiculului de comandă şi a privit spre nord. Acoperişul clădirii era la vedere deasupra copacilor. Privirea lui Rapp a măturat spre stânga. Nu era nimic. I-a mutat spre dreapta, de-a lungul liniei copacilor. Clădirile de pe această parte a Constitution Avenue ocupau blocuri întregi. Următorul bloc avea un acoperiş în formă de vârf, dar blocul următor adăpostea Rezerva Federală. Era un monstru mare, cu acoperişul plat. „Slick”, a spus Rapp, folosind porecla lui Wicker.
„Da, Mitch.”
„Du-te la Rezerva Federală şi instalează-te în colţul de sud-vest al acoperişului. Anunţă-mă când îl ai pe tipul ăsta în vizor.”
„Mitch, ce vrei să fac?” a întrebat Coleman.
„Lasă-l acolo şi asigură-te că intră. Nu-mi pasă dacă va trebui să tragi înăuntru. Poate Max să bruieze aceste semnale dacă am nevoie de el?”.
A durat o clipă până când Coleman a transmis întrebarea. „Spune că nu e nicio problemă, dar vrea să ştie dacă vrei să blocheze toate semnalele sau doar pe acestea două.”
„Deocamdată doar pe acestea două, dar lasă-mă să mă gândesc la asta. Grăbeşte-te şi du-l pe Slick pe acoperişul ăla!”
„Suntem deja în faţa clădirii şi este un paznic în faţă.”

„Arată-i legitimaţia ta de la DHS şi sună-mă dacă ai vreo problemă. Îl am pe Art aici.”
În timp ce Rapp se întorcea să se întoarcă la grup, a auzit nişte elicoptere care se apropiau. Şi-a întors capul spre cer când trei Blackhawk au venit şi au aterizat la câteva sute de metri distanţă, la sud de Reflecting Pool.
„Ăsta e HRT”, a anunţat Harris, în timp ce Rapp se îndrepta spre grup.
Harris i-a aruncat o privire nervoasă şi a rostit pe gură cuvintele: „Faceţi ceva!”.
Nash se certa acum cu unul dintre comandanţii de la faţa locului. Rapp a ascultat timp de zece secunde bune şi apoi a intervenit. S-a uitat la cei doi comandanţi de la faţa locului şi a întrebat: „Mai are şi alţi ostatici?”. În timp ce Rapp termina de pus întrebarea, vocea lui Wicker a venit prin reţea spunându-i că se afla în clădire şi se îndrepta spre acoperiş.
„Nu credem, dar credem că a ucis cel puţin opt persoane. Sunt cinci acolo sus, pe scări, şi încă trei chiar înăuntru.”
„Aveţi vreo idee unde este acolo?”
„Suntem destul de siguri că este în colţul din interior, în partea de nord a clădirii.”
„Destul de sigur?”
„Trei persoane ne-au spus că este în partea de nord. Nici unul dintre martori nu a spus că era în partea de sud.”
„Cui îi pasă?” Nash a spus nerăbdător. „Nu contează. Mă duc acolo.”
Rapp i-a pus o mână pe umăr şi a spus: „Hai să vorbim despre asta.”
Nash i-a dat mâna la o parte şi a făcut un pumn. „Pleacă naibii de lângă mine.”
Rapp a dat înapoi şi şi-a ridicat mâinile, cu palmele în sus. „Nici măcar nu vrei să încerci?”
„Nu. Dacă mă duc acolo, el îi dă drumul.”
„Sau îi zboară creierii chiar în faţa ta.”
„Taci din gură, Mitch. Am petrecut prea mulţi ani făcând lucrurile în felul tău. Nu şi în seara asta. E fiica mea acolo. Eu iau deciziile.”
Vocea binevenită a lui Wicker s-a auzit în casca lui Rapp: „L-am prins. Distanţa 310 metri. Fără vânt. Dă-mi douăzeci de secunde.”
Rapp se gândea la Wicker când s-a uitat la Coleman şi a spus: „Bine... dar dacă vom face asta în felul tău, o vei suna mai întâi pe Maggie. Îi spui că o iubeşti, le spui băieţilor că îi iubeşti şi apoi te duci acolo şi faci schimbul.”
Cuvintele au ajuns la Nash. A început încet să dea din cap recunoscând că era lucrul corect de făcut. Şi-a scos telefonul, s-a uitat în gol la el pentru o clipă, apoi a început să se îndepărteze de grup în timp ce forma numărul.
Rapp l-a urmat şi, când Nash a pus telefonul la ureche, Rapp a scos un epipen din buzunar, a scos capacul de protecţie şi l-a înţepat pe Nash în ceafă. Rapp a ţinut stiloul pe loc pentru o secundă, apoi l-a scăpat şi a ajuns la telefonul lui Nash. Reavers a intervenit şi l-a prins pe Nash în timp ce acesta se prăbuşea pe trotuar.
Art Harris s-a oprit lângă Rapp cu o privire îngrijorată şi a întrebat: „Ce naiba o să facem acum?”.
„Asta depinde de cât timp avem, Art”. Lui Reavers i-a spus: „Lasă-l. Să mergem.” Rapp a pornit într-un sprint spre vehiculul său. „Slick, dă-mi noutăţi. Dacă mă auzi spunând „Bingo”, tu tragi.”
„Am înţeles.”
Când au ajuns la maşină, Rapp i-a spus lui Reavers să îşi ia lucrurile de pe bancheta din spate. Rapp a deschis portbagajul şi s-a dezbrăcat de haina de costum. Şi-a strecurat vesta antiglonţ şi a prins cu Velcro părţile laterale înainte de a-şi pune vesta tactică. Şi-a luat puşca M-4 din cutia sa rigidă şi a înşfăcat un amortizor gros. Reavers a tropăit în spatele lui cu o puşcă şi o vestă identice.
Când s-au întors la postul de comandă, Harris îi aştepta cu braţele la piept. „În numele Domnului, ce credeţi voi, cowboy, că faceţi?”
„Nu începe, Art. Dă-te din calea mea.”
„Nu pot să fac asta. Aceasta este o operaţiune a FBI-ului. Voi nu puteţi opera pe aici. Uită-te la toată presa.”

Rapp s-a oprit şi a observat toate camerele de luat vederi. „Bine spus.” Întorcându-se spre Reavers, Rapp a întrebat: „Ai o cagulă?”, referindu-se la măştile de schi negre pe care le purtau uneori în operaţiuni. Reavers a scos una din vesta sa tactică cam în acelaşi timp cu Rapp. Şi le-au pus, dar le-au lăsat ridicate pe frunte ca nişte capace de ceas.
„Oh, rahat”, a spus Harris cu o îngrijorare sinceră. „Voi nu puteţi face asta. Aşteptaţi doar HRT”.
Telefonul pe care Rapp l-a luat de la Nash a început să sune. Rapp s-a uitat în jos la fotografia zâmbitoare a lui Shannon. S-a uitat la Harris şi a spus: „Nu avem timp”. Rapp a apăsat butonul de răspuns şi a ţinut telefonul la ureche. „Alo.”
A fost o pauză lungă şi apoi: „Cine sunteţi?”.
„Sunt unul dintre prietenii lui Mike.”
„Unde este?” Karim a întrebat supărat.
Rapp s-a uitat în jur şi a spus: „Ahhh ... . Tocmai a început să vomite”.
„Laşule”, a râs Karim. „Mă voi asigura că presa ştie că eroul tău a vomitat înainte de a mă înfrunta pe mine.”
„Da ... ... ei bine, nu toată lumea poate fi un tip dur, nu-i aşa?”
„Cine este acesta?”
Rapp şi-a ridicat privirea şi i-a văzut pe Lewis şi Hakim. „Dr. Lewis! Monitorizez situaţia de aici. Este evident că domnul Nash este foarte traumatizat de acest lucru.” Rapp a încercat să se gândească la cuvintele pe care le-ar fi ales Lewis. „Tocmai a vorbit la telefon cu soţia şi băieţii lui. A vrut să-şi ia rămas bun de la ei. A vrut ca ei să aibă o concluzie.”
„Ei bine, dă-mi-l la telefon. Este timpul să facem schimbul”.
„Aşteptaţi.” Rapp a privit în jos şi a apăsat tasta „Mute”. A mers direct la Hakim şi a spus: „Chiar te-ai săturat să vezi oameni nevinovaţi ucişi?”.
Hakim s-a uitat la clădirea scăldată în lumini şi a spus: „Da.”
Rapp s-a mai gândit o dată. „În regulă... atunci vei avea şansa să o dovedeşti. Îţi voi înmâna acest telefon şi vreau să îl momeşti aşa cum nu l-ai mai momit niciodată. Vreau să-l faci să devină o furie absolută.”
Hakim a dat din cap. „Ştiu exact ce să spun.”
„Mitch”, a spus Lewis, „nu sunt sigur că este o idee atât de bună”.
„Nu avem timp să ne certăm”, a răbufnit Rapp. „Slick, eşti gata de plecare?”
„Afirmativ.”
Rapp l-a apucat pe Hakim şi l-a târât printre poliţişti şi până la marginea scărilor. Harris l-a urmat. „Art”, a spus Rapp, „ia-i telefonul dacă încearcă să-l avertizeze”.
Harris şi-a scos arma.
Rapp s-a uitat la tastatură, a respirat adânc şi a scos telefonul de pe mute. „Eşti încă acolo?”
„Da, şi trebuie să te avertizez că nu sunt singur. Dacă altcineva în afară de domnul Nash se apropie de clădire, o voi ucide pe fată.”
„Am înţeles.” Rapp i-a înmânat telefonul lui Hakim şi şi-a tras masca neagră pe faţă.
„Karim, sunt vechiul tău prieten. Văd că încă te ascunzi după fustele fetiţelor.”
Rapp s-a întors de la Hakim şi a spus: „Bingo! Repet... . Bingo!”
Rapp a făcut paşii trei la rând. Reavers era chiar lângă el. „Mi-ai luat cele şase. Intrăm pe partea dreaptă”.
„Tango e la pământ.” Vocea lui Wicker s-a auzit prin reţea. „Repet, Tango a căzut.”
Cuvintele lui Wicker au fost binevenite, dar Rapp nu a avut timp să sărbătorească. Era un răufăcător doborât, dar mai rămăsese încă unul. Se împinseră pe ultimul rând de scări, paşii lor aproape tăcuţi. Pe măsură ce se apropiau de coloanele mari, Rapp a putut auzi pe cineva strigând din interiorul spaţiului imens. A avut un moment de indecizie. Să se oprească şi să evalueze situaţia sau să se grăbească cu capul înainte şi să păstreze surpriza de partea lui? S-a hotărât pentru a doua variantă şi avea deja o imagine în minte. Ajunseră în prag şi Rapp se strecură prin cea mai îndepărtată deschidere din dreapta. Ochiul stâng era cocoţat în spatele vizorului său holografic Eotech. Ochiul roşu de taur strălucea în mijlocul deschiderii pătrate.
Imaginea pe care Rapp o avea în ochii minţii nu semăna deloc cu cea cu care se confrunta. Stând la nu mai mult de şase metri în faţa lui, Karim avea telefonul la ureche şi ţipa. Pistolul era în mâna dreaptă şi nu

dădea niciun semn de Shannon. S-au privit în ochi, iar Rapp a văzut că pistolul a început să se ridice. A continuat să se apropie şi a făcut trei duble lovituri rapide, toate cu masa centrală înaltă. Toate astupate. Karim s-a prăbuşit pe spate, pistolul căzându-i din mână. Rapp s-a oprit la doi paşi de el şi a ţinut pistolul îndreptat spre Karim, care era acum întins pe spate.
„Shannon?" a strigat Rapp.
În stânga lui, a văzut ceva în umbră schimbându-se. A aruncat o privire şi a văzut-o pe Shannon legată cu spatele la el, dar mişcându-se. Rapp s-a uitat înapoi la Karim, care se agăţa de vesta sa tactică. Nu era niciun semn de sânge. Rapp s-a gândit că purta o vestă antiglonţ. Rapp s-a gândit la preşedinte şi la Dickerson şi la procesul-spectacol de rahat prin care urma să fie târâtă ţara. A înălţat amortizorul gros cu câteva grade şi a pus faţa lui Karim în centrul vizorului. Încerca să spună ceva, dar lui Rapp nu prea îi păsa. A mai apăsat o dată pe trăgaci şi a pus capăt.

CAPITOLUL 75
LACUL ANNA, VIRGINIA

Elicopterul Bell 430 a plutit în jos de pe cerul nopţii. Reflectorul său frontal a luminat câmpul cu iarbă de la nord de casă. În umbră, chiar dincolo de lumină, Stan Hurley aştepta la marginea câmpului, împreună cu Rapp şi cu un Mike Nash uşor ameţit. Doctorul Lewis era în casă şi o supraveghea pe Shannon. Îi dăduse un sedativ uşor şi se asigura că nu era ceva despre care îi era frică să vorbească cât timp tatăl ei era în cameră.
Rapp se întoarse cu spatele la spălătorul de rotoare, în timp ce Hurley şi Nash închiseră pur şi simplu ochii şi coborâră capetele. Elicopterul CIA se aşeză uşor pe cele trei roţi şi rotoarele sale începură să încetinească. Uşa dinspre babord s-a deschis şi Scott Coleman a sărit la sol. L-a ţinut pe Jack Nash sub braţe şi l-a scos din elicopter, aşezându-l la pământ. Rory l-a urmat de unul singur, sărind din elicopter şi aterizând pe ambele picioare. El şi Jack l-au văzut pe tatăl lor şi au pornit în sprint. Maggie a fost următoarea. Charlie era în braţele ei, înfăşurat într-o pătură şi cumva încă dormea. Coleman a ajutat-o să coboare şi, în cele din urmă, Kennedy a apărut în pragul uşii. Le-a spus ceva piloţilor şi apoi a ieşit din pasăre.
Rapp şi Hurley stăteau deoparte zâmbind în timp ce Nash îi îmbrăţişa pe Rory şi Jack. Maggie s-a alăturat grupului şi şi-a îngropat capul în pieptul soţului ei. Nash şi-a înfăşurat braţul stâng în jurul spatelui soţiei sale şi şi-a pus mâna dreaptă pe capul lui Charlie. Au stat acolo un moment lung şi nu au spus nimic.
În cele din urmă, Maggie şi-a şters lacrimile din ochi şi a întrebat: „Unde este Shannon?".
„Este în casă cu Doc", a spus Nash. „Ea este bine. O contuzie minoră şi câteva zgârieturi, dar în afară de asta, Doc spune că este în formă bună."
„Vreau să o văd." Maggie s-a întors şi l-a văzut pe Hurley. A făcut un pas spre el şi i-a dat un pupic pe obraz. „Mulţumesc că ai avut grijă de noi, Stan. Trebuia să ies din casa aia."
Presa descinse în casa Nash. Strada suburbană, în mod normal liniştită, semăna mai degrabă cu un parc de distracţii de carnaval, toată luminată de dube de ştiri, reporteri şi cameramani care încercau să obţină o parte din poveste. Când Kennedy a aflat, a trimis două Suburbane şi un detaşament complet de securitate la casă pentru a extrage familia şi a o aduce înapoi la Langley. Ştiind că vor dori să fie împreună, a pus elicopterul să îi aştepte.
Maggie l-a observat în sfârşit pe Rapp. A făcut un pas spre el. Pe faţa ei se citea o privire întrebătoare şi, pentru o clipă, Rapp a crezut că îl va pălmui. El era pregătit să accepte. Se simţea ca un rahat pentru că îi punea în pericol familia.
Maggie s-a întins şi şi-a înfăşurat braţul în jurul gâtului lui Rapp, trăgându-l într-o îmbrăţişare puternică.
„Vă mulţumesc. Irene mi-a spus ce ai făcut."
Rapp i-a sărutat vârful capului. „Îmi pare rău că ţi-am pus familia în pericol."
Ea a dat din cap cu curaj şi şi-a şters mai multe lacrimi din ochi. „Asta e o prostie. Mi-ai dat soţul înapoi. Omul acela a încercat să mi-l ia şi tu l-ai oprit."
„Dar..."

„Dar nimic”, a spus ea. „Dacă nu ai fi intervenit, el ar fi fost mort acum, şi probabil şi Shannon la fel.” L-a sărutat din nou pe obraz şi a spus: „Mulţumesc.”
Familia s-a îndepărtat spre casă. Voiau să fie alături de Shannon. Hurley, Rapp, Coleman şi Kennedy i-au privit plecând. Când s-au îndepărtat suficient de mult, Kennedy a expirat şi a spus: „Am avut o discuţie plăcută cu ea pe drum. E o femeie destul de puternică.”
Cei trei bărbaţi au dat din cap, fără să ştie ce să spună.
Kennedy s-a uitat înapoi la elicopterul ei. „Trebuie să mă întorc la D.C. FBI-ul este puţin îngrijorat de modul în care va fi prezentat acest lucru în presă.”
Rapp a ridicat din umeri. „Lasă-i să ia tot creditul. Nimeni nu trebuie să ştie că am fost noi.”
„Au fost mai mulţi martori care v-au văzut pe tine şi pe Mike. Zvonurile circulă repede şi cu furie. Art Harris a sunat şi a spus că biroul de presă al FBI este inundat de telefoane de la reporteri care vor să confirme sau să infirme că cei doi bărbaţi implicaţi în operaţiunea de asalt erau agenţi CIA de contraterorism.”
„Nu înţeleg care este problema”, a spus Rapp. „Armata face acest lucru tot timpul. Delta desfăşoară o operaţiune şi atribuie meritele la Rangers sau la o altă unitate.”
„Asta e puţin diferit”, a răspuns Kennedy. „Ei nu au zeci de camere de luat vederi şi înregistrări în direct.”
„Tot ce au sunt imagini cu doi bărbaţi cu cagule negre şi veste tactice. FBI, poliţia parcului din Washington... . Nu-mi pasă cine primeşte creditul”.
„Cred că vom reuşi să găsim o soluţie.”
„Nu poţi face nimic în legătură cu zvonurile”, a anunţat Hurley în timp ce-şi aprindea o ţigară. „Oamenii vor crede ceea ce vor să creadă. În plus, nu este cel mai rău lucru pe care să-l ai plutind pe acolo. Este un mesaj frumos. Dacă te pui cu noi, apar nişte tipi cu măşti negre şi îţi trag un glonţ în cap. Îl va face pe următorul tip să se gândească de două ori înainte de a se oferi voluntar pentru una dintre aceste călătorii fără întoarcere.”
Kennedy s-a gândit un moment şi a spus: „Stan, întotdeauna ai o perspectivă interesantă asupra lucrurilor”. L-a sărutat pe obraz şi a spus: „Trebuie să mă întorc. Mulţumesc că ai avut grijă de ei”. A arătat spre Rapp şi Coleman. „Fii disponibilă mâine. Cred că unii oameni vor dori să vorbească cu tine.”
Kennedy s-a îndreptat spre elicopter, iar piloţii au pornit motoarele.
Rapp s-a întors spre casă şi a spus: „Stan, cred că am nevoie de o băutură”.
„Îmi place cum sună asta.”
Au început să meargă înapoi spre casă. „Scott, care este otrava ta?”
„Doar o bere, Stan.”
„Mitch?”
„Whisky şi bere, te rog.”
„Ţigări? „
„De ce nu?”, a spus Rapp.
Coleman s-a dus cu Hurley să ajute, iar Rapp s-a îndreptat spre focul de lângă lac. Nu era niciun nor pe cer şi stelele erau afară. Rapp s-a uitat în sus, a găsit Carul Mare şi Steaua Polară şi apoi Orion, vânătorul.
Coleman şi Hurley s-au întors şi au luat cu toţii un scaun. Hurley a vrut raportul complet şi Rapp i l-a oferit cu o voce lipsită de emoţii. Hurley avea doar câteva întrebări, majoritatea legate de Max Johnson şi Hakim al Harbi.
Coleman a susţinut cu vehemenţă ca Johnson să fie nu numai cruţat, ci şi adus la bord ca membru al unităţii. Rapp şi Hurley nu erau atât de siguri de cea de-a doua parte, dar erau de acord că făcuse destule pentru a merita o amânare a execuţiei şi, mai mult ca sigur, o graţiere totală. Hakim al Harbi era mai complicat. Rapp i-a spus direct lui Hurley că nu avea curaj să-l omoare pe tipul acela. Coleman nu a avut nicio opinie în această privinţă.
Hurley se uită în foc şi luă o înghiţitură din băutura sa. „Trebuie să vorbesc cu Doc despre el. Trebuie să aflăm ce-l face să se simtă bine. Şi trebuie să-i catalogăm păcatele. Să ne dăm seama ce rol a jucat el în toate astea.”
Au auzit uşa de la paravan trântindu-se, iar la scurt timp Nash a ieşit din umbră cu mai multe beri. Le-a împărţit şi a luat un scaun.

„Ce mai face Shannon?” a întrebat Hurley.
Nash a privit în gol în foc. „Nu sunt sigur. Tocmai a adormit, dar cred că Doc i-a strecurat nişte pastile.”
„Va fi bine”, a anunţat Hurley.
Nash a clătinat din cap. „Cine ştie. Trebuie să mă gândesc că aşa ceva chiar poate să dea peste cap un copil.”
Rapp, Coleman şi Hurley s-au privit cu toţii. Hurley a vorbit în numele grupului. „Copiii sunt rezistenţi. Noi suntem cei care nu ne descurcăm prea bine cu rahatul ăsta.”
Nash a dat din cap, dar a continuat să se holbeze la foc. „Nu-mi vine să cred că aproape am pierdut-o.” Şi cu asta a început brusc să urle. A încercat să se oprească, dar nu a putut. Cei trei bărbaţi nu s-au mişcat. După un minut, Hurley a anunţat: „Scoateţi tot. Acum e momentul.” L-a privit timp de zece secunde şi apoi a spus: „Şi nu uita că ar fi putut fi mult mai rău. Având în vedere toate lucrurile... ai fost al naibii de norocos”.
Nash s-a stăpânit şi a dat din cap. „Ai dreptate.” În cele din urmă s-a uitat la Rapp, care pufăia în tăcere dintr-un trabuc. „Îmi pare rău”, a spus Nash. „Maggie are dreptate. Dacă nu erai tu, aş fi fost mort, iar Shannon ar putea fi şi ea moartă.”
„Ei bine”, a spus Rapp, „mă bucur că am putut să o salvăm. Cât despre fundul tău prost... . Nu sunt sigur că a meritat efortul.”
Nash a început să râdă şi apoi au început să râdă cu toţii. Nash l-a aprins pe Rapp cu o înşiruire de înjurături şi apoi a spus: „Data viitoare când te hotărăşti să mă transformi într-un băiat de afiş, poate că ai putea să mă consulţi”.
„Eşti şeful meu acum. Nu pot să mă piş fără să mă consult cu tine mai întâi.” Rapp i-a făcut lui Nash un semn sarcastic cu ochiul.
„Oh . . . . Doamne”, a gemut Hurley. „Am fost şeful lui cândva. Cu mult timp în urmă. Cei mai nenorociţi doi ani din viaţa mea.”
„Da...” Rapp a spus: „Şi eu ţi-am salvat fundul tău nerecunoscător o dată.”
Hurley a început să arunce cu insulte peste foc la Rapp. Grupul a revenit imediat la pasul lor normal. Era ca şi cum presiunea ultimei săptămâni fusese brusc lăsată în urmă şi totul revenise la normal. Spuneau poveşti şi se insultau unii pe alţii şi cu toţii o luau ca atare – un semn de acceptare şi camaraderie.
Hurley a anunţat că se făcuse târziu. Totuşi, mai era o problemă pe care voia să o abordeze – Glyn Adams şi ce aveau de gând să facă cu el. S-a uitat la Nash şi a spus: „Mitch mi-a spus că încă nu eşti sigur în legătură cu un anumit ticălos trădător”. Hurley s-a uitat la hambarul său, în caz că exista vreo îndoială cu privire la ce ticălos trădător se referea.
Nash a ezitat şi apoi a spus: „Nu sunt sigur. Nu cred că sunt chiar un model de stabilitate mentală în acest moment.”
„Ei bine ... ... toate lucrurile luate în considerare, aş vrea să iau eu decizia”.
„Vrei să dau eu şpagă.” Nash a clătinat din cap. „Nu foarte nobil.”
„Mike”, a spus Rapp, „ai o familie minunată. Pentru binele lor şi al tău, am încercat să te pun pe o altă cale săptămâna aceasta. Cea onorabilă. Nu le poţi face pe amândouă. Nu poţi fi un tată şi un soţ grozav şi să faci rahatul pe care îl facem noi. Ceva trebuie să cedeze.”
Nash s-a uitat în foc şi s-a gândit la conflict.
Rapp s-a aplecat în faţă şi a spus: „Hai să ne bălăcim în şanţ cu tipii ăştia. Tu du-te şi ai grijă de familia ta”.
Nash nu a spus nimic o vreme îndelungată, apoi a dat din cap ca şi cum s-ar fi hotărât. S-a ridicat şi a aruncat cutia goală de bere în foc. A privit-o cum se înroşeşte şi începe să se sfărâme. S-a întors spre Rapp şi a spus: „Mulţumesc”.
L-au privit cum se îndepărta în întunericul dintre foc şi casă.
Rapp s-a uitat la Coleman şi Hurley, cu o privire dezamăgită, apoi l-a auzit pe Nash spunând: „Mă duc să am grijă de familia mea. Noapte bună, băieţi”.